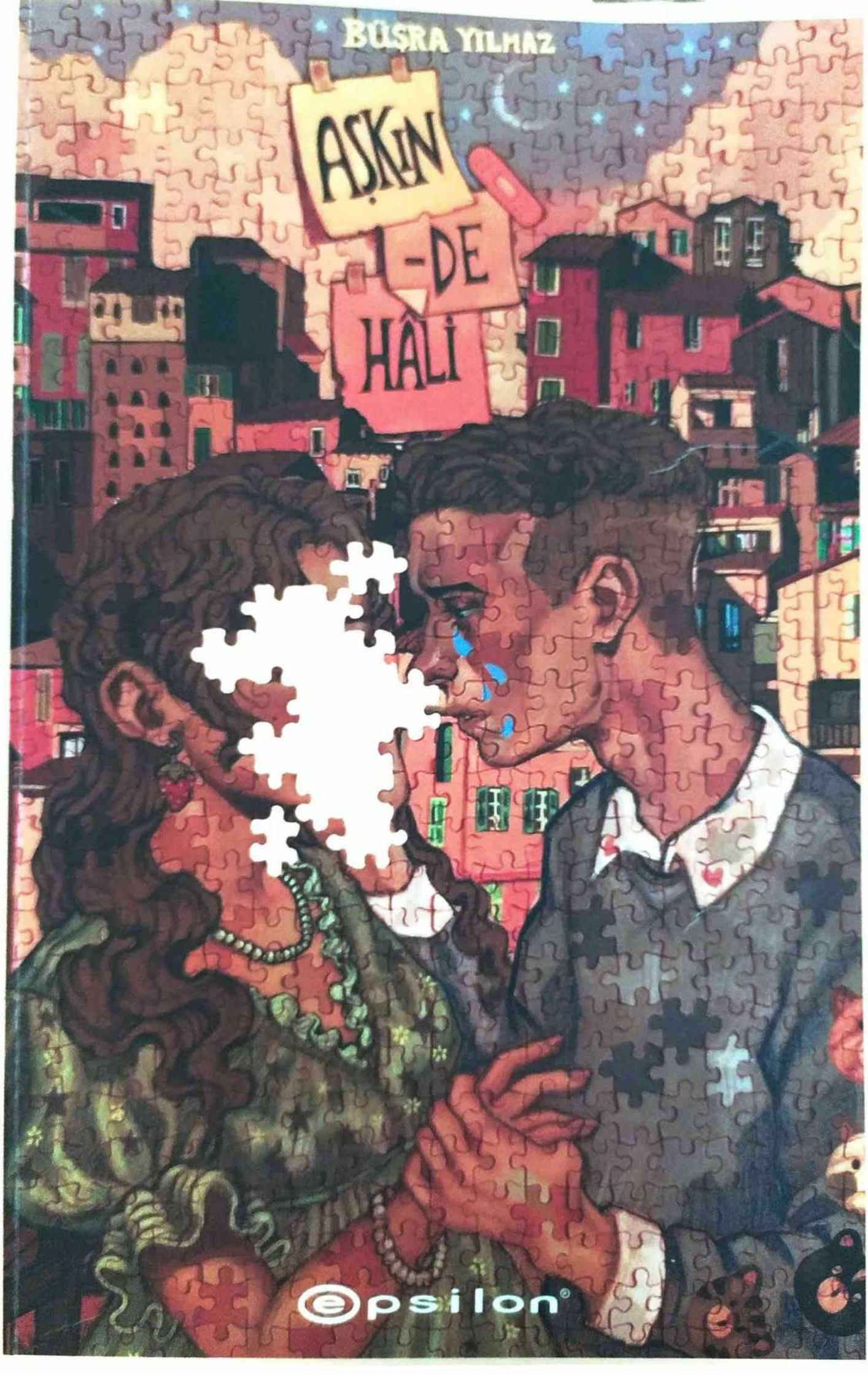

BÜŞRA YILMAZ
AŞKIN
-DE
HÂLİ
Epsilon




AŞKIN
-DE
HÂLİ



BÜŞRA YILMAZ

epsilon®



Bu sesin sahibine ithafen...



BİRİNCİ BÖLÜM
METRODA

"Son kartın bu... Bakalım sana ne söyleyecek?"

Tüm enerjisini tam o noktada toplamak istiyormuş gibi, uzun tırnaklarını parmak uçlarına usulca batırmaya başladı. Bu, onun küçük ritüeliydi. Gözlerini ayırmadan, masada dizili duran kartlara bakarak sadece kendisinin duyabileceği bir şeyler mırıldandı. Parmaklarını üzerlerinde gezdirdi, birinde durdu. İşaret parmağıyla iterek öne doğru sürükleyip ters çevirdi.

"Bu kart..." dedi yavaşça, "Ölüm kartı..." Korkuyla değişen yüzüne bakarak devam etti. "Her açıldığında insanların yüzü aynı seninki gibi olur."

"İnandığımdan değil de..." dedi Defne, gözlerini Yeliz'den kaçırıp, sözlerini ağzında geveleyerek. "Ne anlama geliyor ki?"

"Korkma... Sanıldığı gibi ölüm demek değildir, değişim anlamına gelir."

"Değişim mi?"

Elindeki kartı masaya bırakıp, Defne'ye yaklaşmak için sandalyesini hafifçe ileri itti. "Evet," dedi gülümseyerek. "Bir savaşa girdiğini düşün..." diye anlatmaya başladı şiir gibi sesiyle. Uzun tırnaklı elini dramatik bir şekilde kullanarak, "Kanlı... Yıkıcı... Büyük bir savaş..." diye devam etti. "Öleceğini düşündüğün savaştan sağ olarak çıkıyorsun. Ve sonrasında önce kendini, sonra evini, mahalleni, şehrini... Her şeyi baştan kurmak zorunda kalıyorsun. Ve bir bakıyorsun ki her şey

eskisinden daha yeni. Eskisinden daha güzel... Sen eskisinden daha güçlüsün." Parmağını karta dokundurup, "Bu kart, işte öyle bir kart," dedi. "Kötü gibi görünür, ama hayatını eskisinden daha güzel hale getirir." Yüzüne şaşkınlıkla bakan arkadaşına gülümsedi, "Fal, bahane... Bunlara anlam yüklemeyi seviyorum," deyip apar topar kalkarak kartlarını toplamaya başladı. "Benden bu kadar... Derse geç kaldım!"

Uzun rafların, koyu renk masaların ve tozlu kitapların boğucu hale getirdiği tenha kütüphanede en köşede oturan Defne, uzaklaşan Yeliz'in arkasından kısık sesle, "Teşekkür ederim," diyebildi sadece. Neye teşekkür ettiğini bile bilmiyordu. Fallara asla inanmazdı ve Yeliz ne zaman ona tarot açmak için ısrar etse, içten içe bunalırdı. Yine de bu kez duyduklarından etkilenmişti doğrusu.

Nerede olduklarını umursamadan, "Rica ederim," diye bağırdı Yeliz. Kapıya doğru yürürken, her kelimede giderek azalıyordu sesi. "Umarım kartlarım yanılmamıştır ve hayatın güzel bir yerden değişmeye başlar."

Koca salonda yalnız kaldığında başını masaya doğru eğdi Defne. "Hayatım zaten güzel..." dedi kendi kendine. Şeffaf telefon kabının arkasına sıkıştırdığı minik fotoğrafa baktı. Erkek arkadaşı, gözleri dolu dolu bakıyordu oradan kendisine. Gülümsedi. Birbirlerinin hislerini fotoğraflamayı sevdiklerinden, en duygusal anlarda ikisinden biri mutlaka donduruverirdi o kareyi. Bu fotoğraf da öyle anların birinden kalmaydı. Kâğıda hapsolmuş yüzü, parmağı ile okşarken telefonu çaldı. Sessize almayı unuttuğundan yüksek sesle ötüp aklını alan telefonu panikle avuçlarının arasına sıkıştırdı. Ancak sesi kesilmedi. Kendine küfrederken, etrafında kimse olmadığını için şanslı olduğunu düşündü. İnsanları rahatsız etmekten nefret ederdi çünkü. Arayanın kim

olduğuna bile bakmadan hızlıca açtı. Karşı taraftaki ses, "Sevgilim," deyince yüzündeki gergin ifade büyük bir gülümseye döndü. Sesini her ihtimale karşı kısarak, "Mert..." dedi. Daha birkaç saat önce birlikteydiler. Endişeyle devam etti, "Bir şey mi oldu?"

Bu soru, Mert'i güldürdü. "Neredesin?" diye sordu. "Okula geldim, hiçbir yerde yoksun."

Duyduğu minik kahkaha, Defne'yi rahatlatmıştı. "Kütüphanedeyim," diye cevap verirken birden ikinci cümleye takıldı. "Okulda mısın? Nasıl girdin içeri?"

"Okuldan atılmış olmanın en iyi tarafı ne biliyor musun?" Kulağının yakınında yankılanan ses ve omzuna değen el Defne'nin kalbini hızlandırdı. Arkasını dönüğünde ona tatlı bir gülümseme ile bakan sevgilisi, "Hem istemediğinde okula gitmiyorsun..." Kulağındaki telefonu indirip, kapadı. "Hem de istediğin zaman gizlice girebilecek kadar iyi biliyorsun her yeri."

Kafasını şaşkınlık ve mutlulukla iki yana sallayarak ayağa kalkıp Mert'in boynuna atladı. Sanki daha o sabah yan yana değillermiş gibi sevgilisinin kokusunu içine çekti Defne. "Aptal..." dedi dudaklarını boynuna gömerken. "Bir saate eve gelecektim zaten."

Kolları birbirlerinden ayrıldığında sevgilisinin aynı anda üç duyguyu birden yaşayan yüzüne gülümseyerek bakıp, "Özlemişim..." dedi Mert.

"Daha birkaç saat önce..." diyordu ki, Defne'nin sözü fotoğraf makinesinin flaşı ile kesildi.

"Bu halini... İlk tanıştığımız günkü gibi, okulda olmanı... Heyecanlanmanı... Paniklemeni..." dedi. Parmaklarını, Defne'nin yukarı kıvrılmış dudaklarında gezdirdi. "Ve bu gülümsemeni..."

"Ben seninleyken hep gülümsüyorum, aptal çocuk."

Mert, kafasını alaycı bir tavırla iki yana sallayarak, "Her gülümsemenin birbirinden farklı olduğunu ne zaman öğreteceğim sana," diye karşı çıktı. Birkaç adım atıp, rafların birinden bir kitap çekip aldı. Sayfaları karıştırır gibi yaparak içinden bir fotoğraf çıkardı ve Defne'nin yüzüne doğru uzatıp, "Mesela burada, 'o kadar mutluyum ki sevinçten ağlamak üzereyim' gülüşün var," dedi. Defne uzanıp fotoğrafı alırken şaşkındı. Sevgililer gününde Mert'in çektiği ve mutluluk gözyaşlarının arasında gülümsediği bir andı. Ne olduğunu anlamadan başını kaldırdı. Mert elinde başka bir kitap tutuyordu. Onun arasından da bir fotoğraf çıkardı. "Bu da 'sana öyle sinirliyim ki küfretmemek için gülümsüyorum' gülüşün..." Defne, şaşkınlıktan öylece kalakalmışken ciltli bir kitaptan yeni bir fotoğraf çıkarıp, "Bakalım buradaki neymiş?" diye sordu sahte bir tavırla. Sonra hatırlamış gibi yapıp, "Hah," dedi, "Bu da 'canım çok sıkkın ama seni de sıkmamak için yalandan gülümsüyorum' gülüşün..."

Defne bir hamlede Mert'in yanına gidip, elindeki fotoğrafı çekip aldı. Bir yandan da etrafta kimsenin olup olmadığını kontrol ediyordu. "Ne ara koydun sen onları oraya?" dedi şokla. Küçük gözleri, şaşkınlığın etkisi ile kocaman görünüyordu. Mert, dayanamayıp elindeki fotoğraf makinesinin flaşını bir kez daha Defne'nin yüzünde patlattı. Ardından, "Bir gecemi aldı bütün kitaplara gülümsemelerini yerleştirmek," diyerek sırıttı.

"Bütün kitaplara mı?" diye bağırdı Defne ve hemen ardından elini dudaklarını bastırıp, "Bütün kitaplara mı?" dedi fısıldayarak.

Oldukça eğleniyor gibi görünen Mert, sırtını raflardan birine yasladı. "Muhtemelen birkaç kişi bugün senin güzel yüzünü kitap ayracı olarak kullanacak," der-

ken bir yandan Defne'nin fotoğraflarını çekmeye devam ediyordu.

"Şaka yapıyorsun değil mi?" Hızlı adımlarla rafların en ucuna koştu ve rasgele bir kitap çıkarıp sayfalarını hızla çevirdi Defne. Gülümseyerek kendisine bakan fotoğrafını görünce kitabı yüzüne bastırıp sessiz bir çığlık attı. Evet, mutlu olmuştu ama tüm fakülteye rezil olacağını düşündüğü için utanıyordu da.

Mert'in en sevdiği şey Defne'nin mimikleriydi. Sevgilisinin giderek büyüyen tepkileri artık dayanamayacağı bir hal alınca koşar adım gidip, onu kucakladı. Minik bedenini kolayca kaldırıp, masanın üzerine oturttu. Dudaklarından kocaman bir öpücük koparıp, sanki bu ona yetmemiş gibi nefes bile almadan ikinci kez öptü. Ardından bir adım geri çekilip, sanki her şey çok normalmiş gibi, "Bana yeni bir gülümseme ver hadi," dedi.

Defne, yüzüne doğrultulmuş fotoğraf makinesini usulca itip, "Biri gelecek şimdi, yapma," dese de kamera çoktan gözüne dayanmıştı bile.

"Hadi ama..." dedi patlayan flaşın sesinden sonra. "Duygularını aç bana."

Sevgilisinin ne yaptığını çok iyi bilen Defne pes ederek, "Duygularım hep açık sana..." dedi ve her zaman yaptığı şeyi yine yapmasına izin verdi. Mert onu şaşırtacak, kızdıracak, mutlu edecek ya da üzecek bir takım sorular soracak ve o anları fotoğraflayacaktı. Her bir mimiğini, her nüansı, yüzündeki her duyguyu...

Mert ona doğru yaklaştı, kırmızı elbisesinin üstüne düşen, uzun kumral saçlarını geriye atıp yüzünün iyice açılmasını sağladı. Fotoğraf makinesini, nişan alan bir avcı ustalığıyla gözüne dayadıktan sonra rasgele sorular sormaya başladı.

"Kaç sınavın kaldı sevgilim?"

"Dört."

"Zor dersler mi kaldı geriye?"

"Hayır. Hepsi kolay," dedikten sonra biraz durup, "Benim için en azından," diye düzeltti.

"Zeki sevgilim için zor bir şey yok," derken, fotoğraf makinesini yüzünden aşağı indirdi. "Var mı yoksa?"

Defne sanki bu soruyu bekliyormuş gibi, "Var," dedi hızla. "Tuvalet temizlemek!" Evdeki iş bölümü konusunda sürekli tartıştıkları için fırsatı kaçırmadı. Yüzüne, tiksindiğini belli eden bir ifade kondurup, "Zor... İğrenç... Mide bulandırıcı..." dedi.

Yeni bir kare yakalamanın mutluluğuyla mırıldandı Mert. "Güzel..."

"Hayır! Güzel değil! Çok ama çok kötü... Keşke arada sen de denesen de anlasan!"

"Peki, dün izlediğimiz filmde en sevdiğin sahne hangisiydi?"

Bu alakasız sıra ile gelen sorulara alışık olan Defne bozuntuya vermeden, "Kızın kaza yaptığı sahne," diye cevap verdi.

"Neden?"

"Kaza yaptı. Her yeri kanlar içindeyken, yardım gelene kadar kendi kendine şarkı söyledi. Çok hüzünlendirdi beni."

"En çok neye güldün?"

"Filmde mi?"

"Filmde."

"Kızın kaza yaptığı sahne."

"Taktın o sahneye."

"Şarkı söyleme kısmı hüzünlüydü ama gözlüğünü takmadığından önüne çıkan poşeti kuş sanıp direksiyonu kırdığı için yapmıştı kazayı. Neyse ki ucuz yırttı."

"Senlik bir şey değil, değil mi?" dedi soru sorar gibi yapıp, sormayarak. Bir yandan konuşuyor, bir yandan Defne'nin her mimiğini ve her duygu geçişini yakalamak için fotoğraf çekmeye devam ediyordu. "Her şey, yapılması gerektiği gibi yapılır. Gözün bozuksa, gözlüğünü asla çıkarma. Trafik kurallarına uy. Kaza yaparsan panikle. Üzülürsen ağla. Mutluysan gül..." Defne, onun kendisini böyle okumasından nefret ederdi. Söyledikleri doğru olsa da, içten içe kızmaya başladı. Ancak Mert, yaptığı iki işi de yapmaya devam etti. "O yüzden o sahne seni hem güldürdü, hem hüzünlendirdi," dedi emin bir tavırla. "Hem nefret ettiğin gibi davrandı, hem takdir ettiğin gibi."

Defne sevgilisinin söylediklerini çok iyi anlamış olsa da anlamazdan geldi ve sustu.

"En son ne zaman bir derse geç kaldın?" diye yeni bir soru geldi.

Defne tekrar farklı bir duyguya geçti. Gözlerini kocaman açıp, "İlk senemde... Senin yüzündendi!" diye çıkıştı. "Ütüyü fişte bırakıp, dışarı çıkmıştın. Koşa koşa eve gidip, evinin yanmasını önlemiştim."

"En çok neyin fotoğrafını çekmek isterdin?"

"Ailemin."

"Dün yaptığım yemeği sevdin mi?"

"Yanmış köftelerin yemek kategorisine girmiyor maalesef."

"Beni gördüğün ilk an ne düşünmüştün?"

"Manyak olduğunu."

"Sabah otobüsü kaçırdın mı?"

"Senin sayende, evet!"

"Geçen doğum günümde aldığın atkıyı kaybettim."

"Ne?"

"En çok kime kızgınsın şu an?"

Üst üste gelen ve duyguları bir o yana bir bu yana savuran soruları yüzünden sevgilisine kızgındı ve bunu her zamanki gibi çekinmeden söyledi. "Sana kızgınım aptal."

"Elbiseni nereden aldın?"

"Annemindi."

"Küçükken ne olmak isterdin?"

"Hemşire."

"Akşam ne yemek yapayım sana?"

"Yapma."

"On sekiz çarpı yedi?"

"Sözelciyim ben."

"Benimle evlenir misin?"

Bu soru, Defne'nin dört bir yana dağılan duygularını alıp, düğüm yaptı. Ve o düğüm yüzünde belirdi. Şaşkınlık, mutluluk, hüzün... Hepsi, aynı anda o düğümdeydi. Fotoğraf makinesinin flaşı son kez patladı Defne'nin dolu dolu olmuş gözlerine... Mert, kamerayı indirirken, "Umarım cevabın evet olur," dedi usulca. "Çünkü az önce, çocuklarımıza göstermek için harika bir fotoğraf çektim."

Birden; okuldan ortak arkadaşları olan Gökalp, Serkan, Yeliz ve Gamze girdi içeri. Kütüphanede oldukları için sessiz bir coşkuyla ellerini çırparak, "Evet de, evet de," diye tempo tutmaya başladılar. Defne şaşkınlıkla onlara bakarken gözü Yeliz'de takılı kaldı. Falın ne için açıldığını o an anlamıştı.

Bedeni heyecandan zangır zangır titrese de belli etmemeye çalıştı. Kimseye çaktırmadan elini cebine sokup telefonunu kavradı. Yüzüne ciddi bir ifade yerleştirdi. "Hayır," dedi yavaşça. "Bunu yapamam..."

Mert, bir an afalladı.

Arkadaşları sustu.

Defne, telefonunu hızla çıkarıp, Mert'in fotoğrafını çektikten sonra masadan aşağı zıpladı. Telefon ekranında donmuş vaziyette duran halini ona gösterirken, "Ben de," dedi, "Çocuklarımız için harika bir kare yakaladım. Babalarının ne kadar aptal olduğunu bu fotoğrafla onlara göstereceğim." Ardından Mert'in kucağına atladı ve "Evet," diye bağırdı. "Bin defa, yüz bin defa evet!"



Defne ve Mert'in birlikte yaşadığı eski apartman dairesinin dik merdivenlerini, ellerindeki ağır market poşetleri ile tırmanmakta olan Gamze ve Gökalp nefes nefese kalmışlardı. Son birkaç kat kala, asansörü kullanmama kararlarından pişmanlık duyar gibi, "Akşam sporu değil bu," dedi Gamze. "Akşam işkencesi!"

Gökalp acı çeker gibi bir gülümseme ile "Sen akşam işkencesini birazdan göreceksin," dedi. "Cenk kafamızı sikecek gece boyu."

"Umarım evlilik haberini biz gelmeden vermişlerdir."

"Verseler ne olacak ki? Bu gece kaçışımız yok. Cenk'in dırdırını öyle ya da böyle hepimiz çekeceğiz."

Nihayet kata ulaştıklarında, karşı dairenin kapısındaki eşyaları gördüler, içeriden ağır eşyaların sürüklenmesine benzer sesler geliyordu. İkisi de susmuş dinleyerek ne olduğunu anlamaya çalışıyorlardı. Gamze, "Biri mi taşınıyor yoksa hırsız mı girmiş eve?" der demez, içeriden şiddetli bir gürültü geldi. "Dikkat etsene, geri zekâlı!" İşittikleri kadın sesi, bağırmaktan öte çığlık atar gibi çıkmıştı. "Bıktım," diye ikinci bir çığlık daha duyuldu. "Allah'ım tam şu an deprem olsun da yıkılsın ev toptan başıma..."

Endişeli ve meraklı gözlerle birkaç saniye birbirlerine baktıktan sonra, "Belki Cenk ile aralarını yaparız bu

yeni komşunun," dedi Gökalp, "İki manyak iyi anlaşırlar."

Gamze, kıkırdadı. "İyi fikir. Hem karşı daireden daha iyi kaynanalık yapar Defne'ye."

Gülüşürlerken, dolu ellerini kullanmadan kafasıyla zile bastı Gökalp. Yalnızca üç saniye sonra açıldı kapı. Serkan, yüzüne yerleştirdiği sahte bir gülümseme ile onları karşılayıp, "Nerede kaldınız?" diye sordu.

Gamze, ellerindeki poşetleri kapı girişine bırakıp, Gökalp'e geçmesi için yer açtı. Mert'in, salondan gelen iştahlı kahkahası daha şimdiden çakırkeyif olduğunu, masaya sertçe çarpılan bardak ve çatal kaşık sesleri de Cenk'e haberin çoktan verildiğini gösteriyordu.

Üstündeki paltoyu çıkarırken, sesini olabildiğince alçaltarak, "Cenk çok bozuldu mu?" diye sordu Gamze. Kendini tam olarak neye hazırlayacağını bilmek istiyordu. "Birle on arası puan ver."

"On desem, on bir beni de bir düşünün der. Gerisini hayal gücüne bırakıyorum."

Derin bir nefes alıp içeri girerken masada bekleyen arkadaşlarına mazeretini sundu Gamze. "Çok trafik vardı, affedin!" Kendisine ayrılmış sandalyeye oturdu. Gökalp ve Serkan da yerlerini alır almaz, yüzü oldukça asık olan Cenk eline aldığı bardağa çatalını vurdu ve şarap dolu kadehini eline alıp ayağa kalktı. "Herkes geldiğinde göre..." dedi isteksizce. "Damadın en yakın arkadaşı olarak bu önemli günde konuşma yapmak bana düşer."

Ortam gergindi, sadece Mert bıyık altından gülüyordu, en yakın arkadaşının bu hallerine hiç yabancı değildi ve diğerlerinin aksine bu durum onu eğlendiriyordu. Cenk, gerilimi artırmak ister gibi herkesle tek tek göz teması kurduktan sonra ağır ağır konuşmaya başladı.

"Malum..." dedi ekşittiği yüzünü bir saniye bozmadan. Elindeki kadehi yanında oturan Mert'in kafasına

usulca vurdu. "Bu akşam; aynı evde yaşadıkları, faturaları ortak ödedikleri halde, bir anda yangından mal kaçırır gibi evlenmeye karar veren geri zekâlı dostlarım için toplandık."

Mert, Cenk'in bileğinden tutup elini aşağı indirdi. "Bir dakika, bir dakika..." dedi gülerek. "Fazla ofansif oldu bu. Değiştir!"

Cenk, bardağı tekrar havaya kaldırıp yine aynı sinir bozucu tavırla, "Öyle mi? Peki, şu nasıl?" diye sordu. Hafifçe öksürüp karşısında ona süt dökmüş kedi gibi bakan Defne'yi işaret ederek, "Ev arkadaşımı benden çaldığı yetmiyormuş gibi, bir de ona nikâh basacak olan kadını kutlamak için toplandık," diye bağırdı. Ardından bütün sinirini çıkarırcasına sımsıkı tuttuğu kadehindeki şarabı tek dikişte içti.

Mert'in attığı kahkaha üzerine, konuşmayı ve konuşmacıyı ciddiye almayı bırakan ekip üyeleri kendi aralarında şakalaşmaya başladılar. Serkan, "Kendisiyle evlenmiyor diye kıskandı galiba," derken, Defne çocuksu bir tavırla başını yana eğip, "Hani barışmıştık Cenk?" diye sordu.

Gamze, kolundan tutup aşağı çekince Cenk sandalyesine oturmak zorunda kaldı. Şarap şişesine uzanıp, örtüye damlata damlata bardağını doldurdu. Bir yandan da Defne'ye laf yetiştiriyordu. " Evlilik kararından önceydi o... Otostopla dünya turuna çıkma hayalleri kurduğum arkadaşımı markete yoğurt almaya göndereceksin bir de üstüne bunun için imza attıracak, sözleşme yaptıracaksın..."

Gecenin başından beri sessizce arkadaşlarını izleyen Yeliz, "Olayı doğru anlamadı pek..." dedi gülerek. Onun sakin tavrını bile bozmuştu Cenk'in çocuksu alınganlığı.

Oldukça neşeli ve hafiften sarhoş olduğu belli olan Mert, "İstediğin kadar konuş Cenkçiğim," dedi gülerek. "Nikâh şahidim sen olacaksın."

Ağzına götürdüğü çataldaki makarnayı sinirle masaya fırlatıp, kaşlarını çattı. Bu agresif tavrıyla iyiden iyiye komik görünüyordu. "Şahitlik edeceğim tek şey," dedi, "Boşanma davanız olacak!"

Artık kimsenin ciddiye almadığı Cenk'e sahte bir sitem ile "Evlenmeden boşandırdın bizi," diye bağıran Defne de yavaştan gerginliğini atmaya başladığını belli etti. Bu, Mert'i daha da keyiflendirdi. Sevgilisine küçük bir öpücük atıp, biten kadehini masaya bıraktı. Masada duran yeni şişeyi açmaya uğraşırken, Yeliz, "Nikâh demişken, tarih belli mi?" diye sordu. Defne, ne cevap vereceğini bilmediğinden merakla Mert'e baktı. Şarap şişesinin mantarı patladığı an gülerek, "En kısa sürede," dedi Mert. Kadehe doldurmaya gerek duymadan, şişeyi ağzına dikerek aldığı ilk yudumdan sonra yavaşça geriye yaslandı. Dudaklarından taşan birkaç damla şarabı elinin tersi ile silip, "Düğün için biraz para biriktirmem lazım," dedi. "Birkaç ayı bulur."

Defne, Mert'e hızla karşı çıktı. "Ne parası Mert? Düğün falan istemem ben. Nikâh yeter." Yalnızca birkaç dakikadır ağzı kapalı olan ve kendini masadaki lezzetli yemeklere veren Cenk, "Nikâh da fazla bence. Nişan sizi birkaç yıl idare eder," diyerek atladı konuşmaya.

Gamze, susması için Cenk'in koluna çimdik atıp aniden parladı. "Sus artık!"

Mert, masadaki kuru gürültüye aldırmadan yalnızca ikisi varmış gibi, "Sevgilim..." dedi Defne'ye. Şarabın getirdiği duygusallık ve o günün büyüsünün birleşimiyle, normalde keskin hatlara sahip olan yüzü, çocukmuş gibi görünüyordu. Kafasını yana yatırıp, "Sana masallardaki

gibi bir düğün yapmazsam, evlenmemizin anlamı ne?" diye sordu. "Seni upuzun bir duvakla, bana doğru yürürken izlemek istiyorum."

Odadaki kuru gürültü, Mert'in söylediği romantik sözlerle birden kesildi. Herkes parlayan gözlerle ona bakarken, çenesini kapalı tutmakta zorlanan Cenk yine anın büyüsünü bozdu. "Düğününüzde kendimi yakıp olay çıkarmazsam, şerefsiz evladıyım," dedi kendi kendine. Gamze, bu yersiz yorumlara dayanamadı ve elindeki çatalı usulca Cenk'in koluna batırdı. "Eh, yeter ama!"

Cenk, çatalın kolunda bıraktığı noktalara bakıp geciken bir çığlık attı. Bu feveran üzerine herkes yine kendi arasında konuşmaya başladığı halde müstakbel çift, kimse yokmuş gibi birbirlerinin gözlerine bakıyorlardı sessizce. Defne, Mert'i ikna etmeye çalışır gibi, tatlı ve sakin bir ses tonuyla, "Düğüne gerçekten gerek yok," dedi. "Uzun duvağa falan da..."

Mert birkaç saniye sevgilisinin gözlerine baktıktan sonra, "Çok sinirlendim şu an sana," dedi. "Ne demek uzun duvağa gerek yok?" Hışımla masadan kalkıp, pencereye doğru koştu. "Uzun duvakla ne kadar güzel görüneceğinin farkında mısın?" diye bağırırken penceredeki uzun beyaz tül perdeye asıldı. Defne, "Dur... Sakın!" diye bağırsa da Mert, tül perdeyi tüm gücüyle çekip kopardı. O kadar şiddetle çekmişti ki, perdeyle birlikte kendisi de yere kapaklandı.

Masadaki herkes çığlık çığlığa yanına koştuğunda Mert tüllerin arasından kafasını kaldırdı. Sanki kafasında duvak varmış gibi görünüyordu. Bu durum, Defne dâhil herkesi güldürdü. "Eyvah," dedi Serkan, Cenk'in gözlerini elleri ile kapatıp, "Sen bakma sakın... Damat ben olacağım falan dersin, neme lazım..."

Anlamsız bir gülme krizi dalga dalga herkese yayıldı. Kendini ilk yere bırakan Gamze oldu. Ardından Serkan, Gamze'ye takılıp yere düşerken Cenk'i de yanına çekti. Gökalp ve Yeliz ise neye bu kadar güldüklerini bile anlamadan kendilerini tüllerin arasına, yere attılar. Mert, zar zor ayağa kalkarken arkadaşlarının üstüne yattığı tülü çekiştirerek, ayakta kalan tek kişi olan Defne'yi kendine çekti. Mert'in gözlerine bakınca, kahkahası yerini sıcak bir tebessüme bıraktı. "Niye yaptın şimdi bunu..." dedi anaç bir tavırla. "Durduk yere masraf çıktı bak..."

Hiç cevap vermeden sevgilisinin saçları arasındaki ince metal tacı çıkarıp, tül perdenin kornişlerinden birkaçına geçirerek yeniden başına taktı. Defne kafasındaki perde ile şaşkın şaşkın bakarken Mert tüm gücüyle bağırdı. "Yok mu burada kaptan maptan, evlendirsin bizi hemen!"

Tüm ekip bir kez daha kahkahalara boğulurken, Serkan, "Ben birkaç kez denize açılmıştım sayılır mı acaba?" diye bir laf attı ortaya. Ciddiye alıp cevap veren Gökalp, "Ama karadayız, olmaz o," dedi gülerek. Ancak bu Mert'in pes etmesine değil, daha da heyecanlanmasına yol açtı. Birden, "Su buluruz o zaman," diye bağırıp Defne'yi kucağına aldı ve dış kapıya doğru koşmaya başladı. Defne, korku içinde, "Ne yapıyorsun? İndir beni aşağı," diye bağırsa da Mert durmadı.

Yattıkları yerden zorlukla kalkıp birer birer Mert'in peşinden koşmaya başladılar diğerleri de. Mert kucağında duvaklı müstakbel eşi ile merdivenlerden aşağı yalın ayak inerken, Defne'nin dehşet içindeki sesi apartmanda yankılandı. "Düşeceğiz!" Sımsıkı tuttuğu sevgilisine içtenlikle, "Seni asla düşürmeyeceğim sevgilim," diye bağırdı Mert. "Asla!"

Yeliz, ayağındaki pelüş terliklerle en arkadan yetişmeye çalışırken, "Romantik sahnenizi bölmek istemem ama gerçekten düşüreceksin kızı! Dikkat et!" diye bağırdı.

Onun bir adım önünde düşe kalka aşağı inen Cenk iştahla, "Düşerseniz düğün iptal..." diye bağırdı. "Daha hızlı koş Mert!"

Yalnızca birkaç dakika sonra sağ salim apartmanın önüne çıktılar. Bu büyük başarıları yüzünden derin bir nefes alsalar da, ikinci kriz hızlı başladı. Kucağında Defne ile koşmaya devam eden Mert, apartmanın önündeki fıskiyeli havuza atlayıverince daha soluklanmaya bile fırsat bulamamış olan ekip de peşlerinden koşmak zorunda kaldı.

Defne yaşadığı şokun etkisiyle suyun içinde ne yapacağını bilemez bir halde öylece duruyordu. Mert onu sımsıkı sardı ve arkalarından terliklerle koşan arkadaşlarına doğru bağırdı. "Serkan, evlendir bizi!"

Cenk, "Serkan sakın yapma," diye feryat ederken; Mert ekosuyla konuşur gibi, "Serkan hadi, evlendir bizi," diye tekrarladı. Herkes fıskiyenin önüne ulaştığında nefes nefese kalmış olan Serkan imdat dilenir gibi Yeliz'e döndü. "Ben nasıl evlendireceğim lan şimdi bunları?"

Diğerlerinin aksine sakin kalmayı bir şekilde becerebilmiş Yeliz, Mert'in aptal aptal sırıtan yüzüne bakıp başını iki yana salladı. Gülerek, "Uydur bir şeyler işte, gönlü olsun salak aşığın," dedi. Cenk, suratını ekşitmiş bir halde süs havuzunun içindeki romantik görüntüye bakarken Yeliz onun kulağına eğilip, "Asma suratını yarın da boşarız," dedi. "Fıskiye usulü..."

Serkan, "Tamam geliyorum, bekleyin," diye bağırıp üzerindeki ceketi çıkarıp Gamze'nin eline tutuşturdu.

Koşarak havuza atladığında sular herkesi ıslatacak şekilde etrafa sıçradı. Gamze ceketi yüzüne siper edip minik bir çığlık attıktan sonra sanki her şey çok normalmiş gibi, "Nikâh şahidi lazım mı?" diye sordu.

Suları yara yara kutsal vazifesine doğru ilerleyen Serkan, "Şahitleri yollayın hemen," diye bağırdı. Gökalp aldığı emre saniyesinde uydu ve Cenk ile Gamze'yi havuza itti.

Herkes yerini alınca Serkan, Cenk'in kulağına eğilip, "Annesinin adı ne bunun?" diye sordu. Cenk sessizce "Kamile," diye yanıtladı. Serkan büyük bir ciddiyetle Mert ve Defne'nin ortasında durdu, hafifçe öksürüp, "Sen Kamile oğlu Mert," dedi. Şaşıran Mert, "Benim annemin adı Kamile değil ki," diye durdurdu onu. "Cenk'in annesinin adı o!" Gamze sinirle, "Özlem," diye düzeltip Cenk'in koluna küçük bir çimdik attı.

Serkan tekrar duruşunu düzeltip, yüzüne ciddi bir ifade kondurdu. "Sen Özlem oğlu Mert..." dedi. Ardından boş bir ifade ile Defne'ye döndü. Defne, şaşkın bir halde kendisine bakan Serkan'a gülümseyip, "Yakup..." diye fısıldadı. Serkan hızla, "Yakup kızı Defne'yi karılığa kabul ediyor musun?" diye sordu coşkuyla.

Mert tüm gücüyle, "Evet," diye bağırdı.

Serkan arkadaşlarına dönüp, "Şimdi aynı şeyi tekrar mı edeceğim ya, anne baba falan?" deyince, Cenk daha fazla dayanamayıp, "Ya sus be!" diye çemkirerek Serkan'ı kenara ittirdi. "Çekil şuradan!" Olağanüstü bir ciddiyetle Serkan'ın yerine geçip Defne'ye, Mert'i işaret etti.

"Sen bu hıyarı kocalığa kabul ediyor musun?"

"Evet!"

"Ben de fıskiyenin bana verdiği yetkiye dayanarak sizi karı koca ilan ediyorum! Hadi yallah, öpün birbirinizi..."

Birbirlerine doğru itildikleri an Mert, Defne'nin dudağına bir öpücük kondurdu. Cenk sırtlarındaki ellerini henüz çekmeden ikisine birden gereksiz bir coşku ile sarıldı. "Oğlunuz olunca adını Cenk koymazsanız doğumhanede yakarım lan kendimi!"



Uykudan gözlerini güçlükle açık tutan Defne, ayaklarını eski balkonun demirlerinden aşağı sallandırdı. Islak saçlarındaki nemi alsın diye başına sardığı havlu iyice ağırlaşmıştı. Hem çok mutlu hem de çok yorgun hissediyordu kendisini. Balkon kapısının açıldığını duyunca hemen anladı kim olduğunu. Terliksiz çıkma, diye defalarca uyardığı halde, Mert çıplak ayaklarla yanında bitti. Kendini yere bırakıp, ayaklarını balkon demirlerinden sarkıtarak oturdu o da. Defne'nin kızmaya bile mecali kalmamıştı. Yüzünü balkon demirlerine yaslayıp, "Üşüteceksin iyice aptal çocuk..." dedi. İçine girdikleri soğuk suyun etkisiyle iyice ayılan Mert'in bir kaç saat önceki enerjisinden pek eser kalmamıştı, tıpkı Defne gibi yüzünü demirlere yasladı o da. "Çok mutluyum," dedi. Söylediğinden daha fazlası yüzündeydi. Gülümsemesi o kadar büyüktü ki yüzündeki bütün kaslar mutluluğuna eşlik ediyordu.

Defne gülümseyip, "Bu kadar çok gülümseme, biraz da geleceğe bırak," deyince Mert, yüzünü biraz daha kastı, çizgi film karakterleri gibi görünüyordu. Bu anı da dondurup saklamak isteğiyle yanında duran telefonunu çıkarıp sevgilisinin fotoğrafını çekti hemen. Karanlıkta yüzüne patlayan flaş yüzünden, görme yetisini bir saniyeliğine kaybeden Mert kaşlarını çattı. Sahte bir sinirle, "Ama o benim olayım," dedi. "Gülümsemeleri ben çekerim."

Defne, telefonunun tuş kilidini kapatıp yüzünü tekrar balkon demirlerine dayadı. "Neden?"

"Seni ilk gördüğümden beri gülümsemene takıntılı olduğumu..."

"O değil," diye sözünü kesti hızla. O kadar ağırdı ki kafası, gözlerini kaçıramadı ama Mert'in gözlerine de bakamadı. "Ani evlenme teklifin..." dedi gözlerini kapatarak. "Bugün Cenk'in söylediği doğruydu aslında. Okulumun bitmesini bile beklemeden, böyle birden..."

Birkaç saniyelik bir sessizlik oldu. Defne, Mert'in yüzündeki ifadeyi görmek için gözlerini yavaşça araladığı an, sevgilisinin avuç içi yanağına değdi.

"Fotoğraflarını çekerken sana sürekli seni üzecek sorular soruyorum," dedi Mert, şefkatli bir ses tonuyla. "Gerçek duygularını yakalamak için..." Avucunun altındaki yanağı okşadı. "Bir kez olsun kızdırmayacak bir şey sormak istedim."

"Mert..." İnanmadığını belli etmek için tek kaşını hafifçe kaldırmıştı. "Nefes alışından yalan söyleyip söylemediğini anlayabilecek kadar iyi tanıyorum seni. Hadi, cevap ver. Neden?"

Elini Defne'nin yüzünden çekip yüzünü sokağa çevirdi. Alnını demirlere yasladı. Biraz çekingen bir tavırla devam etti sözlerine. "Sana ne zaman, en çok kimin fotoğrafını çekmek isterdin, desem; ailemin, diyorsun. Senin için her şeyi yaparım. Ama henüz cennetteki birinin fotoğrafını çekebilmenin yolunu bulamadım. O yüzden artık beni de ailen olarak görmeni istedim."

Bu cevap, Defne'nin beklediğinden farklıydı. Daha dokunaklı, daha güçlü ve hatta daha cesurdu. Gözleri doldu. Mert'in ellerini tuttu. Bu dokunuşun onun yüzünün kendisine çevrilmesine yeteceğini biliyordu. Düşün-

düğü gibi oldu. Gözleri buluştuğu an, içten bir şekilde, "Sen zaten benim ailemsin," dedi.

İkisi de dolu gözlerle birkaç saniye birbirlerine baktılar. Defne yüzünü balkon demirlerinden çektiğinde Mert birden kahkaha attı, işaret parmağını yanağına dokundurup, "Yüzünde balkon demirinin izi çıkmış," dedi. Defne, sevgilisinin çenesinden tutup usulca kendine doğru çevirdi. "Senin de," dedi gülerek.

Mert, sevdiği kadının yüzünü avuçlayıp, kızarmış yanağına bir öpücük kondurdu. Sanki daha önce yüzlerce defa söylememişçesine, "Seni çok seviyorum. Biliyorsun değil mi?" diye sordu. "Bilmiyorum," dedi Defne başını onun omzuna yaslayıp gözlerini kapatırken. "Ama hissediyorum." Gecenin soğuk ayazını derin bir nefesle ciğerlerine doldurdu. "Ben de seni çok seviyorum. Sen de hisset..."

"Hissediyorum."

"Çocuğumuzun adını Cenk koyacak mıyız cidden?"

"Kız olursa bile koyacağız, mecburen."

"Yoksa gerçekten olay çıkarır..."

"Çıkarır."

Birkaç dakika daha havadan sudan, arkadaşlarından ve gelecekte onları bekleyen şeylerden konuştular. Giderek gözleri ağırlaşan Defne, sabaha kadar orada kalıp sohbet etmek istese de bedenine söz geçiremedi ve başı Mert'in omzundayken uyuyakaldı.

On dakika kadar, omzunda uyuyan Defne'yi seyretti Mert. Kendisinin de uykuya daha fazla direnemeyeceğini anladığında dikkatlice ayağa kalkıp uyandırmamaya özen göstererek kucağına aldı onu.

Kumral başını saran havlu yere düştü odalarına giderken, hafif nemli uzun saçları kollarına değiyor, yürümeye devam etmekte güçlük çekiyordu. Çünkü her mi-

nik temasta sevgilisinin yüzüne bakması gerekiyormuş gibi hissediyor ve kendini ona bakmaktan alamıyordu. Mutfaktan geçerken, koridorda yerde uyuyakalmış Serkan'ı gördü, üstünden atlayıp geçti. Yatak odasına girdiğinde, yataklarında uyuyan Cenk'i gördü bu defa. Defne'yi odanın köşesinde yerde duran çerçevelenmiş ama duvara asılmamış büyük fotoğrafın önündeki kocaman kırmızı mindere bıraktı. Hızla dürtüp uyandırdığı Cenk homurdanarak gözlerini açınca, "Kalk git içeri yat," dedi. "Yatacak yer yok içeride, aranızda yatsam ne olur ya," diye homurdanmaya devam edince yataktaki yastıklardan birini kucağına bastırıp omuzlarından tutarak kaldırdı. "Siktir git hadi bir de seni taşımayayım!"

Cenk, kucağındaki yastığı sıkıca tutarak ayaklandı. O, gözleri yarı kapalı söylene söylene odayı terk ederken Mert, Defne'nin uyanıp uyanmadığını kontrol etmek için ona doğru döndü. Gördüğü manzara yüzünden olduğu yerde kaldı.

Duvara dayalı büyük fotoğraftaki Defne, kırmızı güzel bir elbise ile beyaz güllerin üstünde uzanıyordu. Önünde uyuyan Defne ise, kırmızı büyük minderin üzerinde neredeyse aynı pozda uyuyordu.



Otuz yıllık bakımsız bir binanın odalarından biri olmasına rağmen, fotoğraflarla dolu bir sergi salonunu andırıyordu yatak odaları. Defne, sabahın ilk ışıkları ile uyanmıştı ama gözlerini bir türlü açamıyordu. Kaşlarını çatıp, "Uyanamıyorum," diye mırıldanarak yanında yatan kişiye kollarını doladı. Ancak yüzüne değen uzun saçlar sayesinde onun sevgilisi olmadığını anlaması uzun sürmedi. Panikle kendini geri çektiğinde, yanında yatanın Yeliz olduğunu fark etti. "Özür dilerim," dedi utanarak. "Mert sandım."

Yeliz, uyurken karışmış saçlarını düzelterek yatakta doğruldu. "Hoşuma gitti, ne özrü," dedi gülerek. "Yerde belim tutulunca sabah yanına kıvrıldım. Sorun olmamıştır umarım."

Onun varlığı her zaman iyi hissettirirdi Defne'ye, aralarında çok sıkı bir ilişki olmasa da yanında kendini hep daha rahat hissederdi. Yatakta doğrulup, "Saçmalama... Ne sorunu," dedi içtenlikle. Aksine, onunla uyuyacak kadar yakın hissetmesi çok hoşuna gitmişti. Duyguları yüzüne ve gülümsemesine yansıyınca, insanların enerjisini okuduğuna inanan Yeliz bunu hemen anlamış gibi Defne'nin gözlerine anaç bir şefkatle baktı. "Çok tatlı bir kızsın. Biliyorsun değil mi?"

"Yapma..." dedi Defne utanarak, "Uyanır uyanmaz şımartılmamam lazım. Yoksa günün geri kalanında yanaklarım acıyor gülümsemekten." Yeliz, gülümseyip esnedi, üzerindeki yorganı iterek yataktan çıkınca gördü üstündeki tişörtü, kendi tişörtlerinden biriydi. Daha önce ona sormadan böyle bir şey yapmamıştı, bu sayede yakınlıklarının giderek arttığını hissedip mutlu oldu.

Yerden aldığı kot pantolonunu giyerken, Defne'nin kafasını başka tarafa çevirdiğini görünce hâlâ ondan çekindiğini fark etti Yeliz. Aralarında yalnızca bir yaş vardı ama yataktaki minicik bedeniyle birden çocuk gibi göründü arkadaşı ona. Bir anne şefkati ile tekrar yatağa dönüp yanına sokuldu. "Bizimle, Mert'in arkadaşları olarak tanıştın ama hepimiz senin de arkadaşınız. Bunu sakın unutma," dedi içtenlikle. "Ve eğer düğüne kadarki süreçte sana yardımcı olacak birine ihtiyacın olursa mutlaka beni ya da Gamze'yi ara. Tamam mı?"

Defne gülümseyerek, tamam, der gibi kafasını salladı. Yeliz tekrar ayaklanıp çantasını toparlarken bir yandan da konuşmaya devam etti. "Serkan ve Gökalp düz düşü-

nür. Çok yardımcı olamazlar. Cenk'ten yardım dahi isteme. En yakın arkadaşını çaldığın için sabote edebilir." Söylediklerini yanlış anlamasın diye ekledi, "Ah, ama seni kesinlikle seviyor. Bir kere ağzından kaçırdı." Başarısız bir taklitle, "Defne, Mert'in hayatına giren kızların hepsinden daha iyi, seviyorum sanırım..." deyip, beceremediğini anlayınca gülerek elini salladı. "Yani bu ayarda bir şeyler geveledi işte!" Toparladığı büyük çantasını omzuna asıp, yatak odasının kapısına doğru yöneldi. "Ben kaçıyorum. Söylediklerimi unutma tamam mı?"

"Anlaştık... İyi dersler!"

Yeliz çıktıktan sonra, Defne bacaklarını yataktan sarkıtıp karşısındaki pencereden dışarı baktı. Güneş belki bir önceki gün ile aynıydı ama onun gözüne bambaşka göründü. Karşı apartmandaki çatık kaşlı huysuz kadın, balkonunda günün ilk sigarasını içerken dünkü kadar sinir bozucu görünmüyordu gözüne. Kuşlar uçmuyor da dans ediyorlardı sanki. Ayaklarını sallayarak, ellerini yatağa dayayıp hafifçe kavradığı çarşafı sıktı. Karnında kelebekler uçuşuyordu. Hayatının Mert'ten sonraki kısımlarının mucizevi iyileşmeler getirmesi kendini bir peri masalındaymış gibi hissettiriyordu ona. Dün geceden beri gülümsemekten acıyan yanaklarını biraz olsun dinlendirebilmek için yüzündeki gülümsemeyi durdurmayı denedi, olmadı. Pes edip, zıplayarak kalktı yataktan. Duygularını belli etmekten hep korkardı, içeri geçmeden evvel yüzündeki aptal ifadeyi kontrol altına almayı umdu.

Dolabından en sevdiği, yakaları dantelli krem rengi gömleğini aldı. Üzerine yeşil süveterini geçirdi. Altına rasgele bir kot giydi. Mert'in hediyesi olan inci küpelerini alıp onu bulmak için odadan çıktı.

Elindeki küpeleri kulağına takmaya çalışırken oturma odasına yöneldi. İçeri girdiğinde gördüğü ilk şey büyük yemek masasında oturan Mert idi. Bilgisayarını açmış çalışıyordu. Erken uyanmasına şaşırdığını söyleyecekti ki gözü masanın üzerinde uyuyan Cenk'e takıldı. Küpeyi kulağına takmadan tekrar avucuna alıp, "O neden yemek masamızda uyuyor?" diye sordu şaşkınlıkla, ardından kitaplığı işaret etti. "Ve neden kirli tabaklar kitaplığımızda?"

Mert gülümseyerek, "Bence hiç sorma," deyince söz dinleyip konunun üstünde durmamaya çalıştı. Sandalyesinin arkasına geçip çenesini sevgilisinin omzuna dayadı. "Sen ne yapıyorsun bakalım?"

"Akşam sergi var. Unuttun mu yoksa?" dedi Mert bilgisayarını kapatırken. Defne heyecanla, "Ah, büyük gün," diye bağırdı omzuna vurarak, "Dün bende kafamı mı bıraktın?" diye kızdı yalandan.

Bilgisayarı kenara ittirip Defne'yi kucağına çekti. "Büyük gün dündü," dedi fısıldayarak. "Bugün o kadar da büyük değil."

Sabah sabah üst üste gelen şımartılmalara daha fazla dayanamayacağını hissetti Defne. Odağını değiştirmek ister gibi avucunda sıktığı küpeleri, kulağına geçirmeye çalıştı. "Bugün artık sevgi sözcüklerini yasaklıyorum, gerçekten kalbim patlayacak..." derken, küpenin ucu rotasını şaşırıp kulağına battı. Minik bir çığlık atınca, masada uyuyan Cenk homurdandı.

"Aşktan insanın kalbi patlasaydı, benimki şimdiye kadar on defa patlamıştı," dedi Mert küpe takma işini devralırken. Cenk'in uyanmamasını ve bunu duymamasını ummuştu ancak gözleri hâlâ kapalı olduğu halde, "İğrençsiniz," diye söylendiğini işitince başarısız olduğunu anladı. İkinci küpesini de taktıktan sonda kuca-

ğındaki sevgilisini sıkıca sarıp, "Niye hazırlandın erkenden?" diye sordu. "Bugün okulun mu vardı senin?"

Defne, Mert'in saçlarına minicik bir öpücük konduruп ayağa kalktı. "Ben senin gibi havalı sergiler yapamıyorum henüz ama..." dedi kapıya doğru yürürken kıkırdayarak. "Küçük bir iş aldım. Ona gidiyorum." Kapının yanındaki askıdan ceketini alıp üstüne geçirdi.

"Ne işiymiş bu?"

"Aman ne bileyim, kadının biri onu günlük hayatın içindeyken gizlice fotoğraflamam için para verdi."

"Nasıl yani?"

"Doğal pozlar istiyor sanırım. Hashtag... Haberim yokken çekmişler."

Mert, ayakkabılarını giymeye çalışan Defne'ye gözlerini kısarak baktı. Sesine alaycı bir gizem karışmıştı. "Dedektifçilik oynamak isteyen bir koca... Ya da gizli bir örgütün üyesi olmasın sana işi veren."

"Tabii ya... Dalga geç işimle!"

Mert yüzündeki sahte ifadeyi bozup gülümsedi. "Şimdiden kolay gelsin sevgilim."

Üzerine son bir çeki düzen veren Defne, kapının yanındaki sırt çantasını aldı. "Ekmek parası işte... Düğün fotoğrafı ya da Instagram fotoğrafı istiyorlar henüz benden..."

"Sen okuldan mezun ol hele... Havada kapacaklar seni," dedikten sonra sevgilisinin yanağından bir makas aldı. "Neyse ki herkesten önce ben kaptım."

Hemen yelkenleri suya indirdi Defne. Gülümseyerek sevgilisinin yanaklarını sıktı o da. Ardından, "Kaçtım ben," deyip merdivenlerden koşar adım inmeye başladı.

"Akşam kaçta gelirsin? Geç kalmayalım sergiye," diye seslendi Mert arkasından.

"Sekiz gibi evde olurum..."

Onun merdivenden inişini izlerken, karşı daireden gelen matkap sesini duydu Mert. Ardından bir kadın çığlığı yankılandı. "Senden gerçekten nefret ediyorum ya..."

Kimsenin işine karışmayan Mert, sinirli ve oldukça gürültücü olan komşusuna bile gülümseyecek kadar mutluydu, kendi kendine, "Size de günaydın yeni komşularım," deyip içeri girdi.



Yüksek topuklu ayakkabıları ile sergi salonuna doğru koşarken kolundaki saate baktı. Neredeyse dokuza geliyordu, geç kalmıştı. Kapıya vardığı an, içeri girmeden önce birkaç saniye soluklanmak için durdu. Gözü, salonun içine kaydı. Duvarlara yerleştirilmiş fotoğraflar, kalabalık yüzünden net görünmüyordu. Soluğunu kontrol altına aldıktan sonra elbisesini düzeltip içeri girdi. Ve adımını attığı serginin, Mert'in sergisinin, tamamen kendisiyle ilgili olduğunu o an anladı.

İlk gördüğü şey, kapının hemen yanında duran, kendi fotoğraflarından oluşan bir kolajdı. Neredeyse yüz ayrı parçaya ayrılmış fotoğraf, gelişigüzel yerleri değiştirilerek birleştirilmişti. Öylece bakakaldı. Fotoğrafın altındaki nota ilişti gözü sonra.

> Dikkatinizi ilk çeken neydi? Gülümsemesini bulun. Zorlanmayacağınıza eminim. Çünkü bin parçaya ayrılsa da, ışıldayan gülümsemesi olacak...

Ağlamamak için kendini zor tutarak arkasını döndü. Sergilenen diğer fotoğraflara göz gezdirdi. Hepsi birbirinden farklıydı ama bir ortak noktaları vardı, tamamı onun gülümsemesiyle alakalıydı.

Birkaç adım atıp, kendisine yakın olan başka bir fotoğrafa doğru yürüdü. Ne zaman çekildiğini bile bilmediği bir fotoğraftı bu. Yatak odalarında, halıda uyuklarken çekilmişti. Ve uyuklamasına rağmen yüzünde minicik bir gülümseme vardı. Fotoğrafta yüzüne düşen güneş ışığı, dudaklarını parlatmıştı. Defne elini heyecandan hızlanan kalbinin üstüne bastırdı. Fotoğrafın altındaki yazıyı gözlerindeki yaşlar yüzünden güçlükle okudu.

> Rüyasında ne görüyor dersiniz? O sabah, onu orada bulduğumda, neden halının üzerinde uyuduğunu bile sorgulamadım gülümsemesini görünce. O uyanana kadar gülümsemesini izleyip, zihnine sızmaya çalıştım.

Kalbinin üstündeki elini, çenesine yerleştirdi. Titreyen çenesi, ağlamamak için kendini tuttuğunu ele veriyordu. Kafasını sağa çevirince, birileriyle sohbet ederken gördü onu... Gözleri birbirine değince, Mert kocaman gülümseyerek yanına koştu ve sımsıkı sarıldılar. Ağlamamak için kendini zor tutan Defne hiçbir şey diyemeden, Mert kulağına, "Geç kaldığın için evde kavga edeceğiz," diye fısıldadı. Bu, Defne'yi rahatlattı. Çünkü orada ağlamak istemiyordu. Usulca gülümsedi. Herkesin onları izlediğini bildiğinden, sessizce ve dişlerinin arasından konuştu. "Sen öyle san." Kafasını sevgilisinin göğsünden çekip, çantasından bir Uno kartı çıkardı. Birlikte sıkça oynadıkları iskambil oyununda, oyunun yönünü değiştiren karttı bu. "En son tartışmamızda o kadar haklıydım ki bana bir sonraki kavgadan kaçış kartı vermiştin, Hatırladın mı? Suçlu olsam da kavgadan kaçıyorum."

"Hevesimi kırdın şu an ama..."

Defne, Mert'in elini tutup herkes onlara bakarken salonun ortasına doğru ilerlemeye başladı. Onu tanıyanlara başıyla minik selamlar verirken üzeri örtülü büyük fotoğrafı gördü. "Neyse ki şovu kaçırmamışım," dedi heyecanla.

"Sen gelmeseydin, o örtüyü kaldıramazdım." Yerinde duramıyormuş gibi, birkaç adım yürümelerini dahi bekleyemeden küçücük bedenini bir anda kucakladı Mert. Herkes bir anda sustu ve onları izlemeye başladı. Defne şaşkınlık ve utançla ne yapacağını bilemez bir halde kafasını sevgilisinin göğsüne bastırdı. İndirmesini söylese de indirmezdi, biliyordu. Sesini çıkarmadan, ne yapacağını görmek için bekledi. Üzeri örtülü büyük fotoğrafın önüne geldiklerinde yavaşçacık yere değdi ayakları. Onca insanın gözü üstündeydi, kalbi hızla çarpmaya başladı.

Mert oldukça rahat bir biçimde gülümseyerek konuklarını süzdü. Konuşma yapacağını belli etmek için hafifçe öksürdü. Herkesle tek tek göz teması kurmaya özen göstererek, "Sevgili konuklarım... Arkadaşlarım..." diye girdi söze. Defne'yi işaret edip, "Sonunda onur konuğum da geldiğine göre artık sergimdeki en güzel fotoğrafı size gösterebilirim," dedi gururla. Krem renkli perdeyi fotoğrafın üzerinden çekip indirdi. Bu, bir önceki gece çektiği fotoğraftı. Defne'nin kendi büyük fotoğrafının önünde, aynı pozisyonda uyuduğu hali...

Kalabalıktan heyecanlı fısıltılar yükselirken Mert, şaşkınlıkla bir kendisine bir fotoğrafa bakan Defne'nin elini tuttu. "Sonsuza kadar fotoğraflamak istediğim tek şey onun gülümsemesi," dedi gözlerini gözlerinden ayırmadan. "Bazılarınıza delilik gibi gelebilir ama... Yanımda gördüğünüz bu güzel kadının gülümsemesi parmak izi gibi. Her gülüşü bir diğerinden farklı..." Yüzünü, az

önce örtüsünü indirdiği eserine döndü. "Bu fotoğrafı çekerken hissettiğim şey çok güçlüydü. Çünkü bir şeyden emin oldum." Tekrar sevgilisinin gözlerine baktı. "Her zaman duvarımda onun fotoğrafını, önünde de onu görmek istiyorum. Böylece onu sonsuzluğa hapsedebilirim," derken gözleri şefkatle ışıldıyordu.

Defne'nin yanaklarından bir damla yaş süzüldü. Konukların alkışları eşliğinde birbirlerine gülümsediler. Sadece ikisinin anladığı sessiz cümleler yalnızca birkaç saniyelik o gülümsemeye sığmış gibiydi. Aralarındaki bu büyülü anı bozan elinde kamerası ile yanlarına yaklaşan bir gazeteci oldu.

"Fotoğrafın önünde ikinizi bir poz alabilir miyiz lütfen?"

Mert, gözlerini güçlükle Defne'den çekip onu fotoğrafın tam ortasına çekti ve muhabirin kadrajından çıktı. "İyi bir fotoğrafçı her zaman en iyi kareyi seçmeli. Bensiz daha güzel görüneceğinden eminim..." dedi gurur dolu bir tebessümle.

Defne'nin şaşkınlığı geçmeden patladı gazetecinin flaşı. Üç ayrı Defne, tek karedeydi. Güzel bir fotoğraf yakaladığı için keyiflenen adam, yeni bir tane daha çekecekken daha fazla ilgi odağı olmaya dayanamayan Defne, Mert'in elinden tutup yanına çekti bir sonraki karede ikisi birlikteydi. Ardından kalabalığın arasında onları izleyen arkadaşları Cenk, Gamze, Yeliz, Serkan ve Gökalp koşturarak yanlarına geldi ve hep birlikte objektife gülümsediler.



Sokaklar, hafta sonuna birkaç saat kala, hınca hınç doluydu. Defne, Mert'in elini sıkıca kavrayıp, iyice sokuldu ona. Kalabalığın onları ayırmasını istemiyormuş

gibi, birbirlerine yapışık halde tek vücut yürüyorlardı. Defne, "Son sınavımı da verdim. Artık üç ay boyunca özgür bir kadınım," dedi keyifle. "Senin günün nasıl geçti? Yorgun görünüyorsun sevgilim."

Mert, yüzünde nadir beliren bıkkın bir ifade ile "Dergi kapağı çekimi yaptım bugün," dedi. "Sergiden sonra birden iş yağmaya başladı."

"Hım... Bu mu sıktı seni?"

"Ünlü bir modelle çalışmam gerekiyordu," diye anlatmaya devam ederken metronun merdivenlerine doğru yöneldiler. "Duygusu yoğun bir fotoğraf çekebileyim diye kızla derin sohbetlere girmeye çalıştım yine. Biliyorsun... Ama o kadar aptaldı ki sorularımı anlamadı bile. Mimiksiz, ruhsuz fotoğraflar çıktı. Hem yoruldum, hem gerildim." Defne'ye dönüp, gülümsedi. "Ama en azından iyi bir ücret aldım. Düğün paramızı biriktirmek için böyle bir iki çekim daha yapsam birkaç ay içinde evlenebiliriz."

Merdivenden aşağı inerlerken alaycı tavrını sürdürdü Defne, sevgilisinin çenesini sıkarak, "Düğün için çektiğin eziyetlere bak..." dedi. "Ünlü modellerle çalışmak falan... Kıyamam sana."

"Senin için yapamayacağım şey yok sevgilim," diye cevapladı o da aynı alaycılıkla.

El ele metro istasyonunda yürürlerken, Defne içini çekti. "On gün içinde ne çok şey oldu, değil mi?"

"Hep böyle olacak. Hiç sıkılmayacağız."

Defne serçe parmağını uzatıp, "Söz ver," dedi. Mert de serçe parmağını uzatıp Defne'nin parmağına geçirdi. Her zaman yaptıkları gibi başparmaklarını da birbirine değdirip sözü kilitlediler. "Söz," dedi Mert kuvvetlice. İkisinin de yüzüne yine bir gülümseme konduğu an, buldukları boş koltuklara oturdular.

Henüz birkaç saniye geçmişti ki, "Ben çok susadım," diye ayaklandı Defne. "Bir su alıp geleyim." Çantasını omzuna geçirip, "Sen de ister misin?" diye sordu. Mert, hayır der gibi kafasını iki yana salladı. Metrodaki tabelayı göstererek, "Çabuk ol ama..." diye uyardı. "İki dakikaya geliyor!" Defne birden hızla yürümeye başladı. "Uçuyorum!" Çantası sırtına vura vura yürürken birden ellerini iki yana açıp adımlarını büyüttü.

Mert telefonunu çıkarıp bu anın fotoğrafını çekti her zamanki gibi. Defne köşeyi dönene kadar onu izledi. Sonra geriye yaslanıp kendi kendine gülerek, "Kesin geç kalacak," dedi.

Tahmin ettiği gibi oldu. Metro geldi ama Defne yetişemedi.

İkinci metro geldi, Defne yine görünmedi.

Telaşlanıp aradı. Telefon açılmadı.

Korktu. Kalkıp istasyonun içinde onu bulmaya çalıştı, bulamadı.

Kendini sokağa attı. Kalabalığın arasında çaresizce sevgilisini aradı. Olmadı.

O gece; Mert'in, Defne'yi gördüğü son gece oldu.





İKİNCİ BÖLÜM
KOMŞUDA

Kayıp ilanlarını dağıtmaya çıkmadan önce mutfak masasına alnını yaslamış kahvesinin demlenmesini bekliyordu. Uykusuzluktan kızarmış gözleri kapanırken makinenin sesiyle yerinden sıçradı. Ağır ağır doğrulup kahveyle dolmuş cam demliği aldı. Ayaklarını sürüyerek tezgâhın önüne yürüdü.

Mutfak dolabının üstünde, Defne'nin minik aynasında kendi yüzünü gördü. Mosmor gözleri, dağılmış saçları ve iki aydır kesmediği sakalları ile bitik görünüyordu. Aynanın hemen yanına astığı kayıp ilanı ile göz göze gelince kendi görüntüsü anında silindi zihninden. Parmağının ucuyla ilana dokunup, "Günaydın sevgilim," dedi ona duyurmak istercesine.

Dağ gibi yığılmış bulaşıkların arasında minik bir yer açıp, elindeki kirli fincanını yerleştirdi. Kahveyi, fincana boşaltırken uykusuzluktan zayıf düşmüş bedeni hafifçe titriyordu. Sıcak kahvenin bir kısmı fincana, bir kısmı tezgâha döküldü. Demliği bırakıp, fincanına iki şeker attı. Bulaşıkların arasından bir çay kaşığı bulup, üstündeki kiri umursamadan kahvesini karıştırdı.

Fincanı alıp, sırtını mutfak tezgâhına yasladı. Gözlerini kapattı, derin bir nefes aldı. İçindeki kocaman boşluğa yetmedi aldığı nefes. Bir daha yaptı aynısını. Göğsündeki ağırlık dağılmayınca pes etti. Sırtını, yasladığı yerden çekti, tekrar masaya oturmak için. Ancak tam o anda çalan telefonun sesiyle kalbi yerinden çıkacak gibi çarptı. Telaşla elindeki kahveyi bırakıp cebinden telefo-

nu çıkardı. Birkaç saniyelik heyecanı, ekranda Cenk'in adını görünce büyük bir hayal kırıklığına dönüştü. Aramayı reddedip, telefonu cebine koydu.

Kahvesini alıp ayaklarını sürüyerek oturma odasına gitti. Evin her yeri gibi, oturma odası da darmadağındı. Yerlerde ortalığa saçılmış kayıp ilanları, etrafta yığınlar halinde hazır yemek paketleri vardı. Odadaki kötü kokuya çoktan alışmıştı, artık hiç rahatsız olmuyordu. Koltuğa değil yere oturup sırtını kanepeye yasladı. Fincanını yanına bırakıp yerdeki ilanlardan birini aldı. "Neredesin sevgilim?" dedi büyük bir hüzünle. Fotoğrafında öylece gülümseyen Defne'ye bakıp içini çekti. "Şu an yine böyle gülüyor musun?"

Gözleri doldu. Sevgilisinin kayıp ilanındaki gülen yüzüne minik bir öpücük kondurup kâğıdı bıraktı. Gözlerini kapatıp, kafasını geri attığı an kapı zili çaldı. Yine aynı heyecanla ayaklanıp koştu. Kapıyı açtığında karşısında ellili yaşlarında somurtkan bir kadın olan ev sahibini buldu. Beş dakika içinde yaşadığı ikinci hayal kırıklığını bastırmak için derin bir nefes aldı.

"Buyurun Ayşen Teyze," dedi isteksizce. "Ne vardı?"

Oldukça sinirli görünen kadın, "Hem iki aydır kirayı ödemiyor, hem de aramalarımı reddediyorsun," diye bağırdı aniden. Sesi apartmanın içinde çınladı. Mert oldukça sıkkın bir halde, konuşmaya mecali yokmuş gibi mırıldandı. "Kusura bakmayın, bu aralar aklım pek başımda değil..."

"Akılla olacak iş mi bu? Biz de ev geçindiriyoruz değil mi?" Mert kafasını önüne eğip hiçbir şey söylemeyince kadını iyice öfkelendi. "Böyle olmayacak bu iş, bir ay içinde evimden çıkmanı istiyorum!"

"Çıkamam," dedi Mert hışımla.

Şok olan kadın, gözlerini kocaman açıp elini kapıya dayadı. "Ev benim evim," dedi dişlerini sıka sıka. "Ne demek çıkamam?"

"Defne geri gelirse buraya gelecek. Beni öldürseniz de bu evden dışarı adımımı atmam!"

Duydukları karşısında ne tepki vereceğini kestiremeyen kadın birkaç saniye boyunca ağzı açık şekilde Mert'e baktıktan sonra, "İki ay," diyebildi sadece. "İki aydır kira ödemiyorsun!"

Öfkesini kontrol altına almaya çalışan Mert, "Banka hesabı kullanmıyorsunuz, nedendir bilinmez," dedi dişlerinin arasından. "Nakit istiyorsanız illa," deyip yanında duran askıdaki ceketinin cebinden cüzdanını çıkarıp banka kartını çekip aldı ve kadına uzattı. "Şifresi; iki, iki, bir, dört... Alt sokakta bankamatik var, oradan çekin kaç aylık kira istiyorsanız."

"Ne demek şimdi bu? Olur mu öyle şey?"

"Bir senelik kira parasını da çekebilirsiniz. Sizi ne kadar az görürsem o kadar iyi..." diyerek kapıyı kadının yüzüne kapattı. Duruma iyice sinirlenen kadın kapıyı tekmelemeye ve bağırmaya başladı. "Seni terbiyesiz! Aç kapıyı bakayım sen, nasıl konuşuyorsun annen yaşında kadınla?"

Sırtını kapıya yaslayıp derin bir nefes alan Mert en sonunda dayanamayıp kapıyı tekrar açtı. "Ayşen Teyze... Bakın..." dedi çaresizce. Aynı anda hem öfkeli hem de acı çeker gibiydi. "Defne iki aydır kayıp. Geceleri uyku uyumuyorum. Olur da ararsa diye telefonda annemle bile on saniyeden fazla konuşmuyorum. Günüm, gecem Defne'yi aramakla geçiyor. Ben onu ararken o eve gelirse, aşağı kapı kapanmasın diye arasına taş koyup gidiyorum. Gerçekten... Azıcık vicdanın varsa, beni rahat bırakırsın."

Kadının omuzları düştü, bakışları yumuşadı. Birkaç saniye sonra, kartı sallayarak, "Şifre neydi?" diye sordu.

"İki, iki, bir, dört..."

Kendinden ödün vermemek için çenesini dik tutsa da, gözlerinden Mert'e üzüldüğü belliydi Ayşen Hanım'ın. "Kartı paspasın altına bırakırım işim bitince... Birikmiş borcunu, bir de gelecek ayın kirasını çekeceğim sadece."

Mert, başıyla kadını onaylayıp kapıyı yavaşça kapattı. Ancak daha birkaç saniye geçmeden zil bir kez daha çaldı. Artık iyiden iyiye çıldırmanın eşliğinde olduğunu düşünerek, hışımla açtı kapıyı... Ve karşısında Cenk'i buldu.

"Telefonlarımı neden açmadığını sorabilir miyim?"

Kapıyı açık bırakıp mutfağa doğru yürürken, "Bu da günün popüler sorusu herhalde..." diye söylendi kendi kendine. Cenk dış kapıyı örtüp Mert'in peşinden mutfağa giderken, ellerindeki ağır market poşetlerini güçlükle taşıyordu.

"Telefonu meşgul etmek istemediğimi biliyorsun. Bir şey olduğunda mesaj at."

Torbaları buzdolabının önüne bırakırken, "Cevap veriyorsun sanki..." diye bağırdı. Kötü koku yüzünden suratını ekşitti. Etrafa göz attığında yığılmış çöpleri gördü önce. Kokuşmuş yemekleri, bulaşıkları incelerken bir yandan konuşmaya devam ediyordu. "Yazıyorum yazıyorum cevap yok. Arıyorum açmıyorsun. Her defasında başına bir şey geldi sanıp korkuyorum!" Arkasını dönüp baktığında Mert'in sigara yaktığını gördü. "Ne zamandan beri sigara içiyorsun sen?" diyerek sigarayı arkadaşının elinden alıp masanın üstündeki kirli tabakların birine söndürdü. Mert cevap bile vermeden başını masanın üstüne dayayınca üstüne daha fazla gitmek istemediği için aldıklarını buzdolabına yerleştirmeye baş-

ladı. Ses tonunu yumuşatıp, "Bir haber var mı?" diye sordu çekinerek.

"Var gibi mi duruyor?"

Cenk, elindeki yoğurt kutusunu buzdolabına koyarken onun sesindeki hüzne dayanamayıp olduğu yere oturdu. Buzdolabının kapağını bile kapatamadı. Mert kafasını masadan azıcık kaldırıp, "Dün yine polise gittim," dedi. "Kaybolduğuna inanmıyorlar. Telefon hattı kapatılmış. Kendi isteği ile ortadan kaybolduğunu düşünüyorlar."

"Belki artık sen de düşünmelisin..."

"Üç yıldır aldığı her nefeste yanında olduğum kadını benden daha iyi tanıdığını mı sanıyorsun? Her şey harika giderken birden metronun ortasında beni öylece terk ettiğine inanıyor musun gerçekten?"

"İki ay önce inanmazdım. Ama..."

"Tüm dünya birleşip, Defne kendi isteği ile gitti, diye bağırsa... Gökyüzüne büyük harflerle yazsalar... Hatta Defne kendisi gelip, evet ben kendi isteğimle ortadan kayboldum, dese bile asla inanmayacağım," diye bağırdı öfkeyle. Kendisine hiçbir şey söylemeden bakan arkadaşına daha fazla katlanamayacağını düşünüp bir hışımla yerinden kalktı. Kapıya doğru yürürken, Cenk onu paçalarından tutup yanına çekti. "Tamam, sakin ol..." dedi usulca. "Özür dilerim."

Bitik vaziyetteydi. Bacakları onu taşıyamıyormuş gibi, Cenk'in yanına çöktü. Açık buzdolabının önünde yan yana, konuşmadan, öylece oturdular.

"Birlikteyken," dedi Mert neden sonra, gözleri dolu doluydu. "O kadar çok fotoğrafını çekmiştim ki... Onu bir gün kaybederim diye o kadar çok korkuyordum ki, her anını saklamak istiyordum. Ama yanılmışım. Saydım, yirmi binden fazla kare var elimde. Yirmi bin tane

Defne... Kafamdaki Defne'nin bir saniyesi bile etmiyor." Kafasını ellerinin arasına aldı. Ne kadar acı çektiği sesinden öyle belli oluyordu ki, Cenk'in bile göğsü sıkıştı. "Onsuzluğa dayanamıyorum artık," dedi arkadaşının gözlerine bakıp fısıldayarak. "Canım çok acıyor..." Cenk, Mert'in omuzunu tutup sıktı. Yapabildiği tek şey buydu o an. "On yedi yıldır yanımdasın..." dedi tekrar. Aylardır susmasının acısını çıkarır gibi, aklından geçenleri tek tek dökülüyordu. "Bütün acılarımda yanımdaydın. Ağlayamazdım ben." Gözünden bir damla yaş düşünce görülmesin diye başını önüne eğdi. "Öyle bir haldeyim ki..." dedi gözyaşları dudaklarına doğru akarken. "Geçen gün buzdolabını açtım. Tarihi geçmiş bir konserve gördüm. Son kullanma tarihi Defne'nin kaybolduğu günün tarihiydi. Elimde konserve kutusuyla buzdolabının önünde kaç dakika ağladım bilmiyorum. Ağlamak artık nefes almak gibi bir şey oldu."

Yüzünü, hiç sesi çıkmayan Cenk'e çevirdiğinde; onun da yanaklarından aşağı süzülen bir damla yaş gördü. "Sen niye ağlıyorsun orospu çocuğu," dedi hıçkırırken.

"Konserveye üzüldüm orospu çocuğu!"

İkisi aynı anda, ağlarken güldüler. Cenk birden açık buzdolabını fark edip, "Ama iyi oluyormuş buzdolabı açık ağlamak. Ferahlatıyor bir yandan..." dedi üzüntüsünü şakaya vurup.

"Siktir git ya..." dedi Mert, gülerek.

Cenk getirdiği market poşetlerinden birine uzanıp bir konserve kavanozu çıkardı. "Son kullanma tarihine iyi bak," dedi. Mert aldığı kavanoza bakınca bir ay sonrasının tarihi gördü. "Bu defa zamanı geçmeden, Defne ile birlikte yiyeceksiniz bunu," dedi Cenk kendinden emin bir şekilde. "Söz. Ne olursa olsun onu bulacağız."

Mert, elindeki konserveden gözünü ayırmadan, "Nereye?" diye sordu ayağa kalkan arkadaşına.

"Geçen seferki gibi sen kovmadan kendi isteğimle gideyim ben. Kovulunca yol boyu soluksuz sövüyorum sana, çok yorucu oluyor."

"Yine gel ama..."

"Kapıdan yollasan, bacadan girerim. Sen hiç merak etme," diyerek, koridorda duran gazetelikteki kayıp ilanlarından bir tomar alıp evden çıktı.

Mert, buzdolabını kapatıp elindeki konserveyi sıkıca tutarak balkona çıktı. Bir ayağı hâlâ kapının eşiğindeyken sokağa çıkmış olan Cenk'e baktı. Kollarının altına aldığı ilanları yolan geçen insanlara dağıtarak yürüyordu. Mert, arkadaşının o halini görünce gülümsedi.

İki aydır hiç balkona çıkmamıştı. Ayaklarının altındaki mermerin soğukluğu, tüm vücuduna yayılırken Defne ile o balkonda yaşadıkları anıları hatırlayıp ürperdi. Cenk gözden kaybolmuştu, geride olan ayağını hareket ettirdi. Orada yalnız başına durmak garip geldi. Ne yapacağını bilemedi. Güneşin vücudunda bıraktığı his, orada durması gerektiğini söylüyor gibiydi. Olduğu yere çöküp, balkon kapısının tam önüne oturdu. Elinde tuttuğu konserveyi yere bırakıp, kollarını dizlerine sardı.

Karşıdaki apartmanlara, balkondaki komşulara, sokaktaki çocuklara ya da yoldan geçen arabalara bakması gerektiğinin farkındaydı. İki aydır etrafı o açıdan görememişti hiç. Ancak gözü yine, mahalleye astığı kayıp ilanlarındaydı. Duvarın önünden geçen insanlar ilanlara bakmıyorlardı bile. Daha iki ay olmuştu, Defne'nin yokluğuna bu kadar kolay alıştıkları için mahalleliye kızdı. Sonra kendine kızdı sebebini bile bilmeden. İki aydır sık sık yaptığı için birkaç dakikada bir kendini suçlamak artık alışkanlık haline gelmişti. Keşke su almaya onunla

birlikte gitseydim ile başlayan, keşke o gece daha hızlı koşsaydım ile devam eden...

Yine kafasının içinde kaybolduğunu hissettiği an içgüdüsel olarak yanındaki konserve kavanozunu aldı ve tüm gücüyle sıktı. Cenk'e güvenmek istiyordu. Elindeki konserve de bozulmadan, Defne'yi tekrar görmek istiyordu.

Gözünü diktiği duvarın tam yanındaki reklam panosunun önünde dikilen bir kadın dikkatini dağıttı. Taşıdığı market poşetleri ile durmuş, genç bir oyuncunun elinde bir içecekle poz verdiği afişe bakıyordu. Birkaç dakika hiç kıpırdamadan panoyu izleyen genç kadın, ani bir hareketle poşetin içinden çıkardığı bir yumurtayı reklam panosuna fırlattı. Yumurta, resimdeki genç oyuncunun tam yüzünde patladı. Pek sık rastlanmayacak bu manzara Mert'in iki aydır hiçbir şekilde başka bir yere odaklanamayan beynini birkaç saniyeliğine oyalamış gibiydi. Konserveyi sıkan elini gevşetip, genç kadını daha net görebilmek için kafasını ileri uzattı. Bulunduğu kattan kadının yüzünü seçemedi. Görebildiği tek şey bol kıyafetler giydiği, koyu kahverengi uzun saçları olduğu ve kendisinin de oturduğu binaya girdiğiydi.



Batmak üzere olan güneş, güçsüz ışıklarını kapalı gözlerine düşürürken sırtındaki ve boynundaki acıyla gözlerini açtı Mert. Her yeri tutulmuştu. Panikle telefonuna baktığında sekiz saattir uyuduğunu fark etti. Günlerdir birkaç saatlik uyku ile yaşamaya çalışıyordu, nasıl uyuyakaldığını bile fark etmemişti. Sırtını, yaslandığı duvardan acıyla çekti. O anda, yan daireden gelen kavga seslerini duydu. Kendisini uyandıranın batan güneş değil, o sesler olduğunu fark etti. İki aydır, oturma oda-

sına kadar gelen bu gürültü, bir an daha da sinir bozucu geldi. "Lütfen susun artık," diye yalvarır gibi söylendi. Ancak kavga sesi hiç kesilecek gibi durmuyordu.

İçeri geçmek için hareketlendiği an gözü balkonun en dibinde duran kirli kahve fincanına ve etrafındaki sineklere kaydı. Defne'nindi. Kaybolmadan önceki gece balkonda ders çalışmıştı; fincanın o zamandan kaldığını hemen anladı. Turuncu renkli, üzerinde sincap resmi olan kupaya doğru dizlerinin üstünde ilerledi. Eliyle, üzerindeki sinekleri kovalamaya çalıştı, olmadı. Göğsündeki geçmeyen sıkışıklık hissi, giderek şiddetlenirken kupanın altındaki kâğıtları aldı eline. Defne'nin ders notlarıydı. Her sayfasına tek tek baktı, onun karaladığı minik çizimler vardı. Gülümsedi.

Kendini yere bırakıp, bağdaş kurdu sineklerin yanına. "Siz de baktınız mı ne çizdiğine?" diye sordu sineklere. Onlarla konuştuğuna değil sesinin titremesine üzüldü birden. Ağzını tekrar açmak için birkaç saniye bekledi. Sayfalardan birinin üzerine çizilmiş, gelin ve damat gibi görünen tavşan çizimlerini görünce, "Şimdi ben nasıl inanayım ki isteyerek gittiğine?" dedi kendi kendine. Parmaklarına konan sinekleri umursamadı. Gözlerinde biriken yaşların akmasına izin vermeden, elindeki kâğıt tomarıyla birlikte ayağa kalktı. Kupanın etrafındaki sineklere bakarak, "Bir süre daha orada yaşayın. Defne gelince sizi onunla tanıştıracağım," deyip içeri girdi.

Odaya geçtiği an yan daireden gelen kavga sesleri daha çok duyulur oldu. Umursamamaya çalışarak elindeki kâğıt tomarlarını düzgünce mutfaktaki masanın üzerine yerleştirdi. Ancak kavga eden kadının sesinin artık haykırışa dönüşmesi Mert'i endişelendirdi. Birkaç saniye olduğu yerde durup, gelen seslere kulak kesildi. Kadın, "Ne o, dövecek misin? Öldürecek misin?" diye

bağırıyordu. Ardından gelen patırtı ile iyice panikledi ve koşarak evinden çıkıp karşı dairenin kapısına gitti.

İçgüdüsel olarak, yaptıklarını sorgulamadan hızla kapıyı yumruklamaya başladı. Olduğu yerde endişeyle dikilirken kapı açılıverdi.

Dağılmış saçları ile nefes nefese kalmış genç bir kadın vardı karşısında. Üzerindeki kıyafetlerden, onun, birkaç saat önce reklam panosuna yumurta atan kişi olduğunu anlaması uzun sürmedi. Genç kadın, her şey normalmiş gibi, "Buyurun?" deyince Mert, bir an afalladı. "İyi misiniz?" diye sordu endişeyle.

Genç kadın, kapının kenarına yaslanıp, iri gözlerini hayretle açtı. "Neden olmayayım ki?"

Kadının konuşması, Mert'in aklını karıştırmıştı. Bir an, kendinden şüphe etti. Kelimeleri toparlamaya çalışarak, "Az önce kavga seslerinizi duydum da... Size bir şey yapacak sandım," dedi.

Genç kadın, isterik bir kahkaha attı. Eliyle, bir saniye bekle der gibi bir işaret yapıp içeri gitti. Birkaç saniye sonra yanında tam boy karton bir maket ile geri döndü. Maketteki kişi, reklam panosundaki ünlü oyuncuydu. Maketin omzuna kolunu atıp, "Bu mu bana bir şey yapacak?" diye sordu gülerek. "Merak etme... Üç boyutlusunun aksine, bu zararsızdır."

Mert ne olayı tam anlayabildi, ne de bir şey diyebildi. Ancak, kriz anı geçtiği için normal çalışmaya başlayan beyninde kendi sorunları belirdi aniden. Hemen kendi dairesinin kapısına baktı. Sonuna kadar açıktı. Bu onu rahatlattı. İstemsizce bir adım geri çekilip kafasını komşusuna çevirdiği an, genç kadın elini uzattı. "Bu arada Ayça ben," dedi sıcak bir gülümsemeyle. Kadının elini sıkıp, "Mert," dedi. "Memnun oldum."

"İçeri gelmez miydin? Hoş geldin demeye gelmeyen tek komşum olarak bir kahve ikram ederdim sana."

Mert, nazik bir gülümseme ile "Tanıştığımıza çok memnun oldum," dedi. "Ama evden çıkamıyorum. Belki sonra..."

Komşusu bir şey söylemeden apar topar evine döndükten sonra Ayça'nın gözü asansörün üzerine yapıştırılmış kayıp ilanına kaydı. Bir yanındaki makete, bir ilana baktı.



Evine döndüğünde oturma odası her zamankinden daha dağınık geldi gözüne. İki aydır hiç bir şekilde umurunda değildi bu durum. Ama sanki o gün bir süredir normal çalışmayan beynini birkaç dakikalığına da olsa oyalayan olaylar sayesinde şimdiki zamana dönmüştü.

Çok fazla enerjisi yoktu ama bir gayretle pencereyi açıp odayı havalandırdı. Sonra çöplerin bir kısmını toplayıp, kapının önüne çıkardı. Odanın keskin kokusu dağılırken başka bir kokuya, üstündeki kirli tişörte takıldı. Banyoya gitti, hızlıca duş aldı. Bir haftadır su değmeyen vücudunu bastıra bastıra yıkarken, hâlâ azalmayan acısına rağmen birkaç saatliğine de olsa kendine odaklanabildiği için iyi hissetti.

Duştan çıkınca, buharlı aynayı eliyle sildi. Uzamış sakalı birden canını sıktı. Tıraş olmaya karar verdi.

İki saat sonra, temizlenmiş ve tıraş olmuş bir halde oturma odasına döndüğünde pencereden giren havayı içine çekti. Yine, içindeki kocaman boşluğa gitti ve yine orayı doldurmadı nefesi. "En azından temiz..." diye mırıldandı.

Camın kenarına gidip dışarı baktı, karanlık çökmüştü. Evlerin penceresinden yansıyan ışıklarla aydınlanan

mahalle, gözüne sabahkinden daha huzurlu geldi. İçeride kalmak istemedi.

Balkona çıktığı an, Defne'nin sesi çınladı kulaklarında. Kendi kendine, "Terliklerini giy, üşütme," diyerek kapının önündeki tozlu terliği ayağına geçirdi. Yaz aylarında olmalarına rağmen, sakin sakin esen rüzgâr ıslak saçlarını okşuyordu. Sabah, kapı önünden öteye geçememişti. Ama o an, balkonun ucuna kadar ilerleyebildi. Defne ile yaptıkları gibi yere çöküp, ayaklarını balkon demirlerinden aşağı sallandırdı. Normalde demirlerin arasından güçlükle geçen bacakları hiç zorlanmayınca ne kadar zayıfladığını fark etti.

Balkona çıkalı henüz birkaç dakika olmuştu ki, yan taraftan bir kapı sesi geldi. Elinde iki fincan kahve ile kendi balkonuna çıkan Ayça, Mert ile göz göze gelince gülümsedi. Elindeki fincanı balkonlarını ayıran ince demirlerin arasından uzatırken, "Evden çıkamazsan, biz de böyle içeriz kahvemizi," dedi. Mert, ne diyeceğini bilemeden tebessüm ederek fincanı aldı. "Teşekkür ederim."

"İki aydır merak ediyorum," dedi Ayça. "Neden diğer balkonlar ayrıyken, bizim dairelerinki böyle?"

"Otuz yıl önce, tek bir daireymiş burası. Kalabalık bir aileymiş ev sahipleri," dedi Mert. Kahvesinden bir yudum alıp, devam etti. "Sonra iki kişi arasında kavga çıkmış, evi ikiye ayırmış, balkonu da böyle bölmüşler."

"Sonra da düzeltmemişler mi?"

"Ev sahibimizin annesi, nedendir bilinmez, evin böyle kalması konusunda ısrar etmiş. Vasiyetine bile yazmış diye duydum."

"İlginç..." dedi Ayça kafasını sallayıp. "Hikâyenin tamamını merak ettim."

Mert, hiçbir şey söylemeden kahvesini yudumlamaya devam etti. Herhangi biriyle Defne dışında bir konuda konuşmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki... Sanki yanı başındaymış gibi oturan komşusuyla ne konuşacağını bilemedi. Eskiden, yeni biriyle tanışmak, konu açmak onun için dünyanın en kolay şeyiyken artık çok zor geliyordu. Birkaç dakikalık sessizliğin ardından bir şey söylemesi gerektiğini hissetti. Kafasını çevirdiği an birkaç saat önce Ayça'nın kapıda ona gösterdiği karton maket ile göz göze geldi. Sanki aradığı konu oymuş gibi, "Pek ayrılamıyorsunuz sanırım," dedi.

"İçeride sıkılmasın istedim," dedi Ayça rahat bir tavırla. Kahvesinden büyükçe bir yudum alıp gülümsedi. Sonra birden, "Teşekkür ederim ve özür dilerim," diye girdi konuya. "Bir dizi için deneme çekimine hazırlanıyorum günlerdir. Bağırma sesleri o yüzdendi." Mert anlayamadığını belli eder gibi boş gözlerle bakınca devam etti, "Hazırlandığım rol, sevgilisi ile kavgalı..." diye hevesli hevesli anlatmaya başladı. "Çalıştığım sahnede de çok büyük bir kavga yaşanıyor. Finalde kadın elindeki vazoyu adamın kafasına geçiriyor!"

"Yani, duyduğum eşya kırılma sesleri..."

"Aslında her zaman kırmıyorum," dedi Ayça çocuksu bir tavırla. "Ama role çalışırken karşıma bunu koyunca..." diyerek parmağını makete çevirdi. "Bazen kendimi kaybediyorum." Söylediği şeylerin ne kadar anlaşılmaz olduğunu ancak dilinden düştüğü an fark edenlerdendi. Hemen açıklama ihtiyacı hisseti. "Eski sevgilimdi de," dedi. "Ege Karadağ."

Mert çekinerek, "Tanımıyorum," dedi. "Ama görüyorum afişlerini. Epey ünlü biri galiba..."

"Hem de nasıl," diye bağırdı Ayça tam karşılarındaki reklam panosunu işaret ederek. "Baksana Nereye taşı-

nırsam taşınayım, karşımda eski sevgilim var!" İsterik bir kahkaha daha atıp, "Gerçi panolara gelene kadar," diyerek elini abartıyla salladı. "Televizyonu açıyorum o, Instagram'a giriyorum yine o... Twitter'a giriyorum bil bakalım kim TT olmuş? Tabii ki yine o!" Mert'e dönüp, "Psikoloğum ondan kaçmak yerine yüzleşmemi ve öfkemi içime atmamamı söylediği için yaptırdım bu maketi. Her gün bir posta dayak yiyor benden," dedi.

Son cümle Mert'i ilk kez gerçek anlamda güldürdü. "Kötü ayrıldınız sanırım."

"Lise aşkımdı. İki yıl sevgili kaldık. Sonra bir dizide rol kaptı... Kaptığı gibi de tek mesajla ayrıldı benden." Gözünü karşısındaki panoya çevirdi. "Alçak adam," dedi dişlerini sıkarak. Gözleri boşluğa dalmış olan Mert'i fark ettiği an kendine kızdı. "Birdenbire çok fazla şey anlattım, değil mi? Psikoloğumla bu konu üzerinde de çalışıyoruz."

"Özür dilerim, hangi konu?" diye sordu Mert, daldığı için son cümleyi duymamıştı.

"Herkese kendimle ilgili her şeyi anlatma huyum." Elindeki boş kahve fincanını yan tarafa bırakıp, aralarında demirden bir parmaklık yokmuş gibi Mert'e iyice sokuldu. "Mesela geçen gün, taksici beni çok konuşuyorum diye arabadan indirdi. Normalde tam tersi olur, taksiciler çok konuşur bir sürü şey anlatır... Ama ben gene, çenemi tutamadım tabii. Yine bir yerden konu açıldı, yol boyunca anlattım da anlattım... En sonunda adam delirdi indirdi beni. Bu, kaç kişinin başına gelir ki?"

Mert, ilk kez Ayça'nın yüzüne dikkatle baktı. Tombul yanakları, iri gözleri ve kalın dudakları onu zararsız ve sevimli bir oyuncak bebekmiş gibi gösteriyordu. Ama konuşmaya başladığı an yüzündeki bütün o sevimli imaj değişiyordu. "Geçen gün de..." diyerek anlatmaya de-

vam ederken, bir anda durdu. "Çok konuştuğum için başıma gelenleri anlatırken çok konuşarak yine kendimle çeliştim durduk yere." Bir saniyeliğine susar gibi oldu, "Ama..." dedi sonra. "Çok konuşma huyumdan nefret ettiğimi çok konuşmadan nasıl anlatabilirim ki?"

"Sorun yok, istediğin kadar konuş," diyebildi Mert sadece. Söylediği şey, iki aydır kimse ile konuşmaya tahammül edememiş olduğu için kendisine oldukça şaşırtıcı geldi. Ancak o gün panodaki reklama yumurta atarak, evindeki karton maket ile kavga ederek onu aylar sonra bir anlığına da olsa oyalayan garip komşusunun, yine asla ilgilenmediği şeyleri anlatarak zihnini meşgul etmesi içten içe hoşuna gitmişti. Kendiliğinden kurulan minik oyuna dâhil olmak için, "Hâlâ âşık mısın ona?" diye sordu.

"Asla! Kendini, para uğruna, olmadığı biri gibi pazarlayan sahtekârın teki... Neyine âşık olayım?"

"Geçmişteki haline?"

"Sahte her zaman sahtedir. Geçmişte ona âşık olduğumu sansam da, gerçek olmayan birine âşık olmam imkânsız."

"Ya şimdiki hali sahtedir, ya geçmişteki... İkisi aynı anda olamaz." Yüzünü Ayça'ya çevirdi. "Sen şu an sahte olduğu için sinirli değilsin de ya şu an sahte değilse diye korkuyorsun sanırım."

Ayça, omuzlarını düşürdü. Bu, onun 'yakalandım' hareketiydi. Yüzünü reklam panosuna doğru çevirip, "O kadar tatlı biriydi ki..." dedi. "Şu posterde gördüğün fotoğraf var ya... Ondan daha yakışıklıydı. Bizim okuldaki tüm havalı kızlar peşinden koşuyordu. Ama o beni sevdi." Birden söylediği şeye kendisi dâhil kimse inanmazmış gibi, "Ya da sevdiğini söylemişti," diye düzeltti. "Beni... Kalabalığın içinde asla fark edilmeyen,

hiçbir ışığı olmayan... İnsanların çirkin buldukları için, ama sempatik kız, diye kılıflar uydurduğu beni..." Kendine kızar gibi, "Ne salağım..." dedi öfkeyle. "Tek bir dizi ile herkesin âşık olduğu bir jön olması tek gece sürdü. Tabii beni terk etmesi de..."

"Kime göre, neye göre..."

"Takvime göre! Takvime göre... Sadece bir gecede!"

"O değil... Güzel olmadığın kime göre neye göre karar verilmiş ve tescillenmiş bir şey?"

"O da aynalara göre." Kendini gösterir gibi elini kaldırıp, "Baksana..." dedi.

"Benim gördüğüm tek şey, karşı komşum."

"Kendime acıma tiradımı çok politik bir cevapla engelledin. Tebrik ederim..." Konuyu değiştirmek, kendisi hakkında daha fazla konuşmamak için, sokağın karşısındaki duvarda asılı kayıp ilanlarına çevirdi kafasını. Çekinerek, "Kız arkadaşındı sanırım," dedi.

Mert, az önceki kibar tavrının aksine, "Kız arkadaşım," diye düzeltti sertçe.

"Özür dilerim. Ağız alışkanlığı işte... Geçmişte yaşayan takıntılı bir geri zekâlı olduğumdan..."

"Geçtiğine inanmadığımızdan..." diye getirdi devamını Mert. Bu, Ayça'dan çok kendisine verdiği bir cevap gibiydi. Konu Defne'ye geldiği an, kalkmaya karar veren Mert hızlıca ayaklanıp, "Kahve için teşekkür ederim," dedi. "Tekrar çok memnun oldum."

"Ben de öyle. Kafanı şişirdiysem..." diyordu ki Mert hızlıca sözünü kesip, "İyi geceler," dedi ve içeri girdi.

Balkon kapısının hızla kapanması üzerine yüzü asıldı Ayça'nın. "Salaksın kızım," diye söylendi. "Düzgün muhabbet edeme, herkesi kaçır..." Kendine olan kızgınlığını derin bir nefes alıp kontrol altına almaya çalışırken, Mert'in balkonundaki sinekli kahve fincanını gördü. Ar-

dından gözü Mert'in geri vermeyi akıl edemediği kendi fincanına kaydı. Orada kalırsa, yeni bir sinek kabilesinin evi olacağını düşünüp, elini yan balkona doğru uzattı ancak kolu yetişmedi. Pes edip, elindeki tek fincanla içeri girdi.



Ayça elindeki boş kahve fincanını mutfak tezgâhına bırakıp, birikmiş bulaşıkları makineye yerleştirmek için kollarını sıvadığında telefonu çaldı. Ekranda figüran ajansından birinin ismini görünce telefonu açıp, "Alo," dedi isteksizce. Telefonu boynuna sıkıştırıp bulaşıkları makineye yerleştirmeye devam etti. Arayan kişi hal hatır sormadan, "Yarın sabah sekizde karşıda olabilir misin?" diye sordu. "Dizi işi çıktı."

Ayça elindeki tabağı bırakıp, kaşlarını çattı. Telefonu ıslak eline alıp, sırtını tezgâha dayadı. "Ne dizisi bu?"

"Sana ne be kızım ne dizisi! Figürasyon için lazımsın. Bu defa iyi para veriyorlar ha, iki yüz lira alacaksın."

Ayça aldığı cevapla suratını ekşitti. "Tamam, gelirim. Servis alacak mı beni?" diye sordu. "Yok, özel şoför yollayacaklar," dedi karşıdaki ses alaycı bir tonla. "Atla otobüse gel işte... Tam sekizde sette ol!" diye sertçe uyarıp, "Konum atarım sana," dedi ve telefonu kapattı.

"Yok, özel şoför yollayacaklar..." diye söylendi kirli bir tabağı gürültüyle tezgâha bırakırken. Gördüğü muamele gururunu incitse de, alacağı paraya ihtiyacı vardı. Çaresinin olmadığının da farkındaydı. Telefonunun ekranını açıp saate baktı. Gece yarısına geliyordu. Sabah altıda kalkması gerektiğini düşününce, "O kadar da kahve içtim..." dedi sinirle. "Nasıl uyuyacaksam!"

Bulaşıkları yerleştirmekten vazgeçti. Yatağa ne kadar çabuk giderse, o kadar iyiydi. Balkonun kapısını kilitler-

ken, göz göze geldiği Ege maketine, "Bu akşam orada dur da, soğukta aklın başına gelsin," deyip mutfaktan çıktı.

Sabah fırsatının olamayacağını bildiği için hızlıca bir duş aldı önce. Ardından cildini temizledi, dişlerini fırçaladı, saçlarını taradı... Kameranın onu sadece birkaç saniye göstereceğini bilmesine rağmen, iyi görünmeyi umarak yüzüne nemlendirici sürdü. Kabarmamaları için saçlarını iki yandan örüp, kendini çok da rahat olmayan sert yatağına bıraktı. O an aklına balkonda bıraktığı maket geldi. Rüzgârdan uçabileceğini düşünüp, söylenerek balkona çıktı ve maketi yatak odasına taşıdı.

Kendini tekrar yatağa attığında ona yargılayan bir gözle baktığını düşündüğü makete, "Ne bakıyorsun?" diye sordu sinirle. "Komik mi figüranlık yapmam?" Alamayacağını bildiği cevabı birkaç saniye bekledi. Maket sessiz kalınca içten içe sevindi. Bu, aklının hâlâ biraz da olsa yerinde olduğunun işaretiydi çünkü.

Derin bir nefes alıp, önüne döndü. Ellerini birbirine geçirip, gözlerini kapattı. "Allah'ım ne olur yarın güzel bir gün olsun," dedi yakarır gibi. Gözlerini açıp, tavana baktı. "Yani... Çok güzel olması şart değil. Orta halli bir şey de olur. Ama ne olur kötü olmasın..." Tıpkı maket gibi yukarıdan da bir cevap gelmedi.

Uykuya geçmek için gece lambasını kapattı. "Hâlâ karanlıktan korkuyor musun?" diye sordu usulca. Sanki bu defa cevap almış gibi gece lambasını hemen tekrar açtı. "Bak bu sana son kıyağım." Hareketsiz maket ona, o makete baktı. "Yalnızlıktan iyice kafayı yiyorum," dedi kendi kendine. Yorganı kafasına kadar çekip bağırdı. "İyi geceler!"

Uzun kızıl saçları beline kadar inen oldukça güzel bir kadın, sivri topuklu ayakkabılarıyla, telefonda konuşarak yürüyordu. Kalabalık caddede, ayaklarına doğru yuvarlanan portakalları fark etmedi. Ayakkabısının topuğu portakallardan birine saplanınca dengesini kaybetti. Tam düşecekken, uzun boylu genç bir adam belinden yakaladı onu. Güzel mavi gözlerini, kadının siyah gözlerine kenetlediğinde eli hâlâ kadının belindeydi. Kadının elindeki telefondan, konuştuğu kişinin sesi geliyordu. Ama kadın, onu umursamadan, "Teşekkür ederim," dedi genç adama. Yüzü öylesine güzeldi ki, genç kadın afalladı. Kendini geri çekmeden eğilip topuğuna takılan portakalı çıkardı.

Genç adam, ezilmiş portakala bakıp, "Asıl ona teşekkür etmemiz lazım," dedi gülümseyerek.

Kadın, "Neden?" diye sordu merakla.

Genç adam, çapkın bir gülümseme kondurdu yüzüne. "Çünkü tanışmamıza sebep oldu."

Genç adam ve genç kadın ilk görüşte âşık olmuş gibi birbirlerine bakarken sokakta bir ses yankılandı.

"Kestik!"

Yönetmenin komutu ile çekim sona erdi, oyuncular rolden çıktı, arkadaki figüranlar durdu. Dizideki başrollerin tanışmalarına sebep olan portakalları yanlışlıkla yere döken kadın rolündeki Ayça, olduğu yerde doğruldu. Şaşkın gözlerle dizinin başrolü olan genç adama baktı. Ege ise ona hiç bakmadan rol arkadaşı olan ünlü oyuncu Rüya ile birlikte hızlıca yanından geçip gitti.

Seti toplamak için etrafta koşuşturup kendisini itekleyen set ekibi yüzünden, Ayça nereye gittiğini bile bilmeden elindeki portakalla dalgın bir şekilde yürümeye başladı. Eski sevgilisinin başrol olduğu bir dizide figüran olarak rol almasının mı, yoksa Ege'nin onu tanımıyor-

muş gibi davranmasının mı daha gurur kırıcı olduğunu düşünüyordu. En kötü kısmını; Ege daha lisede hayranı olduğu Rüya ile başrol oynayıp hayallerini yaşarken, kendisinin elindeki portakalla görünmez olarak itilip kakılması olduğuna karar verdi.

Görevlilerden biri, yemek arası olduğunu duyurunca kendini toparlayıp yemek sırasını bulmak için etrafa bakındı. Tek başına bulamayacağını ve kimseye de soramayacağını bildiğinden kendi gibi sahnenin arkasında yüzleri bile görünmeden saatlerdir bekleyen birkaç figüranın peşine takıldı. Arkasından yürüdüğü iki genç, kendi aralarında konuşuyordu. Bir tanesi büyük bir heyecanla, "Ege çok yakışıklıydı, öleceğim sandım," dedi arkadaşına. Diğeri de hızla onu onaylayıp, "Ama Rüya da nasıl güzelmiş öyle," dedi iştahla. "Gözlerimi alamadım!"

Ayça, önündekilerin muhabbeti ile iyice çöktü. Yemek sırasını gördüğü an adımlarını hızlandırıp onlardan önce sıraya girdi. Ağlamamak için kendini zor tutuyordu ki gözü yemeklere kaydı. Normal şartlarda yemeyi tercih edeceği şeyler değildi. Elindeki portakalı sıkıp, "En kötü bunu yerim," diye söylenerek cebine attı.

Sıra kendisine geldiğinde tepsilerden birini alıp, isteksizce yemeklerden almaya başladı. O sırada ekipten biri yanlarından geçen arkadaşına, "Ege Bey'in yemeğini götürdünüz mü?" diye seslendi.

"Hallettim!"

"Söylediği restorandan aldınız değil mi? Sonra menajeri başıma ekşiyor."

Ayça'nın yüzü iyice asıldı. İçinden, "Dört..." diye saymaya devam etti. Nefret ettiği yemeklerle doldurduğu tepsisini alıp, diğer figüranların yanına oturdu. Yanlarına gelen başka bir görevli, "Bu arada bir kez daha

hatırlatıyorum," dedi masadakilere. "Oyuncularla konuşmak, fotoğraf çektirmeye çalışmak yasak. Aklınızdan çıkarmayın. Yarım saate sizlerle bir geçiş sahnesi daha alacağız. Hızlıca bitirin yemeğinizi!"

Herkes kafasını sallayıp onaylarken, Ayça kendi kendine, "Beş etti," dedi. Cebindeki portakalı çıkarıp, tepsisine fırlattı. Oturduğu küçük taburede kamburunu çıkararak, dirseklerini dizlerine dayayıp yanaklarını ellerinin arasına aldı. Kendini uzun zamandır böylesine kötü hissetmemişti. Daha da çöktü taburesinde. Gözünü portakala dikti. "Portakalı severmişmiş," diye söylendi kendi kendine. "Yalancı!"



3 YIL ÖNCE

Ege, büyük alışveriş merkezindeki pek de rağbet görmeyen bir butikte giyinme kabinin hemen önündeydi. Kolları göğsünde bağlı bir şekilde, lise mezuniyeti için kıyafet deneyen Ayça'yı bekliyordu. İki yan kabinin önünde duran birkaç liseli kızın sürekli ona bakmalarından rahatsız olup, cebinden telefonunu çıkardı ve mesaj yazıyormuş gibi yaptı. Kızlar, kabinden çıkan arkadaşlarıyla birlikte Ege'nin yanından geçerken bir tanesi, "Suratı benden daha güzel, bu nasıl mümkün olabilir ya..." dedi onun duyabileceği şekilde. Ege, kafasını daha da eğdi. Tanımadığı insanların ortaya konuşur gibi ona iltifat etmelerinden, sanki cansız bir mankenmiş gibi hakkında konuşmalarından nefret ederdi. Kızlar, gözlerini Ege'den ayırmadan uzaklaşıp mağazadan çıkınca derin bir nefes aldı.

Dakikalardır içeride olan Ayça'ya, "Giyinebildin mi?" diye seslendi. Cevap alamayınca içeriye bakmamaya özen

göstererek kabin perdesini hafifçe salladı. Ses yoktu hâlâ. "Hey, iyi misin?" diye sordu. Dikkatle dinlediğinde içeriden gelen ağlama sesini duydu. Etrafta kimsenin olup olmadığını kontrol edip kabinin perdesini açtı. Ayça, üzerindeki turuncu elbise ile yere oturmuş, bacaklarını göğsüne çekmiş ağlıyordu. Hiçbir şey söylemeden küçük kabinin içine girdi ve perdeyi arkasından kapattı Ege. Tam karşısına geçip dizlerini karnına çekerek tıpkı onun gibi oturdu. Kabin çok dar olduğundan ayakları birbirine geçmiş haldeydi. Ayça'nın, gözlerine bakacak kadar rahat hissetmesini bekledi birkaç saniye boyunca. Nihayet başını kaldırdığında, "Neden ağlıyorsun?" diye sordu tatlı tatlı.

"Bunun da fermuarı kapanmadı. Mezuniyetin en çirkin kızı ben olacağım."

"Saçmalama," dedi Ege kızarak. "Ne giyersen giy güzel olacaksın."

"Sen öyle san... Yine herkes bize bakıp ne kadar yakışmadığımızı konuşacak." Ağlarken burnunu çekti. "Portakal ve muz diyecekler yine!"

Ege, kafasını yana eğerek, "Portakalı çok seviyorum ben," dedi. Bu, ağlamaktan gözleri şişmiş Ayça'yı gülümsetmeye yetti.

"Hadi kalk. Gidiyoruz..."

Gözlerini kırpıştırarak birden ayağa fırlayan Ege'ye baktı Ayça. "Nereye?"

"Kıyafetlerimizi giymeye... Çok güzel olacağız!"

Akşamüstü, çok da büyük olmayan bir salonda toplanmış olan öğrenciler dans edip eğleniyorlardı. Tavandaki özel ışıklandırma, öğrencilerin üstlerindeki pırıl pırıl gece kıyafetlerini aydınlatıyordu. İçlerinden birkaçı kapıya doğru bakınca, gördükleri şey karşısında şaşırarak arkadaşlarını dürttüler.

Kapının önünde el ele duran Ayça ve Ege, öğrencilerin şaşkın bakışları arasında, gülümseyerek salonun ortasına doğru yürümeye başladılar. Ege, bir kostüm mağazasından aldıkları büyük muz kostümünün içine girmiş; Ayça ise portakal kılığına girmişti. Salonun tam ortasına geldiklerinde oldukları yerde donakalmış olan kalabalığa aldırmadan deli gibi dans etmeye başladılar.

Ayça, kocaman bir portakal olarak, kendini daha önce hiç o kadar iyi hissetmemişti.



Evden elinde bir tomar kayıp ilanı ile çıkan Mert; her zaman yaptığı gibi, Defne gelirse bulsun diye anahtarı paspasın altına koydu. İlanları bez çantasına yerleştirirken aniden karşı dairenin kapısı açıldı. Ayça, üzerinde dizi çıkmış pijamaları, dağınık saçları ve yorgunluğunu ele veren mosmor göz altları ile "Günaydın. Nereye?" diye sordu manik bir tavırla.

Komşusunun haline ve sorusuna şaşıran Mert, "Markete..." diye gevelerken; Ayça sanki bu cevabı bekliyormuş gibi, "Ne tesadüf..." diye atladı. Kapının yanındaki askıdan ceketini alıp üstüne geçirdi ve hızla kapıyı çekti. "Birlikte gidelim mi?"

Bu emrivakiye şaşırsa da bozuntuya vermedi. Kayıp ilanlarını göstererek, "Ben biraz oyalanacağım ama..." dedi Mert kibarca.

"Oyalanmana yardımcı olurum..."

Birlikte çıkıp ilanları arabaların camlarına sıkıştırdılar, yoldan geçen insanlara dağıttılar, hiç konuşmadan yürüdüler... Ayça konuşmak için bahane arar gibiydi. Markete yaklaştıklarını fark ettiğinde dayanamayıp, "Dün pek uyuyamadım," dedi.

Mert yüzüne minik bir gülümseme yerleştirip, "Belli oluyor," demekle yetinince, neden diye sormasını bekledi bir süre. Ancak sormadı. Beklediği soruyu alabilmek için dakikalarca yüzüne baka baka yürüdü, hatta birkaç kez tökezledi. Nihayet markete ulaşmalarına birkaç metre kala artık daha fazla dayanamadı Mert. "Anlatabilirsin istiyorsan."

"Dün," dedi nefes alacak zaman bile geçirmeden, "Yeni başlayan bir dizi için figüran ekibindeydim yine..."

"Eminim harika iş çıkarmışsındır," dedi Mert, devamını dinlemeden. Dalgın olduğu için otomatik ve çok düşünülmemiş cevaplar veriyordu.

"Sadece delinen poşetimden dökülen portakalları topladım... Tek sorun portakalların sahnede benden daha çok görünmesi."

"Rolün mü sıktı canını?"

Ayça, marketin önüne ulaştıklarında cevap vermeden önce iç içe geçmiş alışveriş sepetlerinden birini çekti. "Yok, o değil de..." deyip, elindeki sepeti Mert'e doğru ittirdi. "O portakallar sayesinde tanışan çiftteki esas oğlanın Ege çıkması biraz sıktı." Kendine de bir alışveriş arabası alıp Mert'e baktı. Çok belli etmese de şaşırmıştı işte.

"Konuştunuz mu?"

"Yüzüme bile bakmadı yavşak herif!"

Yan yana market kapısına doğru ilerlediklerinde otomatik kapı sonuna kadar açıldı. "Bak, otomatik kapı bile bir şekilde varlığımı fark ediyor," dedi Ayça. "O aptal herif, bu kadar bile tepki vermedi beni gördüğünde!"

Mert, söyledikleriyle çok ilgilenmediği için daha çok havaya konuşuyor gibiydi. "Gerçekten çok ilginç," dedi. "İki yıl boyunca esas kızı olduğum herifin filminde gün-

lüğü iki yüz liraya figüran oluyorum." Kendi söylediğine kendi güldü. "İnanılmaz ya!"

Önünde durdukları meyve reyonunda portakalları görünce iyice sinirlendi. Bir tanesini alıp reyon dolabına yaslandı. "Gerile gerile yanımdan geçiyor da suratıma bir saniye bile bakmıyor. Zaten bir nefret vardı içimde, şu an seti bombalamak..." Farkında olmadan elindeki meyveyi sıktı. "Onun o sahte jön kafasını patlatmak istiyorum," derken, kontrolsüz güç uyguladığı portakal patladı. Ellerini yapış yapış olmasına aldırmadan meyveyi çaktırmadan sepetine atıp hiçbir şey olmamış gibi sepeti itmeye devam etti. Mert hâlâ sessizdi. "Senin de kafanı şişirdim. Kusura bakma..." dedi içten bir tavırla.

"Sorun yok... Birkaç saniyeliğine başka bir şeye odaklanmak iyi geliyor." Kısmen, doğruydu bu. Arkadaşlarını susturacak kadar samimiyeti olduğundan, onlarla konuşmayı reddediyordu ama iş bir yabancıya gelince emrivaki ile de olsa birinin ona bir şeyler anlatması ve kafasının birkaç saniyeliğine dağılması iyi hissettiriyordu.

Ayça, rahatlamıştı. Nedenini bilmeden konuşmaktan oldukça keyif aldığı komşusunu bıktırıp kaçırmak istemiyordu. "O zaman yandın," dedi gülerek. "Bu bilgiyi vermeyecektin. Artık beni hiç susturamayacaksın."

O sırada yan taraflarındaki gazete standının önünde tiz bir ses yankılandı. "Nihal koş! Bu sayıda Ege Karadağ varmış!" Ayça sesin geldiği yöne baktığında lise formalı bir kızın, çığlık atarak Ege'nin kapak olduğu dergiyi karıştırdığını gördü. Çağırdığı arkadaşı yanına gidip, "Ne?" diye bir çığlık attı. Dergiyi alıp, göğsüne bastırdı. "Allah'ım çok yakışıklı!"

Liseli kızlara şaşkın şaşkın bakan Ayça, "Hayır sorun bende değil ki... Herkesin eski sevgilisini unutma şansı

varken, benim yaşadığım hayata bak..." dedi yakınırcasına.

Kızlardan biri, kapakta Ege'nin olduğu dergiyi yüzünün yanına tuttu. "Şuna bak," dedi arkadaşına. "Çok yakışmaz mıydık yan yana?" Diğeri sinirle dergiyi alıp içini açarak bir sayfayı gösterdi. "Şu yazıya bak, uzun saçlı, beyaz tenli ve fit kadınlardan hoşlanıyormuş. Ben tarif ettiği tipe daha çok benziyorum."

"Senin neren beyaz tenli?"

"Ya yüzüm biraz yandı bu yaz, ama aslında beyaz tenliyim ben!"

Ayça, kendisinin tam tersi olan 'Ege'nin ideal kadını' tarifini duyunca iyice çılgına döndü ve dayanamayıp liseli kızların yanına gitti. "Verin bakayım şunu..." deyip dergiyi ellerinden çekip aldı. "İnanmayın bu aptal ünlülere," dedi nasihat eder gibi. "Kendinizi onlar için yıpratmayın. Hepsinin hayatı yalan!"

Liseli kızlar gülerek, "Sana ne be," dediler. Gözlerini kısan Ayça, "Bana mı ne?" dedi, dergideki Ege'yi göstererek, "Bu herif var ya..." Kızlardan biri dergiyi Ayça'nın elinden çekip aldı. "Ege Karadağ, diyeceksin," diye tıslayarak düzeltti onu. "Sen kimsin de ona herif diyorsun?"

Sinirden iyice gözü dönen Ayça, "Sizin bu koruduğunuz herif, benim okuldan arkadaşımdı. Berbat biridir," deyiverdi. Kızların tavrı birden değişti. Heyecanla Ayça'ya sokulup, "Ne? Sen Ege Karadağ'ı tanıyor musun?" diye sormaya başladılar. Kızların duygu geçişlerine ayak uyduramadığı için afallamıştı. "Evet," diyebildi sadece.

"Bir kere dokunabilir miyim sana?"

"Ben de, ben de! Fotoğraf çekilebilir miyiz, ne olur?"

"Bu Ege'ye en çok yaklaştığım an resmen, çok heyecanlandım!"

"Söylesene, Ege hep böyle yakışıklı mıydı?"

"Pardon? Tabii ki öyleydi... Görmedin mi eski fotoğraflarını?"

"Kızım belki ilkokuldan arkadaşı? Onun her halini merak ediyorum ben."

Kendi aralarında heyecanla bağırarak konuşan, üst üste bir sürü fotoğraf çeken kızların arasında donup kaldı Ayça. Ne yapacağını bilemeden şok içinde duran komşusunu kurtaran Mert oldu. "Hadi..." diyerek kolundan tuttu. "Gidelim artık." Ona adeta yapışan kızlardan güçlükle uzaklaştırmayı başardı. Kızlardan biri arkalarından bağırmaya devam ediyordu. "Eğer onu görürsen; Ege Karadağ nokta love of my life hesabını takip etmesini söyler misin? Yumuşak g değil ama... Karadag!"

"Kullanıcı adında yumuşak g olmaz zaten, salak mısın?"

"Garanticiyim!"

Ayça ve Mert uzaklaşırken kızların tiz sesleri giderek azaldı. "Az önceki olaya sen de şahit oldun değil mi?" diye sordu Ayça inanamayarak. "Kendi kafamda yaratmadım ben o sahneyi? Kızlar sırf onu tanıyorum diye benimle birlikte fotoğraf çektiler? Hem de kötülediğim halde..." Olayı kelimelere döktükçe daha da garipleşiyordu onun için. "Berbat biri dedim, eskiden de yakışıklı mıydı diye sordular." Sepetine konserve koyan Mert'e döndü. "Nasıl ya?"

"Evindeki maketinden farkı yok çünkü. Sonuçta onlar için sadece bir kâğıt ve ilgilendikleri tek şey onun güzel suratı."

Ayça birden olduğu yerde durdu. "En büyük korkusuydu," dedi. Sonra hızlıca kendine gelip, büyük adım-

larla Mert'e yetişti. "Okuldaki diğer güzel kızları reddetme sebebi, onu sadece dış görünüşü için sevmeleriydi."

"Ona acımaya mı başladın şimdi de?"

"Asla! Sonuçta bu sayede poz kesip, ortalıkta kasıla kasıla dolaşıyor. Ektiğini biçsin. Yüzü kırışmaya, görüntüsü eskimeye başlayınca yanında kimse kalmasın da görsün gününü."

"Hislerin sürekli rota değiştiriyor."

Elini göğsüne yerleştirip, "Tek bir rotada ilerse, şuramı patlatır," dedi. "İçeride başıboş dolaşmaları iyi..."

Konuşa konuşa kasaya vardıklarında Ayça'nın sepetinde yalnızca bir tane patlamış portakal vardı.



Aradan bir hafta geçmişti. Mert evinin salonunda kendi halinde takılıyor, Ayça ise yanındaki koltuğu işgal etmiş telefonuyla oyalanıyordu. Kısa zamanda bu kadar hızlı ilerleyen arkadaşlıklarını sorgulayacak zihin rahatladığında olmayan Mert bu süreci tamamen komşusunun eline bırakmıştı.

"Bu ne şimdi?" dedi telefonunda gördüğü bir şeye homurdanan Ayça. "Rahatça Twitter'a bile giremiyorum. Önüme çıkana bak..." Telefonu Mert'e uzattı. Ekranda Ege ve Rüya'nın fotoğrafı vardı. Açıklama kısmına da, "Rüya ve Ege sevgili mi? Ne olur olsun!" yazılmıştı. Telefonu geri çekip, "Ülke falan mı değiştirsem eski sevgilimden kurtulmak için?" diye sordu. Mert gülümseyip ayağa kalktı. "Ben bi' lavaboya gideyim..."

Sessizce, "Sen arıyorsun bulamıyorsun... Ben görmek istemiyorum, sürekli burnumun dibinde..." diye mırıldandı. Elindeki telefonu kapatıp sinirle kenara fırlattı. Kendine mi, Mert'e mi daha çok acıdığını kestiremedi o an.

Mert odadan çıkalı birkaç dakika olmuştu ki, telefon çaldı. Ayça çalan telefonu eline alıp baktığında gizli bir numaranın aradığını gördü. "Bu kim şimdi?" diye homurdanırken ajanstan arıyor olabileceklerini düşünerek hemen açtı. "Alo?" Karşı taraf onun sesini duyar duymaz aramayı sonlandırdı. " E, neydi bu şimdi?" diye söylenerek telefonu kucağına koydu. Arayanın kim olduğunu düşünürken yan taraftaki telefonu ile göz göze geldi. Bir kucağındaki telefona baktı, bir diğerine... Panikle kucağındakini koltuğa fırlattı. Çalan telefon Mert'inkiydi. Bacaklarını karnına çekip, ellerini dizlerinin etrafında kenetledi. "Ya Defne ise arayan..." Korkudan titremeye başlamıştı. "Yok canım," dedi fısıldar gibi, "Onca zaman sonra niye arasın..."

Kafasının içinde bir savaş veren ve ağlamamak için kendini zor tutan Ayça'yı kendine getiren Mert'in sesi oldu. "Kahve ister misin?" diye soruyordu. Gözleri panikten kocaman olmuş Ayça, birden, "Olur," diye bağırdı.

"Bir sorun yok değil mi?"

"Yok... Ne sorunu..." Yalan söylemeyi beceremezdi ama daha yeni tanıştıkları için Mert onun bu halini pek sorgulamadı, sessizce mutfağa geçti.

İyice gerilen Ayça gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. "Sakin ol," diyerek kendini teskin edip kalp atışlarını yavaşlatmaya çalışırken kapı zili çalınca tekrar yerinden sıçradı.

Mert kapıyı açıp, "Hayırdır?" diye sordu.

Kapıda, eli belinde dikilen Cenk, "Hayırdır mı? Artık böyle mi karşılıyorsun arkadaşlarını?" diyerek Mert'i itti ve içeri girdi. Ayça'nın daha önce balkonda gördüğü yüzlerden biriydi Cenk, arkadaşlarından biriymiş demek, diye geçirdi içinden.

"Gelmeden mesaj at dememiş miydim?"

"Attım zaten..." diye gürledi Cenk.

"Telefonum cebimdeydi," diyerek pantolonunun cebine soktu elini Mert. Ve birden panikledi. "Nerede bu?"

Olanları dehşet içinde izleyen Ayça iyice telaşlandı. Deli gibi etrafa bakınan Mert'e, telefonunu işaret ederek gergin bir gülümsemeyle, "Şurada..." dedi.

"Dışarıda düşürdüm sanıp korktum," derken rahatlamıştı Mert, telefonunu alıp kontrol ederken , "Tanıştırmayacak mısın bizi?" diye sordu Cenk.

"Ayça, bu Cenk... Uzatmalı arkadaşım," dedi. "Cenk bu da Ayça... Karşı komşum." Ardından telefonunu cebine attı. "Ben kahve koyarken siz tanışırsınız."

"Kavgacı komşu sendin değil mi?" diye sordu Cenk çarpık bir gülümsemeyle.

"Sesimi sen de mi duyuyordun?"

"Duyulmayacak gibi değildi ki!" Güldü. "Ama iyi oluyordu. Mert şu sıralar pek konuşkan olmadığından evdeki sessizlik dağılıyordu."

"Hep böyle sessiz miydi?" diye sordu Ayça fısıldayarak.

"Mert mi? Asla!"

"Biz daha yeni tanıştık... Gerçi ne kadar harika biri olduğunu şimdi bile anlayabiliyorum. Kim bilir yüzü gülüyorken nasıldı..."

Cenk, evin bir köşesinde duran kayıp ilanı yığınına bakarak, "Umarım bir gün Defne geri döner de, gerçek Mert ile sen de tanışırsın," dedi.

İçini yiyen aramayla ilgili bir şeyler sormak istiyordu Ayça, ama nasıl yapacağını kestiremiyordu. Hazır konu da açılmışken fırsatı değerlendirdi. "Mert'e pek soramıyorum üzülmesin diye ama... Hiç mi aramadı?"

"Hiç aramadı."

"Gizli numaradan falan da mı?"

Cenk, tek kaşını şüpheci bir tavırla kaldırıp, "Gizli numaradan mı?" dedi. "Neden öyle sordun ki?"

"Ne bileyim... Öyle çıktı ağzımdan..." diye geveledi Ayça. Cenk, koltukta geriye yaslanıp ciddi bir tavırla "Birkaç kere Defne'yi gördüğünü düşünen birkaç kişi aradı. O da yanlış alarm çıktı. O kadar..." dedi.

O sırada mutfaktaki Mert'in sesi odada çınladı. "Kahveleri balkonda mı içersiniz, içeri mi getireyim?"

"Balkon," diye bağırıp ayağa kalktı Cenk. "Ben şimdi bu ciddi tavrımı bozup, depresyondaki en yakın arkadaşımı biraz olsun eğlendirebilmek için diğer moda geçiyorum." Kapıya doğru ilerledi. Sessizce, "Unutma, eğer onu kızdırırsan ve konudan konuya hızla geçersen kafası anlık da olsa dağılıyor," dedi.

Cenk kapıdan çıktığında Ayça kendisine kızar gibi hafifçe kafasına vurdu. İki arkadaşın mutfakta konuştuklarını işitebiliyordu. "Benim kahvem sütlü değil mi?"

"Kendin koyarsın sütünü!"

"Aaa... Kaç yıldır kahvemi nasıl içtiğimi öğrenemedin mi? Düzgün hazırlasana şunu. Laktozsuz süt var mı? Diğerleri mideme dokunuyor."

"Cenk kahveyi içiyorsan iç, içmiyorsan da siktirip gidebilirsin."

Odada tek kalmaya dayanamayan Ayça kalkıp mutfağa gitti. Kapının kenarına yaslanıp, onları izledi bir süre.

"Yiyecek tatlı bir şeyler yok mu?"

"Kafe mi burası?"

"Bak iyi hizmet verirsen giderken bahşişi bol tutarım."

"Gideceğini duymak mutlu etti şu an."

"Aşk olsun! Kov bir de istersen."

"Kovsam gidiyorsun sanki."

Ayça, Mert'in Cenk'e ne kadar farklı davrandığını görünce kendisine olan nazik davranışları gözünde daha da büyüdü. Bir aziz gibi göründü gözüne. Daha yeni yeni tanışmalarına rağmen, o kadar çok sevmişti ki onu az önce yanlışlıkla yaptığı şey için daha da kızdı kendine. Bir yandan Mert'in nezaketini suistimal edip etmediğini düşünüyor, diğer yandan Tanrı'ya yalvarıyordu arayan Defne olmasın diye... O sırada Mert, Ayça'ya döndü. Yüzündeki kızgın ifade, birden yerini gülümsemeye bıraktı. Elindeki kahve fincanını kaldırıp, "Sana vermeyi unutmuştum," dedi. "Temiz fincan kalmamış başka, bundan içersin."

Ayça gülümseyerek Mert'in elindeki fincanı aldı ve hep birlikte balkona geçtiler.

Kahveler bitene kadar Ayça her zamanki halinden daha sessiz, Mert ise genelde olduğu gibi dalgındı. Cenk sessiz ortamdan bunalmış gibi iğneleyici bir tavırla, "Çok sevindim komşu olmanıza," dedi birden. "Gayet iyi anlaşıyorsunuz."

Mert, "Keşke seninle de anlaşsak..." dedi kendi kendine. Bu, Cenk'e küçük bir 'sus' uyarısıydı. Onun çok konuşması da kendisinin susması da normaldi ama yanında oturan komşusunun sessiz tavrı birden garip geldi. Kulağına eğilip, "Bir sorun yok değil mi?" diye fısıldadı.

Ayça, birden yere eğdiği kafasını kaldırıp, "Seni biri aradı," deyiverdi.

"Anlamadım?"

Ayça, endişeliydi ve utanıyordu. "Kendi telefonum sanıp açtım," dedi çaresizce durumu açıklamaya çalışarak. "Benim sesimi duyunca arayan kişi yüzüme kapattı. Sonradan fark ettim yanlış telefonu açtığımı..." Mert bir anda parladı. "Şimdi mi söylüyorsun bunu?" Telefonunu cebinden çıkarıp son arayanalar listesine girdi. Onun

ne yaptığını anlayan Ayça çaresizce, "Gizli numaraydı... Görünmez," deyince Mert iyice sinirlendi.

"Ya Defne ise?" diyerek ayağa fırladı Mert, "Ya senin sesini duyup yanlış anladıysa ?" diye bağırmaya başladı. "Sikerim böyle işi..." Balkondaki eşyalardan birine tekme atıp, hışımla içeri girdi.

Mert'in içeriden bir şeyleri kırıp döktüğü gelen seslerden anlaşılıyordu. Sesi titreyen Ayça çaresizce kendini Cenk'e açıklamaya çalıştı. "Özür dilerim. Bilmeden yaptım... Sonra da korktum."

Cenk de ayağa kalkıp, içeri girmek için kapıya doğru yöneldi. "Gitsen iyi olacak. Ben onu sakinleştiririm."

"Gerçekten... Ben..." diyebildi sadece. Gözleri dolmuştu.

Cenk, Ayça'nın haline üzülüp yanına gitti ve ellerinden tutarak onu ayağa kaldırdı. Omuzlarından tutup, içten bir şekilde, "Senin bir suçun yok," dedi. "Bu konuda çok hassas... Onunla arkadaş olma konusunda istekliysen, böyle durumlara alışman lazım." Zorla gülümsemeye çalışarak, "İyi geceler," dedi ve içeri girdi.

Balkonda öylece kalakalan Ayça, ağlamamak için dişlerini alt dudağına geçirdi. İçeriden öyle şiddetli bir kavga sesi geliyordu ki, istemeden yarattığı kaos gözünü korkuttu. Elleriyle kulaklarını kapatıp, kendi balkonuna doğru yürüdü. İçeriye girip, aralarından öylece geçemezdi. Tek çaresi, balkondan kendi evine geçmekti. Normalde, oldukça kolaydı geçiş. Ama o an, tüm bedeni titrerken aşağı düşmekten korkuyordu.

Gücünü toplayıp, bedenini birkaç saniyeliğine kontrol altına aldı ve kendini yan balkona atıp koşarak evine girdi.

Yürürken bacaklarının titrediğini fark etti, koltuğa kadar gidemeyeceğini hissedip kendini halıya bıraktı. Yandaki evden yükselen sesler onun oturma odasına

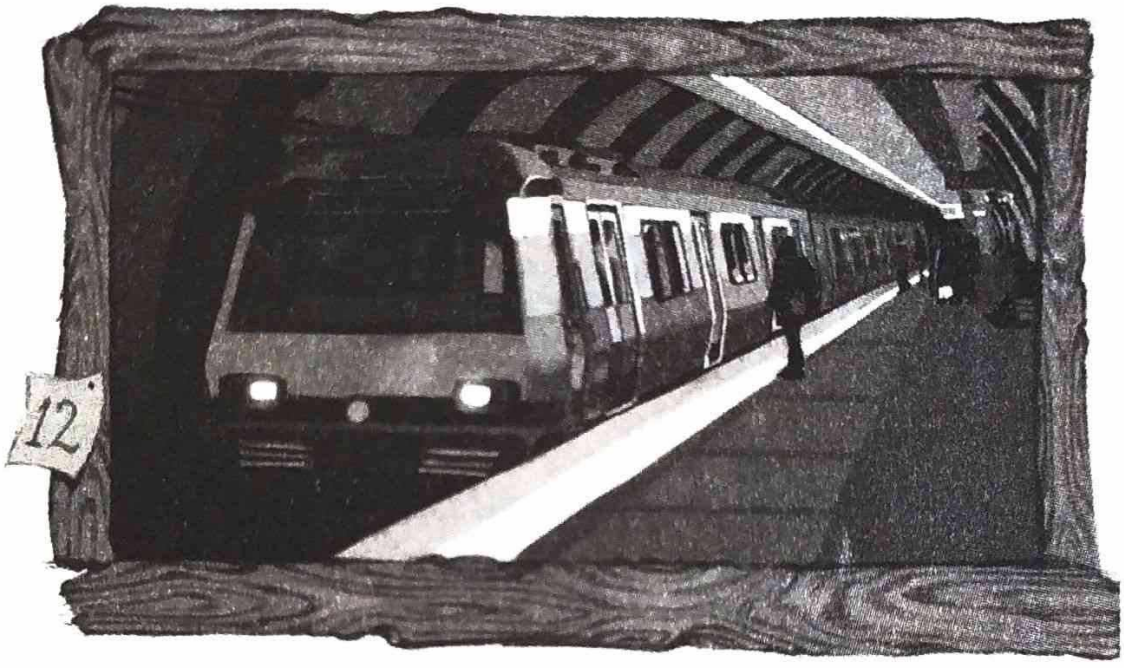
kadar geliyordu. "Cenk siktir git! Gerçekten hiç kimseyi görmek istemiyorum şu an," diye bağırdığını duydu Mert'in.

"İyice kendini kaybettin," dedi Cenk de yüksek sesle. Ayça kulaklarını kapadı. Ancak işe yaramadı. "Altı üstü bir arama... Nerden biliyorsun Defne olduğunu? İki ay sonra neden gizli numaradan arasın?"

Ellerini kulaklarından çekip kumandaya uzandı, televizyonu açıp sesini sonuna kadar açtı. İçinden kendine söverken herkesin işine burnunu sokan, fazla geveze biri olduğunu; kimsenin onu asla sevmeyeceğini, sevse bile bir hata yapıp onları da kendinden uzaklaştıracağını düşündü. Dolu gözlerinden birkaç damla yaş aynı anda düştü. "Kendimden nefret ediyorum," dedi sayıklar gibi. "Kaç defa konuştuk seninle Ayça, kaç kere söyledim sana biriyle tanışınca sus, çok konuşma diye!" Elini yumruk yapıp yere vurdu. "Bir kere de bekle, onlar seni tanımak istesin. Bir kere de bekle, onlar sana bir şey sorsun!" Yerdeki minderi alıp yüzüne bastırdı. Minder, ağzını kapamaya yetmemiş gibi, "Gerçekten tahammül edilemez birisin," cümlesi ile çınladı ev. "Seni kimse hayatında istemeyecek ve yalnız öleceksin!"

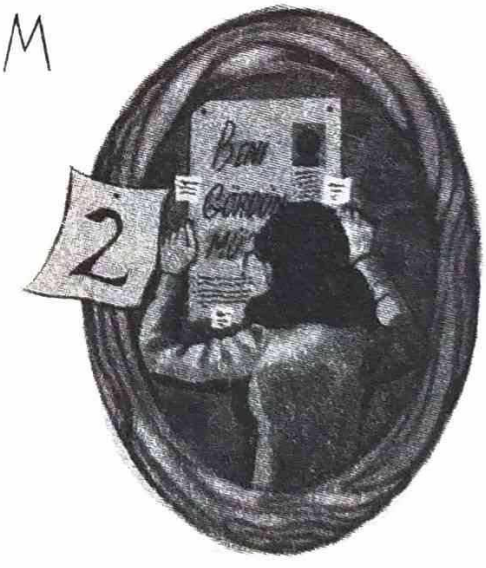
Birkaç dakika ağladıktan sonra, yüzüne iyice bastırdığını fark etmediği minder yüzünden nefes alamayacak gibi oldu. Televizyondaki ses, "Ünlü oyuncu Ege Karadağ ve güzeller güzeli Rüya Ergün'ün yeni dizisi yakında ekranlarda," dedi. Ayça, bir çığlık daha attı. Birkaç saniye içinde hüznü öfkeye dönüştü. Minderi var gücüyle fırlattı. Hızlıca ayağa kalkıp bilgisayarını kaptı ve photoshop programını açtı. Alelacele tasarladığı afişe seçtiği fotoğrafı yerleştirmeden önce, bir başlık yazdı.

"Kayıp Aranıyor!"



ÜÇÜNCÜ BÖLÜM
DUVARDA





Güneş, en tepedeydi. Kavurucu sıcak sebebiyle, yüzünden terler boşalan Ayça sabahtan beri yaptığı gibi duvarlara kayıp ilanı yapıştırmaya devam ediyordu. Astığı ilanlarda, Ege'nin şu anki imajına oldukça ters hatta komik sayılabilecek bir fotoğrafı vardı ve üstünde, "Kayıp Aranıyor!" yazıyordu, altında ise, "Ege Osman Karadağ"

Yoldan geçen insanlar ilanların fotoğraflarını çekiyor ve kendi aralarında, "Bu Ege, o Ege mi cidden?" diye konuşuyorlardı. Ayça, durumdan memnun bir şekilde yoldan geçenlerin eline de afişlerden tutuşturmaya başladı.

Sıcak havaya rağmen uzun palto giymiş uzun boylu bir adam gelip tam önünde durdu. Büyük gözlükleri ve gözüne kadar çektiği şapkasının altında gizlenmeye çalışan adamın Ege olduğunu anlaması uzun sürmedi. Gülerek, eline bir ilan verip, "Bir yerlerde görürseniz mutlaka haber verin," dedi. "Kendisini kaybedeli çok oldu." Ardından koşar adım uzaklaşmaya başladı.

Ege elindeki afişi katlayıp paltosunun içine koydu. Kamuflajının altında dikkat çekmeyeceğini düşünerek hızla Ayça'nın peşinden yürümeye başladı. Aralarında birkaç adım kalınca kısık bir sesle, "Ayça bekle," dedi ancak işe yaramadı. Aksine bu yalnızca kızın adımlarını hızlandırmasına sebep oldu.

Uzun bacaklarının da avantajını kullanarak birkaç adımda önüne geçmeyi başardı. Hiçbir şey söylemeden onu yanlarındaki tenha ara sokağa doğru çekiştirdi. İnsanların kendisini görmesini engellemek için caddeye arkasını dönüp, Ayça'yı karşısına aldı. Elindeki ilanı sallayarak, "Bu ne şimdi?" diye sordu. "Sabah bir uyanıyorum sosyal medya bunlarla dolu!"

Ayça, ilandaki fotoğrafa bakıp yüzüne çarpık bir gülümseme kondurdu. "Ne oldu? Eski fotoğrafından mı utandın?" diye sordu alaycı bir tavırla. "Yoksa göbek adından mı?"

Hesap sorar gibi yüzünü Ayça'nın yüzüne yaklaştırdı, hareketleri sanki birkaç saniye sonra küfür edecekmiş gibi olsa da onu çok iyi tanıyor ve söyleyeceği şeyi de çoktan biliyordu.

"Bilerek seçtin değil mi bunu?" dedi çocuksu bir öfkeyle. Elini ilandaki yüzüne çarpıp, "Ben bu fotoğrafı dünya üzerinden yok etmek için babaannemin aile albümünden bile çalmıştım," diye bağırdı. "Ama şimdi senin yüzünden herkes gördü!"

"Bu fotoğraftan cidden bu kadar mı nefret ediyorsun?" İnanamıyormuş gibi gözlerini kocaman açtı. "Nefret edebileceğin birçok şey daha gösterebilirim seninle alakalı," dedi sinirle. "İster misin?" Cevap almayı beklemeden göz teması kuramadığı Ege'nin yüzünün yarısını kaplayan gözlüğü çekip aldı.

Yüzü çıplak kalan Ege panikle, "Ver şunu," diyerek atıldı ve gözlüğünü geri almaya çalıştı. Ancak beceremedi. En sonunda Ayça'nın sımsıkı tuttuğu gözlüğün sapı, çekiştirilmeye dayanamayıp kırıldı. "Ya yönetmenin hediyesiydi o," dedi ağlamaklı. "Beğendin mi yaptığını!"

Ayça, elindeki kırık gözlüğe bakıp hiçbir şey söylemeden Ege'ye geri uzattı. Etraftan geçen insanların ken-

dilerine bakmaya başladıklarını fark eden Ege birden panikledi. Gözlüğü yere atıp, Ayça'yı kolundan tutarak çekiştirmeye başladı.

"Ne yapıyorsun be?" diye çemkirdi Ayça. Kolunu bir hışımla çekti. "Bu saçma sapan tavırları dizilerden öğrendiysen, gerçek hayatta işe yaramaz söyleyeyim."

Ege, yüzünü kimse görmesin diye yere bakarak Ayça'nın arkasına geçip sırtından usul usul ittirdi. "Arabam ileride, yürü! Biri görecek, fotoğrafımızı çekecek. Sonra işin yoksa bir de onunla uğraş..."

Bir çocuğun annesini ittirdiği gibi kendisini iten eski sevgilisine şaşırmak ile hareket ettirilemeyecek kadar ağır olmasına bozulmak arasında gidip geldi Ayça. Sinirlerinin iyice bozulduğunu hissedip, Ege'nin dediğini yaptı ve arabaya kadar kendisini yönlendirdiğini düşünmesine izin vererek yürüdü.

Milyon liradan fazla ederi olan şık spor arabaya bindirilirken Ege'ye kızmak istedi ama bu emrivakiden çok iki yıl içinde böyle bir araba alacak kadar çok para kazanmasına sinirlenirken buldu kendini.

Ege kapıyı hızla kapatıp, şoför koltuğuna geçti. Arabayı çalıştırıp arka koltukta sinirden çatlayacak vaziyette oturan Ayça ile dikiz aynasından göz teması kurdu. "Evin nerede?"

"Seni gerçekten evime alacağımı mı düşünüyorsun?"

Ara sokaktan çıkıp kalabalık bir caddeye döndüklerinde, "Kafanı eğ," diye bağırdı Ege birden.

Ayça bir anlık refleksle kafasını eğdi ama iki saniye sonra geri kalktı. Sinirden kıpkırmızı olmuştu yüzü. "Sen kafayı yemişsin," diye bağırdı son gücüyle.

"Evine gelip sendeki bütün eski fotoğraflarımı yakmam lazım!"

"Tabii ya! Hepsini çıkarttım, evimin duvarına astım çünkü." Çenesini kaldırıp, kollarını göğsünde birleştirerek geriye yaslandı. "Eski bilgisayarımda kalmış işte birkaç tane," diye geveledi.

"O zaman bilgisayarını yakarım."

"Hadi be oradan..."

Hızla giden araba sağa sola savrulurken, Ege, "Bana sat bilgisayarı," diye bağırdı tekrar. Ayça, kafasını ön koltukların arasına doğru uzatıp boğazını acıtacak kadar büyük bir çığlıkla ikinci defa bağırdı. "Hadi be oradan!"

"Yirmi bin lira veririm!"

"Hadi be ora..." derken birden durdu. "Gerçekten mi?

Ara sokakların birinden girip diğerinden çıkıyordu sürekli, "Nereden gideceğim söylesene be," diye çemkirdi. "Dolaşıyorum deli gibi!"

Ayça parmağı ile gideceği yönü işaret etti. "Sağa dön şuradan!"

Birilerinin kendisini görmesinden o kadar endişe ediyordu ki Ege, kapı aralanır aralanmaz içeri dalıp arkasına sindi. Ayça anahtarı delikten hışımla çekip, kapıyı sertçe çarpınca rahatlamış gibi, derin bir oh çekti. "Çok sıcak," diye söylenerek hızlıca üstündeki uzun paltoyu ve şapkayı çıkardı.

Elindeki kayıp ilanlarını olduğu yere atıveren Ayça'nın aklına oturma odasındaki maket geldi, hızlıca içeri koşup maketi yüz üstü devirdi. Onun hemen peşinden odaya giren Ege, etrafa bakınıp, "Burada yaşıyorsun ha..." dedi usulca. Birkaç dakika önceki tansiyonu yüksek tartışmanın üstüne oldukça sakindi. Zaten sinir-

lenmeyi de, sinirli kalmayı da pek beceremezdi. Onun aksine Ayça hâlâ öfkeli görünüyordu. "Senin havalı malikânene benzemez ama..."

"Hazır güvenilir bir yerdeyken..." diyen Ege, kanepeye vurup, yanına oturmasını işaret etti. "Otur da biraz konuşalım."

Bu tavrı Ayça'yı daha da öfkelendirdi. Gözlerini kısıp, "Güvenilir yerden kastın, etrafta bizi yan yana görecek kimsenin olmaması mı?" diye sordu. Ege'nin sessiz kalması onu sinirden güldürdü. "Sette bu sebeple yüzüme bile bakmadın değil mi? Benden utandığın için?"

"Abartıyorsun yine..."

Gözlerini kısıp, "Abartıyor muyum?" diye sordu Ayça inanamayarak. "Senin valeye bahşiş diye verdiğin para için sabahın altısında kalkıp üç otobüs değiştirerek sete geldim ben! Beni gördün ama yüzüme bile bakmadın!" Öfkesi, hayal kırıklığına dönmüş gibiydi. Hemen arkasındaki minik televizyon ünitesine oturup gözlerini Ege'ye dikti. "İki yıl... İki yılımız birlikte geçti. Bana âşıktın. Ya da öyle olduğunu söylüyordun. Belki öyle olduğunu sanıyordun da..." Kafasını iki yana salladı hayal kırıklığı ile. "Ama sen kendinden başkasına âşık olamazsın ki... Senin hayatında set hep değişti. Bir bakıyorum senin başrolünüm, bir bakıyorum figüranın. Gerçek hayatında daha iyi bir oyuncusun."

"Özür dilerim..." dedi Ege usulca. "Seni sette öyle birden görünce ne diyeceğimi bilemedim."

"Utandın."

"Hayır..."

Ellerini televizyon ünitesine çarpıp, "Utandım de," diye bağırdı. İki yıldır beklediği yüzleşme anının sonunda geldiğini hissetti. "Beni terk etme sebebin de o değil miydi zaten?" dedi hesap sorar gibi. "Ünlü, yakışıklı,

ülkenin yeni genç starı, herkesin âşık olduğu Ege Karadağ'ın sevgilisi olmaya layık bulmadı beni menajerin! Ve tek bir mesajla ayrıldın benden! Reddedildiğin her deneme çekiminde seni teselli eden, seninle birlikte hazırlandığın rollere çalışan sevgilinden!"

Ayça'nın üzerine gelmesine daha fazla dayanamayan Ege kendini tutamayıp, "Öyle değil işte," diye bağırdı. Kendini açıklamak ister gibi, oturduğu yerde sırtını dikleştirdi. Ayça'nın gözlerinin içine baktı, "O dizinin deneme çekimine birlikte hazırlanmıştık, doğru," dedi. "Ama sonra ben başrolü kaptım. Sen reddedildin. Ve sonrasında sanki düşmanınmışım gibi, her fırsatta laf sokmaya başladın." Onun gözlerine bakarak devam edemeyeceğini hissedip ayağa kalktı ve odanın içinde bir aşağı bir yukarı yürürken konuşmayı sürdürdü. "Sadece yakışıklı olduğum için seçildiğimi, senin benden daha yetenekli olduğunu ima edip durdun! Tek istediğim sahte de olsa beni tebrik etmen, başarımı kutlamandı! Ama sen bunu yapmadın. Benim için mutlu olmadın!" Ayça'ya doğru döndüğünde kendisine hayretle baktığını gördü. "Benim için bunu yapan tek kişi menajerimdi o ara..." dedi kısık bir sesle.

O kelimeyi duyar duymaz alaycı ve sinirli bir hal aldı Ayça'nın şaşkın yüzü. Zoraki ve öfke dolu bir gülümseme ile "Menajerin..." dedi kendi kendine.

"Hemen suçlama onu! O sadece işini yapıp bana olasılıkları saydı. Ve ben de seçimimi yaptım."

"Neymiş o olasılıklar Ege? Anlatsana, merak ettim!"

"Ya seninle yürümeyen ilişkimi devam ettirip hem sana hem kendime zarar verecektim ya da seni kendi başına yükselmek için serbest bırakacaktım." Ayça'nın yüzünden duygularının sürekli uç noktalarda gidip geldiğini fark ettiğinde kendini daha iyi açıklayabilmek için

önünde diz çöküp gözlerine baktı. "Sana saldıracaklarını söyledi," dedi. "İnsanların sana, sırf benim sevgilimsin diye kötü şeyler söyleyeceğini... Eğer bir gün bir projede rol alırsan sırf benim sevgilim olduğun için kabul edildiğini yazacaklarını..."

"Egolarınız öyle büyük ki..." dedi Ayça başını hayal kırıklığı ile iki yana sallarken. "Her şey sizinle alakalı olmak zorunda zaten!"

"Başlama yine... İki dakika laf sokmadan, başkalarını suçlamadan dinle beni!" Ayça, kalbinin kırıldığını çaktırmamak için gözlerini kaçırdı. Ve her zamanki gibi kırgınlığını, öfke ile bastırmak için yüzüne ketum bir ifade kondurdu. Ege, birkaç saniye tekrar göz teması kurmak için beklese de, olmadı. En sonunda pes edip, "Bu yüzden mesajla ayrıldım senden," dedi. Ayağa kalkıp, sırtını duvara yasladı. Kollarını göğsünde birleştirip, "Çünkü artık iğneleyen cümlelerinden yorulmuştum," dedi ona bakmadan. Derin bir nefes alıp yüzüne daha ciddi bir ifade yerleştirdi. "Bir defa da ben düşündüklerimi filtresiz, aklımdan geçtiği gibi söyleyeyim mi?" diye sordu. "Tıpkı senin yaptığın gibi..."

Ayça sadece yüzüne bakmakla yetinince Ege, bunu evet olarak sayıp, ilk kez kendinden emin bir şekilde konuşmaya başladı. "Komplekslerin yüzünden kendi ışığının önünü kesiyorsun. Kendini sevmemenin suçunu başkalarına atıyorsun. Bu işler şans işi, bugün bana güldü, yarın sana gülecek... Ama sen gülmüyorsun, herkesi ağlatmak istiyorsun!" Ayça ağlamamak için dişlerini sıkarken göğsünün sıkıştığını hissetti.

"Ben senin neyini sevmiştim biliyor musun?" diye sordu Ege. Bu soru Ayça'nın burnunun direğinin sızlamasına sebep oldu. "İçinde sakladığın o duygusal tarafını," diye cevapladı kendi sorusunu. "Babam gibi...

Çaktırmadan sevişini..." Sırtını yasladığı yerden çekip, tekrar odanın ortasında volta atmaya başladı. "Benim uyuduğumdan emin olduktan sonra başımı okşayan babam gibiydin! Bir süreliğine içinde yaşadığın, bir türlü dışarıya yansıtamadığın aşkın benim güvenilir bölgem oldu. Yanında hep iyi hissettim. Ama sen de tıpkı babam gibi kendinle ilgili problemlerin acısını benden çıkardın!"

Ege'nin kendinden emin tavrı sözleri ile birleştikçe, söyledikleri daha da ağır geliyordu. Artık susmasını istiyordu, ama o dönüp, "Seni üzmemek için hep sustum," dedi sanki aklını okumuş gibi. "İçini biliyorum diye, dışınla kavga etmedim. Ama bu senin haklı olduğun ve tüm suçu benim yükleneceğim anlamına gelmiyor. İki yıl olmuş, hâlâ hırsını alamamışsın!"

Ayça'nın donuk suratından ne hissettiğini çözememişti. "Sette niye yanına gelmedim hâlâ merak ediyor musun?" Ayça yutkundu. "Tam da bu sebepten işte... Korktum çünkü..." diye bağırdı. "Utanmadım, korktum! Orada yine çeneni tutamayıp geçmişin acısını benden çıkarmak için olay çıkarmandan korktum! Benim ağzım seninki kadar iyi laf yapmıyor. Biliyorum her kavgamızda sen haklı çıkacaksın. Ama insani ilişkilerde haklı haksız pek kolay seçilmez. Aslına bakarsan kimin haklı, kimin haksız olduğu umurumda da değil... Geçmiş, geçmişte kaldı. İkimiz de hatalar yaptık. İkimiz de kendimizce bedeller ödedik. Ve bitti. Artık aş bunları!"

Bir şeyler daha söylemek istiyordu, ancak o sesini çıkarmayınca söyleyeceklerinin gerisini yuttu. Kapıya doğru yürüyüp yere attığı paltosunu alarak üstüne geçirdi. Eline aldığı şapkayı sıkarak yüzünü kapıya döndü. Birkaç saniye öylece durdu. Geriye dönmeden, Ayça'ya bakmadan, "Bu arada bahsettiğin şan, şöhret, para bir

boka yaramıyor," dedi sakin bir tonda. "Her ne kadar bir gün hepsine kavuşacağına senden daha çok inansam da, sakın bunlara sırtını dayama. Benim gibi aşağı düşersin."

Ayça birden zapt etmeye çalıştığı bütün duyguları ve hıçkırıkları saldı. İçindeki tüm kırgınlıklar, gözyaşı olarak yanaklarından süzülmeye, konuşamadığı her şey hıçkırık olarak dudaklarından dökülmeye başladı. Eli, kapının kolunda olan Ege tam çıkacakken onun ağladığını duyunca, dayanamayıp yanına gitti. Dizlerinin üstüne çöküp, Ayça'nın elini tuttu içtenlikle. Birkaç saniye önce yüzünde dolanan sert ifade yumuşamış ve yerini şefkate bırakmıştı. "Ayça," dedi usulca. "Çekindiğim o kadar çok şey var ki... Sorduğun tüm soruların tek cevabı var; korktum." Parmaklarıyla onun yanaklarını kurularken ekledi. "Ağlamanı görmekten korktuğum gibi..."

"Duygularımı saklamıyorum ben. Bunu biliyorsun..." dedi Ayça hıçkırarak ağlarken, "Sadece diğer insanlar gibi değilim." İçini çeke çeke, güçlükle konuşuyordu. "İçimde kocaman bir boşluk var... Duygularım orayı doldurana kadar dışarı çıkmıyor. Ama dışarı çıktığında biliyorsun... Çok büyümüş oluyorlar. Mutluluk, kızgınlık, küskünlük, heyecan, aşk... Hepsi... Hepsi!"

"Biliyorum. Seni sen yapan da bu... Güneşin ne kadar parlaksa, gök gürültün de öyle şiddetli..."

Ayça ağlarken, güldü. "Ağzım iyi laf yapmıyor diyene bak... Oynadığın dizilerden mi çaldın bu replikleri?"

"Birkaç cümlem çalıntı olabilir, ama geneli bana ait," dedi çocuksu bir tavırla.

"Çok rahatladım," dedi sakin bir ses tonuyla Ayça. Ağlama krizi geçmiş, minik bir gülümseme ile kendini halıya atmıştı. Ellerini iki yana açıp, "Uzun süredir böyle ağlamamıştım. Birden pamuk gibi oldum."

Ege, üzerindeki kalın paltoyla, yere Ayça'nın yanına oturdu. "Ben haftada bir ağlıyorum," dedi. "Güzel deşarj."

"Neden ağlıyorsun?"

"Diziler yüzünden. Ağlama sahnelerimde reyting artıyor diye sürekli ağlatıyorlar."

"Ağlaman gereken sahnelerde yine aynı taktiği mi kullanıyorsun?" Ege, gözlerini kaçırınca, Ayça kahkaha atıp, "*Pikachu*'nun öldüğü sahneyi düşünüyorsun," diye bağırdı keyifle.

Konuşmanın farklı bir yere kaymasının ve karşılıklı gülebilmelerinin verdiği rahatlıkla halıya iyice yayıldı Ege. Üzerindeki paltoyu çıkarırken, "Hakkımda her şeyi bilmenden nefret ediyorum," diye homurdandı. Halının üzerinde yattığı yerden ona bakan Ayça'ya döndü. "Düşünsene, dizide sevgilimle ayrıldığım sahnede deliler gibi ağlıyorum. İnsanlar diyor ki; aşkı nasıl yansıtmaktır bu? Nasıl böyle hissederek oynuyor? Ama sen benim o sahnede aklımda olan şeyin bir çizgi film sahnesi olduğunu biliyorsun."

Birkaç saniyelik bir bakışmanın ardından, Ayça yattığı yerde doğruldu. Mahcup bir tavırla, "Sana bir şey itiraf edeceğim... Çocukluğundan kalma çizgi film DVD'lerin vardı ya hani..." derken televizyon ünitesinin çekmesini açtı. "Onlar aslında bende kalmıştı. Yalan söyledim sana."

Ege heyecanla ve şaşkınlıkla çekmeceye doğru sürünüp gördüğü kutuyu çekip aldı. "Acımasız kadın," diye bağırdı ve DVD'leri karıştırmaya başladı.

"O kadar paran var, yenilerini almışsındır diye düşündüm."

"Anısı var onların, anısı!" Mutlulukla incelediği DVD'lerden birini kutudan çekip, çıkardı. "Hiii, *Johnny Bravo* da var!"

"Evet. Arada maket Osman ile izleyip gülüyoruz," dedi Ayça gülümseyerek

"Maket Osman mı?" diye sordu.

Nihayet ikisini tanıştırma vakti gelmişti. Ayça ayağa kalktı, yere devirdiği maketi kaldırıp, poz verir gibi kolunu omzuna attı. "Buyur, maket Osman!"

Kendi maketini görünce şaşkınlık ve sinirlenmek arasında kalmış olan Ege ayağa kalktı. Maketi, Ege'nin omzuna ancak geliyordu. "Seni sırf şunun için bile mahkemeye verebilirim," dedi sinirle. "Benden kısa bir kere!"

"Narsist manyak! Paramız bu boyuna yetti herhalde. Hem suratını yumruklamak daha kolay oluyor böyle," diyerek kartona yumruk atarak devirdi. Ege cevap vermek için dudaklarını araladığında onu susturan kapının zili oldu. Ayça panikle, "Eyvah," dedi. "Gürültü yüzünden şikâyete geldiler kesin!" O, koşa koşa kapıya doğru ilerlerken Ege de kendine kapıdan görünmeyeceği bir köşe bulup sindi.

Kapıyı açtığında, saçları bigudi ile sarılı, pijamalı orta yaşlı bir kadın olan üst komşusu Cemile'yi karşısında buldu Ayça. Tedirgin tavrını bastırmak için haddinden fazla gülümseyerek, "Buyurun," dedi kadına.

"Gece gece rahatsız ediyorum ama..." dedi komşu meraklı bir tavırla. "Apartmana ünlü biri girmiş diye duydum. Sen gördün mü, kimin evindeymiş." Ayça, kadının sorusuyla afalladı. Gözlerini kırpıştırıp, "Anlamadım?" diyerek zaman kazanmaya çalıştı.

Kadın, sesini alçalttı. "Ben alt kattaki Suzan'a gelmiştir diyorum. Ama kapısını çaldım çaldım açmadı kimse." Konuşurken, bir yandan da çaktırmadan içeriye bakmaya çalışıyordu. Ayça gövdesini kadına siper etti. "Suzan kim bilmiyorum," dedi ağzında geveleyerek. "Ayrıca kime ne canım? İsteyen istediğini çağırır evine!"

"Aaa, halka mâl olmuş kişileri apartmanda istemeyiz biz," dedi komşu. Üzerindeki el örgüsü yeleği çekiştirip, kollarını göğsünde birleştirdi. "Saçımı sardım, pijamamı giydim balkonda kahve keyfi yapıyordum," diye anlatmaya başladı. "Bir de ne göreyim? Aşağıdan birileri çat çat fotoğrafımı çekiyor! Ben sandım ki sapığın teki mahalledeki hanımlara musallat oldu, fotoğraflarımızı satacak oraya buraya... Korkarım öyle şeylerden, neme lazım... Terlikle koştum hemen aşağı olay çıkarmaya... Dediler; ablacım sizi değil, Ege Karadağ bu apartmana girmiş onu çekiyoruz biz."

Ayça'nın gözleri malum ismi duyar duymaz kocaman açıldı. Ege ile aynı anda, "Ne?" diye bağırdılar.

Cemile Hanım, içeriden gelen sesi duyunca heyecanla parmak uçlarında yükselip arkayı kolaçan ederek, "Biri mi var içeride?" diye sordu. Ayça, vücudunu kapının kenarına yaslayıp kadının manzarasını kapattı. "Yok, televizyon açık..." diye yalan uydurup, sahte bir tavırla, "E, sonra ne oldu?" diye sordu meraklanmış numarası yaparak.

"Neyse..." dedi kadın iştahla anlatmaya devam ederek. "Ben hemen buldum o çocuğu. Instagram'ından mesaj attım. Dedim, neredeysen çık, mahremimiz kalmadı! Ama hâlâ görmedi mesajımı. Götü kalkıyor hemen böylelerinin. Hayır, onun yüzünden çektiler beni de boy boy..."

Ayça kafasında küçük planlar yaparken, "Yanlış görmüşlerdir. Ben şimdi çıkar kızarım onlara," dedi. Ancak komşu şıpıdık terliklerini yere vurarak, "Ben kızdım ayol, gitmiyorlar!" diye çemkirdi birden.

"Siz en iyisi Suzan Hanım'ın dairesini tekrar kontrol edin. Bence de kesin onda," deyip kapıyı kapadı ve aceleyle içeri koştu Ayça.

İçeride, Ege'yi kendisinden yirmi santim kısa olan maketinin arkasında saklanırken buldu. "Sıçtım! Büyük sıçtım," diye bağırdı saklandığı yerden. "Buraya gelmek için menajerime yalan söyledim! Hatta fotoğraf çekimim vardı, bin türlü yalanla ertelettirdim!" Aklına birden imzaladığı reklam anlaşması gelince maketi ittirip, "Ah sözleşme..." diye bağırdı. Ortada dönerek, "Özel hayata dikkat maddesi... İki milyon ceza!" diye dövünmeye başladı. Ayça'nın omzundan tutup, "Kurtar beni ne olur," dedi korku dolu gözlerle.

Omuzlarındaki elleri sakince aşağı iten Ayça, "Sakin ol, halledeceğim ben," dedi. Ege'yi odanın ortasında bırakıp pencereye doğru gitti. Perdeyi aralayıp aşağı baktığında iki adamın ellerindeki fotoğraf makineleri ile apartmanı gözetlediğini gördü. "Oradalar cidden... Hayır, kim gördü de haber verdi bunlara?"

"GPS var kesin! Kesin bana çip taktı bunlar!"

Ayça perdeyi kapatıp sakince ne yapabileceklerini düşünmeye çalışırken, Ege'nin aniden kendi kendine konuşmaya başlaması dikkatini dağıttı.

"Sevgili fanlarım..." dedi basın açıklaması yapar gibi. "Yardıma muhtaç bir fanımla karşılaştım yolda. Yürüyemiyordu. Evine kadar bırakmak istedim... Yok, bu olmaz. Niye taksiye bindirmedin, derler." Birkaç saniye düşündü, gözleri parladı. "Tamam, şöyle yazarım..." diyerek Ayça'yı işaret etti. "Bu kadın beni zorla kaçırdı..."

"Ege! Panik atağını sonra da geçirebilirsin! Bir sakin ol, düşüneyim!"

Sanki aradığı şey buymuş gibi, "Panik atak geçirmiştim," diye devam etti. "Yoldan geçen kadının biri bana ilk müdahaleyi yaptı. Ben kendimden geçmişim... Evine götürmüş..."

"İlla diyorsun ki adam alıkoymaktan tutuklatayım seni!"

Ege kendini yere bırakıp çaresizce, "Ne yapacağız Ayça? Vallahi mahvolurum," dedi ağlamaklı bir sesle.

"Buldum," dedi Ayça neşeyle. Ege'nin yanına gelip, onu hafifçe ittirdi. "Perdeyi açtığımda görünme. Gerisini bana bırak."

Ege, dizlerinin üstünde emekleyerek odanın en köşesindeki kolonun yanına gitti ve yüzünü duvara döndü. Paniği giderek büyürken, Ayça'nın sesi odada yankılandı.

"Ne oluyor kardeşim? Niye insanların evini gözetliyorsunuz?"

Ayça'nın açıp dışarı sarktığı pencerenin altında duran magazin muhabirlerinden biri, "Seni niye gözetleyelim ablacım ya," dedi alay eder gibi. "Ege Karadağ bu apartmana girmiş, onu bekliyoruz."

"Ha, o mesele... Bekleyin, getiriyorum Ege Karadağ'ı," dedi Ayça gülerek. Kafasını pencereden çektiğinde Ege kolona sarılmış, "Beni verme onlara, ne istersen yaparım," diye yalvarıyordu. "Ne olursun... Bak, biliyorum benden intikamını böyle alacaksın ama bir dur düşün..."

Ayça ona cevap bile vermeden yanındaki maketi alıp pencereye çıkardı. Muhabirlere seslenip, "Alın size Ege Karadağ," dedi.

Maketi gördükleri an şok geçiren adamlar, "Bu ne ya?" dediler hayal kırıklığı ile.

"Kendisinin büyük fanıyım... Gerçek boy maketini yaptırdım. Eve getirirken bunu gördüler herhalde... Hadi yallah, yanlış alarm!"

Ege, sürünerek Ayça'nın ayaklarına kadar geldi ve pantolonunun paçalarını çekiştirdi. "Aynı boyda olma-

dığını da söyle... O en az yirmi santim daha uzun de..." diye uyardı. Ayça, ayağını bir iki kere silkeleyip aşağı baktı tekrar. Adamlar toparlanmışlar, söylenerek araçlarına doğru ilerliyorlardı.

"Allah'ın manyağı boşuna yordu bizi..." dedi arkadaşına muhabirlerden kısa olanı. Kafasını yukarı kaldırıp, "Sana karton sevgilinle iyi geceler," diye bağırdı.

"Kim bilir ne yapıyor maketle..."

"Yazık... Nasıl bir yokluktaysa..."

"Aynen! Maketle çok yakın bir ilişkim var," diye bağırdı Ayça komşuları umursamadan. "Hatta yakında kâğıt uçaklar doğuracağım!"

Muhabirlerden biri tam o an Ayça'nın bir fotoğrafını çekti. Dalga geçerek, "En azından bu olayın haberini yaparız," dedi arkadaşına. "Ege'nin sapık hayranı!"

"Altına da not düşün," diye bağırdı pencereden aşağı sarkarak. "Bu sapık hayranın fil hafızası vardır, karşısına tekrar çıkarsak bizi de kartona çevirene kadar ezer diye!"

"Keşke filin sadece hafızası olsa sende be ablacım," dedi adamlardan biri. Arkadaşına dönüp, "Cidden ezer bu he," diyerek kahkaha attı. Arabanın kapısını örtmeden önce de, "Az ye az," diye bağırdı.

Ayça derin bir nefes aldı. Pencereyi güm diye kapatıp perdeyi hışımla çektikten sonra yere çöktü. Maket yanlarına devrilirken, korkudan ölmek üzere gibi görünen Ege, "Gittiler mi?" diye sordu endişeyle.

"Gittiler... Sen iki milyon kaybetme diye, ben gururumu kaybettim." Yüzüne sahte bir gülümseme kondurdu. "Selam, ben medyanın ve kamuoyunun yeni alay konusu; karton adama dayayan kadın!"

"Gerçekten yapıyor musun öyle şeyler?"

"Bana bak..."

Ege, birden kendini tutamayıp sımsıkı sarıldı, "Teşekkür ederim!" diyerek. Ayça, kucaklaşmadan rahatsız olmuş gibi hemen kendini geri çekti hemen. "Seni zor duruma düşüren bendim," dedi. "Birkaç saat oyalan, sonra gizlice çıkarırım seni." Kalkıp, maketi kenara itti ayağı ile. Hâlâ yerde duran Ege'ye, "Aç mısın?" diye sordu.

"Biraz."

"Sevdiğin şekerli mısır gevreklerinden var. Getireyim mi?"

"Formuma dikkat etmem lazım, şeker yasak."

"Merak etme. O kadar çok panik atak geçirdin ki bir günde, bin kalori yakmışsındır."

"Panik atak kalori yaktırıyor muydu? Oha, o zaman spora gitmeme gerek yok. Günde en az iki defa geçiriyorum."

Hiç değişmemiş, der gibi kafasını iki yana sallayıp mutfağa gitti Ayça. Ağzına kadar dolu iki kâse mısır gevreği hazırlayarak geri geldi. Televizyona bağladığı eski bilgisayarına, *Johnny Bravo* DVD'sini taktı. İtiraf etmese de ondan özür dileme yöntemiydi bu.

Ege, iştahla elindeki dolu kâseden mısır gevreği yerken; Ayça da yanına oturup, bu keyifli halini izledi. Onu mutlu etmenin ne kadar kolay olduğunu hatırladı. Kaşığına sadece süt alıp, yavaşça içerken, "Aslında haklısın biliyor musun?" dedi birden. "Şu paparazzi olayı bile, iyi ki ayrılmışız, dedirtti. Sevgilin olsam kim bilir neler yapardı bu manyaklar bana."

Gözü hâlâ çizgi filmde olan Ege, "Ayça'ya yaparlar. Ama Ayça Sözüer olduğun an... Her şey değişir," dedi.

"Bakalım olabilecek miyim?" Buna inanmak istese de kendine güveni yoktu.

"Hazırlanıyor musun Şebnem rolüne?"

"Sen nereden biliyorsun hangi role hazırlandığımı?" Gözleri kocaman açıldı. "Sen! Yoksa?"

"Beni kötü adam olarak görmek senin motivasyonun, farkındayım..." Dolu bir kaşığı ağzına boca edip, henüz yarısını bile çiğnemeden, "Ama söylediklerimde ciddiyim," dedi. "Ben sana senden daha çok inanıyorum. Ve her fırsatta seni mutlaka deneme çekimi listelerine ekletiyorum."

Ege gözünü tekrar çizgi filme çevirdiğinde, Ayça sessizce, "Özür dilerim," dedi.

"Efendim?"

"Duymadıysan senin problemin..."

"İşte bak, yine yaptın! Babam gibisin aynı."

"Millet annesine benzettiği kadınlara âşık olur... Ben babaya benzetiliyorum..."

"Hiç anlamıyorum..." diye konuyu değiştirdi Ege. "*Johnny Bravo* hem sarışın, hem yakışıklı, hem kaslı... Neden bütün kadınlar onu reddediyor?"

"Narsist, salak ve çocuksu olduğu için..."

"Bana laf sokuyorsun yine, bak! Ama gerçek hayatta kadınlar bana bayılıyor n'aber?"

"Tekrar dizi repliklerinden çalarak konuşmaya dönsene ya... O halini daha çok sevdim."

Sahte bir ciddiyetle, "Geçmişin acısını..." diye rol yapmaya başladığı an Ayça eliyle susturdu onu. "Vazgeçtim!" İştahla şekerli gevrekleri yiyen Ege'ye karşı küçük bir karşı atağa geçmek ister gibi, "Ha bu arada, panik atak kalori yaktırmaz, yalan söyledim," deyince, Ege ağzına tıktığı gevrekleri kâseye geri tükürdü.

"İğrençsin."

"Niye yalan söyledin ki? Yarın sabah set var. Ya ödem tutarsam?"

"Sende ödem de durmaz, merak etme."

Suratını asıp, kollarını göğsünde birleştirdi. "Neyse, eve gidince idrar söktürücü içerim," dedi kendi kendine. "Gerçi öyle yapınca da gece boyu çişe kalkıyorum."

"Bu kadar detay vermene gerek yoktu ya..."

"Gece sporu yapar yatarım belki..." dedi kendi kendine, sonra vazgeçti. "O zaman da erken uyuyamam." Saatine bakıp, "Ufaktan kalksam iyi olur aslında... Ama kimseye görünmeden nasıl çıkacağım ben dışarı..."

Beş dakika kadar sonra, aynanın karşısında durmuş; yakası kürklü montu, çiçekli beresi ve pembe güneş gözlüğüyle, "Bu mu en iyi planın?" diye söyleniyordu. "Böyle daha çok dikkat çekiyorum!"

"E ne yapayım ben başka?" diye gürledi Ayça. "O kadar paranoyaksın ki, kimse yok sokakta diyorum dinlemiyorsun beni!"

Kafasındaki bereyi çıkarıp yere attı. "Boyum 1.90, farkındasın değil mi?" Üstündeki montu çekiştirerek, "Bari biraz daha uzun bir şey bul!"

Elindeki birkaç parça kıyafeti Ege'nin yüzüne fırlatıp tekrar dolabının başına geçti. Onu kamufle edebilecek bir şeyler ararken yarı zamanlı çalıştığı yerdeki palyaço kostümünü gördü. Yüzüne şeytani bir gülümseme yerleştirip, "Bu defa gerçekten buldum," dedi. "Bunu giyersen kimse senin sen olduğunu anlamaz... Ben hariç tabii! Hem, medya palyaçosu imajına bence cuk oturuyor."

"Dalga mı geçiyorsun benimle?"

"Evet, dalga geçiyorum," derken elindeki kıyafeti keyifle sallıyordu. "Ama bu, fikrimin kötü olduğu anlamına gelmiyor."

Ege bir aynadaki görüntüsüne bir palyaço kostümüne baktı. Ayça'nın kıyafetlerini giymekten daha makul bir seçenekti. "Tamam," dedi pes ederek. Hızla üstünü çıkarmaya başladı. Ayça, sanki daha önce görmediği bir

şeyi görecekmiş gibi arkasını dönüp elindeki kostümü ona doğru fırlattı.

"Taksiyle gideyim ben en iyisi," dedi Ege giyinirken. "Arabayı iyi ki otoparka bırakmışım. Birini yollar aldırırım." Aynada kendisiyle göz göze geldi. "Arabama bu kılıkta binersem, yarınki gazetelerde senin sapık hayran haberinin yanına, manyak palyaço olarak basarlar beni." Kostümün fermuarını çekmeyi başardığı an, "Dönebilirsin," diye seslendi, "Giyindim."

Ayça, elinde tuttuğu kırmızı yuvarlak burnu ve beyaz yüz boyasını gösterdi. "Yüzünü de hallettik mi her şey tamam."

Kapı zili, alarmdan önce davranıp uyandırdı Ayça'yı. Uzun bir aradan sonra ilk kez o kadar derin bir uyku çektiği için, mahmurluğundan hemen kurtulamadı. Zil, birkaç kez daha çalınca kendini yataktan aşağı atmayı becerebildi ancak.

Kapıyı açtığında, oldukça çelimsiz bir kargo görevlisi, kendi boyundan büyük bir paket ile duruyordu karşısında. "Ayça Sözüer," dedi sertçe. Adının bu şekilde tonlanması, tek gözü hâlâ kapalı olan Ayça'yı hızlıca ayılttı. "Benim," dedi çekinerek. Adam, elindeki kâğıdı ve kalemi uzattı. "İmza."

Kâğıdı hızla imzalayıp, sinirli kargocuya geri uzattı. "Paketiniz bu," dedi adam iğneleyici bir tavırla. "Ben taşırken belimi incittim, siz içeri alırken dikkat edin," deyip hızlıca asansöre bindi.

"Ben ne yaptım sana ya," diye söylenirken gözü devasa pakete kaydı. "Kimden ki bu şimdi?" diyerek merakla paketi kucakladı ancak kaldıramadı. O an, kargocunun neden sinirlendiğini anladı. "Adam haklıymış," deyip,

sımsıkı sarılmış siyah paketi orada açmaya başladı. Kısa tırnakları ile beceremeyeceğini anlayınca yere devirdi ve sürükleyerek içeri taşıdı.

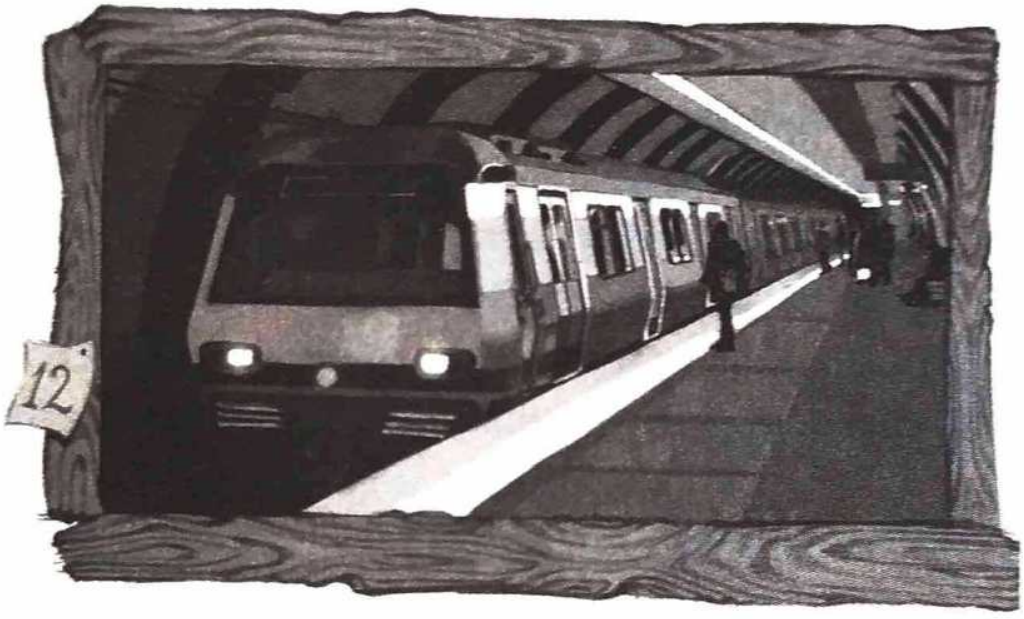
Koridorda boylu boyunca yatan siyah kocaman şey gözüne birden korkunç göründü. Mutfağa bıçak almaya giderken, "Ceset gibi de bir şey," deyip kendi kendini daha da korkuttu. İçerisindeki her ne ise zarar vermemek için bıçağı özenle kullanarak birkaç yerinden deldi. Sonra merakına dayanamayıp deliklere parmaklarını geçirdi ve yırtarak açtı.

Ege'nin suratını görünce korkuyla kendini geriye attı. Gördüğü yüzün sadece bir fotoğraf baskısı olduğunu ancak birkaç saniye sonra idrak etti. Kendini toparlayıp, paketin tamamını yırttı.

Kocaman bir kum torbasıydı gelen. Üzerinde Ege'nin büyük boy fotoğrafı basılıydı. Gülerek paketten çıkan zarfı açtı. "Karton maket yerine bunu döversin. Daha kolay olur. Not: Hem bu benim boyumda," yazıyordu notta.

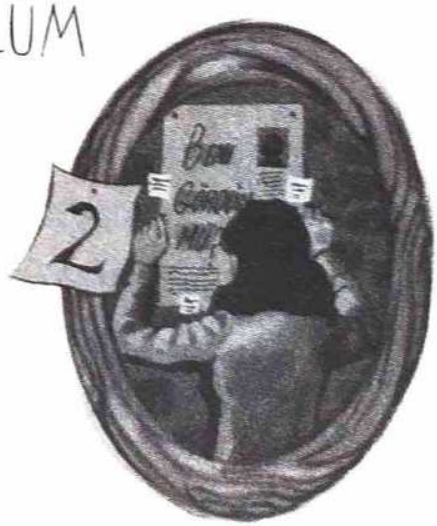
Duygulanmak ile gülmek arasında gidip geldi. Kastığı suratını serbest bırakıp kahkaha attı. Kum torbasındaki fotoğrafa küçük bir yumruk atacaktı ki vazgeçti. Düşmanı gibi gördüğü eski sevgilisi değil de tıpkı bir çocuk gibi görünen Ege'nin, kâğıttan yanağını okşadı.





DÖRDÜNCÜ BÖLÜM
CANLI YAYINDA





Ege arabasıyla sete geldiğinde menajeri kapı girişinde onu bekliyordu. Önceki gün telefonlarını açmadığı için yiyeceği azara kendini çoktan hazırlamıştı. Ancak kadının yüzündeki ifade beklediğinden daha sertti.

Kendi kendine, "Set var bugün, korkma," dedi arabayı park ederken. "O yüzden seni öldüremez."

Gözlüğünü takıp, arabasından indi. Kapıya doğru yürürken yüzüne bir gülümseme kondurdu. "Günaydın," dedi masum bir tavırla.

Menajer Elif, set çalışanlarına aralarındaki gerginliği çaktırmamak için dişlerini sıkarak gülümsedi. "Günaydın Ege Bey," dedi koluna girerken. "Nasılsınız bakalım bu sabah?"

Ege, kadının sımsıkı bir atkuyruğu yaptığı saçlarının arasından çıkan birkaç tel saçın dimdik durduğunu gördü. Bu, onun ne kadar öfkeli olduğunun işaretiydi. O yüzden bu sahte sorulara cevap vermek yerine yanından geçen set görevlilerine gülümseyerek, küçük selamlar vererek yürüdü sadece.

Etraftaki insanlar azaldığında yüzündeki gülümsemeyi hızla silen Elif birden patladı. "Dün hastayım diyerek bütün planlarını iptal ediyorsun," dedi dişlerini ve Ege'nin kolunu sıkarak. "Ben ne yapıyorum, kalkıp evine geliyorum bakmaya, ama ne hikmetse Ege Bey evde yok! Sonra bir sürü telefon geliyor yapımcıdan... Peki, ne olmuş dersin?" dedi sahte bir merakla. "Manyağın

biri sokaklara senin afişlerini asmış 'kayıp aranıyor' diye!" Parmaklarının arasındaki kolu biraz daha kuvvetle sıkarak devam etti. "Bunların mantıklı bir açıklamasını yapabilir misin? "

"Yapamam," dedi Ege suçlu bir tavırla.

"Neyse ki senin bu menajerin çok akıllı kadın, çok... Dedim ki hemen yapımcıya; yeni dizi projesi öncesi, fanlar kendi aralarında reklam yapmak için böyle bir şey yapmışlar. Biz de dizi afişlerini o kayıp ilanlarının yanına asacağız, dedim. Sanki Ege bir süredir kayıptı ekranlarda da, işte şimdi dönüyor gibisinden..." Küçük bir kahkaha attı. "Neyse ki bayıldı fikrime." Bir saniye sonra ciddi ifadesi geri döndü. "Ama bu önemli değil; cevap ver bakayım, dün neredeydin?"

"Hastaydım."

"Ege!"

"Üstüme gelme! Kötü hissediyordum kendimi, iptal ettim çekimleri işte!" Kolunu çekip, Elif ile arasına mesafe koydu. Sesini alçaltarak konuşmaya devam etti. "Doktorumun verdiği antidepresanları içirmiyorsun oyunculuğumu etkiler diye, ben de böyle durup dururken atak geçiriyorum işte."

Karavanın yakınında set çalışanları olduğunu fark eden Elif, "Tamam tamam..." dedi konuyu kapatmak ister gibi. "Böyle şeyleri burada konuşmayalım." Ege'nin sırtını sıvazlayıp, karavana doğru ittirdi. "Hadi geç de yemek yiyelim... Çekim öncesi güç topla!"

Karavana geçtiklerinde, Ege'nin ilk gördüğü şey makyaj masasında oturan Rüya oldu. Kalbi birden hızlandı. "Günaydın," dedi gülümseyerek. Rüya onu umursamadan eliyle selam vermekle yetindi.

Olduğu yerde dikilmiş Rüya'ya bakan Ege'yi sırtından ittirip koltuğa oturmasını sağladı Elif. Kendisi de

yanına oturduktan hemen sonra içeri giren bir görevli elindeki yemek kutularını masaya bıraktı. Hızlıca servis açıp, oldukça pahalı bir restorandan alınan eti Ege'nin önüne ittirdi. Adam, "Afiyet olsun," deyip çekilirken, Ege başıyla teşekkür etti. Ardından ete tiksinerek bakıp, "Ben et sevmiyorum ki. Niye her seferinde et söyletiyorsun bana," diye fısıldadı.

Menajeri, tabağı usulca kendi önüne çekip, "Hiç anlamıyorsun bu işlerden," dedi ve büyük bir parça et kesip ağzına attı. "Jön olabilmen için böyle şartlar sunman gerekiyor."

Ege'nin gözü, karavanın öteki ucundaki Rüya'ya kaydı tekrar. Telefonuyla ilgileniyordu, önüne konulan yemeğe teşekkür dahi etmemişti. Bu tavırları kendisini hem şaşırtıyor hem de istemsizce onu daha da merak etmesine sebep oluyordu.

Çocukluğundan beri hayran olduğu Rüya'ya âşık âşık baktı yine. Çektikleri sahnelerin dışında kendisiyle hiç ilgilenmemesi hâlâ eşit seviyede olmadıklarını hissettiriyordu.

İştahla önündeki eti yiyen Elif'in ağzındaki lokma, karavanın dışından gelen yapımcının sesi ile boğazına takıldı. "Kemal Bey geliyor," diyerek tabağı çaktırmadan Ege'nin önüne ittirdi. Birkaç saniye sonra uzun boylu, kırklı yaşlarında bir adam olan Kemal ve onun tam zıttı oldukça kısa ve çelimsiz biri olan asistanı Poyraz girdi içeri.

Kemal Bey gayet neşeli görünüyordu, Ege'nin tam karşısına oturdu. Elif, "Hoş geldiniz," dedi abartılı bir saygı ile. Ege de, onu taklit ederek, "Hoş geldiniz," dedi. "Hoş bulduk gençler," deyip Rüya'ya baktı adam. Hâlâ telefonu ile ilgilenen genç kadın, aynadan şöyle bir bakıp başıyla selam verdi yapımcıya.

Belli ki Rüya'nın ilgisizliğine takılmayacak kadar keyifliydi Kemal Bey, ellerini dizine vurup, "E, anlatın bakalım, nasılsınız?" diye sordu neşeyle.

Ege çocuksu heyecanı ile ciddi durma çabası arasına sıkışmış gibiydi. "Heyecanlıyız biraz işte, ama çok keyifli başladık..." deyiverdi.

Dikkati sürekli dağılan ve sorduğu soruların cevabını almayı beklemeyen Kemal'in gözleri karavanın içini kolaçan edip duruyordu. Ege'nin söylediklerini umursamadan yanında dikilen asistanına, "Poyraz bu karavan biraz küçük mü yahu?" diye sordu. Asistanının da cevabını beklemeden, "Neyse şu dizinin reytingleri iyi gelsin hele, size prefabrik ev yaptıracağım sete," dedi neredeyse şakıyarak. "Geniş geniş otursunuz!"

Ne diyeceğini bilemeyen Ege, "İnşallah Kemal Bey," diye geveledi.

"Bana Abi de yahu. Ne beyi..." diyerek Ege'nin dizine vurdu babacan bir tavırla, ancak gözü tekrar karavana takıldı. "Küçük bayağı... Büyütmek lazım..." diye söylendi kendi kendine. "Fanlarınız da çıldırdı dizi haberiyle ha..." dedi sonra iştahla. "Her yerde haberleriniz boy boy!" Oyuncularına baktı tek tek, ancak Rüya hâlâ ilgisiz görünüyordu. "Ben menajerlerinizle de konuştum, diyoruz biraz köpürtelim şu haberleri!"

Ege bir Elif'e, bir Kemal'e baktı. Çekinerek, "Ne gibi?" diye sordu.

"Canım büyük şeyler değil. Röportajlarda falan azıcık yakın durun... Ne bileyim, birkaç kere dışarıda yemek yerken yakalanın..." Arkasındaki Poyraz'a dönüp, "Ne demişti şu piyarcı kadın?"

"Halkla ilişkiler uzmanı... Salı günkü televizyon programı öncesi yemek yerken yakalansınlar demişti Kemal Bey."

"Hah, öyle yapın işte," dedi keyifle. "Çok iyi fikir!"

Konuşulanları dinlemiyormuş gibi görünen Rüya aniden ayaklandı. Oldukça rahat bir tavırla, "Hallederiz," dedi. İlk kez Ege ile göz teması kurup, "Yarın boş musun?" diye sordu.

Bir an boş bulunan Ege, oldukça yüksek bir hevesle, "Boşum," diye bağırdı. Elif, Ege'yi dürtüp sahte gülümsemesiyle konuştu yine. "Ajandasına bir bakalım..."

Rüya, kadını umursamadan, "Yarın akşam Kivi'nin önüne çağırırsınız muhabirleri. Biz de yakalanmış gibi yaparız," dedi. Karavanın kapısını açıp, dışarıya doğru bir adım attı. Arkasını dönüp, her zamanki soğuk yüz ifadesiyle menajere, "Ajandana yaz, yarın akşam sekizde beni evden alsın," deyip kapıyı çekip çıktı.

Kemal, Rüya'nın arkasından, "Bayılıyorum bu kadına yahu..." dedi hayran hayran. "Vallahi harika..." Ardından oturduğu yerden kalktı. "Neyse iş güç beni bekler. Siz halledersiniz gerisini!"

Asistanıyla birlikte karavandan çıkıp kapıyı kapatmış olmalarına rağmen adamın gür sesi hâlâ içeri geliyordu. "Poyraz sence de küçük değil mi bu karavan yahu? Nefes alamadım içeride."

Adamın sesli uzaklaşırken Elif, Ege'ye sokulup, "Niye atlıyorsun hemen?" dedi çocuk azarlar gibi.

"Sen demedin mi yapımcı ne derse yap diye?"

"Ağırdan al biraz! Tabii yaparız diyeceksin havalı havalı... Sonra ajandamıza bir bakalım uygun tarih belirleye..." diye anlatırken cümlesini ortada kesti. "Dinliyor musun sen beni?"

Ege kendi kendine, "Yarın ne giysem acaba..." diye konuşurken, yüzündeki heyecanlı sırıtış Elif'i ürküttü. "Salonlar kapanmış mıdır?" Eliyle, yüzüne dokundu kontrol eder gibi. "Cilt bakımı falan yaptırsam mı?"

"Bana bak, sen bu randevu olayını ciddiye almıyorsun değil mi?"

"Yok canım..." diye yalan söyleyerek toparladı kendini. "Ne ciddiye alması... Kamerada iyi görüneyim diye dedim ben."

"Sakın! Sakın diyorum bak. Sakın kendini kaptırma. Hem, ablan yaşında kadın hem de Rüya tanıdığım en soğuk insandır. Üzer seni!"

"Altı yaş var aramızda sadece. Amma abarttın!"

"Akıl yaşınızdan hesaplarsak on yedi..."

Menajerinin kendisiyle alay ettiğini anlamayan Ege, "Doğru," dedi ona hak vererek. "Rüya yaşına göre epey olgun biri..." Karavandaki makyaj masasına oturup yüzünü incelemeye başladı. "Yok yok," dedi gözlerinin altını çekiştirirken, "Kesin cilt bakımına gitmem lazım benim."



Rüya'nın gösterişli evinin önünde, sırtını arabaya yaslamış bir halde beklerken heyecandan yerinde duramıyordu. Kendini sakinleştirmek ve heyecanını belli etmemek için derin nefesler alıyor ve yüzündeki gevşek gülümsemeyi silmeye çalışıyordu. Ancak evin kapısından çıkan kadını görünce bütün uğraşı boşa gitti. Kalbi ağzında atmaya başladı.

Üzerinde oldukça şık siyah bir elbise olan Rüya, kıyafetinin altına oldukça absürt duracak düz bir terlik giymişti. Çantasını ve topuklu ayakkabısını ise elinde tutuyordu. Bu duruma şaşırdığını çaktırmayan Ege, tok bir ses ile "Selam," dedi. Ancak Rüya ona cevap vermeden arabaya yaklaşıp arka kapıyı açtı, çantasını ve topuklu ayakkabılarını içeri fırlattı. Ege, heyecandan ne yapacağını şaşırmış bir halde şoför koltuğuna doğru yö-

nelirken, Rüya eliyle yolcu koltuğunu işaret etti. "Sen yana geç..." dedi kendinden emin bir tavırla.

Ege bir an şaşırıp, "Neden ki?" diye sordu.

"Yol uzun. Ben kullanacağım arabayı."

"Araba kullanmayı seviyorsun sanırım," dedi sersemliğini örtmeye çalışan bir gülümseme ile. Rüya bu pozitif çıkarımı alıp, "Ehliyetini dün almış birine güvenmiyorum," diyerek kesip attı ve şoför koltuğuna oturup kapıyı hızla kapattı.

Dışarıda kalan Ege kendi kendine, "İki yıl oldu..." dedi. Ardından korna sesiyle panikleyip hızlıca yolcu koltuğuna geçip oturdu.

Hareket etmelerinin üzerinden epey geçmesine rağmen tamamen yola odaklanmış olan Rüya'nın ağzını bıçak açmıyordu. Ortamdaki gergin havayı dağıtmak isteyen Ege, "Ben biraz abartmış mıyım kıyafeti?" diye sordu üstünü göstererek.

"İyisin."

"Teşekkür ederim." Kafasını camdan dışarı çevirip, çekinerek, "Sen de çok güzel olmuşsun," dedi.

"Sağ ol."

Rüya'nın kısa ve düz cevapları giderek Ege'nin keyfini kaçırsa da hâlâ oldukça heyecanlıydı. "Gelecek bölümün senaryosunu okudun mu?" dedi kafasını Rüya'ya çevirip. "Öpüşme sahnesi yazmışlar şimdiden." Yanlış bir izlenim vermekten korkup hemen, "Alışkınım tabii ben de..." diye düzeltti. "Son dizimden..."

"Çantamda sandviç var. Versene onu..."

Ege, arka koltuktaki çantaya uzanırken şaşkınlığı da giderek artıyordu. Çantayı alıp, içini çok kurcalamamaya çalışarak sandviçi çıkardı. "Yemeğe gitmiyor muyuz zaten?"

"Orada kameralar çekecek," dedi Rüya paketi kucağına koyarken. "Salata yemem lazım."

"Keşke ben de salata yiyebilsem. Et sevmiyorum ama menajerim, alfa görünürsün hep kırmızı et sipariş et, diyor."

Rüya, kendi kendine, "Menajerler..." dedi sıkıntıyla. Kırmızı ışıkta durdukları an, sandviçi açıp büyük bir parça ısırdı.

Ege konuyu dağıtmak ister gibi, "İlk dizin... Hani şu liseli hasta bir kızı oynadığın..." dedi. " O zamanlar ben ortaokuldaydım." Birden pot kırdığını düşünüp panikledi. "Yanlış anlama sana yaşlı demiyorum. Sadece... O zamanlar çok büyük hayranındım ona getirecektim konuyu."

"Kaç yaşındaydın sen?"

Hiç araştırmamış beni, diye geçirdi içinden. Hayal kırıklığı yüzünden suratı asıldı. "Yirmi bir..."

"İlginç."

"Ne ilginç?"

"Kamera önünde yirmi yedi, yirmi sekiz yaşındaymışsın gibi bir tavrın var. Ama gerçekte on iki yaşındaymışsın gibi davranıyorsun."

Ege'nin yüzü iyice düştü. "On iki mi?" dedi kendi kendine. Henüz Rüya'nın ona söylediklerini hazmedememişken yeşil ışık yandı.

"Hızdan korkar mısın?" diye sordu birden Rüya.

Ege, kendini toparlayıp tek kaşını hafifçe havaya kaldırdı. "Yok canım, ne korkması... Çocuk muyum ben?" derken neredeyse poz kesiyordu.

"O zaman sıkı tutun..." dedi ve gaza bastı Rüya.

Ayağını gazdan çekmeden geçen on dakikadan sonra sakin bir ara sokakta durdurdular. Arabadan aşağı koşar adım inen Ege bir ağacın dibine gidip kusmaya

başladı. Rüya ise her şey normalmiş gibi inip arka taraftan topuklularını aldı. Koltuğa oturup, ayakkabılarını ayağına geçirirken duyduğu öğürtülerle yüzünü ekşitti.

Ege, kendini toparlayıp yanına geldiğinde, "Özür dilerim, midem biraz..." demeye çalışıyordu ki Rüya cümlesini tamamlamasına izin vermeden sözünü kesti, "Direksiyona geç." Cevap vermesini beklemeden de geçip yolcu koltuğuna oturdu.

"Şu an pek araba kullanacak halde değilim," dedi Ege güçlükle. Rüya, kapıyı kapatmadan arabanın dışında kendisine çaresizce bakan Ege'ye dönüp, "Muhabirlere istedikleri malzemeyi vermek için arabayı senin kullanman lazım," dedi sıkılmış bir halde. "Geç dedim!"

İsteksizce arabayı çalıştırırken, hâlâ midesi bulanıyordu. Endişe atakları geçirdiğinde kafasını dağıtmak için, her zaman yaptığı gibi, *Pokemon* isimlerini saymaya başladı içinden.

Arabanın aynasında makyajını kontrol eden Rüya, bir yandan da direktifler vermeye devam ediyordu. "Mekânın tam önüne park et ve inip kapımı aç. Çok romantik davranma. Ama uzak da durma. Kontrol sendeymiş gibi olması lazım."

Şu an pek öyle hissetmiyorum ama, diye geçirdi içinden Ege.

"Aranızda bir şey mi var, diye sorduklarında diziden bahset. Partner olduğumuzdan beri birlikte vakit geçirmeye başladık, şimdilik bir şey söyleyemem, falan de."

"Sen konuşmayacak mısın?"

Rüya güldü. "Senin sevgilin olma hayali kuran fanların için güçlü bir erkek gibi görüneceksin." Alaycı bir tavırla, "Ben de her zamanki gibi soğuk ama havalı kadın olacağım," dedi.

"Hep böyle planlı mı oluyor?" diye sordu çekinerek. "Yani randevuların falan..."

"Birbirimize kişisel soru sormak yasak. İşimizi yapıp, geri döneceğiz. Bu da benim tek kuralım."

"Anlaşıldı," dedi Ege bozulsa da.

Mekâna yaklaştıklarında Rüya son kez aynada kendine bakıp gülümsedi. "Şov başlasın o zaman."

Araçtan indiklerinde kalabalık bir muhabir grubu karşıladı onları. Ege, yapacaklarını son kez aklından geçirip o geceki rolü için hazırlandı ve derin bir nefes aldı. Yüzüne, kameralar önünde her zaman takındığı havalı ve olgun ifadesini kondurdu. Sakin ve doğal görünmeye çalışarak arabadan inip Rüya'nın kapısını açtı, elini uzattı ve parmak uçlarından usulcacık tutup, kibarca yardım etti inmesine.

O anları art arda flaş patlatarak görüntüleyen muhabirlerden biri, "Harika görünüyorsunuz Rüya Hanım," deyince; Ege'nin eşliğinde yavaşça ilerlemeye çalışan Rüya, "Teşekkür ederim," dedi nazik bir şekilde.

"Ege Bey, yeni bir aşk doğuyor diyebilir miyiz?" diye sordu başka bir gazeteci.

"Arkadaşlar, harika bir diziye başladık. Biliyorsunuz..." diye girdi Ege cevabına. "Partner olduğumuz için birlikte daha çok vakit geçirmeye başladık o kadar. Şimdilik başka bir şey söyleyemem..." Rüya'nın belini hafifçe tutup onun ilerlemesine yardımcı olarak kalabalığı yara yara yürümeye başladı. Yol açmaları için insanları eliyle hafifçe yönlendirirken, "Biraz müsaade ederseniz Rüya Hanım rahatça yürüyebilir..." dedi.

Nihayet mekânın kapısına geldiklerinde Ege oldukça sakin bir şekilde, "Kolay gelsin hepinize arkadaşlar. İyi geceler," dedi muhabirlere. Ardından ikisi birlikte içeri girdiler.

Kapıdan girer girmez, "Tebrik ederim... Artık çocuk oyuncudan alfa jöne evrimini tamamladın," diye fısıldadı Rüya. Sonra Ege'yi beklemeden restoranın içine doğru yürümeye başladı.

İyi bir şey mi yoksa kötü bir şey mi söylediğini anlayamayan Ege arkasından bakakaldı. Üstündeki ceketi çıkarırken, "Neden annemle AVM'ye gelmişim gibi hissediyorum," diye söylendi kendi kendine. Rüya, Ege'nin yürümediğini fark edip arkasını döndüğünde, parmağıyla 'gelsene' işareti yapıp gülümsedi. Ege, bir anda tekrar büyülenmiş gibi, "Çok güzelsin..." dedi alçak bir sesle. Ceketini alan görevli, "Bana mı bir şey dediniz efendim?" diye sorunca, "Evet sana söyledim," dedi. İçinden, nasılsa onda işe yaramayacak, diye devam etti.

Masaya oturup siparişlerini verdikten bir süre sonra yemekleri geldi. Önündeki kırmızı ete iğrenerek bakan Ege, zoraki kopardığı küçük bir parçayı ağzına attı. Lokmasını çiğnerken, karşısında tüm zarafeti ile yemeğini yiyen Rüya'ya baktı. Gözüne o kadar güzel göründü ki, ağzındaki lokmayı çiğnemeyi birkaç saniyeliğine unuttu. Ancak göz göze geldiklerinde tedirgin olup, hızlıca yutuverdi yemeğini.

Restorandaki tüm gözler onların üzerindeydi. Heyecandan ne yapacağını tam olarak kestiremeyen Ege, sandalyesini yavaşça masaya yaklaştırıp, "Sete çıktığım ilk gün bile bu kadar zorlanmamıştım," dedi fısıldayarak. "Bir hata yapmıyorum değil mi?"

"İlk kez mi zorluyorlar seni böyle bir şey için?"

"Çok şey için zorladılar... Ama böyle bir şey için, evet ilk kez."

"Her şeyin ilki zordur."

"Geçen sene bir adamla sevgili olduğun haberi çıkmıştı." Kim olduğunu çok iyi bilmesine rağmen, yalan-

dan, "Adını hatırlamıyorum ama..." dedi. "O da sahte miydi?"

"Biriyle televizyona çıkmışsam, sahtedir."

Rahatlamıştı, çünkü o adamdan nefret ederdi Ege. Fakat kendisinin de sadece televizyona yansıyacak sahte bir ilişki içinde olduğunu idrak edince üzüldü. İstemsizce düşen yüzünü, Rüya'nın, "Gülümse biraz," uyarısı ile hızlıca düzeltti. Tıpkı setteymiş gibi, komutlara harfiyen uyarak oyunculuk yapıyordu. "Peki, çıkarken yapmam gereken bir şey var mı?"

"Yok. Girerken nasıl rol kestiysen, çıkarken de aynısını yap," dedi ve hafifçe gülümsedi Rüya. "Tahminimden daha iyi kıvırıyormuşsun bu işi."

Bunu iltifat olarak algılamayan Ege ağzının içinde, "Oyuncuyum sonuçta," diye geveledi. Bu yalancı buluşmanın aralarındaki muhtemel ilişkiye hiçbir faydası olmadığını bildiğinden, "Yarın akşam programa giderken de alayım mı seni evden?" diye sordu küçük bir umutla.

"Gerek yok. Bu gece yeterince çok malzeme verdik zaten."

"Onun için dememiştim..." Tüm çabası boşa gidiyor gibiydi. Ne yaparsa yapsın, karşısında oturan kadının duvarlarını bir santim bile aşamıyordu. "Canlı yayın öncesi geriliyor musun sen de?" diye sordu konuyu değiştirmek için. "Ben çok geriliyorum. Canlı yayın sonuçta... Hataya yer yok. Kontrol edemediğim durumlarda çok geriliyorum."

Rüya, alaycı bir tavırla, "Hayatını kontrol edebildiğini mi düşünüyorsun ki?" diye sordu. Elindeki kadehten bir yudum alıp, Ege'ye baktı. Cevap alamayınca, daha fazla üstüne gitmemek ve yolun henüz başındaki iş arkadaşının moralini bozmamak için söyleyeceği şeyleri yut-

tu. Pencereden, fotoğraflarını çeken muhabirlere malzeme verebilmek için, "Bir şey söyle," dedi Ege'ye.

"Ne söyleyeyim, anlamadım?" diye sorduğu an Rüya sahte bir kahkaha attı. "Biri fotoğrafımızı çekiyordu," dedi sesini alçaltıp. "Sevgili fanların senin çok eğlenceli biri olduğunu düşünsünler."

Keşke sen de öyle düşünsen, diye geçirdi içinden. Ama Rüya için fazla toydu. Bunu, daha önce hiç bu kadar net hissetmemişti.



"Gergin misin?"

Ege, her canlı yayın öncesi yaşadığı kaygı ataklarından birini yaşıyordu. Elindeki stres topunu sıkarak, "İyiyim," dedi yalandan. Menajeri Elif'in, üstüne gelmesini ve endişesini daha da artırmasını istemiyordu.

"Gerilirsen söyle, bir kadeh içki ayarlayayım. Rahatlatır." Alkolden nefret eden Ege, "Gerek yok," diye kestirip attı. "İyiyim ben!"

Elif bozulsa da, kulisteki makyöz ve yardımcı görevliye bir şey çaktırmamak için sahte bir tavırla, "Süper o zaman," dedi. "Bir şey olursa söylersin." Ayağa kalkıp, üstündeki döpiyesi düzeltti. "Ben bir stüdyoya bakayım. Hangi açıdan çekecekler seni..." deyip çıkmak için açtığı kapıda Rüya ile karşılaşınca küçük bir selam verdi, ancak Rüya onu umursamadan kolundaki kocaman çantası ile kulise daldı.

Köşede asık bir suratla oturan dalgın Ege'yi görünce her zamanki tavrının aksine büyük bir gülümseme ile "Nasılsın Ege?" diye sordu. Bu küçük soru bile, onu mutlu etmeye yetmişti. Elindeki stres topunu kucağına bırakıp, "Çok iyiyim," dedi gülümseyerek. "Sen nasılsın?"

"Dün bıraktığın gibi," dedi makyaj masasına otururken. Aynadan da olsa gözlerine bakıp gülümsedi.

Rüya'nın kendisine ilk kez samimi davranmasıyla vücudundaki bütün hücreler mutluluk hormonu salgılamaya başlamıştı. Kanı hızlanmış gibi hissetti. Oturduğu yerde ayağa kalkıp, "Bıraktığım gibisin," dedi ne dediğini bilmeden. "Yani bıraktığım gibi güzelsin!"

Rüya kahkaha attı. "Sağ ol," dedi alay eder gibi. Ayakta elini kolunu nereye koyacağını bilemeyen Ege'ye içten içe üzüldü. Yerinden kalkıp, yanına gitti. "Stres yapma," dedi. "Paniklersen ya da ne cevap vereceğini bilemezsen ben kurtarırım seni."

Ege, mutlulukla gülümseyip, "Teşekkür ederim," dedi sırıtarak.

"Sıkıştığında elini bir kere dizine vur, ben mesajı alırım. Tamam mı?"

Onun neden aniden değiştiğini anlamamıştı ama o kadar mutlu olmuştu ki vücudundaki tüm stres belirtileri hemen kayboldu.

Rüya, makyaj masasına döndü hızla. Saçını toplayıp, kenarda onu bekleyen makyöze , "Mümkün olduğunca hafif," dedi. "Ağır bir makyaj istemiyorum."

Ege, saçlarını toplayınca yüzü daha da ortaya çıkan Rüya'ya bakarak arkasındaki koltuğa ilişti. Kendi kendine sırıtırken, aynada Rüya ile göz göze gelince panikledi. Kafasını önüne eğip, stres topunu tekrar eline aldı. Öncekinin aksine, keyifle mıncıklamaya başladı topun gülen sarı suratını.

Kulisin kapalı kapısı, gürültüyle açılıp içerideki sessizliği bozmuştu. Keyifli olduğu her halinden belli olan program sunucusu, "Hoş geldiniz," diye bağırarak içeri girdi. Rüya'nın omzuna dokunup, "Nasılsın görüşmeyeli" diye sordu gülümseyerek.

"İyiyim Ergin, sen?"

"Şahaneyim!"

Koltukta oturan Ege'ye dönüp, "Sonunda meşhur Ege Bey'i programımda ağırlayacağım..." Heyecanla elini uzatarak, "Memnun oldum," dedi.

"Ben de," dedi Ege tokalaşırken, "Programınızın sıkı takipçisiyim."

"Bırak Allah aşkına, bu yalanları canlı yayına sakla."

Ege aldığı cevapla utandı. Rüya ise aynadan izlediği muhabbete gülüyordu.

Elindeki kâğıtlardan birini Rüya'ya, diğerini Ege'ye uzattı sunucu. "Soracağım soruları bırakıyorum buraya, bir bakarsınız... Rahatsız olacağınız bir soru varsa söyleyin şimdiden."

Ege hızlıca yazanları okumaya başladı. Kâğıda bakmadan kenara ittiren Rüya, "Sakın yapma," dedi alaycı bir ifade ile. "Bir şey dersen inadına o soruyu sorar."

"Beni yanlış tanıtma Rüya!" diyerek sırıttı Ergin. Sonra Ege'ye dönüp samimi bir şekilde, "Şaka yapıyor dostum korkma, dizinizden konuşacağız sadece," diyerek rahatlatmaya çalıştı konuğunu.

"Siz yine de kayıp ilanlarımı sokağa asan fanım hakkında soru sormasanız..."

"Niye? Menajerin reklam için yaptıklarını söyledi."

"Fanlarım yanlış anlasın istemem..." Aslında tek derdi, ilandaki fotoğrafın canlı yayında gösterilmesini engellemekti.

Sunucu, cebinden kalem çıkarıp o sorunun üstünü çizdi. "Bak, ne kadar usluyum bu gece," dedi gülerek. "Sormayız genç adam. Sen iste yeter ki!"



Yüzüne yapılan makyajı beğenmediğinden tekrar tekrar sildirip baştan başlatan Rüya, giderek sinirleniyordu. Kendisi de sektöre makyöz olarak girdiğinden ona makyaj beğendirmek hep zordu. Kaşlarını gösterip, "Kavis hoşuma gitmedi," dedi. Kadının elinden fırçayı alıp, sapını kaşlarına tutarak hayali bir çizgi çekti. "Böyle yukarı doğru görünmesi lazım!"

Ege ise bir köşeye sinmiş bir yandan Rüya'ya bakıyor, bir yandan da elindeki soruları okuyup vereceği cevapları düşünüyor ve menajerinin söylemesini istediği şeyleri içinden tekrar ediyordu.

Yayına az bir zaman kaldığı için kuliste küçük çaplı bir panik vardı. O esnada kapı bir kez tıklatıldı ve içeriye Rüya'nın asistanı girdi. "Rüya Hanım, bir kadın ısrarla sizi görmek istedi. Ama bir şekilde yolladım," dedi. "Bir de bunu bıraktı," diyerek elindeki siyah kutuyu gösterdi.

Rüya, aynadan göz ucuyla pakete bakıp ,"Fan hediyelerinin olduğu yere bırak," dedi umursamadan.

Asistan, "Peki efendim," deyip çiçeklerin ve hediye paketlerinin olduğu renkli köşeye siyah kutuyu dikkatlice bıraktı. Kapıdan çıkmadan önce aklına bir şey gelmiş gibi durdu. "Ha bir de, konunun Deniz Ertürk ile ilgili olduğunu söyle mutlaka, dedi."

Rüya birden telaşla arkasını döndü. "Deniz mi?" Makyözün elini ittirip, ayağa kalktı. Hediyelerin olduğu köşeye koştu. Siyah paketin kapağını açıp, içine baktığında yüzünün rengi attı. Kocaman açılan gözleriyle asistanına bakıp, "Paketi bırakan kişi hâlâ binada mı?" diye sordu panik halinde.

Ne olduğunu anlamayan ve biraz gerilen asistan, "Yok, yolladım zorla," dedi çekinerek.

"Kaç dakika oluyor çıkalı? Nasıl biriydi?"

Asistan, "Birkaç dakika..." derken Rüya panikle kulisten dışarı çıktı. "Küt saçlı, kırmızı şapkalı biriydi," diye bağırdı peşinden. "Arka kapıdan çıkacaktı!"

Ege, elindeki kâğıdı bırakıp kapının önüne çıktı merakla. Asistana, "Nereye gitti?" diye sordu.

"Bilmiyorum ki... Kutuyu bırakan kişiyi yakalamaya herhalde..."

"Anladım, sağ ol," deyip içeri geçti Ege. Arka kapıyı gören pencereye gidip dışarı baktı. Birkaç saniye sonra, topuklu ayakkabılarını eline almış yalınayak koşan Rüya'yı gördü.

Elif yanına gelip Ege'nin sırtına vurarak, "Sorulara iyice çalıştın mı?" deyince arkasını döndü panikle. "Vereceğin cevapları gözden geçirelim tekrar hadi."

"Hepsi ezberimde merak etme," deyip tekrar pencereye döndü. Rüya, yüzü görünmeyen bir kadınla konuşuyordu. Sokak lambasının ışığında yarım yamalak seçebildiği suratında üzgün, çok üzgün bir ifade vardı. Onun için endişelendi, hâlâ konuşan Menajerinin söylediği hiçbir şeyi anlamıyordu artık. İçeri giren görevlinin uyarısıyla kendine geldi.

"Yayına son on dakika! Herkes hazır mı?"

"Rüya Hanım'ın makyajı hazır değil," dedi Asistan, çekinerek.

"Kendisi nerede peki?"

"Ziyaretçisi geldi, onunla konuşmaya indi."

Panikten eli ayağı birbirine dolaşmış görevli, asistana, "Hemen gidip çağır," diye bağırdığında Ege, "Ben hallederim," diye girdi araya. Pencereden aşağı baktı tekrar. Rüya'nın konuştuğu kadın karanlığa doğru yürüyor, kendisi de olduğu yere çökmüş, başını ellerinin arasına almış ve ağlıyor gibi duruyordu. "Ben getiririm

Rüya Hanım'ı," dedi tekrar ve Elif'e bakmamayı özellikle tercih ederek hızla çıktı kulisten.

Rüya'nın kocaman, kalın duvarları vardı. Kimseye karşı indirmiyor, duygu belirtisi göstermiyordu. Bunu, bilerek yaptığını içten içe hep hisseden Ege, kimsenin onu ağlarken görmesini istememişti. O yüzden koşarak aşağı indi herkesten önce.

Duvarın dibine çökmüş olan Rüya'nın yanına vardığında çekinerek, "Birazdan yayına giriyoruz," dedi. Cevap alamayınca takım elbisesinin kırışmasını umursamadan yanına çöktü. Yüzüne yakından bakabildiğinde, derin bir hüzün sezdi dolu gözlerinde. "Sordukları sorulara ben cevap veririm. Sen sadece gülümsemeye çalışırsın yayında," dedi. Elinden başka bir şey gelmeyeceğini düşünmeye başlamıştı ki, elini takım elbisesinin iç cebine sokup bir Bonibon kutusu çıkardı.

"Stresli olduğumda bana iyi geliyor. Menajerimden gizli gizli yiyorum..."

Rüya dolu gözleri ile ağlamamak için kendini zor tutarken Ege'ye baktı. Titreyen parmakları ile Ege'nin avucuna boşalttığı Bonibon'lardan birini alıp ağzına attı. "Hâlâ iyi hissetmiyorum," dedi ağlayarak.

"Anlatmak istersen dinlerim... Gerçi beş dakikamız kaldı," dedi saatine bakıp, çekinerek.

Rüya ayağa kalkıp kendini hızlıca toparladı. Derin bir nefes aldı. "Gidelim," dedi kendinden emin bir tavırla. "Rol yapmaya alışkınız zaten."

Son beş dakika içinde kendine çeki düzen vermeye çalışmış, Ege'nin kontrollü yardımıyla stüdyodaki yerine oturmuştu.

Program ekibi, kameramanlar ve yönetmen canlı yayın için geri sayım yaparken Rüya oldukça dalgındı. Ege, bir yandan geri sayımı takip ediyor, bir yandan da

Rüya'yı gözlemliyor ve herhangi bir sıkıntı olursa ne yapması gerektiğini düşünüyordu.

Önündeki kartları son bir kez kontrol eden sunucu, geri sayımın bitmesi ile son bir nefes aldı ve yüzüne büyük bir gülümseme kondurdu. Yönetmen, "Yayındayız," dediği an, elindeki kartları masasına vurup kameraya çevirdi yüzünü.

"Ekranları başında bizi izleyen sevgili izleyicilerimiz... Bu gece bizimle burada olan güzel ve enerjisi yüksek misafirlerimiz... Ve tabii bu gece konuğumuz olan iki büyük starımız Ege Karadağ ve Rüya Ergün! Hepiniz hoş geldiniz!" Stüdyodaki konukların uzun süren güçlü alkışı kesilirken elindeki kartları masaya vurup enerjik bir şekilde konuklarına döndü sunucu. "Ben epey heyecanlıyım. Sizde durumlar nasıl?"

Ege, "Biz hep heyecanlıyız," diye politik bir yanıt verdi. "Heyecanımızı kaybettiğimiz an biteriz."

"Harika harika..." Sunucu dalgın olduğu her halinden belli olan diğer konuğunu canlandırmak ister gibi, "Rüya, sen nasılsın? Biraz durgun gibisin bu akşam," diye bir laf attı. Seyirciye dönüp alaycı bir tavırla, "Çünkü hep enerjiktir kendisi," dedi. Seyirci güldü. "Şaka yapıyorum, harikadır Rüya. Sadece benim gibi gevşek biri değil." Reaksiyon almak için seyirciye döndü. Seyirci yine güldü. Rüya kendini gülümsemeye zorlayıp, "Ben de iyiyim Ergin," diyebildi sadece.

"Tabii yeni dizi için öyle yoğun çalışıyoruz ki Rüya Hanım'ın yorgun görünmesi normaldir," diyerek söze atladı Ege. Tek derdi sunucunun Rüya'yı yormasına engel olmaktı.

Sunucu seyircileri gaza getirmek ister gibi onlara dönüp, "Ooooo! Partnerini de hemen koruyor," dedi coşkuyla. Ege'ye dönerek, "Konuyu sen açtın madem

diziden başlayalım bu akşamki sohbetimize. Dizide iki aşığı canlandırıyorsunuz. Halk da sizi epey bir yakıştırıyor. Aranızda bir kıvılcım çakmış olma ihtimali nedir?" Seyirciye dönüp konuklarını işaret ederek, "Ama bakın şimdi yani..." dedi. "İnanılmaz yakışmıyorlar mı?" Seyirci tekrar alkışladı. Stüdyoda, "Evet, evet," sesleri yükseldi.

Rüya'nın konuşamayacak halde olduğunu bilen Ege tekrar söze girip, "Enerjimiz çok uyumlu. Ama özel hayatlarımız hakkında konuşmak istemiyoruz pek. Anlayışınızı bekliyoruz bu konuda," diye geçiştirdi soruyu.

"Tabii tabii... Ben zaten alışkınım bu klişeye," dedikten sonra Rüya'ya döndü Ergin. "Kaçıncı şovumuz bu birlikte?"

Rüya, kendini toparlayıp güçlükle, "On falan herhâlde..." diye cevap verdi.

"On iki," diye düzeltip yine seyirciye döndü. "Ne zaman özel hayatıyla ilgili bir şey sorsam, ağzını açmaz! Beni bilirsiniz, cevap alamadığım kimse yoktur. Rüya hariç." Rüya hâlâ oldukça üzgün duruyordu. Her kendini toparlama çabasında yüzü daha da düşüyordu. Bunu fark eden sunucu gergin ortamı hızlıca dağıtmak için elindeki kartları karıştırdı. "Şimdi fan sorularına geçeceğim." Kameraya baktı. "Sevgili fanlar, Rüya'nın ağzından laf almayı bakalım siz becerebilecek misiniz?" Gülerek, "Benim pek umudum yok ama..." dedi. Kartlara bakıp, bir soru seçmiş gibi yaptı. "Soru... Unutulmaz bir aşk yaşadınız mı?"

O ana kadar gözlerini yere dikmiş, öylece duran Rüya, hiç beklemediği bir şekilde hızla başını kaldırıp cevap verdi.

"Yaşadım."

Şaşıran sunucu kendini toparlayıp, yüzünü kameraya çevirdi. "Televizyonlarınızın sesini iyice açın. Tarihi bir an bu..."

Rüya, sunucunun aksine heyecanlı değil hüzünlüydü. Yüzünü kameraya çevirdi. Dolu gözlerle, "Belki de kimsenin âşık olamayacağı kadar âşık olup... Kimsenin pişman olamayacağı kadar pişman oldum..." dedi.

"Kimdi bu adam? Tanıdığımız, bildiğimiz biri mi?"

"Hayır. Tam tersi... Dünyada kimsenin ondan haberi yok." Rüya soruya cevap vermek için başını sunucuya çevirdiğinde, adam onun ağladığını fark etti. Endişelenmişti. Usulca, "İstersen başka soruya geçebiliriz. Seni üzecekse..." dedi.

Ege de aynı anda Rüya'nın kulağına, "İyi misin?" diye fısıldadı.

"Hayır, anlatmak istiyorum," dedi Rüya ikisini de umursamadan. Doğrudan kameraya baktı. "Yedi yıldır ekranlardayım. Bana hep bu sorular soruluyor, hep kaçıyorum. Ama bugün kaçmayacağım. Onu herkesin tanımasını istiyorum. Çünkü o bunu hak ediyor."

Yanaklarından yaşlar akarken, kameraya gülümsedi.

"Üniversitenin ilk yılıydı. O yirmi yaşındaydı, ben on dokuz... Dünyada gördüğüm en iyi, en tatlı insandı. Her sabah okula gitmeden babaannesi ve dedesi için yemek hazırlar, evden öyle çıkardı. Kalabalığa giremediği için otobüse binemezdi. O yüzden her gün evden okula tam beş kilometre yürürdü. Sınıfta hep en arkada otururdu. Bir gün ortak bir dersimizin sınavı vardı. Ben yine her zamanki gibi geç kalmıştım. En arka sıraya oturmak zorunda kaldım. Onun... Deniz'in, yanına... Ve aslında her şey, o gün başladı."



Sınav başlayalı yirmi dakika olmasına rağmen yalnızca iki soru cevaplayabilmişti Rüya. Başını, yasladığı sıradan kaldırdı. Bir önceki sınavda aldığı not o kadar düşüktü ki, dersi geçmesi için neredeyse bütün soruları doğru yapması gerekiyordu.

Kopya çekebilmek umuduyla yanına oturan öğrenciye döndü yüzünü. Yaşlı birinin kıyafetlerini giymiş gibi duran genç adamın; gözündeki gözlüğü, kâğıdına gömülmesi ve soruları çözüş hızını değerlendirince kopya istemek için uygun biri olduğuna kanaat getirdi.

Öğretmeni kontrol etikten sonra fısıltıyla, "Üçüncü soru ne?" diye sordu. Yanındaki öğrenci, onu duysa da kafasını kaldırıp bakmadı. Kaşlarını çatıp, "Aman, ölürsün sanki..." dedi kendi kendine. Çaresizce başka birinin kâğıdını görebilmek için olduğu yerde kıpırdanırken, sıranın tam ortasında A yazdığını gördü. Kâğıdına iyice kapanmış olan öğrenciye, "Teşekkür ederim," diye fısıldayıp sorunun cevabını hemen işaretledi.

Bir soru bir sorudur, diye düşünüp geri kalan soruları sallamaya karar verdi. Çalışmadığı her sınavda yaptığı gibi şıkları uğurlu rakamlarını sayarak elemeye ve rasgele bir tanesini işaretlemeye başladı.

Birkaç dakika sonra yanındaki öğrenci hızla çantasını kapıp sıradan kalktı ve sınav kâğıdını öğretmen masasına bıraktı. Rüya, yüzünü bir kere bile göremediği çocuğu görebilmek için gözünü ondan ayırmadan sınıftan çıkışını seyretti. Tam yanından geçerken, güzel de bir şeymişsin, diye geçirdi içinden.

Bir süre daha boş boş baktı kâğıdına. İçinden, ben de pes ediyorum, diye geçirirken gözü sıranın tam ortasındaki yazılara kaydı. Alt alta sıralı bir şekilde bütün cevaplar yazılıydı. Rüya, Gizemli Öğrenci'nin yaptığı jeste gülümseyip, yana kayarak sıraya yazılmış cevapları kâğıdı ile kapattı. "Teşekkür ederim garip ama güzel çocuk," diye fısıldadı.



Hava kararmak üzereydi. Kütüphanede oturmuş, tiyatro provasının başlamasını bekleyen Rüya, arkadaşıyla yüksek sesle konuşup gülüşüyordu. "Tekst bok gibi ya... Zombiler ile mitolojik tanrılar mı?" Elindeki cetveli bir kılıç gibi arkadaşına savurdu. "Zeus'u zombi ile savaşırken mi izleyeceğiz yani... Çok saçma!"

"Dalga geçme," dedi arkadaşı. "Sen şimdiden zombi makyajları için bir çare düşün."

"O kolay," dedi. "Ölüyü diriltir, diriyi öldürürüm sanatımla!" Kahkaha attığı an, kütüphanede ders çalışan bir öğrenci, "Biraz sessiz olabilir misiniz?" diye uyardı çekinerek. "Ders çalışıyorum."

Rüya, öğrenciye dönüp, "Hâlâ kütüphaneye ders çalışmaya gelen var mıymış?" dedi gülerek. "Kusura bakma, sustum..." deyip parmağı ile ağzına hayali bir fermuar çekti. Kafasını çevirirken, kütüphanenin en köşesinde tek başına ders çalışan Gizemli Öğrenci'yi fark etti. Birden kalbi hızlandı. Elindeki cetveli masaya bıraktı. Sandalyesinde bir ileri bir geri sallanarak onun dikkatini çekmeye çalıştı önce, ama beceremedi. Arkadaşı, bu ayarsız hareketlerine alışık olduğundan ne yaptığını sorgulamadı bile. Birkaç dakikalık uğraşın ardından pes edip, sandalyesinden kalktı. "Ben geliyorum şimdi..."

deyip, Gizemli Öğrenci'nin yanına koştu ve masasının tam karşısındaki boş sandalyeye oturdu.

"Geçen gün için teşekkür ederim," dedi sıcacık bir gülümseme ile. "Sayende dersi geçtim!" Gizemli Öğrenci, ona göz ucuyla hafifçe bakıp kafasını kitabına gömdü yeniden. Sayfalara bakarak sessizce, "Rica ederim," dedi.

Rüya bozulsa da belli etmedi. Kendini toparlayıp, "Bu arada, adın ne?" diye sordu.

"Deniz..." Yine başını kaldırmamıştı.

"Deniz! Güzel isim."

Rüya, beklediği tepkileri alamadıkça ne yapacağını bilemez halde karşısında öylece oturmaya devam etti. Deniz hâlâ ona bakmıyordu. Konu açmak için önündeki ders kitaplarını göstererek, "Hangi ders o?" diye sordu.

Deniz alçak bir sesle, göz teması kurmadan, "Tarih," diye yanıtladı.

Şirin tavırları birden tersine dönen Rüya, "Sadece ilgi duymadığın kızlarla mı böyle suratına bakmadan konuşursun?" diye sordu sertçe. Deniz, sandalyesine iyice gömüldü. "Ne bu, yeni bir kız tavlama taktiği mi yoksa?" Arkadaşı, sesini duyup bir şeylerin ters gittiğini anlayınca oturduğu masadan, "Rüya hadi gidelim, geç kaldık!" dedi.

Çocuğun önündeki tarih kitabını birden çekip, ilk sayfasına günün tarihini yazdı Rüya. Kitabı tekrar yerine iterken, "Al," dedi. "Bu tarihe de çalış." Arkadaşı sabırsızlanmış, yerinden kalkmadığı için yanına gelip çekiştirmeye başlamıştı bile. "Çünkü o tarih sana musallat olduğum gün," diye bitirdi sözünü. Korkutucu bir tavırla gözlerine baktığı Deniz afallamış bir halde olanları takip etmeye çalışıyor, gerginliği suratından kolayca anlaşılıyordu.

"Rüya, uğraşma insanlarla! Hadi, provaya geç kalacağız!"

"Konuşmaya çalışıyorum, yüzüme bile bakmıyor!"

"Tamam, bırak... Gidelim hadi!"

Kütüphaneden çıktıkları halde Rüya'nın gözü hâlâ arkadaydı. Arkadaşı, bunalmış bir tavırla, "Ne diye uğraşıyorsun milletle?" diye kızdı ona.

"Sınavda yardımcı oldu bana. Teşekkür edeyim dedim, suratıma bile bakmadı."

"Herkes senin gibi sosyal olmak zorunda mı?"

"Kibar olmak zorunda!"

"Kendini kibar olarak mı görüyorsun?"

Rüya bir adım öne zıplayıp, kollarını iki yana açtı. "Enerjisi içine sığmayan, dünyadaki herkesi tanımak ve her anın tadını çıkarmak isteyen biri olarak görüyorum!" Kolundan tutulup çekiştirildiği halde söylenmeye devam ediyordu. "Okuldaki öğrencilerin neredeyse hepsi arkadaşım. İlk kez böyle bir şey yaşıyorum..."

Arkadaşı iyice bunaldığını belli etmek için ofladı. "Ay taktın zavallıcığa! Belli ki utangaç bir tip!

Rüya, sanki bu kelimeyi ilk kez duymuş gibiydi. "Utangaç mı?"

"Herkes senin gibi değil. İnan, bazı insanlar çekingen, içe kapanık veya sosyal becerileri zayıf olabiliyor Rüyacığım."

"Benimle tanışana kadar sen de öyle değil miydin?"

Tiyatro salonunun kapısına geldiklerinde sırıtarak, "Neyse... Deniz Bey'i de açarız nasılsa," deyince arkadaşı onu salondan içeri itti. "Yürü hadi Şımarık şey..." dedi gülerek. "Prova için seni bekliyorlar!"

Son sınıf öğrencisi ve oyunun yönetmeni olan genç, Rüya'nın kapıdan girdiğini görür görmez "Nerede kaldın yahu?" diye bağırdı. Elindeki zombi fotoğraflarını

yukarı kaldırıp, "Gel, bak! Oyun için böyle bir görünüme ihtiyaç var. Becerebilir misin?" diye sordu.

"Karşında kim var senin?" diye sordu Rüya yanına gidip gülerek. "İste sana plastik makyajdan yeni bir insan yaratayım." Kenarda oturan oyuncu arkadaşlarını gösterip, "Hem bunlarla da uğraşmana gerek kalmaz," dedi.

"Özgüvenin biraz sakat bir yere doğru gidiyor," dedi içlerinden biri. Ona sokulup, "Sana doğru gitsin biraz," dedi şakayla karışık, yanağını sıktı sonra. "Böylece sahnede heyecandan kusmazsın artık."

"Tamam, hadi siz koşun," dedi yönetmen heyecanla. "Bir deneyin şu makyajı. Bakalım çalışacak mı?"

"Çalıştırırız," dedi Rüya her zamanki özgüveniyle. "Sen o işi bana bırak." Arkadaşlarını tutup, usulca ittirdi. "Hadi, yürüyün insanlar... Daha öldürüp diriltecegim sizi!"

Çocukluğundan beri ilgi duyduğu alanda, kendini o kadar çok geliştirmişti ki, genç yaşına rağmen oldukça iyi iş çıkarıyordu. Yalnızca birkaç saat içinde üç zombi yaratmıştı.

Arkadaşlarını, tiyatro salonuna geri yollayıp kuliste tek kaldığında, dört bir yana dağılan malzemelerini toplamaya başladı. Aklı hâlâ kütüphanede, yüzüne bile bakmayan Deniz'de idi. Tekrar yanına gitmek, yüzüne bakana kadar saatlerce karşısında oturmak istiyordu. Ama içten içe bunun işe yaramayacağını biliyordu.

Makyaj malzemelerini toplarken aklına bir fikir geldi. "Karşısında otursam bakmaz ama..." Çantasını hızla masaya boşalttı. "Yerde kanlar içinde yatarsam, bakar!"



Yüksek kitap raflarının arasında, yerde, boylu boyunca yatan Rüya telefonunun kamerasından yüzünü inceledi. Alnına yaptığı yara o kadar gerçekçi görünüyordu ki eliyle kontrol etme gereği hissetti. Sırıtarak, "Bu işi biliyorsun kızım," dedi kendi kendine. Telefonunu cebine koyup, yattığı yerde ayakları kapıdan görünecek şekilde yavaşça kaydı. Ellerini dramatik bir şekilde iki yana açıp, tek gözü açık beklemeye başladı.

Deniz'den önce, kütüphaneyi terk eden bir öğrenci onu görüp şok geçirirken parmağıyla, "Şştt" yapıp, gitmesini işaret etti. Ne olduğunu anlamayan öğrenci, birkaç saniye olduğu yerde durdu. Rüya sinirle, "Gitsene be," diye tısladı. Öğrenci kafası karışmış bir şekilde koşar adım kütüphaneden çıkıp gitti.

Kütüphanede tek başına kalana kadar oturmaya devam eden Deniz, son öğrencinin de ayrılması ile eşyalarını toparladı. Çantasını alıp kapıya doğru yürümeye başladı. Daha birkaç adım atmıştı ki rafların arasında yerde yatan Rüya'yı fark etti. Panikle yanına koşup, "İyi misiniz?" diye sordu. Yerde yatan kızı tutup kendine doğru çevirdiğinde elleri kan oldu. Ne yapacağını bilemez halde, cebindeki kumaş mendili çıkarıp sahte yaraya bastırdı. Bir yandan tedirgin bir halde etrafına bakınırken, diğer yandan Rüya'yı kucaklamaya çalıştı. Elleri, kolları hatta tüm bedeni korkuyla ve endişeyle titrerken bunu yapabilmesi biraz zaman aldı. "Geçecek..." diyebildi sadece. "Dayan, ne olur..." En sonunda kızın hareketsiz bedenini kucağına almayı başarıp kütüphaneden dışarıya doğru hızla koşmaya başladı.

Hem kucağındaki Rüya'ya, hem kendine telkinlerde bulunuyordu koşarken. "Sakin ol... Sakin ol Deniz..." Kucağında öylece kanlar içinde yatan kıza bakıp, "Hastaneye yetiştireceğim seni. Korkma," dedi. Akşam ol-

duğu için bomboş olan okul koridorunda, "Biri yardım edebilir mi?" diye bağırdı. Ancak sesi sadece kendisinin duyacağı kadar çıkabilmişti. Tekrar, becerebildiği kadar yüksek sesle, "Biri yardım edebilir mi lütfen?" diye bağırdı ama sesi yine çok çıkmamıştı.

Kucağında gözleri kapalı yatan Rüya, sanki kendine gelmeye başlamış gibi sayıklayınca ona bakıp, "Dayan... İyi olacaksın," dedi şefkatli bir sesle.

Tiyatro salonunun kapısı açıldı, provadan çıkan kalabalık grup Deniz ve Rüya'yı fark etti. Arkadaşları telaşla, "Rüya," diye bağırarak ikilinin etrafını sardı. "Ne oldu?"

Kalabalıkla birlikte korku ve paniği ikiye katlanan Deniz kekeleyerek, "Bilmiyorum, kütüphanede... Böyle yerde..." derken nefesi kesildi.

Öğrencilerden biri, "Hastaneye yetiştirmemiz lazım," diyerek Rüya'yı Deniz'in kucağından almaya çalıştı. "Sen ver, ben taşırım!"

Kendisini bir anda yere atıp, "Bırak o taşısın," diye bağırdı Rüya. Herkes, birden ayakta sağlam bir şekilde dikilmesine şaşırarak bakakaldı.

"Rüya? İyi misin sen?"

"İyiyim, niye olmayayım..." dedi sinirle. Onu taşımaya yeltenen arkadaşının göğsüne işaret parmağını bastırıp, dişlerini sıktı. "Kim dedi size beni kurtarın diye ya!"

"Hasta mısın kızım sen? Ödümüzü kopardın!"

Rüya, olduğu yerde zıplayıp, "Sayenizde hasta olamadık işte," dedi çocuk gibi.

"Manyak bu kız. Ben diyorum size!"

Rüya ve arkadaşları kendi aralarında kavgaya tutuştuklarında aralarında kalan Deniz giderek fenalaştı. Hızlı hızlı ve kesik kesik nefes alıyordu. Eliyle göğsünü

tutup aralarından çıkmaya çalıştı ancak sekiz dokuz kişilik grubu bir türlü dağıtamadı.

Rüya ağlamaklı bir tonda, "Sonunda yüzüme bakmıştı! Sizin yüzünüzden..." diyordu ki sustu. Çünkü o an, Deniz gerçekten bayılmıştı.



"Ben sana dedim uğraşma zavallı çocukla diye! Başımıza açtığın işe bak!"

Hastane koridorunda, başını ellerinin arasına almış oturan Rüya, "Ben ne bileyim atak geçireceğini..." dedi pişmanlıkla. "Bilsem yapar mıydım bu eşekliği!"

"Sosyofobisi varmış çocuğun. Biz de manyak gibi etrafını sardık. Zaten senin yüzünden ödü kopmuş..."

"O yüzden yüzüme bakamıyormuş..." dedi ağlamaklı bir şekilde ellerini dizine vurarak. "Ben de ne sandım..."

Arkadaşı ayaklanıp, "Benim gitmem lazım. Geliyor musun?" diye sordu.

"Onu yalnız bırakmak istemiyorum..."

"İnan, şu an yalnız bırakman en iyisi."

"Yanına yaklaşmayacağım, söz. Sadece iyi olduğundan emin olmak istiyorum."

"Tamam, bir şey olursa bana haber ver," diyerek Rüya'nın saçlarına usulca dokundu. "Sen de çok bekleme. Saat çok geç oldu."

Arkadaşını, sadece gülümseyerek uğurladıktan sonra yalnız kaldı. Başını, acil servisin içine doğru uzatıp Deniz'i görmeye çalıştı. Sadece ayakları görünüyordu. İçeri girmemesi için uyarılmasına rağmen, onu görme isteğini daha fazla bastıramayıp gizlice girdi yanına. Deniz'in gözlerinin kapalı olduğunu görünce, derin bir oh çekti.

Onu bir kez daha bencilce istekleri yüzünden korkutmak istemiyordu.

Sedyenin önüne çöküp, perdeyi üzerine çekti hemşirelere yakalanmamak için. Dizlerini çenesine kadar çekip, kollarını bacaklarına doladı. Gözlerini Deniz'in yüzünden ayıramıyordu.

Uzun kirpikleri, kapalı gözlerinden taşar gibi diziliydi. Düzgün burnu, kalın dudakları ve dalgalı kumral saçları onu uykuya dalmış bir mitolojik figür gibi gösteriyordu. Rüya, daha önce o denli güzel herhangi bir şey görmediğini düşündü. İnsan formunda bile görünmüyordu gözüne, bedeninin ışık saçtığına emindi üstelik. Onu daha önce nasıl fark etmediğine şaşırıyordu. Yüzünü inceledikçe, başka bir güzel detay daha fark ediyor sanki keşfedilmemişi keşfediyordu.

Gözlerini güçlükle ondan ayırıp, dizlerine değen çantaya çevirdi. Deniz'in eski sayılabilecek, ama oldukça iyi bakılmış çantasıydı. Üstüne S.E harfleri işlenmişti. Yavaşça açıp içini karıştırmaya başladı. Sanki hem dışı, hem içi bu kadar güzel olan birinin kirli bir şeylerini bulması gerekiyormuş gibi hissediyordu. Bulamazsa, âşık olurdu; olmaması imkânsızdı.

Çantadan, el örgüsü bir kalemlik çıkardı ilk önce. "El örgüsü kalemlik kullanan bir ajan olmaz herhâlde," diye geçirdi içinden. Güldü. Buram buram lavanta kokan kalemliği kenara bırakıp elini daha derine daldırdı. Ders notlarının olduğu defteri aldı. İçini açıp, yazısını kontrol etmek istedi. Tahmin ettiği gibi, kusursuzdu. Bir sayfaya sığacak yazıyı, neredeyse çeyrek sayfaya küçücük yazmıştı. Garip buldu.

Çantayı tamamen yere boşalttı. Eski bir telefon vardı içinde. Onu karıştırmadan doğrudan kenara ittirdi. Eski, sarı renkli bir dosyayı çekip çıkardı. "Ne olur

içinde garip cinayetlerle ilgili gazete kupürleri olsun," dedi kendi kendine. "Yoksa cidden insanüstü bir varlık olduğunu düşüneceğim."

Dosyanın içini açtığında, daktilo ile yazılmış kâğıtlar buldu. Ödev olarak hazırlandığı belli olan yazılara hızlıca göz attığında birkaç cümle dikkatini çekti. "Doğa bu kadar cömertken, onu sömürmek istemiyorum. Dünya biraz daha az kirlensin diye, elimden geleni yapıyorum. Ama yetmiyor..." yazıyordu. Devamında doğayı nelerin kirlettiği, hangi küçük değişikliklerin büyük etki yapacağı ile ilgili detaylı bilgiler vardı. "Cidden insanüstü bir varlıkmış," diye geçirdi içinden. Aklı asla almadı.

Bir yandan Deniz'i kontrol ediyor, diğer yandan çantayı karıştırmaya devam ediyordu.

Okuduğu kitap, Notre Dame'ın Kamburu idi. Kitabın kapağındaki insana benzemeyen, deforme olmuş suratı görünce gülümsedi. "İnsanlardan bu kadar mı korkuyorsun?" diye geçirdi içinden. "Sen de insan değilsin ki..." Gözü tekrar Deniz'e kaydı. Yüzüne baktıkça gülümsediğini o an fark etti. Beyaz hastane çarşafları ile iyice melek gibi göründü gözüne. O kadar dalmıştı ki, Deniz'in telefonu titrediğinde korkudan ölecek gibi oldu.

Onu uyandırmamak için telefonu eline alıp hızlıca dışarı çıktı. Ekranda 'Dedem' yazıyordu. Telefon kapanmadan hızlıca açtı.

"Alo?"

Telefondaki yaşlı ses, "Kiminle görüşüyorum?" diye sordu.

"Ben Deniz'in arkadaşıyım," diye cevapladı sesini alçaltarak.

"Öyle mi?" dedi yaşlı adam. Şaşırdığı belliydi. "Deniz yanınızda mı?"

Adamı endişelendirmekten çekinerek, "Hastanedeyiz," dedi usulca. "Ama merak etmeyin, Deniz iyi. Sadece biraz..."

Panikle sözünü kesip, "Hangi hastane?" diye sordu adam.

"Okula yakın olan Devlet Hastanesi'ne geldik."

"Hemen geliyorum!"



Hastanenin kapısına çıkalı on beş dakika kadar olmuştu. Az ötesinde duran taksiden oldukça yaşlı bir adam indi. Üzerindeki kıyafetler, Deniz'in giydiklerine benziyordu. Hemen anladı kim olduğunu. Adam, endişeyle kapıya doğru yürürken, Rüya koşup yanına gitti. "Deniz'in dedesi misiniz?" diye sordu. "Telefonda konuşmuştuk. Ben Rüya!"

Yaşlı adam, "Öyle mi?" dedi. "Deniz nerede, içeride mi?"

Rüya, yürümekte güçlük çeken adamın koluna girdi. "Götüreyim ben sizi... Serum taktılar, uyuyor."

Yavaşça yürüyen adam, "Atak mı geçirmiş yine?" diye sordu endişeyle.

"Evet."

Olabildiğince hızlı gidip Deniz'i kontrol ettiler, hâlâ uyuyordu. Koridora çıkıp demir sandalyelere oturdular. "Sağ ol kızım. Bu saate kadar beklemişsin," dedi yaşlı adam minnetle. "Sana da zahmet verdik."

"Yok... Olur mu hiç... Ne zahmeti..." dedi Rüya gülümseyerek. "Biz de yeni tanıştık sayılır. Ben..." Başını, utancını ve suçunu gizlemek ister gibi önüne eğdi. "Durumunu bilmiyordum. Kalabalık ortama girdiğinde kötüleşiyor galiba."

Yaşlı adam, torununun yattığı yere doğru baktı. "Çocukluğundan beri böyle," dedi. "Oğlumla gelinim öldüğünden beri..." Yüzünü Rüya'ya çevirdi. "İlkin cenazede başladı. Taziye zamanı, her misafir geldiğinde acillik oluyordu yavrum." Kafasını, üzüntüyle iki yana salladı. "Zor tabii... Daha küçücüktü."

"Başınız sağ olsun."

"Sağ ol kızım," Rüya'yı rahatlatmak ister gibi gülümsedi. "On altı sene oldu."

Kucağında tuttuğu çantayı adama uzattı. "Deniz'in..." dedi.

Adam, çantayı kucağına çekti. Üzerindeki işlemelere, titreyen elleri ile dokunup, "Benim çantamdı," dedi. Sanki torunu eski eşyalar kullanmak zorunda kalmış gibi hissetmesin diye açıklama yapıyordu. "Yeni şeyler almaktan hoşlanmıyor. Değişik bizim oğlan," dedi gülerek. "Babasıyla, benim kıyafetlerimi bir şeyler yapıp düzeltiyor, giyiyor. Para versem de harcamıyor hiç." İçini çekti. "Keşke diğer gençler gibi olabilseydi."

"Çok iyi biri o..." dedi Rüya. İçinden, hatta fazla iyi, diye geçirdi. "Böyle bir torununuz olduğu için gurur duymalısınız bence."

"Duyuyorum elbet... Duymaz mıyım hiç?" Gözü, içeriye kaydı yine. "Sadece daha bu yaşında bunca zorluk yaşamasındansa; keşke biraz hayta olsaydı diyorum bazen. İyi biri olması kendisi dışında herkesin işine yarıyor."

Rüya, hiçbir şey söyleyemedi. Hem haline üzülüyor, hem de etkileniyordu Deniz'den. Hem öyle birini tesadüfen tanıdığı için şanslı, hem de suçlu hissediyordu kendini. Yaşlı adam, kızın daldığını fark edince, "Hadi sen git artık yavrum, ben beklerim," dedi babacan bir tavırla.

"Peki..." dedi Rüya. Deniz uyanınca kendisini görsün istemiyordu. Ayaklanıp, hırkasını üstüne geçirirken, "Size numaramı versem, bir şey olursa haber verir misiniz bana?" diye sordu. "Meraktan uyuyamam yoksa."

Titreyen elleriyle, cebinden telefonunu çıkardı yaşlı adam. Deniz'inkinden daha yeni bir modeldi. Belli belirsiz gülümsedi bu duruma. Hızlıca numarasını yazıp telefonu geri uzattı. "Çok teşekkür ederim," dedi. "İyi akşamlar."



"O kadar çok acıktım ki sana anlatamam." Karnını tutarak yürüyen arkadaşı, Rüya'ya omzuyla usulca çarpıp, "Kendine gel," dedi. "Daldın yine!"

"Bir şey mi dedin?"

"Oo, sen iyice gittin." Koluna girip, adımlarının hızlanmasını sağladı. "Yemekhaneye gidelim, karnın doyarsa aklın çalışır belki!"

Koridorda arkadaşının sürüklemesi ile yürüyen Rüya, elinde sefertası ile onlara doğru gelen Deniz'i görünce heyecanlandı. Olduğu yerde durdu panikle. Ancak Deniz, onları fark eder etmez yolunu değiştirip merdivenlere yöneldi. Onun arkasından çaresizce baktığını gören arkadaşı, "Uslanmadın mı sen hâlâ," diye kızdı. "Rahat bırak artık şu çocuğu, bak iyiymiş zaten!"

"Sadece özür dilemek istiyorum ama onu tekrar korkutmak istemiyorum." Üzgün olduğu ve özür konusunda samimi olduğu her halinden belliydi.

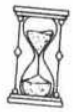
"Senden korkmaması için insan olmaman lazım."

Bir an gözleri parladı Rüya'nın. "Doğru söylüyorsun," dedi. "İnsan olmamam lazım!"

Arkadaşını öylece bırakıp arkasına bile bakmadan, hızla yürümeye başladı.

"Nereye gidiyorsun? Yemek yiyecektik hani..."

"Sen git," deyip koşmaya başladı. "Ben bi' insanlıktan çıkıp geliyorum!"



Deniz, okulun terasında tek başına yemek yerken ayak sesleri duyunca panikledi. Arkasına dönemediği için yüzünü göremediği kişi, "Duyduğuma göre insanlarla konuşurken geriliyormuşsun..." dedi. Birkaç adım daha atıp Deniz'in tam önünde durdu. "Peki, böyle olsam da endişelendirir miyim seni?"

Rüya plastik makyaj ile kendisini Notre Dame'ın Kamburu, Quasimodo'ya çevirmişti. İnsandan çok bir canavar gibi görünüyordu. Deniz şaşırsa da, belli belirsiz gülümsedi. Rüya ters bir tepki almamanın verdiği rahatlıkla yere Deniz'in tam yanına çöktü. Çantasından çıkardığı sandviç ve sütü gösterdi. "Sana katılabilir miyim?"

Gözünü kendi yemeğinden ayırmadan kafasını yavaşça salladı Deniz. Rüya, aldığı bu ikinci olumlu tepkiye güvenerek yavaşça onun yanına doğru kaydı. Özür dilemek için bir başlangıç aradı ancak konuya nereden gireceğine karar verememiş gibi lafa orta yerinden daldı. "İnsanların benimle konuşmamasına, yüzüme bakmamalarına pek alışkın olmadığımdan taktım sana işte..." Elindeki sandviçi sıktı. "Ya da öyle olduğunu sandım..." Yüzünü Deniz'e doğru çevirip, "Özür dilerim," dedi içten bir şekilde. "Gerçekten özür dilerim. Aptallık ettim."

Deniz, silik tebessümü ile Rüya'nın yüzüne ilk kez tam olarak baktı. "Sorun değil." Ardından hemen başını önüne eğdi.

"Ama ben de senin yerinde olsam insanlarla konuşmazdım," dedi Rüya. Deniz'e hayran hayran bakarak "Kendi yüzüne hiç baktın mı?" diye sordu. "Melek gibi... Dünyanın dışından gelmiş gibisin." Deniz'in yanakları kızarınca Rüya kahkahayı patlattı. "Açık sözlü canavarlar da korkutuyor mu seni?"

Deniz utangaç bir gülümseme ile "Biraz," dedi.

"Eğer sürekli böyle gelirsem yanına... Benimle konuşur musun?"

Deniz, çekinerek de olsa kısacık bir an tekrar Rüya'ya baktı. "Seninle zaten konuşurum. Sadece birine iletişim kurabilecek kadar alışmam zaman alıyor." Bir anda, son yaşadıkları şeyi düşünüp, "Tabii yanında arkadaşların varken..." dedi çekinerek. "O biraz zor. Kalabalık beni biraz geriyor."

Rüya yerinden kalkıp, Deniz'e doğru dönerek oturdu. "Arkadaşlarım mı?" Güldü. "Ben yalnız bir canavarım. Arkadaşım yok ki... Bu yalnız canavarın ilk arkadaşı olmak ister misin?" diyerek elini uzattığında yüzünde kocaman bir gülümseme vardı.

Çekingen bir tavırla sıktı kendisine uzanan eli. "Olur."

Rüya neşeyle ayağa kalkıp havaya zıpladı. Terasın ucuna kadar ilerleyip kollarını iki yana açıp, "Özrümü kabul ettirdim. Seninle diyalog kurmayı başardım. Hatta arkadaş bile oldum," diye bağırdı. "Bir de bana âşık olursan her şey tamamlanır." Sonra dönüp, Deniz'e baktı. Yüzü kıpkırmızı olmuştu. Tam önüne gidip olduğu yerde zıpladıktan sonra, tekrar yanına oturdu. "Yani ne kadar sinir bozucu ve takıntılı bir manyak olduğumu anladığına göre sana âşık olduğum için peşini kolay kolay bırakmayacağımı da anlamış olman lazım."

Ne cevap verdi, ne de başını kaldırdı Deniz.

"Yine korkuttum seni değil mi?" dedi Rüya. Derin bir nefes alıp, o da öne eğdi yüzünü. "Niye böyleyim ki..."

"Bir dahaki sefere Esmeralda olur musun?" diye bir soru geldi hiç beklemediği bir anda.

"Olurum... Sen ne istersen o olurum!"



"O gün ilk defa gerçekten yüzüme baktı. O gün ilk defa bana güldü." Kızarmış gözlerinde çizgiler belirdi gülümserken. "Ama benim yüzüm, benim yüzüm değildi tabii," dedi. Rüya, hem gülümsüyordu anlatırken, hem de yanaklarından durmaksızın yaşlar akıyordu. "Bir süre, yanına her gidişimde okuduğu hikâyelerdeki karakterlerin kılığına girdim." Elleriyle yanaklarını kuruladı. "Ben ona ilk görüşte âşık olmuştum zaten. O da yavaş yavaş benimle bağ kurmaya başladı. Sonra dünyanın en alakasız iki insanı olarak sevgili olduk." Güldü. "Ben yürümeyi sevmedim, o otobüse binmeyi. Ben sürekli insanlarla konuşmak isterdim, o insanların olmadığı yerde durmayı..." Yutkundu. "O kadar uzaktı ki her şeye... Tuşlu telefon kullanırdı. Evinde dedesinin daktilosu ile yazı yazardı. Babaannesinden kalma dikiş makinesi ile dedesinin kıyafetlerini kendi bedenine göre düzenler giyerdi. Bir keresinde neden yeni kıyafet almadığını sordum..." diye devam etti anlatmaya. "Dünyada yeterince çöp var ben biraz eksilteyim istiyorum, dedi." Üzerindeki şık kıyafeti göstererek, "Bana bakın... Bu şey o kadar pahalı ki..." dedi sitemle. "Bunları anlatırken ikiyüzlü gibi hissediyorum..."

Sanki canlı yayında değil de, bir arkadaşına bir şeyler anlatıyormuş gibiydi. Gülerek kafasını iki yana salla-

dı. "O kadar harika bir insandı ve ona o kadar âşıktım ki..."

Gözleri dolmuş olan sunucu, şefkatli bir tavırla, "Ne oldu Deniz'e?" diye sordu.

"Altı yıl önce ayrıldık," dedi Rüya. "Ben ayrılmak istedim. Oyunculuk kariyerim başlayınca birbirine zıt olan hayatlarımız artık ortak kısımlarını da kaybetmişti. Ben nereye gitsem fotoğraflarım çekiliyordu. Deniz ise bu durumdan deli gibi çekiniyordu. Korkuları, panik atakları benim ünümün artmasıyla iyice büyüdü. Oturduk, konuştuk, ayrıldık..."

"Görüşüyor musunuz hâlâ? Yani arkadaş olarak..."

Birden ağlaması şiddetlendi. "Altı yıldır hiç görüşmedik," dedi hıçkırarak ağlarken. "Şu an bunları burada anlatma sebebim de... Az önce aldığım bir haber... Çok hasta olduğunu ve fazla ömrünün kalmadığını öğrendim." Titreyen ellerini yüzüne bastırdı. Birkaç saniye nefesini kontrol etmeye uğraşıp, ellerini çekti yüzünden. "Fotoğraf çektirmezdi," dedi titreyen sesiyle. "Arkadaşlık ilişkisi kuramazdı. Dedesi iki yıl önce ölmüş... Hayatta kimsesi kalmamış. Ve şimdi o... Ölürken... Onu kimse bilmezken... Burada herkese onu anlatmak istedim. Hayatını bir gölge gibi yaşadı. Ama o kadar güzel bir gölgeydi ki... Herkesin onu tanıması lazım..." Gözlerini kameranın objektifine dikip sanki onu izleyen insanların gözlerine doğrudan bakıyormuş gibi konuştu. "Deniz Ertürk... Hep kahverengi, eski kıyafetler giyer. Gözleri kehribar... Kafası hep önde yürür. Muhtemelen hâlâ yuvarlak gözlüklerini takıyordur. Eğer o sizin için de 'Yüzüme bakamayan tuhaf adam' ise, siz de bilin... O, tanıyabileceğiniz en harika insan..."

Daha fazla konuşamadı... Ağlayarak yerinden kalktı ve stüdyoyu terk etti. Seyirciler, Ege, sunucu, kamera-

manlar, yönetmen... Herkes dumura uğramış gibiydi. Sunucu kendini güçlükle toparlayıp, "Rüya hepimizi dağıttı ha..." dedi. Derin bir nefes alıp, "Küçük bir ara verelim, tekrar döneceğiz. Bizden ayrılmayın," diyebildi sadece.

Kendisini kulise atıp yere çöktü Rüya. Peşinden koşan asistanı da hemen arkasından koşup geldi ve ona sarıldı. "Yaşadığının bir kanıtı kalmayacağını düşünüyormuş..."diyordu hıçkırıkları arasında. "Yaşadığının kanıtı bendeydi. Anlatmam gerekiyordu."

O sırada stüdyodan gelen güçlü alkış sesinin arasında sunucunun sesi duyuldu. "...O kadar çok kişi onun hakkında bir şeyler yazmış ki... İsmini bilmeseler bile, hemen tanımışlar." Rüya, kafasını asistanının göğsünden kaldırıp içeride söylenenleri anlamaya çalıştı. Sunucu konuşmaya devam ediyordu. "Rüya'nın hikâyesi o kadar etkileyiciydi ki telefonlarımız susmak bilmedi, mesajlar yağıyor... Kendisi şu an içeride toparlanmaya çalışıyor. Lütfen bu gece onu affedin. Aslında onun düşündüğünün aksine anlattığı kişi, yani Deniz Bey epeyce kişinin hayatına dokunmuş anladığım kadarıyla... Gelen birkaç mesajı okumak istiyorum izninizle."

Güçlükle kendini yerden kaldırıp, ses daha net gelsin diye kulisin kapısına yaslandı.

"Anlattıklarından hemen anladım kim olduğunu! Hep benim restoranda yemek yer. Yemek artıklarını cebindeki poşete koyup sokaktaki hayvanlara verir! Çok tatlıdır, çok üzüldüm."

"Bizim şirkette çalışıyor Deniz. Birkaç ay önce işten ayrıldı. Demek sebebi buymuş... Bir kere dahi merhabalaşmadık ama yüzünden bile belliydi ne kadar iyi biri olduğu! Bazen mesaiye kaldığımızda uyuyakalırdım, uyandığımda önümdeki dosyalar hallolmuş, üstüm ör-

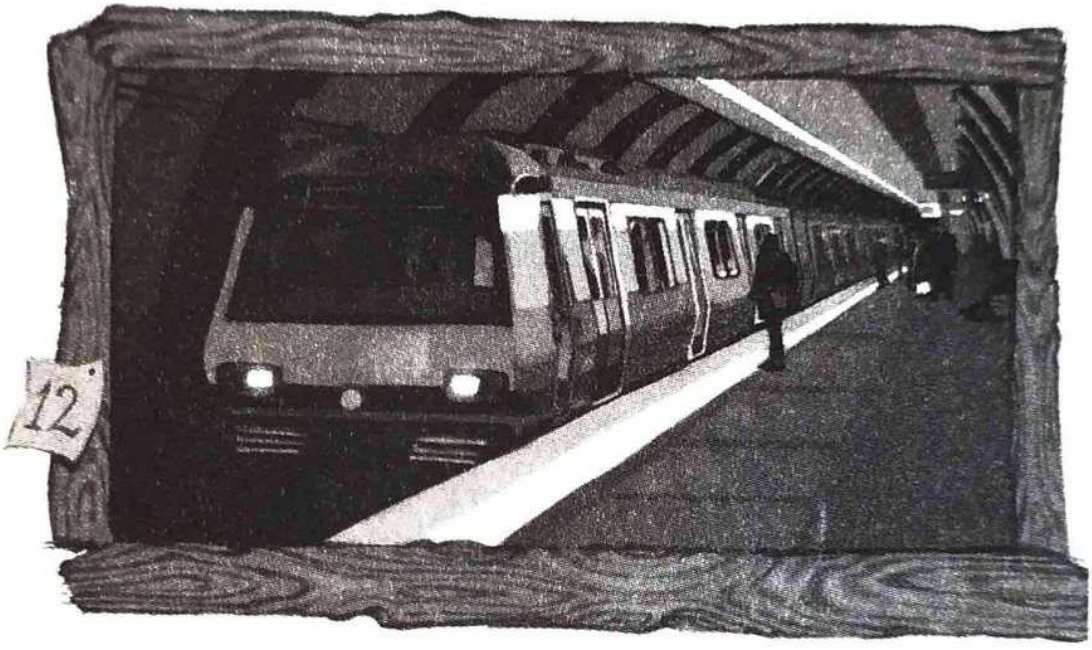
tülmüş olurdu. Nedense hep Deniz ile mesaiye kaldığımda yaşanırdı bu! Umarım bir mucize olur, iyileşir!"

"Babaannem aradı az önce. Televizyonda anlattıkları çocuğu tanıyorum, dedi. Babaannem demans hastası ve penceresinin önündeki çiçeklerini sulamayı sık sık unutur. İşe giderken, onun solmuş çiçeklerini sularmış kendi içme suyu ile. Dünyada böyle insanların yaşadığını bilmek çok güzel... Umarım en kısa sürede sağlığına kavuşur!"

Gelen mesajları daha fazla okuyamadı Ergin. Elindeki kâğıtları masaya bırakıp, "Bu gece beklediğim gibi başlamadı, beklediğim gibi de bitmedi," dedi. "Ama sanırım şu ana kadarki en iyi bölümümüzdü. Çünkü ilk kez bir film ya da dizi kahramanını değil, gerçek bir kahramanı konuştuk."







BEŞİNCİ BÖLÜM
PASPASIN ALTINDA





Araları bozulduğu günden beri duyduğu her seste yaptığı gibi, kapı deliğinden karşı daireyi gözetliyordu Ayça. Elindeki kayıp ilanlarını koltuğunun altına yerleştirmiş vaziyette ayakkabısını giydiğini gördü. Bu sabah erkenci, diye geçirdi içinden. Yine her dışarı çıkışında yaptığı gibi, Defne için paspasın altına anahtar bıraktığını fark edince içi acıdı.

Merdivenlerden aşağı indikçe, küçük yuvarlağın kadrajından çıktı Mert. Ama o, bir türlü gözünü çekemedi delikten. Aklı paspasta ve o paspasın temsil ettiklerindeydi. Kafasının ve düşüncelerinin içinde kaybolmak üzereyken duyduğu şıpıdık terlik sesi ve dürbünden görünen bigudilerle kendine geldi. Bu iki işaretin tek bir anlamı olabilirdi. Üst komşusu Cemile...

Gözünü delikten çekip, çaresizce zilin çalmasını bekledi. Üç saniye sonra da zoraki bir gülümsemeyle açtı kapıyı.

"Günaydın Cemile Hanım."

"Günaydın," dedi komşu gülerek. "Ayrıca ne hanımı canım, abla de bana!"

"Olur," dedi Ayça, sonra kadını mutlu etmek için ekledi. "Abla..."

"Apartman toplantısına geliyorsun değil mi?" diye sordu Cemile Hanım neşeyle. Ayça isteksiz olduğunu çaktırmamak için sahte bir üzüntüyle, "Ah, bugün müydü o? Kusura bakmayın, evden çıkmamam lazım," diye bir yalan uydurdu.

"Aa niye ayol? Mert de aylardır aynı şeyi söylüyor. Gençler arasında yeni moda mı bu?"

"Yok şey... Şey gelecek..." diye gevelerken düşünüyordu ki buldu. "Kargo gelecek!" Sahte bir gülümsemeyle, "Evdeyken bile, geldik bulamadık, diyorlar. Ben de balkonda nöbet tutuyorum," dedi.

Hayal kırıklığı yaşayan komşu, kaşlarını çattı. "Ama bir sürü börek çörek yaptık."

"Apartman toplantısı için mi?"

"Canım nasılsa erkekler katılmıyor. Biz de son birkaç aydır börekli çörekli güne çevirdik toplaşmaları, bir taşla iki kuş..."

"Size iyi eğlenceler. Gelecek aya inşallah..."

Pes eden Cemile merdivenlere doğru yönelip, "Kargon gelirse gel ama bak... Tamam mı kuzum?" diye tembihledi anaç bir tavırla.

"Tabii tabii," diye mırıldandı Ayça isteksizce. Komşunun terlikleri tıkırdayarak merdivenleri çıkıp gözden kaybolunca derin bir nefes aldı. Tam kapıyı kapatıp içeri girecekken, merdivenlerden bir ayak sesi duydu. Kapıyı kapatmadan oyalandı birkaç saniye kimin geldiğini görebilmek için. İçten içe Mert'in geri dönmüş olmasını ve tesadüfen karşılaşmalarını istiyordu. Ancak ayak seslerinin sahibi o değildi.

"Cenk," diye bağırdı birden, hiç hesapta yokken. Onu görmeyi beklemediği belli olan Cenk, bir şey söylemeden evvel bir Mert'in kapısına, bir Ayça'ya baktı. Ardından tırabzanlara yaslanıp, "A, nasılsın? Ne var ne yok?" diye sordu nefes nefese.

"Bildiğin gibi işte, aynı... Mert'e mi geldin?"

"Aynen. Bir kontrol edeyim dedim."

"Az önce çıktı ama. Kayıp ilanları ile birlikte..."

"Aşağı kapıya taş koymuş zaten. Anlamıştım," dedi kendi kendine. "Siz arayı düzelttiniz mi?"

"Maalesef... Kapı deliğinden gördüm gittiğini," dedikten sonra kapıyı sonuna kadar açıp, "Gelsene içeri," dedi. "Mert gelene kadar laflarız."

Cenk daveti ikiletmeden içeri girdiğinde ilk gördüğü şey kum torbasıydı. Fotoğrafla göz göze gelecek şekilde yüzünü yaklaştırıp, "Şu oyuncu lavuk değil mi bu?" diye sordu.

"Aynen... O lavuk."

Cenk, Ege'nin kum torbasındaki suratına sağlam bir yumruk geçirdi. "Sinir oluyorum bu herife. Hoşlandığım kız fena hayranı bunun." Sallanan kum torbasını durdurup yanında poz verir gibi durdu. "Sence ben mi daha yakışıklıyım, bu mu?"

Birkaç saniye Cenk'e ve kum torbasına baktı. Alaycı bir ifade ile "Eğer kum torbası haliyle kıyaslarsam baya eşit sayılırsınız," dedi gülerek.

"Aşk olsun!"

"Kahve demlemiştim yeni. Getireyim, içeriz," deyip gülümseyerek odadan çıktı. Cenk kendini kanepeye atarken, Ege'nin büyük boy karton maketi ile göz göze geldi. Yüzünü ekşiterek mutfaktaki Ayça'ya, "Sen de mi bunun manyak fanlarındansın birisin?" diye bağırdı hayal kırıklığıyla. "Senden hiç beklemezdim!"

Elinde kupalarla içeri giren Ayça, kahvesini uzatırken, "Kendisi eski sevgilim olur," deyip kanepeye Cenk'in yanına oturdu. Endişeli bir tavırla elindeki kahve kupasını önündeki orta sehpaya bırakıp Ayça'nın omuzlarından tuttu Cenk.

"Sakın salma kendini... Bak, biliyorum, zor günler geçiriyorsun ama hayal dünyasında yaşaman işleri değiştirmez."

"Ne diyorsun be?"

Kızın omuzlarını bırakıp, "Ciddi miydin sen?" dedi şaşkınlıkla.

"Evet. Olamaz mı?"

Hayretini gizlemeye çalışarak, "Hadi ya... Pardon. Bir an..." diye geveledi ağzının içinde.

"Sıkıntı yok," dedi kahvesinden bir yudum alıp. "Sevgiliyken bizi yan yana görenler bile benim hayal dünyasında yaşadığımı düşünüyordu. Problem değil."

"Ondan değil canım," dedi Cenk kırdığı potu düzeltmeye çalışarak. "Ben senin böyle erkeklerden hoşlanabileceğini hiç düşünmezdim. O yüzden..."

Bir süre sessiz kalıp konunun kapanması için bekledi Ayça. Cenk de kırdığı potun verdiği mahcubiyet ile daha samimi bir iletişim kurmak istediğinden, tam karşısına oturmak için halıya çöktü. Göz teması kurmaya çalışarak kahvesini sehpadan alıp büyük bir yudum içti. "Nefis olmuş," dedi gülümseyerek.

"Afiyet olsun." Aklında konuşmaya çekindiği konu dönüp dururken birden cesaretini toplayıp, "Mert'le o geceden sonra hiç konuşabildin mi?" diye sordu Ayça.

"Kapı deliğinden görmedin mi geçen akşam geldiğimi?"

"Sürekli gözüm kapı deliğinde mi sanıyorsun?" dedi kızarak. "Ses çıkınca bakıyorum sadece." Cevap vermek yerine yüzüne gülümseyerek baktığını görünce mecburen devam etti. "Tamam be, gördüm... Nasıl peki? Daha iyi mi? Bana hâlâ çok kızgın mı?"

"Biraz depresif ama sana kızgın olduğunu sanmıyorum." Kahve kupasını sehpaya bırakıp, ellerini halıya dayadı. "Sadece artık yoruldu sanırım."

"Ona çok üzülüyorum..." diyerek içini çekti. Kanepeden aşağı kayıp tıpkı Cenk gibi halıya oturdu. "Keşke elimden bir şey gelse, yardım edebilsem."

"Yarın akşam bir işin var mı?" diye sordu aniden Cenk.

"Yok."

"Bizim çocuklarla Mert'e sürpriz yapacağız. Sen de gel istersen. "

Ayça, heyecanla, "Nasıl bir sürpriz?" diye sordu.

"Herkes çok özledi onu. Küçük bir parti verelim diyoruz."

"Gelir mi sence?"

"Sürpriz orada işte... Onu kandırıp bir şekilde götüreceğim. Eminim bütün arkadaşlarını bir arada görünce eskiden nasıl biri olduğunu biraz olsun hatırlayacak."

Ayça gülümsedi. Buruk bir ifade ile "Eskiden nasıl biriydi?" diye sordu.

"Arkadaşlarıyla olmaya bayılan, eğlenmesini bilen biriydi. Ben de ona bunu hatırlatacağım."

"Sen çok iyi bir arkadaşsın. Biliyorsun değil mi?"

"Tabii ki öyleyim," dedi Cenk gururla. "Keşke kendimin de arkadaşı olabilsem."

Aniden çalan zil yüzünden Ayça'nın gülümsemesi yarım kaldı. "Bu kim şimdi?" Kahve kupasını sehpaya bırakıp ayaklandı. Panikle, "Mert mi geldi yoksa?" diye sordu. "Ayakkabını dışarıda mı çıkardın? Bizde olduğunu mu gördü acaba?"

"Sakin ol yahu... Aç kapıyı da öğrenelim."

Neden bu kadar paniklediğini anlamayan Ayça koşarak kapıyı açtı. Ancak beklediğinin aksine karşısında Mert'i değil apartman teyzesi dörtlüsünü gördü. Kıvırcık kısa saçları ile üst komşu Cemile, oldukça kalın gözlükleri ile alt komşu Gülizar, kolları ve boynu incik boncukla dolu Şükran ve kısacık boylu giriş kat komşusu Ferda... Ellerinde pasta börek tabaklarıyla hep bir ağızdan, "Baskına geldik," diye bağırdılar.

"Madem sen evden çıkamıyorsun, biz de toplantıyı senin evde yapalım dedik." Cemile elindeki tabağı Ayça'ya uzatıp, "Tut bakayım şunu," dedikten sonra kolundaki örgü çantasından çıkardığı terliklerini ayağına geçirip içeri daldı.

Diğer üçü de tıpkı Cemile gibi yaparak ekip halinde içeri girdiler.

Ayça şaşkınlığını üstünden atamadan, "Geçseydiniz..." diye homurdanıp kapıyı kapattı ve peşlerinden odaya girdi.

Oturma odasına giren Cemile ne olduğunu anlamaya çalışan Cenk'i fark etti. "A a! Mert'in Kankası Bey de buradaymış," dedi şakıyarak. Etrafı inceleyen Şükran, Cenk'i görmemişti bile. "Ay burası daha ferah sanki bizim evlere göre..." dedi arkadaşına. Gözlerini kısıp eşyaları incelerken Ege maketi ile göz göze geldi. "Bu ne ayol?" dedi kaşlarını çatıp. Ayça koşarak gidip maketi devirdi. Ağzında geveleyerek, "Ödev için..." diye bir yalan uydurdu. Şükran, hiçbir şeyi umursamadan tavanı inceliyordu o sırada. "Vallahi daha geniş bu ev..."

"Daha az eşya var ondan öyle gelmiştir sana. Senin ev zücaciyeci gibi hınca hınç dolu," deyip şuh bir kahkaha attı Cemile.

"Ne yapayım anacım, biliyorsun huyumu. Kıyıp da atamıyorum hiçbir şeyi," dedikten sonra evi incelemeyi kesip Cemile'nin yanına oturdu.

Ne olduğunu hâlâ idrak edememiş olan Cenk ise halının ortasında oturmuş, korkulu gözlerle Ayça'ya bakıyordu. Ayça, ben de anlamadım, der gibi ellerini kaldırdı. O esnada odaya giren Ferda, "Mutfak dolapları hâlâ eski," dedi arkadaşlarına. Ayça'ya dönüp, "Ayşen Hanım bunları yaptırmadı mı çocuğum? Söyle sen ona," diyerek tekli koltuğa oturdu. Hemen arkasından Gülizar

geldi. "Banyoyu da yaptırmamış. Ben demedim mi yalan söylüyor diye? Ayol tavanım kabardı burası yüzünden," dedi sinirle.

Ayça evini incelemeye gelen apartman dörtlüsüne sahte bir gülümsemeyle, "Sanırım bu ayın konusu benim evim," dedi. "Ne güzel."

Kadınlar, onu ve söylediklerini zerre umursamadan getirdikleri yiyecekleri yiyerek kendi aralarında konuşmaya devam ettiler.

"Kendisi yalılarda otursun, bize şakır şakır üst kattan sular damlasın. Arayalım şu kadını bugün..."

"Arayalım vallahi," diyen Şükran, ayağının tam ucundaki Cenk'i fark edip elindeki poğaçayı uzattı. "Yemez misin çocuğum?"

Dakikalar sonra tabaklar boşalmış, muhabbet demlenmiş, kahve içmeye balkona çıkılmıştı. Cemile, aralarına aldıkları Cenk'e kahve falı bakıyordu. Gözlerini kısarak baktığı fincanda, önemli bir şey görmüş gibi, sırtını dikleştirdi. "Biri var..." dedi. "Böyle kumral saçlı, kısa boylu..." Cenk heyecanlı bir şekilde, "Hülya," diye bağırdı. "Hoşlandığım kız!"

"Ondan uzak dur. Bu kız hiç göründüğü gibi biri değil." Fincanı Cenk'e çevirdi. "Bak... Katran gibi bir şey çıkmış yanında. Hah, işte o onun kötü kalbi."

"Hadi ya..." derken, hiçbir şey anlamadan fincanın içine bakıyordu.

Dört örümcekle beraber örümcek ağına takılmış bir sinek gibi görünmesine rağmen, falına bakan kadına heyecanlı bir şekilde cevap vermesini oturduğu köşeden şaşkınlıkla izliyordu Ayça. "Bak sor ablalarına..." dedi Cemile gururla. "Ben bir şey dersem, çıkar." Kadınlar hep birlikte kafalarını sallayıp onayladılar. "Çocuğum sende çok nazar var bak. Yemin ediyorum göz göz olmuş fincan!"

Şükran, Cenk'in omzuna eline koyup, "Kurşun dökelim sana bir gün," dedi. "Her ay apartman toplantımız var, gel sen de, hallederiz..."

"Maşallah pek efendi çocuk," derken bir yandan gülüyor, bir yandan da usul usul yanağına vuruyordu Ferda.

Cenk aldığı ilgi ve övgü ile hoşnut bir şekilde gülümserken, yan balkona ilişti gözü.

Mert, şaşkınlıktan açılmış ağzı hayretle kısılmış gözleriyle tam karşısında duruyordu. "Cenk?"

Arkadaşına bakıp anlamsız bir ses tonu ile kendi cümlelerinde kaybolarak, "Çok göz varmış bende Mert," dedi. "Kurşunlayacaklar beni. Muhtemelen katran kalpli Hülya yapacak."

Mert'in mutfağındaki dağ gibi yığılmış bulaşıkları yıkarken kendi kendine "Vay be..." diye söyleniyordu Cenk, "Hülya'ya bak sen."

Mutfak masasında oturmuş arkadaşının şapşal halini izleyen Mert, Ayça'ya dönüp gülerek, "Sen niye kapıyı açıyorsun ki onlara?" diye sordu. "Ben apartman toplantısı saatlerinde evde bile durmuyorum."

"Ben ne bileyim toplaşıp başıma çökeceklerini... Baskın yapar gibi gelip, saatlerce evimi incelediler. Litrelerce çay içtiler. Bir tanesi bana zorla ev sahibini arattı." Olanları unutmak istercesine kafasını iki yana salladı. "Çok korkunçtu!"

"Keşke seni uyarsaydım."

Cenk kendi kendine, "Vay be Hülya... Melek yüzlü şeytan..." diye söylenmeye devam ederken Mert tekrar güldü ona. "Neyse..." dedi yeniden Ayça'ya dönüp. "Evinin her köşesini incelediler se bir süre rahat bırakırlar seni."

"Umarım," diyerek iç geçirdi Ayça. Sonra kafasını yere eğdi istemsizce. Birkaç saniye hiçbir şey söylemeden konuyu açmak için güç toplamaya çalıştı. Derin bir nefes alıp kafasını kaldırdı sonra. "Geçen gün için özür dilerim," dedi sesini alçaltarak. "Salaklık ettim."

Mert, başıyla balkonu işaret edip, "Gelsene..." diyerek cevapladı onu.

Balkonda, aralarında mesafe bırakarak yan yana oturdular. Ayça, özrünün kabul edilip edilmediğini anlamak için kaçamak bakışlar atıyor, ancak Mert hiçbir şey söylemeden balkonda yere serili olan fotoğraflarla oynuyordu. İçlerinden birini eline alıp gösterirken gülümsedi. "Arkadaş grubum..." Fotoğraf karesinde en dikkat çeken kişi komik bir poz vermiş olan Cenk idi. "Şuna bak..." dedi sırıtarak. "Birkaç ay öncesine kadar bu fotoğraftaki herkes sürekli etrafımdaydı. Her anımda..." Sırtını duvara yaslayıp, yüzünü sokağa çevirdi. "Defne gittikten sonra hepsini kendimden uzaklaştırdım. Farkında olmadan..." Sakin bir tebessümle Ayça'ya döndü. "Geçen akşamki tatsız olay aslında aklımı başıma getirdi. Bana yardımcı olmaya çalışan insanları gereksiz yere üzdüğümü fark ettim." Kendine kızarak, "Böyle biri değildim," dedi. "O yüzden asıl ben özür dilerim. Suçsuz olmana rağmen üzdüm seni."

"Hayır, hayır! Ben sadece seni üzdüğüm için üzüldüm. Gerçekten!"

"Keşke daha önce tanışsaydık. Defne de çok severdi seni. İyi arkadaş olurdunuz."

Ayça gülümseyip, fotoğrafları incelemeye devam etti. Mert ve Defne'nin birlikte gülümsedikleri bir kareye bakarken ne kadar eski olduğunu kestirmeye çalışıyordu.

"Kaç yaşındasın burada?" diye sordu merakla.

"Yirmi."

"Hâlâ aynı görünüyorsun, ama... Yine de sanki yirmi yaşındaki Mert başka biriymiş gibi hissettim." Fotoğrafı yer bırakırken daha kısık bir sesle ekledi. "O halini de tanımak isterdim."

"Yaş aldıkça değişmedim ki..." Aynı fotoğrafı eline alıp, içini çekti. "Defne'den önceki Mert ve Defne'den sonraki Mert var." Üzüntüsünü bastırmak ister gibi usulca gülümsedi. "Sen Defne'den daha sonraki Mert'e denk geldin"

"Burada niye bu kadar uzak duruyorsunuz," diye sordu bir başka fotoğrafı göstererek.

"İlk randevumuzdu," dedi Mert gülümseyerek.

"Anlatmak ister misin?"

"Neyi?"

"Nasıl tanıştığınızı."

"Neden anlatmak isteyeceğimi düşündün?"

"Az önce fotoğrafa bakarken o güne gittin ya bir an... Farkında olmadan gülümsedin. Bu fotoğraftaki gibi..." Sırtını duvara yaslayıp, olduğu yerde biraz aşağı kaydı. "Geçmişin hep kötü taraflarına takılıp kalıyoruz ama..." dedi gözünü sokağa dikip. "Güzel anıları hatırlamak aslında ilaç gibi bir şey..."

"Tanışmamız biraz tuhaftı aslında," dedi Mert birden. "Hatta epey tuhaftı."

Ayça dinlemeye hazır olduğunu belli etmek için ona doğru döndü. "Azıcık geriden al ama," dedi. "Defne'ye tanışmadan önceki Mert'i de çok merak ediyorum."

Elindeki fotoğrafa, içine girmek çekildiği ana geri gitmek ister gibi baktı Mert. Gülümseyerek anlatmaya başladı.

"Defne'den önce pervasız, sadece anı yaşayan normal bir gençtim. Fotoğraf çekmeyi sadece iş olarak görmü-

yordum, güzel ya da ilginç olan her anı sonsuza kadar saklamak istiyordum. Sıcak fotoğraflar çekmeyi seviyordum. İnsanlar, doğa, taş, böcek... Güzel olan her şey... Sıcak ve güzel kavramlarım farklıydı tabii o zamanlar; tek bir kadının gülüşüne takılıp kaldığım o güne kadar..."



3 YIL ÖNCE

Yaklaşık otuz kişinin katıldığı ev partisinde; kalabalığın tam ortasında duran Mert bir yandan bir şeyler içiyor, bir yandan da eğlenen arkadaşlarının doğal hallerini fotoğraflıyordu. Cenk, bünyesi alkole dayanıksız olduğundan içtiği üçüncü birada neredeyse bayılmıştı ve yerde yüz üstü yatıyordu. Yine de partilemeye devam edebileceğini kanıtlamak ister gibi, yattığı yerde elini halıya vurarak müziğin ritmini yakalamaya çalışıyordu. Bu duruma oldukça alışkın olan arkadaşları, ona orta sehpa muamelesi yapıyor, üstünden atlıyor, hatta bazen içeceklerini sırtına koyuyorlardı.

Mert, beş dakikada bir yaptığı gibi ayağı ile Cenk'in çenesini hafifçe ittirip nefessiz kalmasını önledikten sonra odanın köşesinde güzel bir kadın ile muhabbeti koyulaştırmış olan Gökalp'e seslendi.

"Bana yardım et de şunu yatak odasına taşıyalım."

Gökalp gözlerini kocaman açıp, şu an olmaz, der gibi bakınca durumu anlayıp, küçük fotoğraf makinesini cebine koydu. Cenk'i koltuk altlarından tutup sürükleyerek en yakın yer olan mutfağa götürdü. Arkadaşını mutfakta boş içki şişeleri ve pizza kutularının üst üste dizildiği ve muhtemelen altında minik bir çöp kutusu

olan köşeye yerleştirip, "Sabaha kadar burada uslu uslu uyu," dedi. "Kötü koku seni hayatta tutar." Cenk, kendi kendine anlaşılmayan kelimeler mırıldanırken de onun bir kare fotoğrafını çekti.

Salona döndüğünde daha önce fark etmediği birine takıldı gözü. Üzerinde kırmızı saten bir gömlek vardı. Uzun kızıl saçları, gömleğinin içinde kalmıştı. Partinin loş ışığında o kadar güzel görünüyordu ki, hiç düşünmeden onun yanında buldu kendini.

Geldiğini fark etmeyen genç kadın elindeki karton bardaktan bir yudum alacakken Mert birden, "İçme," dedi. Kadın, bardağı dudaklarından çekip, şaşkın ve sert bir şekilde dönüp, "Nedenmiş o?" diye sordu. Ama Mert'in suratını görünce yüzündeki ifade yumuşadı. Bunu olumlu bir tepki olarak okuyup biraz daha yaklaştı genç kadına. "Fotoğraf çekmek için kendimce birkaç şartım var," diyerek bardağı alıp, yere bıraktı. "Bir... Modelim kesinlikle ayık olmalı."

"Modelin mi? Sana modellik yapacağımı nereden çıkardın?"

"Az önce birkaç fotoğrafını çektim." Yarım yamalak bir nefes alıp gözlerine baktı. "Hepsi o kadar güzel ki..."

"Fotoğrafımı mı çektin? Ne zaman?"

"Görmek ister misin?"

Cevap olarak usulca kafasını salladı genç kadın. Mert sevimli bir gülümsemeyle işaret parmağını şakaklarına dokundurdu. "Hepsi burada. Sana gösterebilmem için..." dedi cebindeki fotoğraf makinesini çıkarıp sallarken. "Bunu kullanmam lazım."



Kendi tişörtünü yeni tanıştığı genç kadına veren Mert, üzerine geçirdiği bornoz ile lavabonun kenarına ilişmiş,

fotoğraf çekiyordu. Kızıl saçları, giydiği beyaz tişörtten aşağı salınan güzel kadın, çamaşır makinesinin üzerine oturmuş elindeki dergiyi okur gibi poz veriyordu. Çamaşır makinesinde, duru suyun içinde, tek başına dönüp duran kırmızı gömlek fotoğrafın önemli bir parçasıydı ama Mert bu bilgiyi kendine saklamış, ona söylememişti.

Kilitli olmayan banyo kapısı açıldı, içeriye tanımadıkları sarışın güzel bir kadın girdi. Gördüğü manzara karşısında şaşırarak, "Bölmüyorum umarım," dedi imalı bir tonda.

Mert kapıdaki kadına bakıp onun da fotoğrafını çekti bir anda. Çektiği kareye bakıp "Bayıldım," dedi kendi kendine.

Eli kapının kolunda kalakalan kadın ne yapacağını bilemez halde bir Mert'e bir diğer kadına bakmaya devam etti.

"Geçsene şöyle..." dedi Mert eliyle, çamaşır makinesinin yanını işaret edip

"Ne yapayım, pardon?"

"Ben hemen geliyorum siz bekleyin," deyip oturduğu yerden hızla atlayarak banyodan çıktı Mert.

"Ne oluyor burada tam olarak?" diye sordu sarışın.

"Mert fotoğrafçı. Çekim yapıyoruz."

"Model misin?"

"Hayır. Ama Mert olabileceğimi söyledi."

Bir dakika sonra geri geldiğinde, Mert'in elinde bir tomar kâğıt vardı. "Geldim," diye bağırdı.

"Onlar ne ki?" diye sordu çamaşır makinesinin üzerindeki kadın.

"Yarın sınavım vardı. Belki çalışırım diye çantama ders notlarını falan almıştım."

Öteki, alaycı bir ifade ile "Ders mi çalışacaksın şimdi?" dedi tek kaşını kaldırarak.

Mert notları küvetin içine attı. Kâğıtlarla dolu küveti işaret ederek, "Sen şöyle geç," dedi sarışın olana.

"Küvetin içine mi?"

Mert ona cevap vermeden heyecanla kapalı klozeti işaret etti diğerine. "Sen de şuraya..."

Her iki kadın da söylenenleri yaptılar. Sarışın, ayakları küvetten sarkacak şekilde oturup, "Böyle mi?" diye sordu.

"Evet evet..." dedi Mert coşkuyla. Tuvalet kâğıdı rulosunu alıp küvetin içine yuvarladı, ucunu çekip klozetin üstünde oturan kadının eline tutuşturdu. Cebinden bir kalem çıkardı ve klozette oturan kadına uzattı. "Tuvalet kâğıdına bir şeyler yazıyormuş gibi yap!"

"Peki, ben ne yapacağım?" diye sordu küvetteki kadın,

"Geriye yaslanıp gözlerini kapat."

"Neden yapıyoruz ki bunu?"

"Çünkü çok güzelsiniz ve fotoğraf harika olacak," diye bağırdı Mert deklanşöre art arda basarken. "Serinin adı, sınav haftasında parti, olacak!"



Sınav kâğıtları ile dolu küvette tanımadığı birkaç kişi ile birlikte uyuyan Mert'i gören Cenk, arkadaşını dürterek uyandırdı. "Bu ne şimdi? Yeni bir çalışma tekniği mi?" diye sordu iğneleyici bir tavırla. Gözlerini güçlükle açan Mert, vücudunda formüller yazan yarı çıplak kıza bakarak, "Sayılır," dedi.

Küvetten zar zor çıkıp kendine gelmeye çalıştı, elini yüzünü yıkamak için musluğu açacakken lavabonun içindeki not kâğıdını gördü. Kâğıdı alıp, kenara koydu ve musluğu açtı. "Saat kaç?" diye sordu yüzüne su çarparken.

"On."

"Siktir... Yarım saate sınav başlıyor!"

Koşar adım içeriye, insanların buldukları yerde uyuduğu dağınık odaya geçip çantasını toparlamaya çalıştı. Cenk de homurdanarak peşinde dolaşıyordu. "Madem sınavın bu kadar erkendi ne bok yemeye geldin buraya? Bir saat uykuyla ne yapacaksın?"

"Sınav çıkışı dağ evine gidiyorum. Dinlenecek koca bir hafta sonum var. Beni merak etme."

"Dağ evi mi? Nereden çıktı şimdi o?"

"Proje ödevim için fotoğraf çekeceğim." Dış kapıya doğru hızlı hızlı giderken, "Pazartesi görüşürüz," diye bağırdı.

"Doğum günümde beni yalnız mı bırakacaksın yani?"

Cenk arkasından söylenirken, merdivenleri ikişer üçer atlayarak indi. Kapıdan dışarı adım atar atmaz loş ışığa alışık gözleri, parlayan güneşin etkisi ile kısıldı. Derin bir nefes aldı. Kaldırımın kenarında kendi kendine oynayan sokak kedisinin fotoğrafını çekmek için makinesini çıkardığında gülümsüyordu.

Birden aklına sınav gelmiş gibi zıplayarak kalktı çöktüğü yerden. Saatine baktı. Yalnızca yirmi dakikası kalmıştı. Koşmaya başladı.



Sınıfı doldurmuş olan öğrenciler sınavın başlamasını bekliyordu. En ön sırada oturan Defne, ders notlarını çantasına kaldırdı. Gözetmen, sınav kâğıtlarını ters bir şekilde sırasına bırakıp, "Arkaya doğru ilerlet," deyince üstteki kâğıdı önüne çekerek kalanını arkasındaki öğrenciye uzattı.

Kürsünün üstünde duran büyük cam fanusu eline alıp, "Geçen seferki gibi bazı öğrencilerin kopya çek-

mesini önlemek için telefonları toplama kararı aldık," diye bağırdı Gözetmen. "Herkes telefonlarını buraya getirsin!"

Fanus türlü çeşit telefonla dolarken, ders notları yüzünden çantası karmakarışık olan Defne, telefonunu güçlükle buldu. Kimseyi bekletmeme telaşıyla kalkıp fanusun içine bıraktı. O yerine geçtiği anda, Mert koşarak içeri girdi. "Özür dilerim," deyip koşarak arka sıraya doğru yöneldiği an, gözetmen, "Telefon," diye bağırdı arkasından. Mert aniden durup, sırıttı. "Tabii," dedi gülerek. Telefonunu sessize alıp, fanusun en üstüne bıraktı. Boş bulduğu ilk yere oturdu, sınav kâğıdını aldı. Sorulara bakarken gözleri kapanıyordu.

"Son on dakika arkadaşlar..." sesini duyduğunda yerinden sıçradı Mert. Daha ilk soruda başını sıraya koymuş, uyuyakalmıştı. Zorla açtığı tek gözüyle saatine bakıp, "Siktir, otobüs kaçacak," diye söylendi. Kâğıdının boş olmasını umursamadan, kalemini cebine atıp koşar adım kürsüye gitti. Sessizce, "İyi günler," dediği Gözetmen boş kâğıda bakıp başını sallarken, Mert fanustan telefonunu kapıp uçarak çıktı sınıftan.

Otobüse yetişmek için koridoru geçip kapıya yürüyecek kadar bile vakti olmadığının farkındaydı. Birinci katta olduklarından, hiç düşünmeden, açık pencereden aşağı atladı.



Küçük bir kulübe olan dağ evine girdiğinde sırt çantasını ve ceketini yatağa fırlattı. Saatlerdir fotoğraf çeke çeke yürüdüğü için ne kadar yorulduğunu ancak fark ediyordu. Kendini yatağa yüz üstü atıp birkaç saniye kıpırdamadan durduktan sonra, dönüp sırt üstü uzandı. Ceketinin cebinden telefonunu çıkarıp tuş kilidine bastı

ve telefonun ekranındaki tuhaflığı fark etti. Tanımadığı orta yaşlı bir çiftin fotoğrafı vardı. Kaşlarını çattı. O an yaptığı hatayı fark edip "Hayır ya..." dedi. "Hayır, hayır, hayır!" Uçak moduna alınmış telefonu açtı hızla. "Böyle bir şeyi yapmış olamam!" Menüde galeriye girmeye çalıştı ancak galeri şifreliydi. "Kimin telefonunu çaldım lan ben?" Tam o anda telefon çaldı. Arayan kendi numarasıydı. Yatakta doğrulup heyecanla telefonu açtı. "Alo?"

"Sonunda!" diye bağırdı karşıdan gelen ses. "Hem telefonumu alıp gidiyorsun hem de beş saat boyunca açmıyorsun!"

Mert, mahcup bir sesle, "Yoldaydım, otobüste uyuyakalmışım," dedi. "Şimdi fark ettim ben de..."

"Neredesin söyle, telefonumu almaya geleyim."

"Gelebileceğini pek sanmıyorum."

"Ne demek bu şimdi?"

"Bu saatte Bursa'da bir dağ başına gelebilirim, diyorsan başka tabii..."

"Of ya..." diye sızlandı karşıdaki ses. "Ne yapacağız şimdi?"

"Pazartesi dönüyorum. İki gün telefonsuz ölmezsin herhalde?"

"Ben ölmem de, senin bu telefonun sabahtan beri susmuyor! Bin kişi mesaj attı, on bin kişi aradı..." Homurdanır gibi, "Nesin sen, bakan sekreteri falan mı?" diye sordu.

"Sevilen biriyim diyelim," dedi Mert gururla gülümseyerek.

İsmini bile bilmediği kadın, "Bana kimse mesaj falan atmış mı?" diye sordu çaresizce. Sesi, öncekine göre daha sakin geliyordu. Mert, "Bakalım...» deyip, hızlıca genç kadının mesajlarını kontrol etti. Telefonu tekrar kulağına tutup, "Sıfır," dedi.

"Neyse..." dedi ses. "Biri ararsa falan söylersin." Telefonu kapatmaya niyetlendiğini anlayan Mert, "Şifren ne?" diye sordu hızla.

"Sana ne?"

"Ya lazım olursa?"

"Niye lazım olsun ki... Biri arayınca ya da mesaj atınca görebiliyorsun."

Mert, yatağa uzandı. "Anladım. Telefonunda özel fotoğraflar var," dedi sırıtarak. "Benim şifrem iki, iki, bir, üç. Galerimde istediğin kadar dolaşabilirsin."

Kadın, "Kapatıyorum," dedikten sonra aklına bir şey gelmiş gibi, "Ha, unutmadan," dedi birden. "Seni beş yüz defa arayarak rekor kıran arkadaşın Cenk'in numarasını atarım. Benim telefonumdan arayıp ölmediğini sadece salaklık edip başkasının telefonunu aldığını söylersin. Çünkü bana inanmıyor." Bu, Mert'i güldürdü. "Ayrıca, seni GPS programından takip ediyormuş. Hâlâ şehirde olduğunu ve kızlarla âlem yaptığını düşünüyor. Kaldığım yurdu basmadan önce acilen dediğimi yaparsan çok mutlu olurum."

"Tamam, sen numarasını at, ben ararım onu," deyip gülerek kafasını iki yana salladı. "İsmim Mert. Tanıştığıma memnum oldum," dediğinde telefonun çoktan kapanmış olduğunun elbette farkındaydı.

Konuştuğu kadının ismini öğrenebilmek için mesajlara girdi tekrar. Hızlıca aşağı inip, adının geçtiği bir mesaj aradı. Defne müsait misin, arayabilir miyim, yazıyordu birinde. "Defne," dedi kendi kendine. "Güzel..." O esnada ekrana düşen mesajda Cenk'in numarası vardı.

Yatakta doğrulup, arkadaşını aradı. Telefon tek çalışta açıldı.

"Mert ben," dedi hızlıca.

Cenk, onun sesini duyar duymaz sinirle, "Seni alçak, yalancı hain herif," diye bağırmaya başladı. "Bana dağ evine gidiyorum deyip kız yurduna gelirsin ha?" Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz, söylediği şeye şaşırdı. "Lan! Kız yurduna nasıl girdin sen? Tutuklatacak mısın kendini?"

"Cenk, ne saçmalıyorsun..." diyordu ki paniğe kapıldı Mert. "Kızın yurduna mı gittin yoksa?"

"Aşağı in çabuk. Yoksa ben girerim içeri!"

"Delirdin mi ruh hastası? Dağ evindeyim ben. Sınavda telefonlarımız karışmış kızın biriyle. Yeni fark ettim!"

"Yalanlara bak yalanlara..." dedi Cenk. "Hem doğum günümde beni yalnız bırak, hem de..."

"Kaç oldun şimdi sen?"

"Yirmi bir..." dedikten sonra normal cevap verememeyecek kadar sinirli olduğunu hatırladı ve "Bırak şimdi..." diye bağırdı.

"Odana hiç girmedin değil mi?"

"Ne odası?"

"Hediyeni oraya bırakmıştım."

Cenk birden sakinleşmiş gibi, sesini alçalttı. "Sen şimdi cidden dağ evindesin yani?"

"Evet, hasta herif... Evet!"

"Mert... Galiba telefonunun karıştığı kız şu an bana bakıyor."

"Nasıl görünüyor?"

"Ne bileyim... Düz kız işte."

"Tarif et... Ne var üstünde?"

"Ne şimdi bu, dolaylı yoldan sapık bir fantezine mi alet oluyorum?"

"Hayır. Kız şifresini söylemedi. Telefonum kiminkiyle karıştı diye merak ediyorum."

"Pembe bir hırka var. Saçları uzun, kumral... Bir de korkudan ölecekmiş gibi bakıyor bana."

Mert ayaklandı. Mutfak tezgâhına doğru yürürken, "Kıza dik dik bakmayı kesip yavaştan uza oradan... Yoksa içeri atılan ben değil, sen olacaksın." Telefonu kapatıp, kenara bıraktı. Çantasındaki hazır sandviçlerden birini alırken, beklediği telefon geldi. Açar açmaz, "Sanırım az önce o manyak arkadaşını gördüm," dedi Defne korkuyla.

Elindeki sandviçten büyük bir lokma alıp, "Korkma, zararsızdır. Beni merak etmiş sadece," diye yatıştırmaya çalıştı onu. "Konuştum az önce, problem yok."

"Ne biçim arkadaş bu..."

"Doğum gününde onu kandırıp kızlarla partilediğimi düşünmüş. O yüzden delirmiş. Normalde bu kadar manyak değildir."

"Gece gece ödümü kopardı..." Mert bir yandan yemeğini yerken, elindeki telefon titredi. Cihazı kulağından çekip, gelen bildirime baktı. Hoparlörü açıp, "Emre diye biri mesaj attı şu an," dedi telefonun ucundaki Defne'ye.

"Ne yazmış?"

"Sınav bahanesine seni yokluyor."

"Ne demek o şimdi?"

Mert, hızlıca üstteki diğer mesajlaşmalara da göz gezdirdi. "Bu herif sana dümdüz yürüyor söyleyeyim," dedi alaycı bir tavırla.

"Ne alakası var? Bölümden bir arkadaşım. Sadece iyi bir çocuk, sınavlarda yardım ediyor bana."

Mesajları okumaya devam ederken epey eğleniyormuş gibi, kahkaha attı. "Sen öyle san, bildiğin yürüyor!" Emre'nin mesajlarını taklit ederek, "Sınav nasıldı Defne? Çalışabildin mi Defne? Birlikte çalışalım mı

Defne, bizim çocuklar evde yok. Rahat oluruz Defne... Sana ders yoluyla yürüyorum ama neden hâlâ anlamadın Defne? Ben senin rehber öğretmenin miyim Defne?"

"Mesajlarımı bir daha sakın... Ama sakın okuma," dedi kız karşı taraftan. Dişlerini sıktığı sesinden belli oluyordu.

"Cevap vermiyorum yani hızlı Emre'ye?"

"Sakın!"

"Şifreyi de söylemedin. Emre ile de yazışamıyorum. Sıkıcı bir gece olacak," dese de söylediğini kendi işitti, telefon çoktan kapanmıştı.



Gece yarısını biraz geçe, uykusu kaçan Mert evin önüne bir sandalye atıp oturdu. Çocukluğundan beri, babası ile ara sıra geldikleri dağ evinin, uçsuz bucaksız manzarası her zaman en sevdiği şey olmuştu. Saatlerce izlese sıkılmaz, dünyadan bir anlığına da olsa kopardı. Ama o gece, içinde anlam veremediği bir his vardı. Telefonu yanında olmadığı için huzursuz muydu, yoksa garip bir deneyim yaşadığı ve yüzünü bile görmediği bir yabancının telefonu ile koca bir hafta sonu geçireceği için heyecanlı mıydı çözemedi. Düşünmekten ve düşüncelerinde kaybolmaktan nefret ettiği için buna fırsat vermeden Defne'yi aradı. Telefon açıldığı an, alaycı bir tavırla, "Şifreni Emre olarak denedim olmadı. Hoşlanmıyorsun sen bu çocuktan," dedi.

Defne, cevap dahi vermeden soğuk bir sesle, "Annen aradı, açmadım," dedi. "Mesaj atmış, iyi misin, diye. Ne yapayım?"

"İyiyim anne ders çalışıyorum yaz... Bolca emoji kullan ki onu geri aramadım diye üzülmesin."

"Hallettim."

"Bir de fotoğraf yolla. Şifremi biliyorsun zaten."

"Ne fotoğrafı?"

"Anne klasörüne gir. Orada annem için çektiğim ve ders çalışmaktan bayılacak gibi durduğum fotoğraflar var. Onlardan birini yolla işte."

"Yazık kadına ..." dedi Defne. "Onu da hallettim. Başka emrin?"

"Şarkı söylesene bana..."

"Ne?"

"İnternetin çekmiyor. Müzik dinleyemiyorum. Şarkı söyle bana..."

"Şansını fazla zorlama istersen," dedi sertçe. "İyi geceler."

Telefon bir kez daha suratına kapanmıştı. Kendi kendine gülümsedi. Kilometrelerce uzakta, sadece bir sesten ibaret olan bir hayalet ile iki gün geçireceğini düşünürken tekrar başa döndü ve kendi sorusunu cevapladı kafasının içinde.

Hissettiği şey, huzursuzluk değil, heyecandı.



Güneş tam tepede parlarken, dağın etrafında turlayarak fotoğraflamak için bir şeyler arıyordu. Normalde canlı, cansız her şey onun için bir malzemeydi ve elinde makinesi varken her saniye fotoğraf çekebilirdi. Ancak o an, sanki hiçbir şey yeterince ilginç değildi. Olduğu yere çöküp, sırt üstü uzandı. Cebindeki telefonu çıkarıp, görebildiği tek fotoğraf olan ekrandaki çifte baktı. Annesi ve babası olduğuna emindi. İkisinin yüzünü kafasında birleştirmeye çalışarak Defne'nin nasıl göründüğünü hayal etmeye uğraştı. Beceremedi. Hayatı boyunca kafasında binlerce fotoğraf canlandırmış biriydi hâlbuki... Tuhaf hissetti.

Galeriye girip, bir şifre uydurdu. Ama yanlıştı. Pes edip, telefonu yanına bıraktı. Bir süre boş boş gökyüzünü izledi. Zihni Defne'nin yüzünü yaratmaya çalışmakla meşgulken ödevi için ne fotoğrafı çekeceğini de düşünmeye uğraşıyordu... Birden iki düşünce birleşti. Heyecanla oturduğu yerde doğrulup, "Buldum," diye bağırdı. "Fotoğrafı çekilemeyecek tek şey, göremediğin şeydir!" Ayağa kalkıp "Evet, evet," diye bağırdı kendi kendine. "Daha önce çekilmemiş tek şey, bu!"

Kamerasını eline alıp, önündeki kocaman boşluğun fotoğrafını çekti. Proje ödevindeki tek fotoğraf bu olacaktı.

Çantasından defterini çıkarıp, o anki heyecanı ile projesine yazacağı yazıyı karaladı hızlıca.

"Yirmi yaşındayım. Hayatımdaki en önemli şey, gözlerim. Gördüğüm kadar varım, çünkü varlığımı tanımlayan şey olan fotoğraflar, gördüğümden öte değil. Projem için özel bir fotoğraf çekmek için geldiğim bu dağ başında, telefonumun karıştığı ve sesinden başka hiçbir şeyini bilmediğim bir kızın neye benzediğini bilmeden onu düşünüp durdum. Aklımda onun fotoğrafını çekmeye çalıştım, ekran fotoğrafındaki anne ve babasının görüntülerini kafamda birleştirmeye çalıştım... Olmadı. Ben de, daha önce hiç çekilmemiş fotoğrafı çektim. Görememenin huzursuzluğunu ve göremeden görmeye çalışmanın heyecanını..."

O hafta sonu, başka fotoğraf çekmedi. Geri kalan zamanının tamamını türlü bahanelerle Defne'yi arayarak geçirdi.



Sözleştikleri gibi, okulun önündeki banklara doğru yürürken hâlâ Defne'nin neye benzediğini zihninde canlan-

dırmaya çalışıyordu. Yüzlerce öğrencinin olduğu bahçede, gözleri Defne'yi buldu. Görür görmez anladı o olduğunu. Defalarca denemesine rağmen kafasında bir türlü canlandıramadığı yüz, birkaç metre ötesindeydi, olduğu yerde durup, "İşte bu yüzden canlandıramadım yüzünü," diye geçirdi içinden. Gördüğü en güzel şeydi onun için. Aklında canlandırdığı hiçbir yüz, yanından bile geçemezdi. Kalbi hızlandı. Gülümsedi kendi kendine.

Büyülenmiş gibi, gözünü bile kırpmadan, ona doğru yürümeye başladı. Her zaman ne yapacağını bilen biriydi. Ama o an, ne yaptığı ya da yapacağı hakkında hiçbir fikri yoktu.

Kendisine doğru gelen biri olduğunu gördüğü an ayaklandı Defne de. Yanına yaklaşınca, "Selam," dedi gülümseyerek. Güldüğü an, Mert ikinci defa çarpıldı. Elinde tuttuğu telefonu hemen cebine sıkıştırdığını fark etti ama yaptığı şeye anlam veremedi. "Onu," dedi elindeki telefonu uzatırken, "Cebine koymayacaksın. Bana vereceksin."

"Eğer akşam benimle buluşacağına söz verirsen veririm." Şaşıran Defne, kaşlarını çattı. Mert'in elini tutup telefonu avucuna sertçe bıraktı.

"Telefonumu alayım!"

Gözünü bile kırpmadan, "Önce sözümü almalıyım," dedi Mert.

Defne avucunu açıp, uzattı. "Telefonum!"

Mert birkaç saniye hiçbir şey söylemeden kızın yüzüne baktı. Kafasının içinde öyle kaybolmuştu ki, mantıklı davranamayacağının farkındaydı. Biraz vakit kazanmak ve kendini toparlamak istiyordu ama telefonu geri verdiği an her şeyin biteceğinden korkuyordu. Birden, ilk aklına gelen şeyi yapıp hızla fakülteye doğru koşmaya başladı. "Yakala o zaman!"

Neye uğradığını şaşıran Defne, "Bekle..." diye bağırarak peşinden koşmaya başladı. Biri önde biri arkada koşarlarken hâlâ bağırıyordu. "Dursana be, deli misin?" Nihayet Mert'e yetiştiğinde onu yakalamak için bir hamle yaptı ve havaya kaldırdığı eline doğru zıpladı. "Ver şunu dedim."

Mert, pencere pervazına doğru geri çekilip telefonu daha da yukarı kaldırdı. Etraftan geçen ve onlara bakan bir grup öğrenciye doğru bakıp, alaycı bir tonda, "Telefon numaram için iki saattir peşimde koşuyor," dedi gülerek. Defne hayret ve utançla, kendilerine gülen öğrencilere baktı.

"Tamam, tamam yaz hadi, veriyorum numaramı," dedi. Mert alaycı tavrını sürdürerek

Pes eden Defne, "Derse geç kalacağım, ne olur ya..." dedi yalvararak.

"Hangi ders?"

"Edebiyat..."

Mert bunu duyunca sinsice sırıttı. "Derslik 303," deyip tekrar koridorda koşmaya başladı. Defne arkasından endişeyle bağırıyordu. "Hayır ya... Dur! Bekle beni!"

Sıralarına yerleşmiş öğrencilerin doldurduğu sınıfa hızla dalan Mert, öğretmen kürsüsünün yanında durdu. Koşarak içeri giren Defne, dolu sınıfa bakınca yine utandı ve adımlarını yavaşlatıp hiçbir şey olmamış gibi dikilen Mert'in yanına gitti. Dişlerini sıkarak fısıldadı, "Sınıf arkadaşlarıma rezil etme beni."

Sınıftaki herkese tek tek bakıp, "Emre hangisi?" diye soru Mert sesini alçaltarak. Tam o esnada sınıftan içeri elinde çantası ile öğretmen girdi. Defne iyice panikledi. "Selim Hocam," dedi gülümsemeye çalışarak.

Selim, "Gençler yerlerinize geçin lütfen," deyince Mert, gülerek boş sıralardan birine doğru yürüdü, Defne ise endişeyle olduğu yerde kalakaldı.

"E hadi, sen de geç yerine..." diye uyarılınca Mert'i takip edip arka sıraya kadar yürüdü ve yanına oturdu Defne.

Öğretmen kendi kendine, "Birinci sınıflar cidden lise beş gibi oluyor," diye söylenerek elindeki çantayı kürsüye bıraktı.

Defne sinirden çatlamak üzereydi, Mert ise onun aksine, sanki kendi sınıfındaymış gibi rahattı. Ön sıralarda oturan birinin arkasına dönüp dönüp kendilerine baktığını fark edince, "Emre şu mu?" diye sordu Defne'ye iyice sokularak.

"Sana ne?"

"Kesin o. Nasıl bakıyor, baksana."

"Niye girdin derse sen? Başımı belaya sokacaksın."

"Söz, ders çıkışı vereceğim telefonunu."

"Çıkar çıkmaz polise gitmemi istemiyorsan verecek-sin zaten."

Mert'in gözü hâlâ onları kesen çocuktaydı. "Emre'nin boynu kopacak birazdan bize bakmaktan," dedi gülerek.

"İşine baksana sen!"

"Olur," deyip, sıraya başını yasladı ve Defne'yi izledi uzun bir süre. Yol yorgunu olmasının da etkisi ile dersin ortalarına doğru uyuyakaldı.



"On dakika ara verelim. Sonra devam ederiz."

Defne, defterini kapatırken sınıf da yavaş yavaş boşaldı. "Uyan!" diyerek dürttüğü Mert, gülümseyerek gözlerini açtı. "Galiba okulu bir süre uzatmış oldum az önce..." dedi rahat bir tavırla.

"Ne?"

"Devamsızlığım sınırdaydı. Kendi dersim yerine seninkine girince..." Defne kızmakla şaşırmak arasına kaldı. Konuşmak yerine tıpkı Mert gibi kafasını sıraya koydu, bir süre gözlerinin içine baktı.

"Neden yaptın böyle bir şeyi..."

"Bilmem. İçimden öyle geldi."

"Hep kafana estiği gibi mi yaşarsın?"

"Yaşamanın anlamı bu değil mi zaten?"

Sessiz geçen birkaç saniye boyunca öylece, göz göze bakıştılar. Defne birden utanıp kafasını sıraya gömdü. "Sana bir şey itiraf edeceğim," dedi çekinerek. "Sınav çıkışı benim telefonumu aldığını fark etmiştim aslında. Bilerek bir şey söylemedim."

"Nasıl yani?" dedi Mert, gülerek.

Defne kafasını masadan kaldırıp, derin bir nefes aldı ve Mert'e bakmadan konuştu. "Şehir dışına çıkacağını bilmiyordum. Tanışmak için güzel bir bahane olur diye düşünmüştüm..."

"Güzel bir bahane oldu..." dedi Mert onu rahatlatmak ister gibi. Cebinden Defne'nin telefonunu çıkarıp masaya bıraktı. "Akşam işin var mı?"

"Hafta sonu telefonum sendeydi. Sence pek bir işim varmış gibi mi duruyordu?"

"Sekizde alırım seni," diyerek ayağa kalkarken güldü. "Yurdunun adresi Cenk'te vardır."

Defne'nin attığı kahkaha kısa sürse de, yüzündeki gülümseme hemen solmadı. Mert kendini tutamayıp telefonunu çıkardı ve o gülümseyen yüzün fotoğrafını çekti.

Bu, belirsizliğin fotoğrafının yanına, proje ödevine ekleyeceği kareydi.

"Onun gülümsemesini ilk kez o gün çektim." Önündeki fotoğraf yığınını eliyle karıştırdı. Bahsettiği fotoğrafı bulup, Ayça'ya uzattı. "Bu, benim küçük saplantılı koleksiyonumun ilk parçasıydı."

Dinlediği hikâyeye kendini o kadar kaptırmıştı ki bütün detayları bir film izler gibi canlandırmıştı zihninde Ayça, buna rağmen Defne'nin gülümseyen yüzünü tam olarak hayal edemediğini fark etti.

Fotoğrafı dikkatle incelerken, Defne'nin gülümsemesinde derinlik aradı. Mert'in o an tam olarak nasıl hissettiğini, onu neyin bu denli büyülediğini çözmeye çalıştı... Ama bulamadı. İçten içe, Defne'ye imrendi. Birini, tek bir gülümseme ile bu denli etkileyebilmek ona sadece filmlerde olabilecek bir şeymiş gibi geldi. Kafasını kaldırıp Mert'in yüzüne baktı. Gözlerindeki hüzün, geçmişin tatlı anılarının bıraktığı ince tebessüm ile birleşmişti. O an anladı neler hissetmiş olabileceğini... Çünkü kendine henüz tam olarak itiraf edemese de, o ince ve buruk tebessümden aynı şekilde etkileniyordu tanıştıkları günden beri.

Bu incecik farkındalık yüzünden paniğe kapıldı. Elindeki fotoğrafı Mert'e uzatırken, "Çok güzel," diyebildi sadece. İltifatı her zamanki gibi Defne'ye yorup, "Dünyadaki en güzel şey bence," dedi Mert aynı tebessümle. Fotoğrafı alıp, düzgünce yerine bıraktı. "Onu tekrar gülümserken görmek için ne yapmam gerekiyorsa yapacağım."

Üzerindeki mutfak önlüğü ile balkona gelen Cenk, yanlarına çöküp, "Sen niye benim dalgın anımdan faydalanıp bana bulaşık yıkatıyorsun," diye sordu homurdanarak. "İki saattir tencere dibi kazıyorum!"

"Ben yıkatmadım ki. Sen birden Hülya'ya söylene söylene bulaşık yıkamaya başladın."

Cenk, neyse ne, der gibi omuz silkerek yerdeki fotoğraflara baktı. "Siz ne yapıyorsunuz bakalım burada?"

"Ayça, Defne ile tanışma hikâyemizi merak etti de... Onu anlatıyordum."

"Şey kısmını anlatmadın umarım..." diye fısıldayan Cenk'i duyan Ayça gülümsedi.

"GPS ha..."

"Başına bir şey falan gelir diyeydi o..." dese de ikisini de inandıramadığını bakışlarından anladı. Birden, "Eh sen de beni kandırıp kandırıp partilemeye gitmeseydin o zaman," diye yükseldi.

Mert, gülerek kafasını çevirince Cenk birden duraksadı. Şaşkın bir şekilde Ayça'ya dönüp sessizce fısıldadı. "Gülüyor!"



Perdenin arkasında, yüzü cama dönük bir şekilde gizli gizli telefonda konuşuyordu, "Ne yaptınız?" diye sordu sesini alçaltarak. Bir süre dinledikten sonra, "Süper," dedi, "Ben Mert'i ikna edebilirsem bir saate orada oluruz." Telefonun ucundaki ses hiç durmadan konuşuyordu. "Ya tamam, sus kapat," diye çemkirip telefonu kapadı Cenk.

Perdenin altından çıkıp yüzüne ciddi bir ifade yerleştirdi ve odanın ortasında halıya uzanmış vaziyette tavanı izleyen Mert'in yanına çöktü. "Hadi kalk geç kaldık," dedi inandırıcı bir telaşla.

"Ne?"

"Fotoğraf sergisine gidecektik ya... Geç kalacağız, hadi."

"Su an bilinçli mi saçmalıyorsun, yoksa farkında olmadan mı?"

"Of ya, ne yapayım... Boşluğuna denk gelir belki diye şansımı denedim."

Mert, "Kimin sergisiymiş peki," diye sorunca birden heyecanlanıp, "Anonim," diye bağırdı.

"Anonim?"

"Konsept bir sergiymiş anladığım kadarıyla," diye bir yalan uydurdu. "Daha önce böylesi hiç yapılmadı diyorlar."

"Hadi ya..."

"Gidiyor muyuz?"

Ne düşündüğü yüzünden anlaşılmayan Mert, "Bilmiyorum," dedi ellerini ensesine yerleştirerek. "Aslında gitmek istemiyorum hiçbir yere ama..."

Kesinlikle reddedileceğini düşünen Cenk, "Hadi hadi... Bir saat durur döneriz," diye ısrar etmeye devam etti. "Ne olur ya," diye yalvarıyordu Mert'e bakmadan. "Lütfen!"

"Eh iyi bari gidelim..."

"Ya ne olur Mert yemin ederim çok istiyorum gitmek!"

"Tamam dedim."

"Bir saatçik ya..."

"Tamam dedim ya!"

Birden kendine gelen Cenk, "Gerçekten mi" diye bağırdı heyecanla. Hızlıca ayağa fırlayıp, "Sen giyin," dedi. "Ben Ayça'ya da haber vereyim. O da gelsin bizle."

"Ayça ile iyi anlaştınız siz ha..."

Kapıda durup, "Biriyle ilk görüşte iyi anlaşmam çok garip cidden. Sen söyleyince fark ettim," dedi. Sonra umursamaz bir şekilde omuz silkti. "Hadi sen hazırlan."

Ağaçlı ve karanlık bir yolda sözde sergiye ulaşmak için yürüyorlardı. İki aydır ilk kez ilan dağıtmak dışında dışarı çıktığı için huzursuzdu. Taksiden indiklerinden beri konuşmamıştı. Evi boş bırakıp çıkmış olmaktan duyduğu suçluluk hissini, susarak bastırıyordu kendince.

Ormanın içine doğru yöneldiklerinde daha fazla dayanamadı. "Doğru yolda olduğumuzdan emin misin?"

Cenk, onun omzuna vurdu sakinleştirmek ister gibi. "Konsept bir sergi dedim ya... Açık alanda."

Sesini çıkarmadan yürümeye devam etti. Birkaç adım arkasında kalan Cenk, cebinden telefonunu çıkarıp, planlandığı üzere ormanın içinde onları bekleyen arkadaşlarına, "Yaklaştık. Hazır mısınız?" diye bir mesaj yolladı.

Evden çıktıklarından beri gergin görünen Mert'le iletişim kurabilmek için, "İlk kez böyle bir sergiye gidiyorum. Heyecanlandım," dedi Ayça. Cevap yerine ağzının içinde bir şeyler mırıldandığını duydu ama pes etmedi. "Bir gün senin sergini de görebilirim umarım."

Mert sessizce önüne bakarak yürümeye devam edince Ayça'nın yüzü düştü. Yapacakları sürprizin işe yaramasını diliyordu.

Cenk, telefonuna gelen, her şeyin hazır olduğuna dair mesajı okuyunca bir adım önündeki Ayça'yı çaktırmadan dürtüp göz kırptı.

Ormanın içinde, yoğun bir ışık gördü Mert. İsteksizce arkasını dönüp, "Şurası galiba," dedi. Cenk, sırtından ittirip ,"Evet orası hadi," dedi neşeyle. "Bitmeden yetişelim!"

Işığı takip ederek ağaçların kapattığı alana geldiklerinde Mert küçük bir şok geçirdi. Yeliz, Serkan, Gökalp ve Gamze'nin de aralarında olduğu yaklaşık on arkadaşı, süslenmiş ve ışıklandırılmış ağaçların ortasında,

kartondan yapılmış büyük çerçevelerin arkalarına teker teker dizilmiş, hiç kıpırdamadan tıpkı birer fotoğraf karesi gibi duruyorlardı.

Mert, ne hissedeceğini şaşırmış bir halde öylece durmuş arkadaşlarına bakarken yanına yaklaşan Cenk, omzuna dokunup, "Beğendin mi sergiyi?" dedi. O sırada yan yana poz veren Serkan ve Gökalp durdukları zor pozisyona daha fazla dayanamadılar ve çerçeveleriyle birlikte devrildiler. Bu Mert'i güldürdü. Onun gülümsemesiyle hepsi komut almış gibi fırlayıp koşarak Mert'e sarıldılar.

Kollarını aynı anda on kişiye birden dolamaya çalışırken. "Çocuklar..." diyebildi. "Özür dilerim!"

"Dileme," diye bağırdı herkes aynı anda.

Gamze, Mert'in koluna yüzünü yapıştırıp, "Seni çok özledik," dedi ağlamaklı bir sesle. Yeliz de, "Çok ama çok özledik," diye onayladı arkadaşını.

Mert, duygusallaştığını hissettiği an, on kişinin ortasında yere bıraktı kendini. Hep birlikte ona uyup yere yuvarlandılar. "Ben de sizi çok özledim," dedi dolu gözlerle. "Özür dilerim..."

"Orospu çocuğu özür dileyip durma," diye kızdı Cenk. "Teşekkür edebilirsin ama tabii, ayılar götümüzü yemeden böyle bir şeyi organize ettiğimiz için!"

"Teşekkür ederim," dedi bu kez gülerek. Sonra bununla yetinmeyip, ellerini dudaklarının kenarına yerleştirerek avazı çıktığı kadar bağırdı. "Teşekkür ederim..."

"Ayıları başımıza toplama," diyerek onun omzuna vurdu Cenk. Ayağa kalkıp üstünü silkeleyen Serkan, "Valla," deyip müziği açtı. "Onlar da gelsinler, dans ederler bizimle!"

Ağaçlardan birine yaslanmış imrenerek ve tatlı bir heyecanla yerdeki sevgi yumağını izleyen Ayça ile göz

göze gelince, "Millet," dedi Cenk bağırarak. "Ayça ile tanışın... Kendisi meşhur yan komşu!"

Gökalp heyecanla, "Oha sen miydin o?" diye bağırıp yerden kalktı. Koşa koşa Ayça'nın yanına gidip onu da ortaya çekti. "O sesler senden çıkıyorsa böyle sessizce duramazsın burada!"

Ayça, bir anda hepsinin ortasında buldu kendini. Herkes ona gülümsüyordu. Ağlayası geldi. Daha önce hiç kalabalık bir grubun parçası olmamış ya da bir ortama bu kadar hızlı ayak uyduramamıştı. Mert ve arkadaşlarının mucizevi enerjisine saniyesinde âşık oldu.

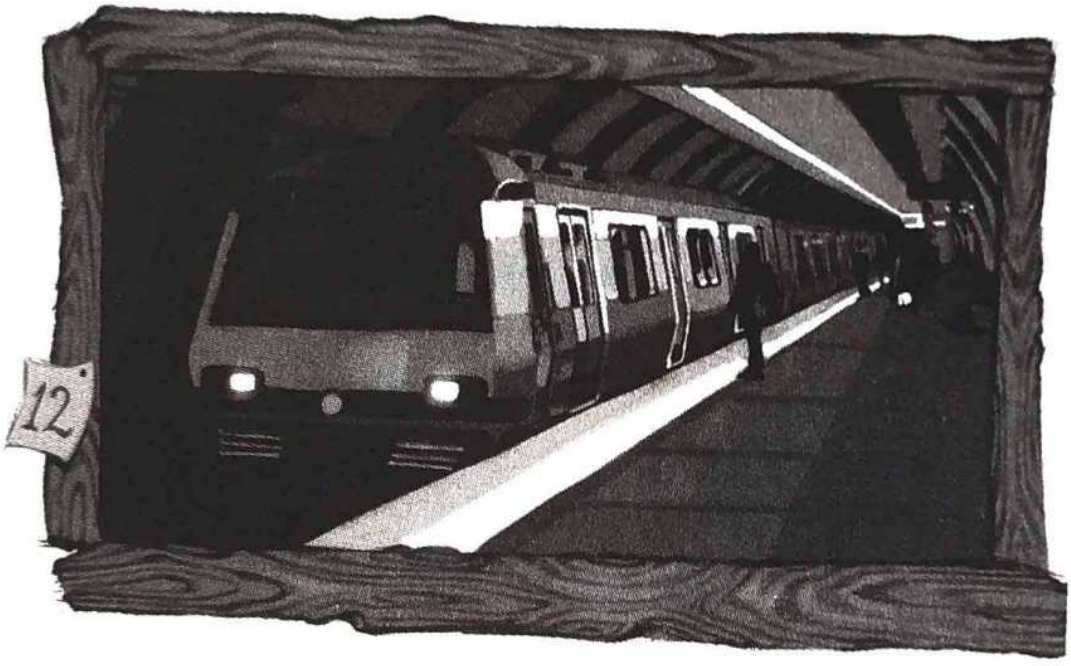
Çalan müziğe hepsi yavaştan ayak uydurdu. İçkiler içildi, yemekler yendi, danslar edildi. Uzun zaman sonra ilk kez yaşadığını hisseden Mert, bir saatliğine de olsa eskisi gibi olabilmenin verdiği mutluluğa bıraktı kendini.

Bedük'ün söylediği, Bi' Dans Etsek şarkısı çalmaya başladığında, herkesle birlikte deli gibi dans eden Mert, şarkıda geçen, "Bi' dans etsek döner geri... Dönsün geri... Söyleyin ona..." cümlelerine eşlik ederken birden durdu. Unutmaya çalıştığı şeyi, şarkı yüzüne vurmuş gibiydi. Yüzündeki gülümseme yerini hüzne bıraktı. O, ağlamamak için kendini zor tutarken, durumu fark eden arkadaşları hemen yanına koşup yapabildikleri tek şeyi yaptılar ve ona sımsıkı sarıldılar.

Arkadaşları onu kucaklarken çalmaya başlayan eğlenceli şarkıda hüngür hüngür ağlıyordu.







ALTINCI BÖLÜM
MASKENİN ARDINDA







Dizinin yayınladığı akşamın ertesi, lüks bir restoranı kapattıran yapımcı, ekibe özel bir yemek daveti düzenledi. Oyuncular, senarist ve yönetmenin yanı sıra dizinin uyarlandığı kitabın yazarı ve yazarın bağlı olduğu yayınevinin sahibi de yemeğe katılmıştı.

Rüya'nın tam karşısında oturan yayınevi patronu, kartvizitini uzatırken, "Kızım büyük hayranınız," dedi heyecanla. "Gitmeden bir imzanızı alabilirsem çok sevinir."

Kartı alıp, çantasına atan Rüya, "Tabii," dedi nezaketen gülümseyerek.

İkisi konuşurlarken, "İnanamıyorum sana," diye atladı kitabın yazarı. "Kitaptaki her şeyi değiştirmelerine izin vermişsin. Başrolümün yaşı dâhil!" Dizide yan rollerden birini canlandıran arkadaşını göstererek, "Selin'in bu kadının kızı olması lazımdı. Kalkıp ablası yapmışlar..." dedi hayretle.

Selin, sinirden gözü dönmüş gibi duran arkadaşının kolunu tutup, "Güney..." dedi. "Sonra konuşursunuz yeri değil."

Güney, Selin'i umursamadan kitabını senaryolaştıran senariste ve dizinin yönetmenine döndü. "Ne oldu? Kitabımdaki kadın karakterin kırk yaşında olması midenizi mi bulandırdı?" diye sordu sertçe. "Önceki dizilerinizde kırk yaşında erkekler, yirmi yaşında sevgili yapınca alkış tutuyordunuz. Tam tersi olunca rahatsız mı etti?"

Yönetmen, huysuzluğu ile nam salmış Güney'in methini duyduğundan kendisini yok saymayı tercih ederken; senarist kibar bir şekilde, "Dinamikler değişmedi ki Güney Bey," dedi. "Sadece kadın karakteri yirmi dokuz, erkeği yirmi bir yaptık."

"Aynı şey mi?" diye sordu tiksinerek. "Kitabımın ağzına sıçmışlar bir de diyorlar ki, yok aynı dinamik..." Selin'e dönüp yayınevinin sahibini işaret ederek, "Hadi bu para için satmış," dedi öfkeyle. "Sen nasıl olur da senaryoyu okuduktan sonra beni arayıp söylemezsin?"

"Telefonunu burada bırakıp Güney Afrika'ya kaçtın! Nasıl arayabilirdim?"

Selin'in cevabına atlayan yayınevi sahibi, "Evet evet, aynen..." diye kendine pay çıkardı. "Ben de o yüzden haber veremedim değişiklikleri."

Güney, yüzüne alaycı bir gülümseme kondurup, "Bu benim çocukluk arkadaşım, onu bir şekilde affederim... Ama sen hiç konuşma Rıza," dedi dişlerini sıkarak. "Gerekirse Güney Afrika'ya dedektif yollayıp beni buldurman lazımdı!"

Herkes hayretle dinliyordu konuşulanları. Rıza, rezil olduklarını düşünerek, "Güney..." dedi fısıldayarak. "Bak reytinglerde birinci oldu dizi. Kitap satışlarını da etkileyecek bu..."

"Umurumda mı?" deyip önündeki şarap kadehinden bir yudum aldı. Öfkeli tavrı birden sönmüş gibiydi. "Bundan sonra kitap mitap yok sana. Yirmi dokuz yaşımda erken emekli oluyorum," dedi umursamaz bir şekilde.

Duydukları yüzünden gözleri fal taşı gibi açılan adam, "Daha devam kitaplarını yazmadığın üç tane seri var! Ne saçmalıyorsun?" diye bağırdı kendini tutamayıp.

Herkes susmuş, pinpon maçı izler gibi izliyordu onları. Güney, "Bana ne," dedi sertçe. "Otur, sen yaz hepsini."

Selin, durumu kurtarmak ve bir süre birlikte çalışacağı insanlara daha fazla rezil olmamak için, yayınevi patronuna eliyle bir işaret yaptı. Ses çıkarmadan, sadece dudaklarını oynatarak, "Ben ikna ederim," dedi.

Çenesi sinirden gerilmiş olan Rıza derin bir nefes alıp kafasını salladı Selin'e. Kendini sakinleştirip önüne döndüğünde Rüya ile göz göze geldi. "Kusura bakmayın," dedi. "Biraz hassas bir döneminde..."

"Seni duyuyorum Rıza," dedi Güney. "İki ay Afrika'ya kaçtım diye hassas dönemimde mi oluyorum?

"Manyak mısın Güney? Yeni kitabını yazarken yarısında bırakıp evden kaçıyorsun, sonra bir de üste çıkıyorsun!"

"Evden kaçmadım. Senden kaçtım. Şu an yapacağım gibi..." deyip eline aldığı kadehi ile masadan kalktı Güney. Rıza hızla kalkıp onun arkasından giderken, olayları hayretle izleyen Ege, yüzünün düşük olduğunu fark ettiği Rüya'ya sokulup, "Boş ver bu manyağı," diye fısıldadı. "Bence bu karakteri senden başkası oynayamazdı."

"Yok, onu takmıyorum zaten. Merak etme," dedi Rüya.

"Başka bir sorun mu var?"

Ege'ye dönüp birkaç saniye yüzüne baktı. Endişesinin samimiyetini ve yaşadıklarını biriyle paylaşması gerektiğini anlaması kısa sürdü. İyice yaklaşıp, kimse duymasın diye sesini olabildiğince alçalttı. "Deniz'i ziyarete gittim," dedi. "Ama bakıcısı onu görmeme izin vermedi."

"Neden?"

"Televizyonda anlattıklarımdan rahatsız olmuş," dedi. "Kalabalığa girmekten, dikkat çekmekten korkan

birini nasıl olur da insanların ve habercilerin önüne malzeme olarak atarmışım... Deniz'i hiç düşünmüyormuşum..." Gözlerini boşluğa dikip, kendini sorgular gibi, "Belki haklıdır, bilmiyorum," dedi. "Sadece çok canım sıkıldı."

"Sen yanlış bir şey yapmadın ki..."

"Bakıcı kız gelip; az ömrü kaldı, kimsenin ondan haberi olmadan, kimsenin hayatına dokunamadan öleceği için çok üzgün, deyince ne bileyim... Hak ettiği gibi, herkes onu tanısın istedim." Kafasını pişmanlıkla iki yana salladı. "Ama belki de düşüncesizlik ettim."

Ege, Rüya'yı rahatlatacak bir şeyler söylemek istiyor ama yanlış bir şey söylemekten korkuyordu. "Programı izlemiş mi Deniz?" diye sordu olayı tam anlayabilmek için.

"Neyse ki izlememiş. İzlese ömrünün kalanını evden çıkmadan geçirirdi, dedi kız." Alnını, masadakilerin ne düşüneceğini umursamadan Ege'nin omzuna dayadı. "Bakıcısının bile Deniz'i benden daha iyi anlaması o kadar acıttı ki canımı. Kendime kızmadan edemiyorum."

Ege, Rüya'nın saçlarını okşamak ve hiçbir şeyin onun suçu olmadığını söylemek istedi ama tam ağzını açacakken Kemal'in sesi restoranda çınladı. "Gençler, geciktim kusura bakmayın!"

Sesi duyar duymaz kafasını kaldırıp, "Sonra konuşuruz," dedi Rüya fısıldayarak. Ardından kendine çeki düzen verip, sandalyesinde doğruldu.

Masanın en başına oturan Kemal, servis edilmiş yemeklere dokunulmadığını fark edince, "Yahu yesenize siz, beni niye beklediniz?" dedi gülerek. Ardından, her zamanki tez canlılığı ile kendi tabağındaki eti kesmeden eliyle alıp ağzına atıverdi. Kocaman lokmayı güçlükle çiğnerken, "Acıkmışım," diyordu kendi kendine. "Poy-

raz..." Hemen yanında oturan asistanı, panikle yemeğini bırakıp patronuna döndü. Kemal, cevabını bildiği soruyu keyifle ve yüksek sesle sordu. "Dizi dün kaçıncı olmuştu?"

"Her kategoride birinci oldu efendim."

"Evet arkadaşlar," diyerek güldü Kemal. "Haftanın en zor günü olmasına rağmen rekor kırarak günü birinci tamamladık." O gururla arkasına yaslanırken Rüya hariç herkes alkışladı. "Hepinizin emeğine sağlık... Yedi sülalemize ekmek olacak bu iş yemin ediyorum!" İştahla, "Böyle devam," diye bağırıp koca bir eti daha bu kez çatalına takarak attı ağzına. "Yemin ediyorum harikasınız!" Bir iki çiğnedikten sonra, orada değilmiş gibi görünen Rüya'ya doğru uzattı çatalını. "Tabii Rüya sana ayrıca teşekkür etmem lazım," dedi. "O programda anlattığın hikâye büyük reklam oldu. Nereden de geldi aklına..."

Titremeye başlayan elleri yüzünden bıçağını yere düşürdü Rüya. Kemal'e, hayal kırıklığı ve öfke ile bakıp, "Hikâye mi?" diye sordu. "Reklam mı?" dedi kendi kendine. Masada birden bir sessizlik oldu. Sandalyesini hırsla geri itip hızlıca masadan kalkarak, "İzninizle," deyip masayı terk etti.

O uzaklaşırken Kemal etrafındakilere bakarak, "Yanlış bir şey mi söyledim yahu?" dedi endişeyle.

"Hikâye değildi. Gerçekti," dedi Ege kendince sert bir tonda. Menajeri, bu ani tepkisine uyarı niteliğinde ufak bir dirsek darbesiyle engel olmaya çalıştı.

"Kusura bakmayın Kemal Bey," dedi Rüya'nın menajeri de ortamı sakinleştirmek için. "Bu aralar biraz duygusal."

"Ne burcuydu bu Rüya yahu?" diye sorduktan sonra cevabı beklemeden, "Duygusal ve agresif," diye ekledi.

"Bayılıyorum yine de. Otantik bir kişilik... Vallahi çok farklı biri..."

O, kendi kendine lafı uzatırken, Ege kimseye hissettirmeden masadan kalkıp Rüya'nın peşinden gitti.

Lavabonun kapısında uzun bir süre beklediği halde gelen giden olmayınca endişelendi. Kapıyı tıklatıp yavaşça araladı, içeriye bakmadan, "Rüya," diye seslendi. "Orada mısın?"

"Hayır," dedi içeriden biri. Rüya'nın sesiydi.

Ege sırtını kapıya yaslayıp aralık kalmasını sağlayarak, "Kemal Bey'i takma, biliyorsun, biraz patavatsız," dedi. "Ne dediğini bilmiyor işte..." Rüya aniden kapıyı açınca Ege birden içeri doğru devrildi ama dengesini toparlayıp düşmemeyi başardı.

Onun debelenmesini umursamadan, "Yaptığım yanlıştı gerçekten, değil mi?" diye sordu Rüya pişmanlıkla. "Dizi reklamı için çıktığımız programda Deniz'i anlatmam..." Cevap beklemeden umutsuzca sırtını kapının kenarına yasladı. Kollarını göğsünde birleştirip kafasını yere eğdi. "Herkes reklam için yaptığımı düşünüyor."

"Ben öyle düşünmüyorum. Sen sadece duygularını içinde tutamadın."

"Duygularım..." dedi kendi kendine. "Gerçekten duygularım kaldı mı acaba?" Sonra birden kafasını kaldırdı. "Kaçalım mı?"

"Nasıl yani?" dedi Ege duyduğu şeyi anlamadan.

"Boş ver kutlamayı da yemeği de... Gidip gerçekten eğlenelim. Kafamızı dağıtalım biraz."

"Şey... Birileri bizi tanıyabilir. Yani..."

"Hallederim," diye sözünü kesti Rüya büyük bir özgüvenle. "Sen o işi bana bırak," derken koşar adım yürümeye başlamıştı bile. Ege'nin olduğu yerde dikildiğini fark edince arkasını dönüp bağırdı. "Geliyor musun, gelmiyor musun?"

Ege hızlı adımlarla Rüya'ya yetişmeye çalışırken kendi kendine konuşuyordu. "Elif beni parçalayacak ama bunu asla kaçıramam."



Oda, tam bir kostüm deposu gibiydi. Bin bir çeşit peruk, farklı kıyafetler, takılar, takma sakal ve bıyıklar... Hayranlıkla etrafı inceleyen Ege, makyaj masasının yanındaki tüylü pufa oturdu. Çekmecede bir şeyler aramakta olan Rüya onun şaşkınlığına gülerek, "Burası benim dönüşüm odam," dedi.

"Süpermen'in telefon kulübesi gibi bir şey mi?"

"Sayılır."

"Tam olarak nasıl dönüşeceğiz?"

"Sen, benim nasıl keşfedildiğimi biliyor musun?"

Ege çok ilgili görünmemeye dikkat ederek çocuksu bir tavırla, "Sette makyöz olarak çalışırken yönetmen keşfetmiş diye duymuştum," dedi. Rüya güldü. "Gerçekten fanımsın demek!"

"Duymuştum dedim. Öyle bir yerlerde okumuş da olabilirim, gözüme ilişmiş... "

Makyaj masasındaki malzemelere usulca dokunup, "Plastik makyaj uzmanlık alanım," dedi Rüya gururla. "Sanatımı kullanarak birkaç saat içinde istediğim her şeye dönüşebilirim." Ayağa kalkıp, peruklardan birini kafasına geçirdi. "Ünlü olduğumdan beri eskiden rahatça yaptığım şeyleri artık yapamıyorum. Ama bazen öyle bunalıyorum ki..." Gözlüklerden birini taktı. "Plastik makyaj, peruk ve birkaç küçük dokunuşla..." Vücut hatlarını değiştirmekte kullanılan aparatların olduğu köşeden hamile karnı görünümlü parçayı alıp karnına yerleştirdi. "Rüya'dan başka birine dönüşüp öyle çıkıyorum dışarı."

"Harika," diye bağırdı Ege. Gördüğü şeylerden etkilenmiş, heyecanlanmıştı.

Rüya, karnındaki silikonu çıkarıp peruk ve gözlükle birlikte kenara fırlattı. Ege'nin karşısına oturup, "Söyle bakalım, bu gece nasıl görünmek istersin?" diye sordu.

"Bilmem. Tanınmayayım yeter."

"Aklıma güzel bir fikir geldi," diyerek muzip bir şekilde gülümsedi. Masadaki takma sakal ve bıyıkların arasından gri gür bir bıyık alıp Ege'nin dudağının üstüne tuttu. "Kırk yaş birden yaşlanmaya ne dersin?"

"Sen de yaşlanacak mısın?"

"Kendim için başka bir fikrim var," diyerek bildiği yerden, kendi yüzünden başladı işe. Yumuşak yüz hatlarını, olabildiğince keskinleştirdi. Plastik makyaj hamurunu burun kemiğinin üzerine yerleştirip düzgünce şekillendirdi. Dolgun dudaklarını kapatıcı ile inceltti. Siyah gözlerine mavi renkli lenslerini takıp, değiştirdiği yüzünü hızlıca renklendirdi. Burnuna ve dudağına sahte piercingler yapıştırırken, Ege'nin hayranlıkla izlediğini fark etti. "Sıra sana geliyor, hazır ol," dedi gülümseyerek.

İşi bitince kalkıp, yüzündeki makyaj sıcaktan bozulmasın diye klimanın derecesini düşürdü. Sandalyeye oturttuğu Ege'nin kusursuz sayılabilecek yüzünü iki eliyle tutarak, alıcı gözle baktı. "Biraz zor olacak..." dedi kendi kendine. Malzemelerini hazırlarken, kendinden emin görünüyordu. "Ama elimden hiçbir şey kurtulmaz, merak etme."

Ege'nin yüzüne fırçayla sürdüğü özel solüsyonun üstüne, hazırda bulunan plastik bir maske yapıştırdı. Maskeyi, kurutma makinesi ile kuruturken kıkırdıyordu. "Düşündüğümden daha güzel olacak."

Neredeyse kırk beş dakika boyunca maskenin üzerine makyaj ve rötuş yaptı. Gri bir peruk ve gür gri bir bıyık

ile işini tamamladığında karşısında yetmiş yaşlarında biri vardı. Eseriyle gurur duyar gibi, Ege'nin çenesinden tutup detayları inceledi. "Yüzünü hallettik," dedi gülerek.

Vücut aparatlarının yanına gidip, sahte bir göbek alarak Ege'ye fırlattı. "Üstünü çıkarıp, şunu karnına bağla." Kendisi için aldığı birkaç parçayı sallayarak, "Ben de bunları takıp geliyorum," dedi ve hızlıca yatak odasının banyosuna geçti.

Ege, elindeki göbeği evirip çevirirken nasıl göründüğünü merak ederek arkasını dönüyordu ki Rüya banyodan, "Sakın aynaya bakma," diye bağırınca vazgeçti. Söyleneni yapıp asla sahip olmak istemediği göbeği yerine yerleştirdi.

Rüya, atletik vücudunun aksine, dolgun ve kıvrımlı bir vücutla odaya geri döndüğünde Ege küçük bir şok geçirdi. Bunu birkaç parça dolgu ile nasıl yaptığını anlayamadı bile. Şaşkınlığını belli etmemeye çalışarak eline tutuşturulan gömleği alıp, göbekli vücuduna geçirdi. Rüya'nın elindeki deri ceketi görünce, "Onu da mı giyeceğim," dedi korkarak. "Bu sıcakta pişerim!"

"Motosikletle gideceğiz. Giymezsen üşürsün."

"Motosiklet mi?"

"Korkar mısın?"

"Yok canım," dedi yalandan. "Ne korkacağım."

Rüya yanına gelip, deri ceketi de giymiş olan Ege'yi baştan aşağı süzdü. "Ben ikna oldum. Bir de sen bak bakalım," diyerek omuzlarından hafifçe ittirip onu aynaya çevirdi. Ege aynadaki halini görünce ağzı bir karış açık kaldı.

"Nasıl buldun?"

Açık ağzı birden kulaklarına vardı Ege'nin. Aynaya yaklaşıp yüzüne yakından baktı. Ve birden kahkahayı

patlattı. "İnanılmaz," dedi çocuksu bir heyecanla. Rüya'ya döndü sırıtarak. "Kendimi *Benjamin Button* gibi hissediyorum. Biyolojik olarak yirmi bir yaşındayım. Ama yetmiş yaşında görünüyorum."

"Ayrıca otuz yaşındaymış gibi rol yapıp, on iki yaşındaymış gibi davranıyorsun."

"Matematik problemi gibi oldu... Kimlik bunalımı yaşamam, değil mi?"

Rüya anaç bir tavırla ellerini Ege'nin göğsüne koydu. Usulca vurup, "Sadece kendin olarak yapamadıklarını yap ve eğlen, tamam mı?" dedi içten bir tavırla. Ege kafasıyla onayladı. Ona bakarken çekinerek, "Sen de çok farklı oldun. Ama yine de çok güzelsin," dedi.

Eline aldığı kısa küt siyah bir peruk ile kapıya doğru yürürken, "Olgun erkekler tipim değil. Üzgünüm," dedi aynı alaycı tavrını sürdürerek.

Peşinden giderken, duyulmayacağına emin olduğu bir sesle kendi kendine konuştu Ege. "Hep bir bahanen olacak, değil mi?"

Birkaç dakika sonra Rüya'nın evinin garajındaydılar. Üzerindeki ceket yüzünden sıcaktan bayılmak üzereydi Ege. Bir yandan da motosiklet fikri aklını başından alıyordu. "Arabayla mı gitsek ya?" dedi çocuksu bir tavırla. "Sanki daha iyi olur."

"Olmaz... Arabamı tanırlar."

Garajın köşesinde duran üstü örtülü motosiklete doğru ilerleyip, üstündeki örtüyü hızla çekerek oldukça pahalı ve şık motosikleti gösterdi. "Hem şu anki tarzımıza daha uygun bu..." Gidonda asılı kasklardan birini Ege'ye fırlattı. Kendisininkini de kafasına geçirip motosiklete bindikten sonra, "Atla hadi, " diye bağırdı.

"Çok hızlı gitmeyeceksin değil mi?" derken neredeyse sesi titriyordu. Arabayı nasıl kullandığını hatırlayın-

ca, yanında tekrar kusmak istemiyorum, diye geçirdi içinden.

"Atla dedim, yoksa seni burada bırakırım."

Ege panikle kaskı kafasına geçirip motosiklete oturdu. Rüya'nın beline sımsıkı sarılabileceği düşüncesi içini biraz olsun rahatlatmıştı.

Hızlı bir kalkış ve aynı hızla devam eden kısa yolculuğun ardından bir sokağın başında durdular. Rüya peruğunun düşmemesi için kaskını kontrollü bir şekilde çıkarırken, Ege kendini atarcasına indi motosikletten. Kusma refleksinin önüne geçmeye çalışsa da, ekşimiş suratından ne halde olduğu belliydi. Rüya, üstünü başını son kez kontrol edip gülümsedi.

"Hazır mısın?"

"Aşırı hazırım," derken, eliyle ağzını kapatmaya çalıştı ancak kafasındaki kask izin vermedi. Rüya yüksek topukluları ile dikkatlice yürüyerek yanına gelip kafasındaki kaskı çıkardığında o kadar yakın durdukları için birden heyecanlandı ve midesi daha çok bulandı. Allak bullak suratı durumunu ele vermiş olacak ki, "Sakın suratıma kusma," diye uyardı onu Rüya. Anahtar sözcüğü duyduğu an yine fena olsa da güçlükle kendini kontrol altına alıp, yalvarır gibi konuştu. "Birkaç dakika o kelimeyi kullanmazsan... Çok iyi olacak."

Kaskı motosiklete asıp, "Gerçekten çocuk gibisin," dedi ve koluna girdiği Ege'yi sürükleyerek yürümeye başladı.

Etraftaki herkesin gözü onlardaydı. Ege bunu fark edince sırtını dikleştirip tıpkı Rüya gibi oldukça havalı bir şekilde yürümeye çalıştı. Ancak o sırada yanlarından geçen güzel bir genç kadın yüzüne bakıp gülerek arkadaşının kulağına bir şey söyledi. Kendisi ile dalga geçildiğini anlayınca, heyecanla "Oha!" diye bağırdı. "Dalga

geçiyorlar benimle!" Tanınmadan yürümenin verdiği rahatlıkla lunaparka gelmiş bir çocuk gibi heyecanla etrafı izleyerek ilerlemeye devam etti. Rüya da girebilecekleri sakin bir mekân bulmak için bakınıyordu. Nihayet, döndükleri ara sokakta uygun bir yer gördü.

Tam tahmin ettiği gibi tenhaydı içerisi. Kendilerini, bar kısmına attılar. Rüya, alkollü bir kokteyl sipariş ederken, Ege meyve suyu istedi.

"Nasıl hissediyorsun?"

"İnanılmaz!" Heyecanla, Rüya'ya sokulup sesini duyurmak için bağırdı. "Az önce yanımda duran kız suratını ekşitip yanımdan kalktı!"

"Bu mu iyi hissettirdi yani?"

İçeceğinden büyük bir yudum alıp yüksek sesle konuşmaya devam etti. "Evet... Eskiden görüntümün altında ezilirdim. Kasılırdım. Yanlış bir şey yapmaktan korkardım." Derin bir nefes alıp, kollarını iki yana açarak bara sırtını yasladı. İyice yayılıp keyifle, "İlk kez kendimi bu kadar özgür hissediyorum," dedi.

Her geçen dakika onu daha da ilginç bulan Rüya, kendi kendine gülümsedi. "Sen çok garip bir çocuksun," dedi iltifat eder gibi.

"Çocuk değilim." İtirazının tersine çocuksu bir ifade vardı sesinde. Elini bıyıklarına götürüp, "Seksi bir dedeyim," diye bağırdı. Önlerinden geçen iki kız Ege'nin söylediği şeyi duydukları için alaycı bir tavırla kahkaha attılar. İyice keyiflenmişti. "Çok güzel ya," diye bağırdı neşeyle.

Elindeki içkisini hızla bitirip yere zıpladı Rüya. Giderek keyiflenen Ege'nin elini tutup onu dans pistine doğru çekiştirdi. "Hadi biraz dans edelim!"

Ege, gümüş renkli saçlarına taktığı güneş gözlüğünü gözlerine indirdi ve oldukça demode dans hareketleri ile

mekânın ortasına doğru ilerledi. İnsanların tuhaf bakışlarını umursamadan deli gibi dans ediyorlardı.

Pistte saatlerce tepindiler, kimseyi umursamadan eğlenip içtikten sonra gülerek çıktılar mekândan. Ege, fazlasıyla terlediği için yüzündeki makyajın bozulmasından endişe ediyor, birkaç saniyede bir yüzüne dokunuyordu.

Kulübün kapısında bekleyen iki adamdan biri, kapıdan çıkan Rüya'ya bakıp ıslık çaldı. Ardından, yüksek sesle, "Manitaya bak, yanındaki moruğa bak... Adalet mi lan bu?" diyerek laf attı. Rüya hızla dönüp, "Ne dedin sen?" dedi öfkeyle. Aldığı tepki hoşuna gitmiş gibiydi adamın. "Diyorum ki yaşıtın birini istersen amcayı morga yollayabiliriz..."

Ege kendi kendine, "Oha, ilk kez portakal ben oldum," diye mırıldanırken, Rüya'nın adamın üstüne yürüdüğünü fark edince panikledi.

"Kimsin sen?" diyerek adamın göğsünü eliyle itti Rüya. "İlişki bakanı mı? Burada durup kendi sefil hayatını unutmak için başkalarının hayatına mı sokuyorsun burnunu? Ha?" Ege, durumun ciddileşeceğini tahmin ederek, "Sakin ol..." diyerek onu kendine doğru çekti. Sinirden gözü döndüğü için onu umursamadan elinden kurtulup tekrar adama doğru yürüdü ve adamı bir kez daha itti Rüya.

Başta şaşırsa da, bu ikinci hamle yüzünden sinirlenen adam, "Bak kadınsın diye sakin duruyorum ama haddini aşma istersen," dedi sararmış dişlerini sıkarak.

"Şimdi de o iğrenç dilin benim kadınlığıma mı uzandı?" Adamın üstüne yürümeye devam ediyordu. "Kadınım diye beni güçsüz görüp büyüklük yapıyorsun ha?" der demez, yumruğunu adamın göğsüne geçirdi. Ege bir yandan olaya dâhil olmaya korkuyor, bir yandan da Rüya'yı adamdan uzaklaştırmak için birkaç saniyede bir

kolundan tutup kendine doğru çekiştiriyordu.

"Git şuradan bak belan olmayım gece gece..." diyen adamın sesi sakin sokakta yankılandı. Ege, ortasında kaldığı kavgayı nasıl sonlandıracağını bilemeden, çekinerek "Beyefendi siz de yangına körükle gitmeyin canım," dedi ve öfkeden gözü dönen Rüya'yı belinden tutup havaya kaldırarak adamın yanından uzaklaştırdı. Ege'nin kucağında çırpınırken, "Bırak beni," diye bir çığlık attı Rüya.

Onu sımsıkı tutmaya devam ederken adamların duyamayacağı şekilde, "Sakinleş lütfen... Yüzümüzü korumamız lazım! İki gün sonra set var," dedi Ege endişeyle. "Hem polis falan gelirse, kimliğimiz ifşa olur!"

Adam, kenarda durup gülerek olanları izleyen arkadaşına, "Yemin ederim erkek olacaktı bu..." deyince Rüya bir hışımla Ege'nin elinden kurtuldu. "Ne olurdu erkek olsam, ha?" diye bağırıp hemen yanlarında duran çöp konteynırından dolu bir poşet alarak adama fırlattı. Suratında patlayan çöp dolu poşet yüzünden iyice deliren adam, "Ne yapıyorsun lan sen?" diye bağırarak koşmaya başladı. Üstüne doğru gelen adama, ayağından çıkardığı topuklu ayakkabıyı fırlattı Rüya. Alnının ortasına denk gelen sivri topuğun şokuyla olduğu yerde durdu adam. Arkadaşı gelip, "Abi gidelim şuradan, bırak," dedi. "Delinin biri yüzünden karakolluk olmayalım!"

Rüya ayakkabısının öbür tekini de diğer adama fırlattı. "Ben miyim deli?" diye bağırdı. "Sizin gibiler yüzünden insanlar istedikleri gibi hayatlarını yaşayamıyorlar!" Bu kez iki adam birden üzerlerine doğru yürümeye başlamıştı ki çöp konteynırını çekip, tam bir deli kuvvetiyle adamlara doğru itti.

Ege sinirden adeta çığlık atan Rüya'yı çekmeye çalışırken bir yandan da yüzünü korumaya uğraşıyordu. O

sırada mekândan çıkan iri kıyım güvenlik görevlisi, "Ne oluyor burada?" diye bağırdı. Onu görünce, "Gel gidelim, belaya girecek başımız," deyip koluna girdiği adamı sürükleyerek sokağın ucuna doğru götürdü arkadaşı.

"Bir şey yok abi, küçük bir tartışma çıktı," dedi Ege çekinerek. Güvenlik görevlisi, yaşlı bir adamın kendisine böyle hitap etmesine tutuldu. "Abi mi?" diye sordu kaşlarını çatıp.

Arkadaşıyla birlikte uzaklaşmakta olan adam, "Siz çıkmayın karşıma başka bir yerde!" diye bağırmaya devam ediyordu sokağın ucundan.

Hâlâ hıncını alamamış gibi yerdeki çöplere tekme attı Rüya, ayakkabısının yanına giderken. Küfür ederek eğilip aldığında topuğunun kırıldığını fark etti. Sinirle ayakkabıyı da yere çarptı. Eline bulaşan çöpün pisliğini üstüne silip, tişörtünü çıkararak konteynıra attı. Üzerinde kalan beyaz askılı bluzu ve çıplak ayaklarıyla yürümeye başladı. Onun bu öfkeli halini korkuyla izleyen Ege, hemen peşinden koşup ceketini omuzlarına örttü.

"Ayakların acıyacak böyle..."

"Bir şey olmaz."

"Ayakkabı mı alsak bir yerden?"

Yol kenarında duran evsiz bir adamın önünden geçiyorlardı o sırada. Yırtık bir pazar arabasıyla birlikte etrafına dizdiği ıvır zıvırın arasında, eski püskü oldukça kötü halde bir çift kundura çarptı gözüne Rüya'nın. Adamın yanına gidip, yere çömeldi. Ayakkabıları işaret ederek, "Kaça satarsın bunları bana?" diye sordu. Yattığı yerde doğrulan adam, gözlerini güçlükle açarak, "Ne kadar verirsin abla?" diye sordu.

"Yeter mi bu?" derken cüzdanından birkaç tane iki yüz liralık banknotu çıkarmış, sallıyordu.

Adam, kendisinden beklenmeyecek bir çeviklikle ye-

rinden fırlayıp çekip aldı paraları ve nazik hareketlerle ayakkabıları Rüya'ya uzattı.

Ayağına geçirdiği koca kunduraları sürüye sürüye, kendisini köşeden izleyen Ege'nin yanına yürüdü. "Yarışalım mı?" diye sordu aniden.

"Yarışmasak?" Onu bu halde görünce endişesi daha da artmıştı.

Rüya, onu hiç duymamış gibi, parmağı ile sokağın köşesindeki fotoğraf kabinini işaret etti. "Şuraya ilk ulaşan kazanır." Omuzlarındaki ceketi, üstüne geçirip, "Eğer kaybedersen, bu gece sorgusuz sualsiz ben ne istersem onu yapacağız," dedi.

"Ya kazanırsam?"

"Eğer kazanırsan sana üç dilek hakkı vere..."

Ege cümlenin bitmesini beklemeden koşmaya başladı. Rüya ve ayağına beş numara büyük gelen ayakkabılar da peşinden... Tam Ege'yi geçmek üzereyken birden yere kapaklandı.

"Rüya, iyi misin?" diye bağırarak geri geldi Ege.

Olduğu yerde dönüp sırt üstü yere uzandı Rüya, burnundan akan kanı elinin tersiyle silerken gülüyordu. "Hiç bu kadar iyi olmamıştım," dedi neşeyle.

"Burnun kanıyor!"

Gülerek, "Nasıl görünüyorum?" diye sordu. Ardından hiçbir şey olmamış gibi hızla ayaklanıp, Ege'nin elinden tutarak fotoğraf kabinine doğru çekiştirdi. "Hadi fotoğraf çekilelim..."



Daha çok emeklilerin yaşadığı sakin bir mahalledeydiler. Ege, Rüya'nın onları gecenin dördünde neden oraya sürüklediğini düşünürken aklına Deniz geldi.

"Onun evi mi?" diye sordu çekinerek.

Rüya, "Evet," deyip, kendini geriye doğru bırakarak sırt üstü uzandı kaldırıma. Birkaç saat önceki neşesinin yerinde yeller esiyor, kederden ölecekmiş gibi görünüyordu. Ellerini yüzüne kapatıp, "O kadar pişmanım ki..." dedi ağlamaklı bir sesle.

"Anlattığın için mi?"

Ellerini yüzünden çekip, "Hayır," dedi. "Altı yıl önce ondan ayrıldığım için." Kafasını iki yana sallarken, göz pınarlarında bekleyen yaşlar yanaklarından düştü. "Onun için böylesi daha iyi olur diye düşünmüştüm. Ama belli ki yanılmışım." Ege, destek olabilmek için Rüya'nın elini tutup sıktı yavaşça. "Geçmişe dönebilsek, ne olursa olsun onu bırakmazdım..." dedi elini çekerken. Sanki kendinden utanır gibi, tekrar yüzünü kapattı. Gözyaşları, parmaklarının arasından süzülürken sessizce mırıldanıyordu. "Kendimden nefret ediyorum."

"Öyle düşünme... Bazen bize doğru gelen şeyler, zaman geçtikçe yanlışmış gibi hissettiriyor. Evet... Ama eminim ki, şu an geçmişe dönsek yine aynı şeyleri yapardık. O günün şartları... O günün hissettirdikleri... O günkü biz... Bunlar hiçbir zaman değişmeyecek."

Rüya, cevap veremedi. Yattığı yerden kalkıp, tam karşısına oturdukları Deniz'in evine baktı. Pencerede bir gölge vardı. Onun, Deniz'in bakıcısı olduğunu anladığı an kalbi hızlandı. Ege'ye dönüp, "Sen eve git," dedi. "Ben, Deniz'i görmeyi ne kadar çok istediğimi gösterene kadar burada duracağım."

"Emin misin?"

Rüya'nın sesi bu kez sertti. "Git dedim!"

Çaresizce oturduğu yerden kalktı Ege. Birkaç adımda bir arkasına dönüp, Rüya'ya bakarak yürüyordu. Sokağın sonuna varmak üzereyken, karanlık bir köşeye sinip onu izledi bir süre. Endişeleniyordu. Aynı saniyelerde

pijamalı bir kadın çıktı evin önüne. Deniz'in bakıcısı olmalıydı.

"Umarım görürsün onu," dedi dua eder gibi. Arkasını dönüp, nereye gittiğini bilmeden yürümeye devam etti.



Sabahın beşinde, Ayça'nın evinin önünde buldu kendini Ege. Yüzünde giderek ağırlaşan plastik makyaj ve artık kafasını sıkmaya başlayan peruk ile yetmiş yaşında biri gibi görünüyordu hâlâ. Zili çalarken, "Umarım beni tanır," diye geçirdi içinden. "Hayır, umarım tanımaz," diye düzeltti hemen. Çünkü Ayça tanırsa, kendisini gören herkes tanımış demekti.

İki üç kez çaldığı zil işe yaramayınca kapıyı tıklattı. Birkaç saniye sonra, uykudan yeni uyandığı belli olan Ayça, güvenlik zincirini takıp kapıyı açtı. Kapının küçük aralığından uykulu gözlerle baktı. Kaşlarını çatıp, "Buyurun?" diye sordu korkarak.

"Benim," dedi Ege.

"Pardon, kimsiniz?"

"Ege."

Ayça birkaç saniye gözlerini kırpıştırdıktan sonra zincirli kilidi çıkarıp, kapıyı açtı. "Sen? Bu ne hal?"

"Girebilir miyim?" deyip cevabını beklemeden içeri daldı Ege. Kapıda kalakalan Ayça, kendi kendine söyleniyordu. "Bu ne biçim kâbus ya? Hayır, kâbus olmak için fazla gerçek... Kaç yıl uyumuş olabilirim ki?"



Ege ayaklarını balkondan sarkıtmış yüzünü demirlere dayamış oturuyordu.

"Doğru mu anlamışım..." dedi Ayça şaşkınlıkla. "Dün akşam Rüya ile kılık değiştirip eğlenmeye çıktınız. Rüya adamın birine saldırdı. Sonra evsiz bir adamdan kundura ayakkabı satın aldı. Sonra düşüp burnunu kanattı. Sonra birlikte eski sevgilisinin evinin önüne gittiniz... Ve sen bu maceranızı anlatmak için evine bile uğramadan sabahın beşinde bu kılıkta yanıma geldin."

"Doğru," diyerek üzgün bir şekilde onayladı Ege.

"Kafayı mı yedin sen?"

"Anlatacak başka kimsem yok." Yüzünü balkon demirlerine çevirip iç çekti. "Çok aşığım..."

"Ege, ben senin eski sevgilinim. Farkındasın değil mi?" Durumun tuhaflığını daha iyi anlamasını sağlamak için tane tane tekrar etti. "Hatta daha doğru bir tabirle... Ben, senin, iki yıl önce, tek bir mesajla terk ettiğin... Ve seni hâlâ tam olarak affetmemiş olan eski sevgilinim."

Kafasını demirlerden çekip yüzündeki plastik makyajı mıncıklamaya başlayan Ege, "Bunlar nasıl çıkacak?" diye sorunca, Ayça birden ona ayak uydurarak sakinleşti. "Ne bileyim ben, çekince çıkmıyor mu?"

Ege, ayaklarını balkon demirlerinden çıkararak, dizlerinin üstünde Ayça'ya doğru yaklaştı. "Denesene..." dedi yanağını uzatıp.

İsteksizce yanağından sarkan hamurumsu parçayı tutup, çekti. Elinde kalan deri kılıklı şeye bakarak, "Bu böyle olmayacak," dedi. "Ben telefonumu alıp, geliyorum... Bir araştırayım bakayım nasıl halledebiliriz."

Yatak odasına gitmiş telefonunu ararken, kapı zilinin tekrar çalması ile yerinden sıçradı. "Kim yine bu?" dedi telaşla. Koşarak kapıya gitti. Delikten bakınca Mert'i ve Cenk'i gördü. Şaşkınlıkla açtığı kapının önünde duran Mert, "Kusura bakma rahatsız ettik sabah sabah..." dedi çekinerek. Onun aksine panik halinde olduğu belli

olan Cenk "İyi misin sen? Kim o amca?" diye sordu. Ayça durumu anlayınca güldü ve hiçbir şey söylemeden, "Ege buraya gel," diye bağırdı içeriye.

"Ege derken?" diye sordu Cenk.

Yarısı soyulmuş makyajıyla yanlarına gelen Ege'ye kocaman gözlerle bakıp, "Televizyon," dedi hayretle. "Gerçekten insanı olduğundan farklı gösteriyormuş..."

Ayça, durumu açıklamak için, "Plastik makyaj yapmışlar da..." dedi. "O yüzden böyle."

"Merhaba," diyerek elini uzatan Ege, çocuklarla içtenlikle tokalaştı. "Memnun oldum."

Cenk, Ayça'ya göz kırparak, "Keşke Hülya da bu halini görseydi," dedi aralarındaki gizli şakaya gönderme yaparak.

"Şu an sen öndesin," diye cevap vererek durumu anlamadıkları için tuhaf tuhaf bakan Ege ve Mert'e döndü Ayça. "Aramızda bir şey..."

Mert bir adım geri çekildi. "Boşuna panik yarattın," dedi Cenk'e hafiften sitem ederek. Karşı kapıya, evine yöneldi ve arkasını dönmeden ekledi. "Size iyi eğlenceler..."

Ayça birden atıldı, "Eğlence değil ya..." dedi aceleyle. "Dertleşmeye gelmiş. Birine âşık olmuş da... Yani aramızda öyle eğlencelik bir şey yok..."

"Anladım. İyi sabahlar," deyip gülümseyerek içeri geçti Mert. Cenk de arkasından gidip, eliyle minik bir veda hareketi yaparak kapıyı kapadı.

Ayça derin bir nefes alıp, kafasını kapıya yasladığında Ege sırıtıyordu.

"Bana bak..." dedi tatlı tatlı. "Sen bu uzun boyludan hoşlanıyorsun!"

Kapıyı kapatıp, odaya giren ve parçalanmış makyaj yüzünden oldukça garip görünen Ege'nin arkasından geldi Ayça.

"Saçmalama."

"Ben anlarım. Yanlış anlayacak diye panikledin!"

"Bak..." dedi Ayça, Ege'yi çekip halıya oturturken. "Seninle arkadaş olmayı deneyebilirim. Ama ağırdan alalım olur mu?" Ege'nin yüzündeki makyajdan bir parçayı çekip, kopardı. "Bir anda eski sevgilimle gönül meseleleri konuşmak istemiyorum."

"O da senden hoşlanıyor bence. Baksana, hemen kontrole gelmiş."

"Ne alakası var ya?" diyerek gözlerini kısıp, Ege'nin yüzündeki bıyığı çekip çıkardı. "Sadece çok iyi bir çocuk... Ayrıca kayıp da olsa bir sevgilisi var."

"Kayıp sevgili mi?"

"Birkaç ay önce kız arkadaşı kaybolmuş."

"Hadi ya... Üzüldüm. Zor olmalı."

"Zor..." derken bir parça da boynundan kopardı.

"Ayça... Ben ne yapacağım?"

"Ne konuda?"

"Rüya..." İçini çekti. "Çok aşığım ben galiba. Ama o sanırım eski sevgilisini unutamamış."

"Ne garip değil mi? Ben birinden etkileniyorum. Çocuk kayıp kız arkadaşını unutamıyor. Sen birine âşık oluyorsun... Ölmek üzere olan eski sevgilisini düşünüyor." Elinde biriken yaşlı surata ait lateks parçalarıyla oynamaya başladı. "Vicdanımız ve hislerimiz arasına sıkıştırıyor hayat."

"Sence ne olacak?"

"Ne bileyim ben." Artık çöp olan makyaj şaheserinin kalıntılarını sehpaya bıraktı. "Umarım herkesin mutlu olacağı bir mucize olur."

"Deniz iyileşsin, ama Rüya bana âşık olsun," dedi Ege. "Kayıp kız bulunsun, ama kayıp olduğu süreçte başkasıyla evlenmiş falan olsun."

"Ne saçmalıyorsun sen?"

"Ne bileyim ben. Uykusuzluktan saçmalıyorum işte." Ayça, yüzündeki son kalıntıları da temizlemeye çalışıyordu o sırada. "Ben seni gerçekten çok özlemişim biliyor musun?" dedi Ege birden. "Sen benim sadece sevgilim değildin. Aynı zamanda en yakın arkadaşımdın. Seninle ayrıldığımızda, en yakın arkadaşımı da kaybettim ben."

"Salak çocuk..." dedi anaç bir tavırla. Kollarını iki yana açtı. "Gel buraya." Barış ilan etmiş gibi sımsıkı sarıldılar. Ege, yanağı Ayça'nın omzundayken onun yüzüne baktı. "Bak uzun çocukla ilgili her gelişmeyi bana anlatacaksın tamam mı?"

"Ben bu hayata birilerinin kankası olmak için mi geldim acaba ya?"

Ege kafasını kaldırıp fotoğraf kabininde çektikleri polaroidi çıkardı cebinden. "Sence yakışıyor muyuz?"

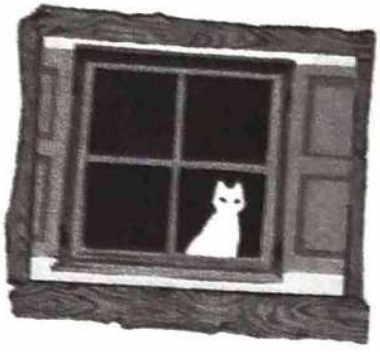
Ağzı burnu kan içinde olan Rüya ve yaşlı Ege'nin fotoğrafına bakıp alaycı bir tavırla, "Vay be..." dedi Ayça. "İnanılmaz bir çift olmuşsunuz."

Kendi kendine gülerek halıya yattı Ege. Kanepenin altında, deste halinde duran kayıp ilanlarını görünce, Ayça'nın kendisi için yaptırdığı ilanlar olduğunu düşünerek birini aldı. Kâğıttaki yazıyı okuyup fotoğrafa bakınca aniden doğrulup, "Bu ne?" diye sordu.

"Mert'in kız arkadaşı," dedi Ayça, "Kayıp olan."

"Ayça..." dedi Ege yutkunarak. "Ben bu kızı gördüm. Hem de iki kere!"



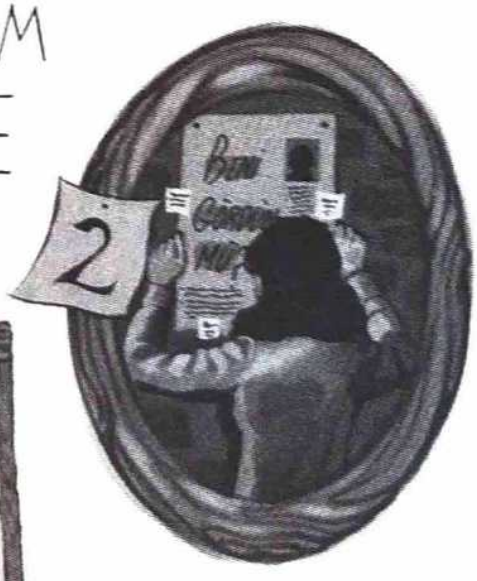






YEDİNCİ BÖLÜM
PENCEREDE







"Bugün nasılsın Defne?"

"Bilmiyorum..."

"Nasıl hissettiğini anlamıyor musun? Yoksa... "

"Aynı anda hem mutlu hem de mutsuz olabilir mi bir insan? Yani... Hem dünyanın en mutlu kızıyım. Hem de en mutsuz... Buraya gelme sebebim de bu aslında. Kafam karmakarışık, neden böyle hissettiğimi bile bilmiyorum. Mutsuz olmak için bir sebebim yok... Aksine, son bir haftada çok güzel şeyler oldu hayatımda... Üç yıldır birlikte olduğum erkek arkadaşım, bana evlenme teklif etti."

Önünde açık duran bilgisayarı ve masanın üzerine dağılmış kitapları ile kütüphanedeydi. O kadar yorgundu ki, artık taşıyamayacağı kadar ağır gelen başı kitabının üzerine düştü. Gözlerini kapatıp birkaç saniye öylece durdu.

Bilgisayarından yükselen bildirim sesi ile kafasını kaldırdı. Ekrana baktığında bir mail geldiğini gördü. Merakla kaşlarını çatıp, bilmediği bir adresten gönderilmiş iletiyi açtı.

"Merhaba. Mail adresinizi internetteki ilanınızdan aldım. Eğer ilgilenirseniz bir fotoğraf çekimi işi için sizinle çalışmak istiyorum. Olumlu ya da olumsuz cevap verirseniz çok sevinirim. Deniz Ertürk."

Şaşırmıştı, kafasını yana eğerek birkaç saniye ekrana baktı. Omuzlarını silkip, hızlıca cevap yazdı. "Merhaba. Detayları öğrenebilir miyim?" Gönder tuşuna bastığı anda Yeliz yanına oturmuştu.

"Selam güzellik! Nasılsın bakalım?"

Bilgisayarını kapatıp Yeliz'e gülümseyerek önündeki kitap yığınını gösterdi. "Sınavlar..." Sözcük ağzından neredeyse bir oflama gibi çıkmıştı.

Kitaplarını masanın üstüne bırakan arkadaşı sevimli bir bakış atıp göz kırptı. "Keyfini yerine getirecek bir şey yapalım mı?"

"Neymiş o?"

"Sana tarot bakayım," diyerek elini çantasına atıp içinden bir deste kart çıkardı. "Belki hayatının değişeceği bir gündür bugün, kim bilir?" dedi imalı imalı. Defne pek istekli değildi. Nezaketen gülümsedi. "Eğer sınav sorularını göstermiyorsa o kartlar, hiç almayayım."

"Aaa, hadi ama, hadi, hadi... " diye ısrar etti Yeliz kartlarını sımsıkı tutarak, heyecanlı görünüyordu. Defne kolay kolay hayır diyemezdi. Pes etti. "Tamam," dedi, Çok istiyorsan..."



"Defne'yle evlenmeye karar verdik."

"Ne!"

Mutfakta, yemekleri hazırlarken içeriden gelen bağırışları işitiyorlardı. Defne gülerek Yeliz'e dönüp, "Tarot işi numaraydı değil mi?" dedi. "Mert söyledi kesin."

Salatayı tabağa koymaya çalışan Yeliz sırıttı. "Evet. Mistik bir hava yaratmak için küçük bir tarot numarası yapalım dedik." Tabağın kenarına bir dilim limon yerleştirip, parmağını yaladı. "Ama kartları açtığımda gerçekten değişim çıktı."

"Yalancı."

"Aşk olsun! Doğru söylüyorum," diyerek tabakları alıp mutfaktan çıktı. İçeriden Cenk ve Mert'in sesleri geliyordu hâlâ.

"Hani otostopla dünya duruna çıkacaktık?"

"Yine çıkarız."

"Tabii ya... Balayınızda tur otobüsüyle gezeriz artık dünyayı!"

Defne kendi kendine sırıtarak işine devam ederken telefonuna bir bildirim düştü. Tezgâhın üstünde duran telefonunu alıp, yeni gelmiş olan maili açtı.

"Dönüşünüz için teşekkür ederim. Normal bir fotoğraf çekimi istemiyorum. Haberim yokken, hayatın olağan akışında yakalanmış enstantaneler istiyorum. Günlük rutinim çok bellidir. Haftada bir ya da iki kez uzaktan beni fotoğraflamanız yeter. Ücret olarak talep edeceğiniz her tutar, benim için uygun olacaktır. Sevgiler."

Okuduklarını anlamakta güçlük çeken Defne, "Habersiz mi?" diye mırıldandıktan sonra emin olmak için bir kez daha sormaya karar verdi. "Yani siz bana rutin hayatınızın uygun saatlerini vereceksiniz ben de size çaktırmadan fotoğraflarınızı çekeceğim. Doğru mu anladım?"

Mert mutfak kapısından kafasını uzatıp gülümseyerek, "Yardım lazım mı?" diye sorduğu anda gönderdi mesajı. Telefonunu hızlıca cebine yerleştirip, "Aslında evet..." diye gülümsedi. En üstteki rafı işaret ederek, "Bardakları indirsene..." dedi. "Neden her seferinde oraya koyuyorsun şunları hiç anlamıyorum."

"Çünkü bensiz hiçbir şey yapama istiyorum."

"Ukala."

Mert, arkası dönük olan Defne'yi bir anda omzuna aldı. "Hadi kendin al bakalım bardakları..."

"Ne yapıyorsun? Dur! Düşeceğim..." dese de işe yaramamış, çoktan ayakları yerden kesilmişti. Mert'in kafasına hafifçe vurduktan sonra tutunup dengesini sağlamayı başardı. Rafa elini uzattığı an kadehlerden birinin içinde duran yüzüğü fark etti. Şaşkınlıkla önce bardağı sonra içindeki yüzüğü aldı. "Bu ne?"

"Neye benziyor sevgilim?"

Mert, onu dikkatlice yere indirip kollarını beline doladı. Defne'nin gözü hâlâ elindeki minik halkadaydı. Klasik yüzükler gibi değildi. Taşı yoktu ve üzerinde üst yarısından kesilmiş gibi duran bir yazı vardı.

"Yüzüğü unuttum sandın değil mi?"

"İtiraf et, unutmuştun."

Mert yakalanmış gibi çocuksu bir tavırla omuzlarını düşürdü, sırtını mutfak tezgâhına dayadı. "Evet... Aldığım gün sen göremeyesin diye en üst rafa saklamıştım. Okulda geldi aklıma."

Tıpkı onun gibi sırtını tezgâha dayayıp gülerek yüzüğü inceledikten sonra kafasını iki yana salladı. "Ne yazıyor üstünde? Hiçbir şey anlamadım. "

Mert zarif bir hareketle elinden aldığı yüzüğü Defne'nin ince, uzun parmağına geçirirken, "Henüz bir şey yazmıyor," dedi.

"Nasıl yani?"

"Bu, nişan yüzüğümüz. Evlendiğimizde diğer parçasını da vereceğim. İkisi bir araya geldiğinde yazı tamamlanacak."

"Tamamlanınca ne yazacak?"

"O güne kadar öğrenemeyeceksin."



Kafasının üstünde duvak gibi duran tül perde ile aynaya bakıyordu. Yüzündeki sırıtışa takıldı. Kendi kendine gülümsemekten nefret ederdi, buna engel olmak için alt dudağını ısırdı. Gecenin soğuğunda, suya atladıkları için sırılsıklamdı, üşüyordu... Ama yine de gülümsüyordu. Birden hapşırdı. Hemen aynalı dolabı açıp bir havlu aldı ve elini yüzünü kuruladı. Perdeden yapılma duvağını çıkarıp kirli sepetine attı. O kadar yorgundu ki, daha fazla ayakta duramayıp kapalı klozetin üstüne oturdu ve saçlarını havluyla sardı.

Yaşadıkları eğlenceli akşam yüzünden saatlerdir kontrol edemediği telefonunu çıkarıp baktığında yeni bir mail geldiğini gördü.

"Evet, doğru. Teklifime hâlâ sıcak bakıyorsanız, günlük planımı ekte bulabilirsiniz."

Defne burnunu çekip, eklentiyi açtı. İş çıkış saatleri, yemek molası için gidilen restoranın adresi gibi detaylar listelenmişti. Okurken bir yandan düşünüyor ve durumu epey tuhaf buluyordu. Sonunda, "Düğün için ben de para biriktirsem fena olmaz," diyerek ikna etti kendini ve işi kabul ettiğini belirten bir cevap yazdı.

"Ertesi sabah, işe başlamak üzere, verilen adrese doğru yola çıktım. Parmağımdaki yüzüğe bakıp duruyor, eksik cümleyi çözmeye çalışıyordum. Çözmeye çalıştığım sadece o muydu, yoksa içimde hissettiğim eksikliğin sebebini mi anlamaya çalışıyordum bilmiyordum... Zaten ikisini de başaramadım..."

Durakta tek başına beklerken, ayaklarını sallayıp duruyordu. Gözü parmağındaki yüzükteydi. Edebiyat bölümünde okumasına ve sözlüğü yalayıp yutmasına rağ-

men yazıyı çözememesi aklına başka bir olasılığı getirdi; belki de bilmediği bir dildeydi.

Telefonunu çıkarıp saate baktı. On bire çeyrek vardı. Birkaç dakika içinde gelecekti otobüs, kalkıp kaldırımın en ucuna gitti. Gizemli müşterisi tam on ikide öğlen yemeğine çıkacaktı. Birden, onu nasıl tanıyacağını bilmediği geldi aklına. Hızlıca yeni bir mail yazdı.

"Merhaba, dün sormayı unuttum. Sizi nasıl tanıyabilirim? Fotoğrafınızı yollayabilir misiniz?"

Birkaç dakika sonra gelen otobüse bindi. Pek kalabalık değildi, en arkaya gidip boş bir koltuğa oturdu. Başını cama yasladı. Mailine cevap geldiğini görünce açtı.

"Pek fotoğrafım yok. O yüzden kimliğimdekini yolluyorum. Kusura bakmayın." Defne, kaşlarını çatıp fotoğrafı açtı. Oldukça çekingen görünen gözlüklü bir erkek görünce şaşırdı. Kendi kendine, "Erkek miymiş?" diye mırıldandı hayretle. Nedenini bilmese de gizemli müşterisinin kadın olduğunu varsaymıştı.

Ekranı iyice büyütüp detayları incelemeye başladı. Fotoğraftaki yüz, onda garip bir his uyandırıyordu baktıkça. Adını tam koyamadığı, biraz rahatsız edici bir duyguydu. Daha fazla düşünmek istemediğinden küçük bir hareketle omuz silkti ve telefonun tuş kilidini kapattı.

"O bankta geçirdiğim yirmi dakikayı şimdi düşünüyorum da, normal hissettiğim son dakikalardı galiba."

Deniz'in çalıştığı şirketin önündeki bankta oturuyordu. Yoldayken gecikeceğini düşünüp gerilmiş ama tam zamanında gelince rahatlamıştı. Çantasından defterini alıp çalakalem bir harita çizdi. İş yeri olarak çizdiği kutucuğa 12:05 yazıp bir ok çıkararak restoranı gösteren kutucuğa kadar uzattı ve oraya da 12:15 yazdı.

Defterini kapatıp, fotoğraf makinesini kucağına aldı. Beklerken garip bir heyecan vardı içinde. Mert'in yönlendirmesiyle merak saldığı ve çok sevdiği fotoğrafçılık uğraşında ilk kez bu kadar ilginç bir iş alıyordu. Her ne kadar Mert, sabah konuşurlarken hafiften dalga geçtiyse de, Deniz'in fotoğrafını gördükten sonra bunun basit bir Instagram mevzusu olmadığını anlamıştı. Sebebini henüz bilmiyordu ama bu his bile işini ilginç kılıyordu.

Önünde oturduğu şirket binasının kapısından insanlar çıkmaya başladığında neredeyse aynı renk takım elbiseler giymiş onlarca kişinin arasında Deniz'i aradı gözleri. Bakması gereken yerin, kalabalık değil tenha olması gerektiğini bilmiyordu henüz. Herkesten ayrı, çekingen bir tavırla yürüyen genç adamı görünce hemen tanıdı.

Makinesine uzak çekim yapabileceği bir lens takıp elindeki çantasını sımsıkı tutmuş olan Deniz'in bir kare fotoğrafını çekti.

"Düğün parası biriktirmek için kabul ettiğim tuhaf bir işti sadece. Ama o adamı... Yani Deniz Bey'i öyle görünce... Tanıdık bir hüzün omuzlarıma çöktü birden."

Restoranın dışında bir ağaca yaslanmıştı. Aradaki mesafeye rağmen, içeride yüzü duvara dönük bir şekilde yemek yiyen Deniz'in fotoğraflarını çekmeye çalışıyordu. "Hem fotoğraf için bana para ödüyorsun, hem de sırtını dönüyorsun..." diye söylendi kendi kendine. İşini doğru dürüst yapabilmek için kamerasını saklayarak restorana girdi.

Deniz'in herkesten uzak masasının hemen arkasındakine, sırtı ona dönük olacak şekilde oturdu. Yanına gelen garson, "Hoş geldiniz efendim. Ne arzu edersiniz?" diye sordu.

"Ben bir sütlü kahve alabilir miyim?"

Garson gülümseyerek yanından ayrılırken, sandalyesini usulca geriye ittirerek Deniz'in sandalyesine yaklaştı. Onun duyabileceği bir sesle, "Yüzünüzü duvara dönerseniz, fotoğraflarınızı çekemem," dedi. Cevap yerine öksürük sesi duyunca, "İyi misiniz?" diye sordu endişeyle. Böyle bir şeyi beklemiyor olacak ki içtiği çorba genzine kaçmıştı Deniz'in.

Öksürürken, "İyiyim," demeye çalıştı yarım yamalak. Bir yudum su içerek öksürüğünün kesilmesini sağladı.

Adamın iyi olduğundan emin olduktan sonra aynı kısık sesle devam etti. "Beş dakika sonra restorandan çıkacağım. Böyle olmasını istediğinizi düşündüğüm için direkt yanınıza gelmedim ama rica etsem kapıya dönük oturur musunuz? "

"Kusura bakmayın Defne Hanım. Ben hep böyle otururum da..." Sesi de tavırları kadar çekingendi.

"Neden ki?"

"Alışkanlık."

Garson sütlü kahveyi getirip masaya bırakırken, Deniz, "Teşekkür ederim," dedi belli belirsiz. Sırt sırta, birbirlerinin yüzünü görmeden oturuyorlardı hâlâ.

"Ne için?"

"İsteğime bu kadar saygı gösterdiğiniz için."

"Garip bulmadım desem yalan olur, ama sonuçta işverenimsiniz. Siz nasıl arzu ederseniz öyle yapacağım görevimi..." Kahvesinden bir yudum aldı. Birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra dayanamayıp, "Yine de insan merak ediyor tabii," dedi. "Kimliğinizdeki dışında fotoğrafınızın olmaması... Duvara dönük oturmanız... Karşıdan karşıya geçerken bile insanlardan ayrı durmanız... Hepsi..."

"Kalabalıkta pek rahat olamıyorum."

Ona acıdığını düşünmesini istemiyordu. Rahatlamasını sağlamak için, "Çok doğal," dedi içtenlikle. "Kalabalıkta ben de pek rahat edemem." Konuyu değiştirmek istedi içgüdüsel olarak. "Çektiğim fotoğrafları nerede kullanacaksınız? Kendiniz için mi istiyorsunuz?"

"Bilmiyorum."

"Nasıl yani?"

"Sadece, öldüğüm zaman, yaşadığımın bir kanıtı olsun istedim."

"Cevabı beni neden bu kadar etkiledi bilmiyorum ama Mert ile tanışmadan önce derinlere gömüp susturduğum yalnız ve mutsuz kız çocuğu o anda tekrar dirildi ve isteğini en güzel şekilde yerine getirmek için ona söz verdi sanki."

Beş dakika sonra dışarı çıkmış, masasından kalkmak üzere olan Deniz'in çok da net görünmediği birkaç kare fotoğrafını çekmişti. Aynı çekingen tavırlarla yere bakarak şirket binasına doğru yürürken de peşinden gitti. Ancak büyük döner kapıdan girmek yerine hemen yandaki dar sokağa saptı adam. Elindeki torbada bulunan kemikleri çöp kutusunun yanında duran köpeğin önüne döktü. O, köpeğin başını okşarken, Defne bir kare daha çekti.

"Hayatının büyük kısmını yapayalnız geçirmiş biri olarak, yalnız birini görünce anlardım. Ama daha önce bu denli yalnız birini görmemiştim... Daha doğrusu, uzun bir süredir görmemiştim, Mert ile tanışmadan önceki Defne de böyleydi çünkü... Yalnız ve dünyaya uyum sağlayamayan... Onun fotoğraflarını çekmeye başladığım hafta içinde... Sanırım sergiden birkaç gün

sonrasıydı, arkadaşlarımız bize gelecekti ama Mert'in işi uzayıp da eve gelemeyince planı iptal ettiler. O kadar kötü hissettim ki kendimi..."

"Bu duygu tanıdık mıydı? Daha önce hiç öyle hissetmiş miydin?"

"Annemle babam öldüğünde... Onlar hayattayken sürekli dolu olan evimiz, birden bomboş kalmıştı. Öz teyzemler, amcamlar... Abileri ablaları ölünce sanki ben hiç kimseymişim ve artık önemli değilmişim gibi davrandılar. Sanki artık hep böyle olacakmış gibi hissettim. Sanki var olmam için sürekli yanımda birisi olmalıymış gibi... Sanki bir kere yalnız kalanın kaderi hep yalnız olmakmış gibi... Yaşadığım aşkın büyüsüyle gözüm kör olsa da... Sonum bir şekilde o zavallı adam gibi olacak diye düşündüm..."

"Mert'i ailenin yerine mi koydun sence? Onun arkadaşlarını arkadaşın saydın ve o gittiğinde onların da gideceğini düşündün?"

"Sadece arkadaşları değil... Mesela geçen gün ailesinin evine gittik, evleneceğimizi söylemek için... Annesi çok tatlı bir kadın, Mert'e de çok düşkün. Çok sevindi haberi duyunca... Birkaç akrabaları vardı yemekte... Beni onlarla tanıştırırken, ismimi söylemedi; Mert'in sevgilisi, dedi. Biliyorum, kötü bir niyetle yapmadı. Gerçekten... Dünyanın en tatlı insanı Tülay Teyze... Ama o an, burnumun direği sızladı. Ben sadece birilerinin kız arkadaşı, birilerinin kızı mıyım? Benim bir ismim var mı? Ben tek başına sevilmeye, saygı görmeye yetmiyor muyum, diye düşünmeye başladım. Her şey bu kadar güzelken neden böyle hissediyorum ki? Nankör müyüm ben? Onu ailesiyle, arkadaşlarıyla mutlu görünce tamamlanmış gibi hissediyorum. Çünkü benim öyle bir şansım hiç olmadı... Ama bir yandan da iste-

meden de olsa bana kendimi çok eksik hissettiriyor... Aslında o, yani sevgilim, dünyanın en harika insanı... Şu an burada böyle şeyler anlatmak bile bana kendimi berbat hissettiriyor."

"Mert ile paylaştın mı hislerini? Yani seni kötü hissettiren, üzen, endişelendiren şeyleri? Mesela buraya geldiğinden haberi var mı?"

"Hayır."

"Neden?"

"Beni yanlış anlamasından korkuyorum. Ben bile anlamıyorum ki kendimi, bunu ondan nasıl beklerim?"

"Bak Defne... Bazen geçmiş travmalarımız en mutlu anlarımızı baltalar. Bu, şimdiki zamanın problemi olmak zorunda değil, geçmişimizle ilgili olabilir. O yüzden bunu evleneceğin adamla paylaşman onu senden uzaklaştırmaz. Uzaklaştırmamalı... Öyle değil mi?"

"Onu kaybetmekten çok korkuyorum. Ama kendimi kaybetmekten daha çok korkuyorum."

"Seni tetikleyen kişi... Yani, Deniz... O günden sonra fotoğraflarını çekmeye devam ettin mi?"

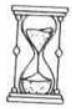
"Evet. Sürekli olarak sadece benzer kareleri yakalayabilsem de söz verdiğim gibi çekmeye devam ettim. Ama sonra başka bir şey yapmaya karar verdim..."

Deniz, yine aynı restoranda her zamanki masasına yürürken hep oturduğu duvara dönük duran sandalyesinin tam karşısında neredeyse insan boyutunda pelüş bir oyuncak ayı gördü. Şaşkınlıkla etrafına bakınıyordu ki restoranın sahibi güleç kadın, "Bir arkadaşın bıraktı," dedi. "Sürekli burada yemek yediğini biliyormuş."

Kadına usulca gülümseyip masaya oturdu. Kocaman ayının üstündeki notu alıp, okudu.

"Bugün size bu arkadaş eşlik etsin. Parasını faturaya ekleyeceğim. :) Defne."

Restoranın kuytu bir köşesinde gizlenmiş olan Defne'nin fotoğraf makinesinin vizöründe o an, dev bir oyuncak ayıyla karşılıklı oturmuş yemek yiyen ve gülümseyen bir adam görünüyordu. Deklanşöre bastı.



Başı dönüyordu, midesinde korkunç bir bulantı vardı. Zaman algısını yitirmiş gibiydi. Mert ile buluşacaktı ama aklı psikiyatristin verdiği ilaçların yan etkisi yüzünden öyle karışıktı ki mesajlara girip teyit etmek zorunda hissetti. Mert, üçte geleceğini yazmıştı ve saat tam üçtü.

Ayakta durmaya dayanamayıp kaldırıma oturdu. İlaçların bedenindeki etkisini nasıl saklayabileceğini düşünüyordu.

Ona psikiyatriste gittiğini ve ilaç kullandığını söyleyememişti. Evlilik için gün sayan, her gün eve şen şark gelen, hayatının en güzel günlerini yaşadığını her fırsatta söyleyen sevgilisine iyi hissetmediğini, hatta kötü hissetmekten de öte şeyler yaşadığını anlatmak her şeyden daha güç geliyordu. Üstelik konuşmadan geçen her gün, konuşmak daha da zorlaşıyordu.

İlaç saati için kurduğu alarm çaldı. O rahatsız edici sesi susturmadan sokakta yankılanmasına izin verdi. Sanki içten içe, Mert gelsin duysun da neden alarm kurduğunu sorsun istiyordu. Ama onu köşede görür görmez telefonun sesini kapatıp ayağa fırladı. Yüzüne kocaman bir gülümseme kondurup, son kalan enerjisini sevgilisi bir şey anlamasın diye harcadı.

Mert koşarak yanına gelmiş, onu kucaklayıp coşkuyla havaya kaldırmıştı bile. Boynuna küçük bir öpücük kondurup, "Çok beklettim mi sevgilim?" diye sordu.

"Yok, ben de yeni geldim."

Ele ele tutuştular ve usul usul, acelesiz yürümeye başladılar. "Cenk'le beraber ortaokuldan arkadaşlarla buluştuk. Bırakmadılar bir türlü..." derken şikâyet eder gibi konuşuyordu Mert.

"Herkesle arkadaş kalmayı nasıl başarıyorsun anlamıyorum."

"Ben bir şey yapmıyorum ki... Onlar bir şekilde yapışıp kalıyorlar. Bak mesela Cenk..." dedi gülerek. "Anaokulundan beri belalım gibi peşimde... Bu arada Cumartesi günü de lise buluşması var. Sen de gelirsin değil mi?"

"Yok, ben kendimi pek rahat hissetmiyorum öyle ortamlarda," derken rahatsızlığının aslında çok daha geniş kapsamlı olduğunu haykırmak istediğini düşünüyordu.

"O neden?"

"Ne bileyim." Konuyu değiştirmek ister gibi hızlıca ekledi. "Zaten o gün annemin ölüm yıldönümü. O yüzden..."

"O zaman ben de gitmem."

"Hayır. Sen git ve eğlenmene bak."

"Sensiz eğlenemem ki..."

"Konu kapanmıştır."



Kahve hazırlamak için mutfağa gitmiş ama çoktan kaynamaya başlamış olan suyun altını bir türlü kapatamamıştı. Mutfağa yayılan buharı izlerken düşüncelerinin de aynı şekilde dağıldığını görüyordu sanki. Mert'in, yaptığı iş ile ilgili hiçbir şey sormaması buna rağmen sürekli kendi işinden ve yoğunluğundan bahsetmesi canını sıkıyordu. Psikiyatriste gittiğini de söyleyememişti henüz. Az önce çat kapı gelen Cenk de sıkıntılarının üstüne tuz biber ekmiş, birlikte eğlenceli planlar yapmaya

başlamışlardı. Bir türlü kendisini ait hissedemediği bu yakın arkadaşlık, aslında ne kadar yalnız olduğunu hatırlatıp duruyordu Defne'ye.

Onlar içeride gülüp konuşurken psikiyatrist konusunu yine açamayacağını anladı. Mert ve Cenk'e kahvelerini verdikten sonra kendi fincanını alıp sabah gireceği son sınavına hazırlanmak üzere odaya gitti.



Ertesi gün sınavdan sonra buluştuklarında metronun gelmesini beklerken çok susadığını hissetti Defne. Mert'in yanından ayrılıp istasyonun diğer ucundaki otomata gitti. Su almak için otomata para atmıştı ki Metronun geldiğini duydu. "Kaçırdık," dedi kendi kendine. Koşsam yetişebilir miyim, diye düşünürken metrodan inen kalabalığın arasında Deniz'i gördü. Onun kıpkırmızı olmuş yüzünü ve dehşete düşmüş gibi açılmış gözlerini fark edince şaşkınlığı, yerini endişeye bıraktı. Nefes almakta güçlük çekiyor gibi görünüyor, kalabalığın arasından koşarak uzaklaşmaya çalışırken eliyle göğsünü tutuyordu. "Deniz Bey," diye bağırdı arkasından ama sesini duyuramadı. Sarsak adımlarla merdivenleri tırmanmaya başlamıştı bile Deniz, sendelediğini görünce iyice telaşlanıp peşinden koşmaya başladı. İnsanları yara yara ona ulaşmaya çalışıyor ve seslenmeye devam ediyordu.

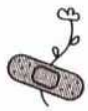
Metrodan çıkar çıkmaz nispeten tenha bir ara sokağa girip kendini yere bıraktığını gördü. Nefes nefese kalmış olsa da hızlanıp yetişti. "İyi misiniz?" diye sordu panikle. Deniz kafasını kaldırıp bakmıyor, soluk alamıyormuş gibi görünüyordu. "Ben Defne..." dedi çaresizce. "Fotoğraflarınızı çeken hani..." Çantasını bir kenara fırlatıp, yerde yatan adamın gömleğinin üst düğmesini

açtı. "Göğsünüz mü sıkışıyor?" diye sordu, cevap alamayınca daha da korktu. Titreyen elleri ile yere bıraktığı su şişesinin kapağını açtı. "Biraz su içseniz?" Deniz'in, ağzına dayanmış su şişesine verebildiği tek tepki kafasını iki yana sallamaktı.

Bütün vücudu korkudan zangır zangır titreyen Defne, hızla ayaklandı. Ambulans çağırması gerektiğini düşünerek elini cebine attı ama telefonu yoktu. Yere çöküp çantasını olduğu gibi boşalttı ama orada da değildi. "Telefonum yok," diye bağırdı çaresizce. Giderek kötüleşen Deniz'e bakıp, "Ben yardım çağırıp geliyorum," diyerek caddeye doğru koşturdu. Kalabalığa yaklaşır yaklaşmaz, "Arkadaşım kalp krizi geçiriyor galiba, ne olur biri yardım etsin," diye bağırmaya başladı. Yoldan geçen birileri durup, "Ambulans çağırdınız mı?" diye sordular. "Nerede arkadaşınız?"

Defne, ara sokakta yerde öylece yatan Deniz'i işaret etti.

Yardım etmek için duran adamlardan biri yanındakilere, "Siz şuraya kadar taşıyın ben taksi bulayım, en hızlısı o," deyip caddeye dönerek elini kaldırdı.



Acil serviste, olanların şokunu atlatmaya çalışırken endişeliydi Defne. Telefonu yoktu ve Mert'e haber veremeden kendini acilde bulmuştu. Resepsiyondaki hemşirenin yanına gitti çekinerek. "Telefonu kullanabilir miyim acaba? Arkadaşımı apar topar buraya getirirken düştü galiba benimki, bulamıyorum... Erkek arkadaşıma haber vermem gerekiyor."

Güler yüzlü hemşire telefonu uzatıp, "Tabii. Buyurun," dedi kibarca.

Defne birkaç tuşa bastıktan sonra durdu, yüzünde tuhaf bir ifade belirdi. "Numarasını bilmiyorum ki..." dedi kendi kendine. Şaşkınlıkla kendisine bakan hemşireye açıklama yapması gerekiyormuşçasına, "Sürekli birlikteyiz de..." dedi. "Ezberlemek hiç aklıma gelmemiş."

"Kendi numaranızı aramayı deneyin. Belki biri bulmuştur. Oradan numarayı da alırsınız."

"Doğru!" Kendi numarasını çevirdi hızla. "Kafa kalmadı ki..." diye kızdı kendine. Defalarca çalan telefonun açılmasını ümit etti ama olmadı. "Cevap yok..." dedi hemşireye bakıp. "Yine de teşekkür ederim."

Sandalyeye bıraktı kendini, ne yapması gerektiğini düşünerek etrafa bakınıyordu. Gözü, Deniz'in çantasına takıldı. Çantayı kucağına alıp açtı. Eski model, kapaklı bir telefon gördü. Belki ailesinden birine ulaşırım, diyerek rehbere girdi. Doktor Emel Uygur ve yanına "iş" diye not düşülmüş birkaç isim vardı sadece. Şaşırmıştı rehberinde bu kadar az isim olmasına. Telefonu kapatıp yerine koyduktan sonra çantadaki diğer şeye baktı. "Belki numaralar buradadır..."

Ümitle alıp açtığı defter bir günlüktü. Bir an tereddüt etse de, rastlayacağı bir ismin rehberdekilerden biri olması ihtimaliyle okumaya başladı.

Bugün, benim için pek bir umut kalmadığını söyledi doktor. İçten içe bunu hep bilsem de, çok üzüldüm. Öleceğim gerçeğinden ziyade, öldüğümde hiç yaşamamış gibi olacak olmam üzdü beni. Ben gittikten sonra kimsenin hafızasında bana dair bir anı olmayacak. Buhar olup göğe yükseleceğim. İçinde yaşadığım dünya, benim dünyam değil. Hiç olmadı. Keşke bu dünyaya dair birkaç güzel anım olsaydı.

Annemle babam o kadar erken ölmeseydi, acaba ben de uzun yaşar mıydım? Ya da, içinde boğulduğum bu yalnızlık... Onlar hayatta olsaydı yine böyle hisseder miydim?

Bazen kendime kızıyorum. İnsanlardan korkup aralarına giremiyorum. Ama yalnız kaldığımda da üzülüyorum.

Bugün internette bir ilan gördüm. Bir fotoğrafçının ilanı... Aklıma bir fikir geldi, yaşadığımı kanıtlayacak fotoğraflar olsa...

Bugün öğle yemeğimi kocaman bir oyuncak ayı ile yedim. Fotoğraflarımı çeken Defne Hanım, bana sürpriz yapmış. Uzun zaman sonra aldığım ilk hediyeydi. Çok mutlu oldum. Keşke bu oyuncak ayı konuşabilseydi. Belki o zaman, ev bu kadar sessiz olmazdı.

"Çok teşekkür ederim. Zahmet verdim," dedi Deniz her zamankinden daha çekingen bir tavırla. Acil servisin önünde ne yapacaklarını nereye gideceklerini bilmez gibi duruyorlardı.

"Olur mu öyle şey... Kalp krizi olmadığına sevindim ama... Çok korktum sizi öyle görünce."

"Metro çok kalabalık oluyor diye hiç binememiştim. Ölmeden yapılacaklar listemde vardı... Ama tabii inmem bir durak sürdü..." derken kafasını azıcık kaldırdı. Düştüğü durumdan mahcup olmuş, açıklama yapma ihtiyacı hissetmişti. "Panik atak geçirdim."

Defne üzüldüğünü belli etmemek için kafasını çevirdi. Önlerine doğru yanaşmakta olan taksiyi görünce, "Hadi... Eve bırakayım seni," diyerek elini kaldırdı.

"Ben kendim giderim. Bir şeyim yok, gerçekten..."

"Olmaz. Hem, evde de birkaç kare çekmiş olurum. Sürekli aynı yerlerde olmasın fotoğrafların."



Oldukça eski eşyalarla döşenmiş iki katlı evin oturma odasında, yeşil eski bir koltukta oturuyorlardı. Defne etrafa, Deniz ise şaşkınlığını gizlemeye çalışan kıza bakıyordu. "Babaannemle dedemin eviydi burası," dedi kısık bir sesle.

Defne gülümseyerek koltuktan kalkıp, halıya otururken, "Çok şirinmiş, çok sevdim," diyerek gülümsedi. Makinesini çıkarıp koltuğun kenarına misafir gibi ilişmiş olan Deniz'in fotoğrafını çektikten sonra , "Sana bir şey sorabilir miyim?" dedi kısık bir sesle. Sanki bu evde yüksek sesle konuşulamazmış gibi hissetmişti.

"Sor..."

"İstemeden hasta olduğunu öğrenmiş bulundum..." diye mırıldandı. "Hastalığın..."

"Pankreas kanseri," dedi Deniz yere bakarken. Yüzünde tebessüme hiç benzemeyen bir gülümseme vardı.

"Umarım en kısa zamanda sağlığına kavuşursun."

"Sanmıyorum. Pek umudu olan bir hastalık değil." Kafasını kaldırıp Defne'ye bakarken sıradan bir şeyden bahsediyor gibiydi. "Doktorum açık açık söyledi zaten. Birkaç aydan uzun yaşarsam şanslıyım."

"Söyleyecek bir şey bulamadığım için özür dilerim."

"Söylenecek bir şey yok ki..."

Üzerine oturduğu halı birden bacaklarına batmış gibi kalkıp, koltuğa, Deniz'in yanına geçti. Büyük bir sırrı ifşa edercesine, "Hastanede seni beklerken belki ulaşacak bir numara bulurum diye defterine baktım," dedi. "Özür dilerim." Kafasını yere eğdi, tırnağının kenarından çekiştirerek uzattığı deri parçasını kopardı. "Ben... Yazdığın birkaç cümleyi gördüm... Bir tanesi, beni çok sarstı." Kafasını kaldırdı, şaşkın gözlerle kendisini izleyen Deniz'e baktı. "İçinde yaşadığım dünya benim dünyam değil, yazmışsın. Geçenlerde psikiyatristime buna benzer bir şey söylemiştim. Saatlerdir aklım orada. Neden öyle bir cümle kurdun?"

"Sen neden kurdun?"

Sorusuna soruyla cevap verilmesini hiç beklemiyordu ama bu soruya cevap vermek için çok uzun zamandır bekliyordu sanki Defne. Konuşmak için yutkunmadı bile.

"Kendime ait hiçbir şeyim yokmuş gibi hissediyorum son günlerde. Kendi hayallerim yok. Kendi ailem yok. Kendi arkadaşlarım yok. Çevremdeki herkes... Hayatımdaki her şey bir başkasına bağlı..."

"En azından bunu değiştirebilecek bir ömrün var."

Deniz henüz cümlesini bitirmeden keskin bir ışıkla aydınlandı yüzü. Bitmek üzere olan ömrünün bir anı daha ölümsüzleşmişti patlayan flaşla birlikte.

"Ya yoksa?" dedi Defne, çektiği fotoğrafa gülümseyerek bakarken, "Bu kare gerçekten çok güzel oldu..." Koltuğun üzerine atıverdiği çantasına uzanıp içinden aldığı fotoğrafları Deniz'e uzattı. "Bak bunlar da daha önce çektiklerim. Hepsi bitince gösterecektim ama... İstersen sende kalsınlar."

Uzanıp aldığı fotoğraflara bakmadı bile... O sırada çantasını alıp ayağa kalkmış olan Defne'ye dönüp, "Teşekkür ederim," dedi sadece.

"Ben artık gideyim de, sen de dinlen." Üst kata çıkan merdivenleri fark edince, "Odana çıkacaksan eğer yardım edeyim gitmeden," diye ekledi.

Deniz, eli ile yeşil kanepeyi işaret edip gülümsedi. "Odam burası,"

"İki katlı evde, burada mı uyuyorsun?"

"Dedem ve babaannemle yaşarken burada uyurdum. Onlar gittikten sonra da yatağımı değiştirmek istemedim."

Kapıya doğru attıkları iki adımdan sonra Defne bir an duraksadı, "Son bir soru sorabilir miyim?" dedi merakla. "Eğer geçmişe dönebilseydin, neyi değiştirirdin?"

"Yatağımı..."

Eski evin eski kapısı kapandıktan sonra kapının iki yanında iki farklı şekilde gülümseyen iki genç insan vardı.

Gülümsemeye devam ederek yürümeye başladı. Hava kararmış kafası karışmıştı. Bu halinden kurtulmak ister gibi başını salladı. Biraz daha hızlı yürümeye başladı. Deniz'i gördüğü yerden itibaren yeniden yürüyüp telefonunu bulmayı umuyordu.

Deniz'in peşinden metrodan çıktığı yere vardığında, onca insanın geçtiği merdivenlerin az ötesinde mucize gibi bir şey oldu. Çalılıkların arasında yanıp sönen bir ışık gördü. Kolunu uzatıp aldığı telefonunda o sırada gelen bir mesajla birlikte, kaydı düşmüş onlarca cevapsız çağrı ve sesli, yazılı yüzlerce mesaj gördü. Kalabalıktan uzaklaşıp tenha bir sokağın başında yere çöktü. Açtığı sesli mesajlar boş sokakta yankılanmaya başladı. Sırtını duvara yaslayıp ayaklarını uzatarak başını geriye attı.

"Defne neredesin? Meraktan öleceğim şimdi."

"Defne ne olur ara beni, korkmaya başladım."

"Metronun girişinde bekliyorum."

"Beş dakika içinde aramazsan polise gideceğim."

"Defne yalvarırım artık neredeysen ara beni!"

Mert'in telefondan yükselen sesindeki endişe gittikçe artıyordu. Çantasından ilacını çıkarıp ağzına attığı an bu kez arkadaşlarının sesini duymaya başladı.

"Defne, senin bu sevgilin kafayı yedi. Neredeysen çık ortaya vallahi polise falan gidecek gece gece."

"Defne... Mert gerçekten iyi değil. Şakaysa hiç komik değil bak."

"Defne, neredesin güzelim? Mert çok endişeli... Korkutma çocuğu."

O an, elinde sıkmakta olduğunu fark ettiği telefonun sesini kapattı. "Gerçekten başıma bir şey gelseydi kaçınız bana üzülürdünüz acaba..." dedi kendi kendine. "Hepiniz Mert'in üzülmesine üzülüyorsunuz."

Yanında, 168 cevapsız çağrı, yazan Mert'in isminin üstüne dokundu. Tam o sırada söndü şarjı biten telefonun ışığı. "Teşekkür ederim," diye mırıldandı rahatlayarak. Gözlerini kapattı. Kendi iradesi dışında gerçekleşmişti yapmak istediği şey. Sessizliğine minnettar olduğu telefonu cebine atıp otobüs durağına yürüdü anlamsız bir yorgunlukla.

Son otobüsün gelmesini beklerken oturmuş, başını nispeten soğuk demire yaslamış bu serinlik sayesinde biraz daha iyi hissetmişti kendisini. Onunla birlikte durakta bekleyen bir çift daha vardı. Ayakta durmuşlar, giderek yükselen bir gerginlikle tartışıyorlardı.

"Dayanamıyorum artık, anladın mı? Bunaldım!"

"Neyden bunaldın? Sevgimden mi?"

"Anla artık, aşk her şey demek değil! Sadece kendime ait bir hayatım olsun istiyorum. Senin arkadaşlarınla takılıyoruz. Senin iş sıkıntılarını dinliyorum. Sürekli senin istediğin yerlere gidiyoruz... Bir kere olsun bana senin işin nasıl diye soruyor musun?"

"Ne alakası var? İşimin ne kadar stresli olduğunu biliyorsun. Seninki gibi kolay değil..."

"Bak, yine yaptın! Benim işim senin için önemli değil. Varsa yoksa senin işin, senin arkadaşların, senin hayatın!"

"Otobüs geliyor..."

"Sen bin. Ben yürümeye karar verdim."

"Pınar! Gel şuraya, saçmalama!"

"Gelme peşimden!"

İşittiği bu tartışmanın aklında tetikledikleriyle ne gelen otobüsü gördü Defne, ne de sevgilisiyle tartışan adamın, uzaklaşan kadının arkasından koşup koşmadığını. Sanki o an kapanan bir perde geceyi bitirmiş günün ilk ışıklarına açılmıştı.

Ağrıdığını fark ettiği boynunu çevirip başının altına yastık niyetine koyduğu sırt çantasını çekiştirdi. Bir gün önce, evleneceği adamla sıcacık yatağında uyurken, şimdi bir kaldırımda yatıyordu. Bir gece önce, en sevdiği yüze bakarken, şimdi neredeyse hiç tanımadığı yalnız bir adamın evinin duvarına bakıyordu. Daha yirmi dört

saat bile geçmemişti aradan, işler bu noktaya nasıl gelmişti, aklı almıyordu.

Genel olarak zihnini kontrol edemediğini düşünüyordu ama bu kez bedenini de kontrol edememişti sanki. Eve gidemiyor, Mert'i arayamıyordu. Eve gitse, açıklaması gereken tek şey neden ortadan kaybolduğu olmayacaktı belki de... İçinde savaştığı, bucak bucak kaçtığı tüm o düşüncelerin de hesabını vermek zorunda kalacakmış gibi hissediyordu. İstemiyordu. Yüzleşmek, yanlış anlaşılmak ve deli gibi korktuğu o yalnızlığa sonsuza dek hapsolmak yerine, olduğu yerde kalmak bu sert ve soğuk kaldırımda gözünü kırpmadan yatmak daha mantıklı geliyordu işte.

Hava artık alacakaranlıktı. İzlediği evin penceresinden parlayan ışık, gözünde biriken yaşlarda kırıldı ve rengârenk bir bulut oluşturdu. Bulut dağılsın diye kırpıştırdı gözlerini, yanağından burnundan süzülüp kaldırıma düştü birkaç damla yağmur. Küçük pencerede hareket eden siluete, "Erkencisin," dedi kimsenin duyamayacağı bir sesle. "Seni de mi uyku tutmadı Deniz Bey?"

Yattığı yerden yavaşça doğrulup, yanaklarından kontrolsüzce boşalan yaşları umursamadan çantasından fotoğraf makinesini çıkardı. Penceredeki kırık ışıkla oyun oynar gibi görünen gölgenin fotoğrafını çekti. Daha makinesini gözünden çekemeden biri siyah biri sarı iki kedi belirdi pervazda. Onların sesiyle açılan pencerenin önüne, bir mama kabı çıkardı Deniz. Tabağa yumulan kedilerin başlarını usulca okşayıp camı kapattı aynı sükûnetle. Tam karşısındaki kaldırımda duruyordu... Kendisini orada, öylece, ona bakarken görmesinden çekinmemiş; aksine, fark edip içeri çağırmasını istemişti.

Perdesi aralık kalan pencereden yarım yamalak görünen Deniz'i fotoğraflamaya devam etti. Mutfaktı görünen yer, kahvaltı hazırlıyor, diye düşündü. Acıktığını fark etti. O kediler gibi yapmak, teklifsizce onun yanına gitmek istedi. Nedenini bilmiyordu ama bu adamın evi de tıpkı kendisi gibi tanıdık, güvenilir ve huzurlu geliyordu tuhaf bir şekilde.

Hava yavaştan aydınlanırken, mutfağın ışığı kapandı. Her ihtimale karşı, oturduğu yerden doğrulma ihtiyacı hissetti. Artık kontrol etmeye bile uğraşmadığı yaşlara, yüzüne konan sinek muamelesi yapıyor elinin ucuyla savuşturuyordu. Çantasını sırtına geçirip, elinde tuttuğu fotoğraf makinesi ile bir arabanın arkasına sindi. Beş dakika geçmedi ki Deniz omzuna taktığı kocaman çantası ile kapıda göründü. Ürkek adımlarla, karanlığın yavaşça silindiği sokağa doğru yürümeye başladı. İşe gitmek için erkendi. Bir gece önce hastanelik olmuş bir adam için daha da erkendi. Defne, endişe ve merakla, biraz da zihnini meşgul eden can yakıcı hislerden kurtulabilmek için Deniz'in peşine takıldı.

Birkaç adım önünden her zamanki gibi yere bakarak yürüyordu. Çantasının saplarını sımsıkı tutuyor, kaldırımın en sağından duvarlara değerek geçiyordu. Kendi sokaklarında, hiçbir şey olmuyormuşçasına yürüdüğü bu en doğal halleri de birkaç karede sabitlendi.

Birkaç yüz metre gitmişlerdi ki durdu Deniz.

Fark edilmemek için yine park halindeki bir aracın arkasına geçip eğilerek onun ne yaptığına baktı Defne. Çantasından çıkardığı bir kabı posta kutusuna koyuyordu. Anlamadı. Ama o anın fotoğrafını çekmeyi de ihmal etmedi.

Yeniden yürümeye başladığında takibe devam etti. Her hareketinin bir anlamı varmış gibi geliyordu. Bir-

kaç kez yerdeki çöpleri alıp, çöp kutusuna attı. Gördüğü hayvanların başlarını okşadı. Bir apartmanın giriş katındaki pencerede duran, solmuş saksı çiçeklerini kendi şişesindeki su ile suladı. Kendi ritmindeki sakin yürüyüşü sırasında, şehrin karmaşasında belki de kimsenin fark etmediği şeyleri görüyor onlarla ilişki kuruyordu Deniz. Kimse tarafından fark edilmemeye çalışan bir adamın, her şeye dikkat edebilmesine hayran kaldı.

Birkaç defa yorulup dinlendi, birkaç kez tökezledi ve neredeyse iki saat yürüdü. Otobüs ile kolayca gidebileceği işyerine her gün iki saat yürümesine içerledi Defne. İzlediği adamın kendisinden birkaç yaş büyük olduğunu bilmesine rağmen onu bir çocuk gibi görüyordu. Yanına gidip elinden tutmak, ona destek olmak ve her şeyin güzel olacağını söylemek istiyordu. Ancak, yapabildiği tek şey onun son arzusunu yerine getirmekti; yaşadığına dair gerçek kanıtlar toplamak...

Deniz çalıştığı binaya girdikten sonra, ilk gün oturduğu banka bıraktı kendini Defne. Her zaman tanıdık şeyleri daha çok severdi. Daha önce oturduğu bir bank varsa başka banka oturmaz, daha önce yediği bir yemek varsa yenisini denemezdi zaten. Hâlbuki o an, ikinci kez oturduğu bank dışında bu özelliğine dair tek bir belirti bile yoktu hayatında. Çok iyi tanıdığı ve sevdiği adamı korkutuyor olma ihtimaline rağmen, tanımadığı ama ona anlamsızca yakın gelen bir hissin peşine düşmüştü... Belki kendi kendine yarattığı bir histi bu, belki de sadece kendi kaçışına uydurduğu bir kılıf... Belki kimse o adama onun fotoğraf makinesinin objektifinden baktığı gibi bakmamıştı, hatta sadece oydu onu öyle gören... Bilmiyordu. Kafası karışıktı. Yorgundu. Zihni o kadar bulanıktı ki sık sık yaşlarla dolan gözlerine biri baksa içerideki bulanıklığın resmini görebilecekmiş gibi geliyordu.

Saatin kaç olduğunu bilmese de vücudundaki tepkiler, ilacını alması gerektiğini söylüyordu. Açtı. Suyu yoktu. Yanında çok az nakit para vardı. Birkaç adım ötesindeki simitçiden bir simit, bir de su aldı. Simidinin yarısını bile yiyemeden, ilacını içti hemen. Midesini bulandırmıştı yarı aç mideye ilaç içmek... Bulanan sadece zihni değildi artık. Vücudunun her parçası tepki veriyordu. Kocaman bir karmaşaydı bedeni. Hislerini, mantığından ayrı tutmak; zihni ile kalbini ayrı odalara koymak ve birkaç saat dinlendirmek istiyordu.

Ellerini yüzüne kapattı önce, sonra yanaklarını tokatladı. "Ne yapıyorum ben?" dedi yakarır gibi kendi kendine. "Neden yapıyorum?" Bu defa kafasının içinde yankılandı sorusu. Aklına psikiyatristi ile konuştuğu şeyler geldi. "En iyi anında ortaya çıkan ve şimdiki zamanını baltalayan geçmiş travmalar..." diye geçirdi içinden. "En iyi anımda beni avladılar."

Yanından gelip geçen insanların görmesini umursamadan hıçkırarak ağlamaya başladı. Anne ve babasını düşündü. On iki yaşındayken ansızın kaybettiği annesini, onun ölümünden sonra hastalanan babasını... Babasının ebeveyni olmak ve ona bakmak zorunda kaldığı günleri düşündü. Onu beslediği, temizlediği, uyurken nefesini kontrol ettiği zamanları... Deniz'i bir çocuk gibi görüp ilgilenmek istememin sebebi budur belki, diye düşündü. Onu görünce o günlere gitmemin, zihnimde kilitli bir sandıkta duran ıstırap ve çaresizlik dolu günleri hatırlamamın sebebi... Belki de onun da ailesini kaybetmiş olmasıydı hislerini tetikleyen. Sonunda, karşısına onu anlayabilecek biri çıkmış olabilir miydi? Onunla aynı acıları çekmiş, onunla aynı korkulara sahip biri... Sorgulamaktan yoruldu. Cevaplar en az önemsiz kısmıydı aslında. Çünkü sebebi her ne olursa olsun hissettiği şeyleri ve kaçma isteğini değiştirmiyordu.

Mert geldi aklına... Alt dudağını ısırdı ağlarken. Isırmasa, ismini çığlık çığlığa bağıracaktı. Kendinden nefret ediyordu. Hissettiği şeylerden nefret ediyordu. Herkes gibi olmak, mutluluğunu doyasıya yaşamak; sonsuza kadar mutlu etmek istediği adamla bir ömür geçirmek istiyordu. Ne kadar zor olabilirdi ki? Çok, çok zordu işte. Hissettiği şeyler doğru olmasa bile ordaydı. Elinden ne gelirdi, bilmiyordu. Mert'i kaybetmekten öylesine korkuyordu ki, bu korkuyla yüzleşmek için üstüne üstüne yürüyordu sanki. O an kalkıp, ona koşabilirdi ama ayakları gelecekteki güzel günlere değil, çözemediği geçmişine doğru ilerliyordu. Oradaki düğümler ayaklarına dolaşmış, geleceğine yürümesine izin vermiyordu.

Çantasını oturduğu banka koyup, kafasını arkasına yasladı. Uykusuzluk ve ilacın etkisi yüzünden oracıkta uyumaktan korkuyordu ama yalnızca birkaç saniye bakabildi gökyüzüne. Bedeni, biraz daha düşünürse dayanamayacakmış gibi, ondan izin bile almadan uykuya geçti.



"Defne Hanım?"

Gözlerini açtığında, tepesinde parlayan güneşi engelleyen bir siluet vardı önünde. Arkasından vuran güneş yüzünden karşısındaki yüzü seçemedi önce, ancak burnuna dolan lavanta kokusundan tanıdı onu.

"Defne Hanım, iyi misiniz?"

Gözlerini güçlükle açıp, "Saat kaç?" diye sordu doğrulmaya çalışarak. Aklına söyleyecek başka bir şey gelmemişti.

"On bir," dedi Deniz saatini gösterip. "İyi misiniz siz?"

İyi değildi. Birkaç saat, bir tahtanın üzerinde uyumak daha da yormuştu onu belli ki. Göğsündeki korkunç ağırlık, sırtındaki ve boynundaki ağrılarla birleşmişti şimdi, zihni öncekinden daha bulanıktı. "İyiyim," diye bir yalan uydurdu zorlanarak. Ne halde olduğu yüzünden belliydi muhakkak ama Deniz'i endişelendirmek istemiyordu. Nihayet adamın gözlerine bakabildiğinde çoktan endişelendiğini fark etti.

"Fotoğraf çekmeye geleceğini düşünmemiştim bugün," dedi yanına otururken. "İyi oldu seni görebildiğim, boşuna bekleyecektin yoksa."

"Erken değil mi öğle arası için?" diyebildi Defne, saatin kaç olduğunu ancak idrak edebilmişti.

"İşten ayrıldım," diyerek ayakucuna bırakmış olduğu kutuyu işaret etti. "Eşyalarımı almaya gelmiştim bugün."

"İşi mi bıraktın?" Çok da şaşırmamıştı aslında ama ne tepki vereceğini bilemedi. Onu rahatlatmak ister gibi, "İyi yapmışsın," dedi sadece.

"Önünde sonunda bırakmam gerekiyordu zaten. Ama dünkü olaydan sonra vaktin geldiğini hissettim." Başını yere eğdi. Cılız bir gülümseme vardı yüzünde. "Daha ne kadar yaşayacağımı bilmeden, günümün yarısını işte geçirmek istemedim."

"Ne yapacaksın bundan sonra? Bir planın var mı?"

"Bilmem," Gülümsedi. "Dünkü başarısızlığımdan sonra ölmeden önce yapmak istediklerimi tekrar gözden geçirmem gerekiyor."

"Neler var listende?"

"Komik şeyler," dedi utanarak. "Otobüse binmek, İki metreden yüksek herhangi bir yerden şehri izlemek... Anlayacağın üzere yükseklik korkum da var..." diye ekledi açıklama yapar gibi. "Sokakta dans etmek..." Ka-

fasını iki yana salladı, gözlerini kapattı. "Çok sıradan şeyler..."

Bir başkası için sıradan olabilir ama bunları hiç yapamamış biri için ne büyük ve ne heyecanlı şeylerdir kim bilir, diye düşündü Defne. İstemsizce gülümsedi. "Her birini fotoğraflamak isterim," dedi. "Sen de istersen tabii..."

"Ne güzel olurdu."

"Olduralım o zaman."

"Vaktini bu kadar çalmak istemem ama..."

"Vaktimi doldurabileceğim başka ilginç bir şey yok." Deniz'in, parmakları ile oynadığını fark edince onu rahatsız ediyor olmaktan korktu. "Israr etmem elbette, ama sen de istekliysen ben gerçekten çok isterim." Deniz, başıyla onayladı sadece. Cılız gülümsemesi, yüzüne yayıldığı an Defne büyük bir rahatlama hissetti. "Nereye şimdi peki?"

"Eve gidiyordum."

"Yürüyecek misin yine?" Deniz başıyla onayladı. "Uzun bir yolculuk olacak. Kutunu taşımana yardım etmemi ister misin?"

"Hiç gerek yok, ben hallederim," dedi hızlıca. "O kadar ağır değil..."

"O zaman sana eşlik edeyim. Belki bir kaç kare fotoğrafını yakalarım. Olmaz mı?"

"Vaktin varsa..."

Sözünün gerisini dinlemeden hızlıca ayaklandı Defne. Çalıştığı binayı işaret edip, "Tam önünde dur, son iş gününü fotoğraflayalım," dedi gülümseyerek. "Güzel bir anı olur."

Yüzüne vuran güneşten kısılmış gözleri ve kızaran yanakları, elinde sımsıkı tuttuğu kutuyla birlikte bir küçük kareye daha girdiler.

Sabah ayrı ayrı yürüdükleri yolu bu kez yan yana ama aynı sessizlikte yürüyorlardı. Saksıdaki solmuş çiçekleri suladığı evin önünden geçerlerken, açık pencereden aniden uzanan bir baston önlerini kesti. Deniz birden donakaldı. Defne, pencereye baktığında oldukça yaşlı bir kadının gülümseyerek onlara baktığını gördü. "Sonunda yakaladım seni," diye bağırdı kadın. Onun şirin yüzünü ve gülümsemesini gören Defne, korktuğu için başını yerden kaldıramayan Deniz'i dürttü, "Sana diyor..."

Görünüşünden hiç beklenmeyecek bir cıvıltı çıktı kadının ağzından. "Çiçeklerimi sulayan çocuk sensin değil mi?"

Deniz başını yavaşça kaldırıp kadınla göz göze geldiğinde, kırış kırış olmuş yüzündeki bütün çizgilerin dudaklarından yayılan tebessümle iyice belirginleştiğini fark etti. "Sayende neredeyse çiçek açacak bu haylazlar, teşekkür ederim yavrum benim." Bastonu içeri çekip, "Az bir durun bakayım orada," diyerek içeri girdi.

"Ne güzel, değil mi?" diye sordu Defne fısıltıyla. "Fark etmiş seni demek ki..."

"Birden kızacak sandım ama..."

"Neden kızsın?" derken dirseği ile Deniz'in koluna dokundu. "Çok sevimli bir şey yaptığın!"

Yaşlı kadın tekrar pencerede belirip bastonuna astığı bir poşeti dışarı uzattı. "Torunum pişirdi bunları. Yersiniz!" Deniz, çekinerek uzanırken, "Hiç gerek yoktu," diye geveledi. Kadın birden, "Al bakim," diye bağırınca da panikle alıverdi torbayı.

"Güzelce yiyin, tamam mı?"

Deniz, tamam, diyen uslu bir çocuk gibi salladı kafasını. Defne hemen makinesini çıkarıp, "Birlikte bir fotoğrafınızı çekebilir miyim?" diye sordu.

"Çek çek, ama dur başımı bağlayım," deyip omuzlarındaki başörtüsünü kır saçlarına doladı Kadın. "Hadi çek!"

Defne, yaklaşmasını işaret etti Deniz'e. Suladığı yarı canlanmış çiçekler, yaşlı kadın ve Deniz'in ürkek tavrı... Deklanşöre bastığı an, çektiği kareye âşık olmuştu bile. Gözleri doldu. Kadına hızlıca veda edip, yürümeye devam ettiklerinde poşeti kutusunun içine düzgünce yerleştiren Deniz'e, "Hayatımda çektiğim en güzel fotoğraflar seninkiler," dedi hâlâ nemli olan gözlerle. "Hepsi bir kareden öte... Öyle derin ki..."

"Teşekkür ederim... Mutlu oldum."

"Asıl ben mutlu oldum! Kaç fotoğrafçıya denk gelir ki böyle güzel hikâyesi olan fotoğraflar?" İçindeki boşluğa giden, anlamsız derin bir nefes aldı. "Kaybolmuştum," dedi birden. Cümlesi dudağından dökülene kadar ne düşündüğünü bile bilmiyordu. Bir nefes daha aldı. "Seni görene kadar, kaybolduğumun farkında değildim ama..." diye itiraf etti. İnsanlara içini açamazdı normalde, ancak yanındaki adamın onu asla yargılamayacağını ve tuhaf bulmayacağını bildiğinden söylediklerinden pişman olmayacağını düşündü. "Nasıl hissettiğimi bilmediğimden, içimde neler olduğunu da çözemiyordum. Yalnız hissetmeye hakkım yokmuş gibi, içimdeki boşluğu bir sürü kalabalık ile dolduruyordum. Ama sonra..." Birden olduğu yerde durdu. Deniz'e bakmasa da onun da durduğunu fark etti. "Sonra farkına vardım ki, başkasının dünyasında yaşamak yalnızlığımızı alıp götürmüyor. Kendi dünyam olmadan, kendim de var olamam ki... Kendim bile yoksam, nasıl yalnız hissetmem?" Deniz'in gözlerine baktı. Kirpiklerinin arasında öyle derin bir parıltı vardı ki, söylediği her şeyi tam olarak anladığını hissetti.

Deniz, sımsıkı tuttuğu kutuya parmaklarını iyice geçirip, "Teşekkür ederim," dedi.

"Ne için bu teşekkür?"

"Yirmi yedi yaşındayım. İlk kez biri benimle, anladığım dilden konuşuyor."

Defne, hazırlıksız yakalandı bu cevaba. Yere çöküp, ellerini yüzüne kapattı. Sanki bambaşka bir dünyadaydı. Sanki iki kişilik bu dünyada başka bir dil konuşuyorlar, başka da kimse o dili bilmiyordu. Birkaç haftadır uzaktan fotoğraflarını çektiği, yirmi dört saatten az bir süredir hayatına girdiği bu yalnız yabancı, rüyasında kendini başka bedende görüyor gibi hissettiriyordu ona. Uyanması gerektiğini biliyordu. Köşeyi döndüklerinde onu evine bırakıp, ilk otobüse atlayıp kendi evine gitmesi gerekiyordu. Ama buna ne gücü, ne cesareti ne de hevesi vardı. İçinde yaşadığı ıstırapları saklayarak insanları kandırmaktansa, bir anda içine çekildiği bu garip rüyaya devam etme isteği ile yanıp tutuşuyordu. Kaç dakika öyle kaldı, Deniz kaç dakika korkarak onu izledi bilmiyordu. Derin nefesler alıp, yanaklarından akan yaşları kuruladıktan sonra kendini toparladı. Ayağa kalkıp birden, "Bugün sende kalabilir miyim?" diye sordu. "Emrivaki gibi olsun istemiyorum ama... Bugün misafirin olmayı çok isterim."

Deniz, şaşırmıştı. Hiç yatılı misafiri olmamıştı. Daha yeni tanıştığı birinin evinde kalma isteği, onun için o kadar anlaşılmaz bir şeydi ki ne cevap vereceğini bilemeden öylece durdu.

"İstemiyorsan sorun değil, sadece uzun uzun sohbet edebiliriz diye düşünmüştüm." Onu ikna etmek istese de rahatsız olacağı hiçbir şeye zorlamak istemiyordu.

"Olur," dedi birden Deniz. Çok isterdi. Biriyle uzun uzun konuşmak, yapılacaklar listesinde vardı zaten. An-

cak yapabileceğini hiç düşünmemişti. Aynı dili konuştuğu, ilk andan itibaren güvenini kazanan hatta belki de hayatının biraz daha uzamasına vesile olan bu genç kadından ne zarar gelirdi ki... Tuhaftı ama başkalarından çekindiği gibi çekinmiyordu ondan. "Eğer ailen sorun etmezse kal tabii, üst katta babaannemlerin odasında uyuyabilirsin."

Kocaman bir gülümseme yayıldı Defne'nin yüzüne. Yine sessizce yürümeye devam ettiler. Köşeyi dönene kadar konuşmadılar hiç ama sanki yol boyu bir şeyler paylaşıp durmuşlar gibi geldi ikisine de. Sessizliğin genellikle yarattığı tuhaf his, aralarında oluşmadı. Sabahki posta kutusunun önüne geldiklerinde Defne dayanamayıp, "Sabah da seni takip ettim," diye itiraf etti. "Gece meraktan duramadım, buraya geldim kontrole. Sonra da yol boyu gizlice fotoğraflarını çektim. Umarım kızmamışsındır."

"Hayır, kızmadım. Ama keşke zahmet..."

"Şunu söyleyip durma," diye sözünü kesiverdi. "Zahmet değil, harika bir deneyim bu fotoğraflar!" Defne artık onun utangaç sessizliğine alıştığı için karşılık beklemeden devam etti. "Posta kutusuna ne bıraktığını çok merak ettim ama..."

"Yiyecek bırakıyorum... Evsiz dostlarım var. İki kişiler. Onlar da benim gibi pek konuşkan değiller. Birkaç kere sabah kendime sandviç hazırlarken, onlara da yapmıştım. Sonra rutinimiz oldu. O saatte daha uyuyorlar diye posta kutusuna bırakıyorum... Kalkınca gelip alıyorlar."

Defne, onu övmek istedi. Ne kadar iyi biri olduğunu kendisine de söylemek, saatlerce hayranlığını anlatmak... Değil aklından geçenlerin tamamını söylemek, buna dair tek kelime etse mahcup olacağını bildiğinden gülümsemekle yetindi.



Yaz akşamının, geç gelen karanlığı tüm şehre yayılırken; bahçedeki masaya hazırladıkları mütevazı akşam yemeğini yiyorlardı. Öğlenki karşılaşmalarından akşamın o saatine kadar, ikisi de pek alışkın olmadıkları halde, bir saniye bile susmadan muhabbet etmişlerdi. Her zaman iyi bir dinleyici olsa da, konu açmakta ve kendini ifade etmekte hep zorlandığını hisseden Defne için oldukça tuhaf bir durumdu. İnsanlarla nadiren iletişim kurabilen Deniz için ise tarifi dahi mümkün değildi. Yine de bu olağanüstü durum her ikisinin de çok hoşuna gitmişti.

Tabağındaki yemeği son lokmasına kadar yiyen Defne, suyundan bir yudum içtikten sonra derin bir soluk aldı. "Çok yedim..." dedi bir elini karnına koyup. "Bu kadar yetenekli bir aşçı olduğunu düşünmemiştim!"

"O kadar uzun süredir yemeğimi kendim pişiriyorum ki, ister istemez biraz ustalaştım sanırım. Çok sevindim beğenmene."

Boş tabakları üst üste koyup masayı toparladılar. Defne kendine kahve demledi, Deniz de bitki çayı... Bahçedeki ikili salıncağa yan yana oturup, sohbetlerine yıldızların nadiren belirdiği gökyüzüne bakarak devam ettiler. Defne, çekinerek hastalığını sordu; kötümser cevaplar alınca konuyu değiştirdi. Deniz, okulu ile ilgili sorular sordu; farklı senelerde aynı okulda okumuş olduklarını fark ettiler. Sadece yirmi dört saattir gerçek anlamda tanışıyorlardı ama on iki saattir kesintisiz sohbet ettiklerinden sanki yıllardır tanışıyorlarmış gibi geliyordu.

"İşin komik tarafı ne biliyor musun?" derken yüzünde hüzünlü bir gülümseme vardı Deniz'in. "Cennette, bu dünyadakinden daha çok tanıdığım var." Gözlerini gökyüzündeki en parlak yıldız kümesine dikti. Sokak

lambasının yüzüne vuran ışığı altında, olduğundan daha hüzünlü görünüyordu. "Annem, babam, dedem, büyükannem..." diye saydı yıldızları sayar gibi yapıp. "Onlara anlatabileceğim güzel anılarım olsun istiyorum."

"Bir sürü var..." dedi Defne sıcacık bir ses tonu ile. "Birçoğunu da yaratacaksın."

"Fotoğrafları yanımda götürebilir miyim acaba?"

"Orada gerek olmaz bence. Onlar bizi izliyordur zaten."

"Korkunç..." Gözlerini yıldızlardan çekip, elinde çevirip durduğu boş bardağa dikti. "Büyükannem, annemle babam için; gökyüzünden seni izlemeye devam edecekler, demişti. İyi niyetle söyledi ama çocukken beni çok korkutmuştu bu..." Sesini daha da alçalttı. "Sürekli izlendiğimi düşünmek hoşuma gitmemişti."

"Özel anlarımıza saygı duyuyorlardır bence," dedi Defne şakacı bir kıkırdamayla. "Gözlerini kapatıyorlardır en azından."

Deniz gülümsedi. "Say ki şu an bizi izliyorlar, ne söylemek istersin ailene?" Defne'nin neşesi yerini hüzne bırakıverdi bir anda. Kafasını gökyüzüne çevirip, "Özür dilerim. Sizi hayal kırıklığına uğrattığım için..." dedi.

"Uğratmadın..." Elini kulağına dayamış, sanki gökyüzünden birisi ona bir şeyler fısıldıyormuş gibi dinliyordu. "Öyle söylüyorlar."

Deniz'in bu ufak şakasıyla çok mutlu olmuştu. Yüzüne yerleştirdiği cılız gülümseme ile ona döndü. "Sen ne söylemek istersin peki?"

"Yakında görüşürüz," dedi Deniz göğe bakıp gülümseyerek.

Burnunun direği sızladı Defne'nin. O iki kelime, yeryüzünün en büyük haksızlığıydı sanki. Daha ömrünün yarısında dahi değildi. Dünyaları hak ettiği halde,

dünyada yeterince uzun kalamıyordu bile. Biraz daha düşünürse o iki kelimenin ağırlığı altında ezilecekti... Kendini toparladı hemen. Son birkaç saattir istemsizce aklına gelen ve düşünürse mantıksız bulacağı için hemen konuşmak istediği konuyu açtı.

"Sana bir şey soracağım. Ama reddetmeden önce bir gece düşün. Olur mu?" dedi çekinerek. Göz temasından Deniz kadar korkmasa da, o an gözlerini kaçırmak zorunda hissetti. "Kaybolmuştum seninle tanışmadan önce, demiştim ya..." Stresli hissettiği her anında yaptığı gibi tırnaklarının kenarlarıyla oynamaya başladı. "Kendime ait olmayan bir dünyada, sadece başkalarını mutlu etmek için yaşıyormuşum gibi hissediyordum. Kendime ait hayallerim, arkadaşlarım, hiçbir şeyim yoktu. Ailem zaten yok..." Kanattığı parmağının üstüne işaret parmağını bastırıp, kanı yok saydı. "Kendime ait bir dünya yaratmak istiyorum. Belki bencillik diyeceksin ama seninle tanışmam kaderin işiymiş gibi geliyor bana. Sanki benim kendi yolumu çizmem ve içimdeki o derin yarayı iyileştirmem için sana, senin de yaşadığının kanıtlarını yalnızca fotoğraflarda değil benim zihnimde de biriktirmeme ihtiyacın varmış gibi geliyor."

Daha fazla dayanamayıp, Deniz'e baktı. Şaşkınlıkla dinlemesinden konunun nereye varacağını tahmin edemediği belliydi. Söyleyeceklerinin onu rahatsız edebileceğinden çekiniyordu ama sormanın başka bir yolu da yoktu. Birden, "Eğer sen de kabul edersen, bir süre yanında kalabilirim," dedi cesaretini toplayıp. "Hem sana arkadaşlık ederim, hem de sağlığın kötüye giderse yardımcı olurum..." Donup kalan Deniz'e fırsat vermeden, onu ikna etmek ister gibi devam etti. "Babam hastayken ona iki yıl ben bakmıştım, tecrübeliyimdir. Hem de, yaşadığın son ana kadar fotoğraflarını çekerim." Yan-

lış anlaşılmaktan korktu. "Umarım çok uzun yaşarsın da, benim çektiğim fotoğraflar amacına erken ulaşmaz ama... Ola ki söylediğin gibi erken ayrılırsan bu dünyadan, yaşadığını tüm dünyaya kanıtlamak için bu çektiğim fotoğraflarla bir sergi açarım. Hem senin son isteğin gerçek olur, hem de benimki..." Hâlâ sessizdi Deniz. Defne, giderek alçaltıyordu sesini. "Ev zaten iki katlı, istemediğinde ayakaltında da olmam... Ben vazgeçtim bıktım senden, dersen de hemencecik giderim..." Gözlerini kapatıp kendine kızar gibi, "Biliyorum," dedi, " Biliyorum haklısın susmakta, çok saçma bir istek bu ama..."

"Kabul," dedi Deniz onun daha fazla devam etmesine izin vermeden. "Kabul ediyorum."

Defne'nin kalbi ağzından dışarı çıkmaya çalıştı o an. "Gerçekten mi?" diye sordu inanamayarak. Onun bu kadar kolay ikna olmasını hiç beklememişti. İçten içe belki de reddedilmek istiyordu. Böylesi daha kolay olacaktı. Ama Deniz, kararlı bir şekilde, "Evet, çok isterim," dedi. "Son birkaç ayımda yalnız kalmaktan o kadar korkuyordum ki... Birkaç gün önce burada annemle babama senin aldığın oyuncak ayıyı gösterdim." Utanıp, gözlerini kapattı. Sırtını salıncağın arkasına yasladı. "Biraz utanç verici ama... Keşke canlansa da, evde bir ses olsa... Çok korkuyorum yalnız ölmekten, dedim." Hâlâ kapalı olan gözleri, gülümsemesi ile birlikte çizgi haline geldi. "Seni bana onlar mı yolladı acaba... Yoksa aklımı mı kaçırıyorum?"

"Kim yolladı ben de bilmiyorum ama... İyi ki yollamış. Arkadaşın olabilmek beni çok mutlu edecek."

"Ama sana ödeme yapmaya devam etmek şartı ile..."

"Bana kalacak ev, yemek ve sonrasında paha biçilemez bir fotoğraf koleksiyonu bırakacaksın. Ekstra bir ödemeye gerek yok."

"Olmaz öyle..."

"Tamam, sonra konuşuruz bunu." Deniz'in elindeki boş bardağı çekip aldı. "Saat geç oldu. Uyuman lazım."

"Odanı hazırlayalım, çarşaf falan serelim yatağa..."

"Ben hallederim. Odayı kendim keşfetmek istiyorum," diyerek ayağa kalktı. "İznin olursa tabii..." Deniz kabul ettiğini belirtmek için başını sallayınca ayaklandılar. Birlikte eve doğru yürürlerken Defne birden durup, "Yalnız..." dedi. "Yarın fikrini değiştirmiş olursan çekinmeden söyleyeceksin bana. Tamam mı?"

Deniz gülümsedi. Tebessümünün içinde yalnızlık, çaresizlik ve umut vardı. Defne o an anladı; asla "git" demeyeceğini.

Birbirlerine iyi geceler dedikten sonra gidip, kapısını arkasından kapattığı oda en az yarım asırlıktı. Öyle keskin bir kokusu vardı ki, gerçekten bambaşka bir dünyaya geldiğini hissetti. Onu çocukluğundaki güzel günlere götüren bir koku olsa da, o anda genzini yakması hoşuna gitmedi. Elinde sımsıkı tuttuğu çantasını bir kenara fırlatıp odayı incelemeye başladı.

Merakını uyandıran ilk şey kıyafet dolabı oldu. Koyu kahverengi, işlemeli kapağını açtığında, Deniz'in büyükannesine ait olduğunu düşündüğü, uzun ve bol elbiseler gördü. Çoğu basma ve pazen olan kumaşlara dokunurken, "Pişman olmayacağım..." diye mırıldandı.

Dolabı kapatıp, yatağın başucundaki birkaç kitabı karıştırdı. "Pişman olmayacağım..."

Kitapları bırakıp yatağa oturdu, cebinden telefonunu çıkardı. "Pişman olmayacağım," dedi tekrar tekrar. Elindeki cihaz, o anda bulunduğu odaya da buradaki nostaljik ve gerçek dışı görünen dünyaya da o kadar tersti ki görmeye dahi tahammül edemedi. Telefonu kitapların arasına sakladı... Görmezse, kaçabileceğini sanıyordu.

Ayağa kalkıp, üstüne giyebilecek bir şeyler bulmaya çalıştı. Ölü birinin kıyafetlerini giyme fikri hoşuna gitmese de başka çaresi olmadığından dolabı tekrar açıp içindekilere baktı. Ona en az on beden büyük gelecek uzun kollu yakaları dantelli bir gecelik buldu. Giymek için ayaklandığında başı döndü. İlaç saatini kaçırdığını anladı.

Çantasından ilaç kutusunu alıp, odanın içindeki banyoya girdi. Eski olsa da, sık sık temizlendiği belli olan banyoda küçük bir de küvet vardı. Kıyafetlerinden anladığı kadarıyla epeyce iri bir kadın olduğunu düşündüğü büyükannenin, o küvete nasıl sığabildiğini düşündü istemsizce. Küvetin içindeki tabureyi görünce cevabını almış oldu... "Sığamıyormuş demek ki..."

Aklının ara ara başka şeylere kayması hoşuna gitse de, başının dönmesiyle yeniden kendine odaklandı. Elindeki kutudan iki tane hap çıkarıp yutarak ağzını musluğa dayadı. İçtiği su ilaçları midesine gönderdikten sonra aynada gördüğü, yorgunluktan çökmüş suratına bakıp, "Doğru olanı yapmıyorum... Ama pişman olmayacağım," dedi kendini ikna etmeye çalışır gibi. "Yanlış yapsam da, kendim yapıyorum."



Aradan geçen günler birer fotoğraf karesine dönüşüyor, her ikisinin de aklına iyice yatmış olan sergi fikri için birikiyordu. Deniz'in hastalığı artık iyice ilerlemiş, yardıma daha çok ihtiyaç duymaya başlamıştı. Dışarıdan bakıldığında tam tersi gibi görünse de, bu tuhaf arkadaşlık aslında daha çok Defne'ye iyi geliyor gibiydi. Her gün listeden bir madde eksiltebilmek için gayret gösteriyor, onun gülümsediğini görünce mutlu oluyordu. Deniz'in tarifleriyle yemek işini de yavaş yavaş üzerine

almıştı. Evden ve onun yanından sadece alışveriş için ayrılıyor ve her seferinde aynı sokaktaki küçük dükkânları tercih edip en fazla birkaç dakika içinde geri dönüyordu.

Deniz'in ilaçlarını almak için her zaman gittiği eczane kapalı olduğundan, daha uzaktakine gitmek zorunda kalmıştı o sabah. İlk kez yaşadıkları alandan o kadar uzaklaşmış ve ilk kez kendisini aramak için asılan kayıp ilanlarına denk gelmişti. Bulduğu ilk boyayı alıp eve koştu, eline geçen kör makasla uzun saçlarını doğradı. Aynada, yabancılaştığı yüzüne bakarken, bir aydır kendi yansımasını görmekten nasıl da kaçtığını fark etti. Zayıfladığını hissediyordu ama yüzünden ne kadar belli olduğunu ancak görebiliyordu. Mimikleri yok olmuş, adeta bambaşka birine dönüşmüştü. Kayıp ilanlarının her birine, başka bir gülümsemesini koymuştu Mert. Ancak artık hiçbiri yoktu. Gülümsüyordu ama fotoğraflardakilere benzemiyordu hiçbiri. "Kayboldu..." diye fısıldadı küçük dudakları titrerken. "Ben değil belki ama... Ben sandığım her şey..."

Saç boyasını kenarı kırık bir cam kâseye boca edip eldiven giymeden, ellerinin kararacak olmasını umursamadan, sürdü kafasına aceleyle. Her seferinden bir öncekinden daha aptalca davrandığının farkındaydı. Küçücük bir kaçış, birkaç saatlik zorunlu uzaklık onu nerelere getirmişti... Kendisine şaşırsa da gerçekliği artık bu olduğu için devam etmeye mecbur hissediyordu. Geri dönüş yolundan epey uzaklaşmıştı, önünü göremese de yürümeye devam ediyordu. İçinde çıktığı yolculuğun, bu denli sarsıcı olacağını o günkü aklı ile hiç düşünmemişti.

Aklı Mert'te idi. Kafasına sürdüğü boya, şakaklarından yüzüne doğru akarken, "Benden neden vazgeçmedin hâlâ..." diye mırıldandı. Sesindeki çaresizlik ve vicdan azabı ansızın yakaladı onu. Birden gözlerinden

yaşlar boşalmaya başladı. "Telefon numaramı bile değiştirdim, anlamış olman lazımdı..."

Simsiyah elleriyle lavaboya tutundu düşmemek için. Hafifçe eğilip, alnını ellerinin üstüne dayadı. Midesindeki bulantı, başındaki ağrı; göğsünün üstünde tepinen sancının yanında hiç kalıyordu. Aklına psikiyatristinin önerisi geldi birden. Koşa koşa odaya dönüp defter ve kalem aldı. Saçından damlamaya hazır bekleyen boya, emaneten bulunduğu odayı kirletmesin diye hemen banyoya geri döndü. Kendini küvetin içine attı. Siyah boya çıplak bedenine damlarken defterden kopardığı kâğıdı, yine defterin üstüne koyup, "Sevgili sevgilim..." yazdı. Sonra bu kelimeyi kullanmaya hakkı yokmuş gibi geldi. "Sana hâlâ böyle seslenebilir miyim? Bilmiyorum... Yaptığım korkunç ve bencil şeyden sonra..." Devam edemedi. Kâğıdı öfkeyle buruşturup fırlattı. Yeni bir sayfa koparıp tekrar başladı günah çıkardığı mektubuna. Bu defa, "Sevgili Mert..." diye başladı. "Eski bir evde, çatı katında yaşıyorum. Ölmek üzere olan bir adama bakıyor, çoktan ölmüş yaşlı bir kadının kıyafetlerini giyiyorum. Uyandığım her sabah, gözüm seni arıyor ama yanımda kimseyi bulamıyorum... Ama umuyorum ki, bir gün uyandığımda kendimi bulabileyim. Bulayım ki, yaptığım bu saçma şey bir işe yarasın."

Kâğıda yazdığı her kelimeyi, mırıldanarak tekrar ederken dudakları titriyordu. Bunu durdurabilmek için ıslak elini dudağına bastırdı ama olmadı. "Seni terk etmeye karar verdiğim gece o kadar uzun düşündüm ki, bir süre sonra aklımı kaçıracağımı hissettim. Aklım bende kalsın diye, her şeyden kaçtım." Yanaklarından akan yaşlar, titremesi giderek artan dudaklarına değip çenesinden aşağı süzülüyordu. "Özür dilerim sevgilim... Bu mektubu sana asla yollayamayacağım... Çünkü bunları

duyarsan, beni asla affetmeyeceksin." Parmakları, kalemi tutmakta güçlük çekmeye başlayınca daha hızlı yazmaya çalıştı, nefesi de aynı şekilde hızlandı. "Kendimi bulmaya çalışırken, seni kaybediyorum. Bu canımı acıtsa da, yapmam gerekiyor. Yanında kalsaydım biliyorum ki bir süre sonra seni de mutsuz edecektim."

Tepesindeki duş başlığından sızan damlalar kâğıda düşüyor, isabet ettikleri kelimelerdeki mürekkebi dağıtıyordu... Tıpkı saçlarındaki siyahlığın vücuduna dağılması gibi... O an, asıl mektubun kendisi olduğunu anladı. Mert'e bunları anlatması gereken kâğıt değil, bizzat kendisiydi. Elindeki kalemi yere atıp, havlunun üstüne bıraktığı telefonunu aldı. Yeni numarası için satın aldığı kapaklı, eski bir modeldi. Kapağı kaldırıp ekranı açtı, numarasını gizledi, eski telefonunu parçalara ayırmadan evvel akıl edip kaydettiği Mert'in numarasını tuşladı. Telefonu kulağına tuttuğunda, hayatında hiç korkmadığı kadar korkuyordu. Son zamanlarda yaptığı gibi yine düşünmeden hareket ediyordu. Bu arama cevaplanırsa sesini çıkarıp çıkaramayacağını bile bilmeden...

Telefon açıldı. Bir kadın, "Alo" dedi. Yeliz ya da Gamze değildi. Tanıdığı hiçbir kadının sesine benzemiyordu. Panikle kapatıverdi telefonun kapağını. Sonra tekrar açıp aradığı numarayı kontrol etti. Doğruydu. Aklına yüzlerce senaryo geldi. Belki gördüğü ilanlar yeni değildi. Belki de Mert durumu anlamış, hayatına devam ediyordu. Belki mutluydu bile... Başka biriyle...

Tek bir dokunuşla Mert'in numarasını sildi.

Gözlerini kapatıp, küvetin içine doğru kaydı. Saçındaki boya, suyu tamamen siyaha dönüştürürken, "Umarım sebep olduğum mutsuz günlerden sonra gerçekten mutlu bir hayat için güzel başlangıçlar yaparsın," diye fısıldadı. "Sanırım son zamanlarda dile getirdiğim bencil olmayan tek isteğim bu."



Boyamasının üstünden günler geçmesine rağmen kısa ve siyah saçlarına hâlâ alışamamıştı. Marketin şarküteri bölümündeki aynayla karşılaşınca yine şaşırmış, birkaç saniyesini almıştı kendisiyle bakıştığını anlaması. Derin bir nefes alıp, alışveriş listesini kontrol etti hızlıca. O kadar uzun süre baktı ki kâğıda, yazılar birbirine girdi. Aklı, Deniz'e haber vermeden kalkıştığı işteydi...

Onu ilk ve son aşkı olan Rüya ile tekrar buluşturmayı uzun zamandır düşünüyordu. Canlı yayınlanacak bir televizyon programına konuk olacağını okuyunca ani bir karar vermiş ve yanına gidip durumunu anlatmıştı. Adresi bırakıp, Deniz'i ziyaret etmesini rica etmişti. "Acaba ben yokken gelir mi?" diye endişelendi birden. Olur da gelmezse, boşuna heyecanlanmasın diye Deniz'e hâlâ söyleyememişti çünkü.

Bir an önce eve dönmek için listeyi tamamlayıp tamamlamadığını umursamadan bıraktı alışverişi. Neredeyse koşarak önüne geldiği kasiyer ürünlerin barkodlarını okuturken, kasanın yanındaki gazetelere takıldı gözü. İlk sayfada Rüya'nın ağlarken çekilmiş bir fotoğrafı vardı, yanında da büyük puntolarla yazılmış bir manşet; "Rüya'nın gizemli eski aşkı." Elindeki cüzdanı kasaya bırakıp, hışımla çekip aldı gazeteyi. Kasiyer, ödeme için bekliyordu ama onu umursamadan makaleyi okudu hızlıca. Sinirden kan beynine sıçradı. Gazeteyi de poşetine tıkıştırıp kasiyere parayı adeta fırlatarak kendini marketten dışarı attı.

Hemen kapının önünde torbaları gelişigüzel bırakıp, detayları okuyabilmek için gazeteyi yere serdi. Canlı yayında Deniz'in adını vererek, tarif ederek, bütün özel detayları paylaşarak onunla ilgili her şeyi anlatmış olduğuna inanamıyordu. İnsanlardan bu denli çekinen bir adamı böyle uluorta, böyle düşüncesizce anlatması

Rüya'ya hissettiği bütün pozitif duyguları bir anda silip süpürdü. Öfkeyle ayağa kalktı. Buruşturduğu gazeteyi çöpe atıp, torbaları alarak eve koştu.

Sokağa döndüğünde binanın önünde elinde kamera olan bir adam gördü. Kapıya yaklaştığında, "Merhaba," diyerek gülümsedi adam. "Bu mahallede Deniz Ertürk diye biri oturuyor mu? Biliyor musunuz?"

Olabildiğince sakin kalmaya çalışarak, "Oturuyordu," diye cevapladı. "Ama geçen ay taşındı. Neden sormuştunuz?"

"Bir röportaj için gelmiştim... Neyse, teşekkürler," deyip arkasına bile bakmadan kendi kendine söylenerek uzaklaştı adam.

Defne, adamın arkasından bakarken, hiç âdeti olmamasına rağmen, Rüya'ya küfretmeye başladı. Doğru anda gelmemiş olsa, adam Deniz'in kapısını çalsa onu kim bilir ne kadar korkuturdu, diye düşündü. İçinde büyüyen, Deniz'i herkesten koruma dürtüsü öyle şiddetliydi ki uzun zaman sonra belki de ilk kez bu denli öfkeli hissediyordu.

Muhabirin arabasına binip uzaklaştığından emin olana kadar kapıda bekledikten sonra eve girdi. Deniz'in derin bir uykuda olduğunu görünce rahatladı. Yanına yaklaşıp her zaman yaptığı gibi nefesini kontrol etti. Nefes alıyordu.

Mutfağa geçti, aldıklarını dolaba yerleştirmeye çalışırken kalbi ortadan ikiye yarılacakmış gibi hissediyordu hâlâ. Fark etmeden dudaklarını kemiriyor, eline aldığı paketleri haddinden fazla sıkıyor, dolap kapaklarını çarpıyordu. Çıkardığı seslerin Deniz'i uyandırmasından endişelendiği için, işini bitirmeden mutfak masasına oturup öfkesini kontrol altına alana kadar beklemeye karar verdi. Daha beş dakika geçmemişti ki, Rüya'nın

eve doğru yürüdüğünü gördü sakinleşmek için baktığı pencereden.

Koşar adım gitti kapıya. Arkasındaki anahtarı çekip aldı, dışarı adım atar atmaz kapıyı sessizce çekti. Rüya, onu gördüğü an şaşırdı ama hızla kendini toparladı. Gülümseyerek, "Böyle aniden geldim ama..." derken, Defne'nin öfkeden kıpkırmızı olmuş yüzünü görünce cümlesini tamamlayamadı. Bir gece önceki görüşmelerindeki güler yüzlü halinden eser yoktu ve bunu gizlemeye çalışmadığı belliydi.

"Deniz ile görüşebilir miyim?" diye sordu Rüya, çekinerek. Sırtını kapıya yaslayıp, kollarını göğsünde birleştiren Defne, ona karşı takındığı mesafeyi beden diline de yansıtmak ister gibiydi. "Uyuyor," dedi buz gibi bir sesle. Sesini alçaltarak konuşsa da Rüya bir şeylerin ters gittiğini hissetti. Cümlenin devamı, hislerini doğrular gibiydi. "Gerçi uyumasa dahi seninle görüştürebileceğimi sanmıyorum..."

"Neden?"

"Sence?" Defne birkaç saniye gözlerinin içine baktı Rüya'nın. Aldığı tepki yüzünden şaşırmış, ama ne yaptığını anlamamış gibiydi. "Onu televizyonda herkese reklam edesin diye haber vermedim sana Deniz'in durumunu," dedi hayal kırıklığını da öfkesine karıştırıp. "Onun hikâyesini kullanıp dizinin reklamını yapman için de değildi!"

"Ama... En büyük isteği yaşadığının kanıtı olması, demiştin. Ben sadece..."

"Sen sadece günah çıkardın!" Yükselen sesini kontrol altına almayı denedi, Deniz'i uyandırmaktan korkuyordu. Kaşlarını çatmıştı. "Hiç düşündün mü? Ya Deniz o programı izleseydi? Ne hissederdi?" Hesap sorar gibi bir

adım attı Rüya'ya doğru. "Biriyle yanlışlıkla göz göze gelse paniğe kapılan insanı, herkesin ilgi odağı olabilecek hale getirdin!" Kapı eşiğine çöküp, kafasını ellerini arasına aldı. Beyni öyle bir zonkluyordu ki öfkesi kendisine de zarar veriyordu. Birkaç derin nefes alıp, sakinleşmeye çalıştı. Başını kaldırıp aldığı tepkiden donakalmış Rüya'ya baktı. Becerebildiği kadar sakin konuşmaya çalışarak, "Bugün eve bir gazeteci geldi. Deniz'in burada yaşamadığına ikna edebildim ama... Ya o açsaydı kapıyı? Senin yüzünden ömrünün son birkaç ayını da evden çıkmadan geçirebilirdi!"

"Düşünemedim... Ben sandım ki..." diyerek ağlamaklı bir tavırla Defne'nin önünde diz çöktü Rüya. "Ne olur izin ver göreyim Deniz'i..."

"Ne olursa olsun onu koruyacağıma söz verdim. O yüzden ölene kadar korkusuzca yaşaması için seni ondan uzak tutmam gerekiyor." Hızlıca ayaklandı. "Bir daha gelmezsen sevinirim. Peşine takılacak magazin muhabirlerinin de evimizi öğrenmesini istemiyorum." Sinirden titreyen elleri yüzünden, anahtarı kilide sokmayı ancak birkaç denemede başardı. Nihayet açabildiği kapıyı, arkasına bile dönmeden, "İyi günler," deyip Rüya'nın yüzüne kapattı.



Son iki üç günü Deniz'e ne hediye alacağını düşünerek geçirmişti Defne. Listeden bir maddeyi eksiltmek ve onun yüzünde doğum günü çocuğu gülümsemesi yaratabilmek için en iyi seçeneği bulmuş ve almıştı nihayet. O uyurken sakladı, heyecanla hazırladığı paketi.

Mutfaktaki hazırlıkları bitirince çekmeceden mumları çıkardı. Kaç tane kullanması gerektiğini kestiremi-

yordu. Tezgâhın üzerindeki el yapımı, pek de gösterişli olamayan minik pastaya yedi tane mum dikmek istedi önce, uğurlu sayıdır şans getirir diye, ama avucunda yalnızca altı tane vardı. Üç rakamının uğuruna da inanırdı, ama o kadarını koyunca da gözüne hoş gelmedi. İçlerinden birini çıkarıp, tezgâha fırlattı. "İki güzel..." diye mırıldandı. İkisini temsil ediyormuş gibi gelince de gülümsedi. Gülümsemesinin sebebini fark ettiğinde, kendini suçlu hissetti. Mumlardan birini daha çıkardı ve geriye kalan tek mumu pastanın tam ortasına dikti.

Saat gece yarısını otuz dakika geçince, pastayı kaptığı gibi içeriye Deniz'in yanına gitti. Bitkin vaziyette uyukladığı koltuğun önüne dikilen Defne'yi görür görmez doğrulmayı denedi ama pek başarılı olamadı. Yorgun yüzüne usulcacık bir gülümseme yayıldı yine de. Yüzüne doğru yaklaştırılan pastan ardından gelen Defne'nin sıcacık sesi duyuldu, "Doğum günün kutlu olsun..."

Gözlerini, Defne'nin mum ışığıyla aydınlanan yüzünden çekmeden, "Tamamen unutmuşum," dedi. "Niye zahmet ettin ki..."

"Bir dilek tut hadi."

Soluk bir nefes çekti içine Deniz, o cılız tek mumu zar zor söndürebildi. Yüzünde buruk bir tebessüm vardı mum söndüğü an. "Dileğimin gerçekleşeceğini pek sanmıyorum," dedi umutsuzca.

Defne, pastayı Deniz'in kucağına bırakıp cebinden çıkardığı çakmakla mumu tekrar yaktı. "Olmaz öyle... Ne kadar uçuk olsa da, doğum gününde bir dilek tutmak gerekir. Adettendir!"

Onu kırmak istemiyordu hiç, gözlerini kapattı. "Bir kez daha kutlamak istiyorum doğum günümü," diye fısıldadı. Gözlerini açıp, yeniden üfledi mumu.

Bu dilek Defne'yi o kadar üzdü ki nefes almakta zorlandı. Ama üzüldüğünü belli etmek ve umutsuz dileğinin

yarattığı hissi pekiştirmek istemiyordu. Kendini zorlayarak gülümsedi. Pastayı alıp arkasındaki orta sehpaya koydu ve koltuğun altına gizlemiş olduğu hediye paketini çekip çıkardı. Kutuyu dizlerinin üstüne bırakırken, "Umarım beğenirsin," dedi, konuyu dağıtmak için.

"Hiç gerek yoktu..." dedi Deniz, kırmızı parlak bir paketi olan kutuya dokunup gülümseyerek. Güçsüz olduğu belli olan parmakları ile açmaya çalıştığı paketi birlikte yırttılar. Kutunun içinde beyaz bir spor ayakkabısı vardı.

Defne ayakkabının tekini alıp heyecanla tabanına vurdu eliyle. Ayakkabının alt kısmındaki ışıklar yanıp sönmeye başladığı an Deniz'in gözleri heyecandan kocaman oldu. "Bak... Işıklı ayakkabı... Çocukken hiç ışıklı ayakkabının olmadığını söylemiştin. İçinde kalan ne varsa yapacaktık. Değil mi?" Deniz ayakkabıyı eline alıp gülümsedi. Yanıp sönen ışıklara öyle bir kitlenmişti ki, hipnotize olmuş gibi görünüyordu. Gözleri doldu. "Sen gerçekten ölmeden önce bana gönderilmiş bir iyilik meleğisin, değil mi?"

Onu mutlu etmek, her zamanki gibi içini kıpır kıpır yapmıştı. Ayakkabıyı Deniz'in elinden alıp yere koydu. "Hadi bir dene... Sonra hazır sokaklar boşken biraz dışarı çıkarız."

Ayakkabılarını bağladıktan sonra sımsıkı giydirdi onu. Sessiz, sakin bir yağmur üstlerine çiselerken, evlerinin önündeki sokakta kulaklarında kulaklıklarla kendi etraflarında daireler çizerek usulca dans ettiler. On beş dakikadan az süren minik kutlamaları yüzünden öyle yormuştu ki, eve döner dönmez yatmak istedi. Çocuk gibi gözünün önünde eriyen Deniz, ayakkabılarını yattığı kanepenin başucuna koymuştu uyumadan. Yaş alması gereken günde, yaşı küçülmüştü sanki.

Yanına oturup uyumasını izledi. Her geçen gün kendisine duyduğu ihtiyaç artıyor, bu durum ona daha fazla bağlanmasına sebep oluyordu. Mert ile birlikteyken, korunan kişiydi. Ama şimdi, bakan, koruyan, ilgilenen taraf olmuştu. O an fark etti; çocukluğundan beri birilerine bakmaya ve kendi kendine yetmeye alışık biri için, ağırdı geçmiş ilişkisindeki konumu. İçindeki bastırılmış anaç duygular su yüzüne çıkmıştı, Deniz'e adeta bir bebekmiş gibi bakıyordu.

Kafasının içinde daha da derinlere iniyordu ki bunun o an iyi hissettirmeyeceğini fark edip kendine engel oldu. Düşüncelerini dağıtmak için ortalığı toparlamaya başladı. Her gece yaptığı gibi, ölmeden önce yapılacaklar listesine baktı dakikalarca. Son bir madde kalmıştı ama belki aklına yeni bir şey gelir diye düşünüp durdu. Deniz'e söylemeden ve yazılı listeye eklemeden, "Onu eski aşkı ile buluştur," diye bir madde ilave etmişti ama canlı yayın olayından sonra sertçe karalamıştı üzerini. Canı sıkıldı. "O gün çok mu sert davrandım acaba?" diye mırıldandı kendi kendine. Kızgınlığı devam etse de, kişisel öfkesini bir kenara bırakıp Deniz'e sormalıydı belki de...

Listeyi cebine koyup, yüzünü pencereye döndüğü an karşı kaldırımda iki gölge gördü. Saçları, kıyafetleri oldukça farklı görünse de birinin Rüya olduğunu hemen anladı. Işığı kapatıp perdeyi araladı. Kaldırımda sırt üstü yatıyordu Rüya. Üç ay kadar önce kendisinin de aynı kaldırımda olduğu geldi aklına; acısının, bencilce isteklerine karıştığı anı hatırladı. Ben hatasız mıydım ki, diye geçirdi içinden. Yoğun duygular işin içine girince mantığın devreden çıktığını nasıl unutmuştu. Birden sönüverdi içindeki öfke.

Deniz'in uyuduğundan emin olup, üzerine hırkasını geçirdi. O dışarı çıkarken kaldırımdaki diğer kişi uzak-

laşıyordu. Hırkasına sarınıp, ayağındaki terlikleri sürüye sürüye Rüya'nın yanına gitti ve hiçbir şey söylemeden kaldırıma oturdu.

İncecik bir gülümseme kondurup yüzüne, "Deniz'in doğum gününü kutlamaya mı geldin?" dedi. Rüya'nın gerginliğinin kokusunu dahi alabiliyordu o an.

"Doğum günü müydü bugün?" diyerek eliyle alnına vurdu Rüya. "Tarihlerle aram hiç iyi olmadı..."

"Geçen gün için özür dilerim. Fazla tepki gösterdim. Deniz'in yerine karar vermem yanlıştı. Eminim o da seni görmek isterdi."

Defne'nin yumuşadığını fark ettiği an kalbi deli gibi çarpmaya başlamıştı. "Şimdi görebilir miyim peki?" diye soru heyecanla.

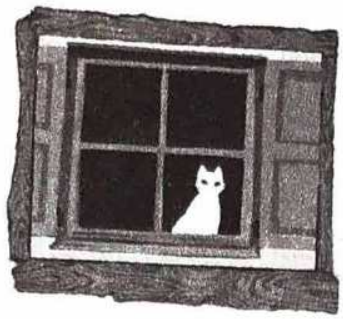
"Uyuyor. Bugün çok halsizdi," diye kibarca reddetti isteğini. Onu rahatlatmak ister gibi devam etti. "Sabah uyandığında seninle görüştüğümü ona düzgünce anlatacağım. Eğer kabul ederse sizi buluşturururum. Olur mu?" Gülümsedi. "Seni habersiz görürse kalbi dayanmayabilir."

Rüya da dolu gözleriyle gülümsedi. "Tamam... O zaman sabah..."

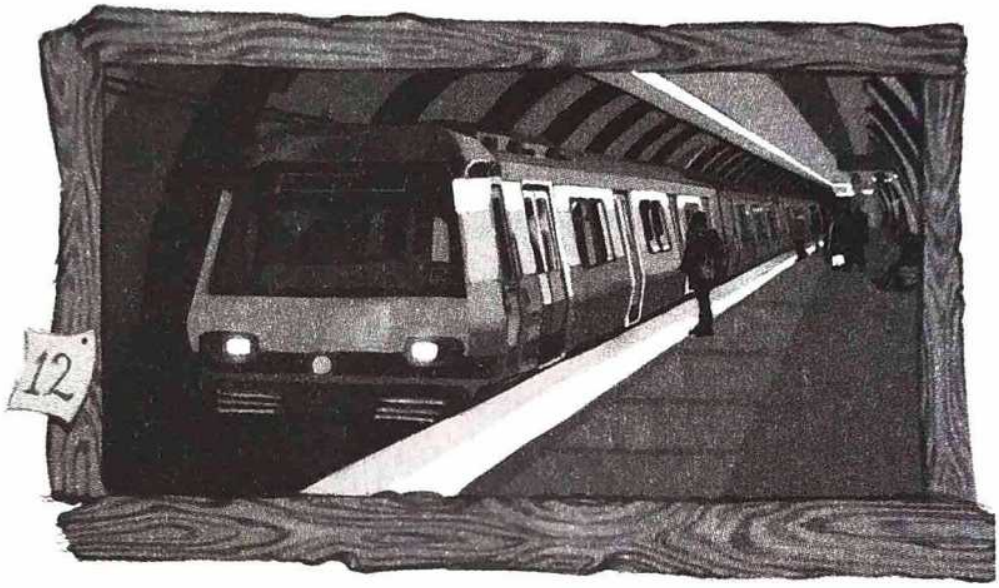
Defne eski model telefonunu çıkarıp Rüya'ya uzattı. "Numaranı yaz. Deniz'le konuşunca ararım, sonra da buluşturururum sizi."

Başka hiçbir şey konuşmadan, hızlıca eve geri döndü. Zaman, tüm gün ağır ilerlemişti zaten. Sabaha kadar öyle de devam etti.







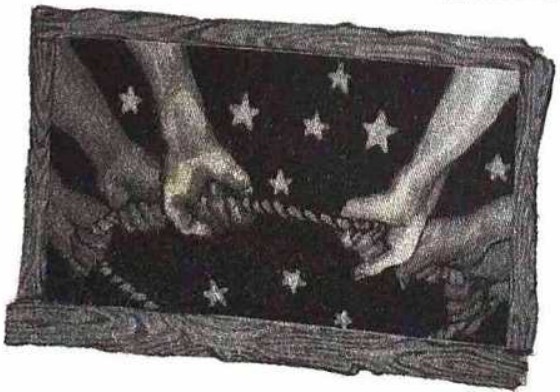


SEKİZİNCİ BÖLÜM
ÇEMBERDE









"Stresten karnıma ağrı girdi." Ayça, elini karnına bastırıp, kafasını arabanın camına yasladı. Sanki duyduklarının gerçek olmasını istemiyormuş gibiydi. "Karanlıkta görmüşsün hem, belki karıştırmışsındır..."

Hiç uyumadığı için gözleri kapanan Ege, "Ayça yeter," diye bağırdı. "Belki Defne'dir gördüğüm, belki değildir! Öğrenmek için sabahın altısından beri sapık gibi milletin evini gözetliyoruz ya işte!"

Ege'nin birden yükselmesi, Ayça'yı şaşırttı. Sesini alçaltarak, "Ne bağırıyorsun ya," dedi çocuk gibi. "Daha iki saat olmuştu yatalı sabah beşte uyandırıp üstüne bir de şoka soktun beni. Delirmem normal değil mi?"

"Hiç değilse iki saat uyumuşsun, ben hiç uyumadım!" Gözündeki büyük gözlükleri indirip, arabanın aynasından kendine baktı. "Şu halime bak, gözlerimin altı mosmor, saçlarım geceki peruk yüzünden kafama yapışmış!" Kucağına koyduğu şapkayı kafasına geçirerek dua eder gibi konuştu. "Kimse görmese bari..."

"Pendik'te paparazzi olmaz canım, merak etme," diye çemkirdikten sonra dikizledikleri eve doğru döndüğü an, kapının açıldığını gördü Ayça. "Birileri çıkıyor!" Ege panikle, "Kafanı eğ," diye bağırınca, ani bir refleksle koltukta kayabildiği kadar aşağı kaydı. Sanki söylediklerini duyabilirlermiş gibi, kısık bir sesle sordu. "Onlar mı?"

"Rüya'yla geldiğimiz ev buydu." Defne'nin dışarı çıkardığı tekerlekli sandalyeyi ve sandalyeye oturmasına yardım ettiği bitkin görünen adamı görünce, "Bence onlar," dedi. "Baksana!"

"Deniz o mu?"

"Galiba. Yüzünü daha önce hiç görmedim. Ama kesin odur."

Kız tekerlekli sandalyeyi iterek aksi yönde ilerlemeye başlayınca Ayça koltukta doğruldu. "Böyle uzaktan olmaz," dedi homurdanarak. Hâlâ tam siper oturan Ege'yi dürttü. "Hadi sür, takip edelim!"

"Ciddi misin sen?"

"Çok ciddiyim, hadi!"

Kendi kendine, "İnanmıyorum ya..." diye söylenerek arabayı çalıştırdı. Olabildiğince yavaş gitmeye özen göstererek, "Gerçekten inanmıyorum," diye tekrarladı kendini. "Üç milyon liralık araba ile tekerlekli sandalyedeki bir adamı takip ediyorum resmen. Dünyanın en korkunç insanı gibi hissediyorum!"

"Adamı arabayla ez, demedik. Abartma! Takip edip, kızın yüzünü net görebileceğimiz bir fırsat bulacağız sadece!"

"Bu yana doğru dönse yüzünü... Stresten midem ağzımda resmen!"

Birkaç yüz metre, oldukça yavaş bir hızla takibi sürdürdüler. İkilinin, mahallenin kocaman parkına doğru yöneldiğini görünce, "Parka giriyorlar," diye bağırdı Ayça. "Arabayı bırakalım bir yere, peşlerinden gidelim!"

"Arabadan mı ineceğiz bir de... Ya biri beni tanırsa?"

"Ne mızmızlandın arkadaş ya... Kimse yok etrafta zaten, kim görecek!" Yol kenarındaki boş yerleri işaret ederek emreder gibi konuştu Ayça. "Şuraya çek, hadi!"

"Gazetelere, hasta bir adamı takip eden manyak oyuncu, diye manşet olacağım senin yüzünden!"

Arabayı, bulabilecekleri en tenha yere bıraktıktan sonra parkın kapısına doğru dikkatle yürüdüler. Yanlarından geçen insanlar yüzünden gerginliği iyice artan Ege şapkasını becerebildiği kadar aşağı çekti. "Yüzüm gözüm kapalı değil mi?"

Parkın içine doğru bakınan Ayça, ona dönmeden, "Annen görse tanımaz, merak etme," diye geçiştirdi. Az ileride, bir bankın önünde duran Defne ve Deniz'i görünce, "Şuradalar," diye fısıldadı. Vücudunu duvara dayayıp, elini gözüne siper ederek dikkatlice baktı ama kadın bir türlü yüzünü dönmüyordu. "Böyle olmayacak," dedi kendi kendine. "Göremiyorum böyle!"

Kapının hemen yanındaki büyük ağaca yaslanan Ege çaresizce, "Mert'i arasak? O gelip baksa," diye bir tavsiye verince Ayça birden sinirlendi. "Saçmalama," diye azarlayıp Ege'nin yanına geldi. "Defne değilse büyük hayal kırıklığı yaşar. Önce emin olmamız lazım." Parkın karşısındaki diğer girişi gösterdi. "Şuraya gidip, çalıların arkasına oturalım. Oradan rahatça gözetleyebiliriz."

Ege'yi yaslandığı ağaçtan zorla çekip koluna girdi ve gösterdiği yere kadar sürükledi. Deniz ve Defne'nin oturduğu bankın karşısındaki uzun çalıların arkasına tünediler. Ege, tam kamufle olmak için yüzünü dalların arasına iyice gömdü.

Ayça, ince dalları eliyle hafifçe aralayıp karşısındaki genç kadına odaklandı. Tekerlekli sandalyedeki adamın dizlerine örtülü battaniyeyi düzeltmek üzere eğildiği için yüzünü hâlâ göremiyordu.

Çalıların arasında, güçlükle nefes alan ve bu takip olayından iyice bunalmış olan Ege, "O mu?" diye sordu merakla.

"Kız hareket ediyor, bir dursun anlayacağım." Ayça'nın kalbi ağzında atıyordu. Uzun saçlı ve kumral diye bildiği Defne'nin aksine küt siyah saçları olan kadına bakarken, kendi kendine, "Saçı ilandakilerden çok farklı ama değiştirmiş olabilir tabii," diye mırıldanıyordu. Aynı anda kadın aniden arkasını dönüverince nefesi kesildi. Gördüğü yüz, Defne'nin yüzüydü.

Birden vücudundaki bütün enerji çekilmiş gibi, kendini yere bıraktı. Ayça'nın yığılması üzerine yüzünü çalılardan çıkaran Ege panikle, "İyi misin?" diye bağırdı.

Titreyen elleri ile ona tutunan Ayça, "Tansiyonum düştü..." diyebildi sadece. Usulca yutkundu. Yüzü kireç gibi bembeyaz kesilmişti.

"Kendine gel," diye telaşla fısıldadı Ege, bildiği tek ayıltma yöntemini kullanıp gözleri bir noktaya sabitlenmiş olan Ayça'nın yanaklarına vurmaya başladı. "Lütfen bayılma, kendine gel... Bak çok yanlış anlaşılabilir şu an! Pendik'te bir parkta kadın tokatlıyorum, ikinci skandal!" Telaşı daha da büyümüş, artık omuzlarından tuttuğu kızı sarsmaya başlamıştı.

Birden kendine gelerek, "Kes be," diye bağırdı Ayça. "Gözüm kararda birden, yok bir şeyim." Ege'nin elinden kurtulup geri çekilmeye çalıştı ancak, "Olamaz..." diyerek olduğu yerde durdu. "Bacaklarım tutmuyor!"

"Ya korkutmasana beni!"

"O... O kız, Defne!" diye tereddütle tekrarladı. İnanmak mı istemiyordu yoksa olası sonuçlardan mı korkuyordu bilmiyordu ama "Bir daha kontrol edeceğim," diyerek tekrar doğruldu. Hareket kabiliyeti iyice azalan bedenini bir türlü toparlayamadı. "Beni azıcık ittirsene," dedi kendisine hayretle bakan Ege'ye.

"Her geçen dakika, kariyerim için yeni bir yara açılıyor," diye söylenerek onu çalılara doğru hafifçe ittirdi

Ege. Dizlerinin üstünde güçlükle duran Ayça, cebinden telefonunu çıkarıp kamerayı açtı. Genç kadının yüzünü kameradan izleyerek, görüntüyü yakınlaştırıp fotoğraf çekti. Tekrar kendini yere bırakırken, "O galiba ya," dedi üzüntüyle. Cebinden kayıp ilanını çıkarıp, ilandaki yüz ile telefonundaki yüzü yan yana getirdi. Kendi içinde bir savaşa girmiş gibi, "Belki de Defne'ye çok benziyordur," dedi. "Sonuçta kızı hiç yüz yüze görmedik... Belki fotoğraflarda, olduğundan farklı çıkıyor."

"Niye inanmak istemiyorsun Defne'yi bulduğumuza? Mert ona dönecek diye mi?"

"Aptal!" deyip, Ege'nin koluna vurdu. "Defne'yi nasıl ve nerede bulduğumuzu düşün? İşin ucu bize bile dokunuyor! Eğer doğruysa, karmakarışık bir durumun içine düşeceğiz!"

"E, ne yapacağız şimdi?"

Ayça, kendini iyice yere bıraktı. Kayıp ilanındaki yüze bakarken, kafasından geçenler ile hislerini karıştırmamak için çaba harcıyordu. En sonunda pes edip, "Ben işin içinden çıkamam," dedi. "En iyisi Cenk'i çağıralım buraya. O da bir görsün. Bu kesin Defne derse... O zaman bir şeyler düşünürüz."

İkinci çalışta açılan telefondan cevap gelmesini bile beklemedi. "Şu an her neredeysen koşarak buraya gel. Çok acil!"

"Mert'e bir şey mi oldu?" diye bağırdı Cenk panikle.

"Yok olmadı, ama olabilir! Çok acil hemen buraya koş!" deyip telefonu Cenk'in suratına kapattı Ayça. Ege'ye dönüp, "Hemen gelsin diye biraz korkuttum," diye açıklama yapıyordu ki telefonu çaldı.

"Lan nereye geleyim, onu demedin! Konum atsana!"

On beş dakika kadar telaşla beklediler, en büyük korkuları Cenk gelmeden Defne'nin oradan gitmesiydi.

Böyle bir durumda ne yapacaklarını düşünerek kapıya doğru yürüdüler. Bir taraftan da tekerlekli sandalyeyi ve kızı gözden kaçırmamaya çalışıyorlardı. Kapıya yaklaşan taksiden apar topar inen kişiyi gören Ayça şaşırdı. Üstündeki spor şortu ve atleti ile kan ter içindeydi Cenk. "Ne oldu?" diye bağırdı panikle. "Mert nerede?"

Ayça'nın gözü Cenk'in elindeki iki kiloluk ağırlıktaydı. "O ne be?"

"Spordaydım aradığında," dedi elindeki ağırlığı sallayarak. "Eşyalarımı toplarken yanlışlıkla bunu da çalmışım... Sen şimdi bırak bunları, olay ne anlat," diye bağırdı. "Yolda bin tane senaryo kurdum kafamda!"

"Sanırım Defne'yi bulduk."

"Pardon?"

"Şimdi uzun uzun anlatamayacağım," deyip, koluna girdi. Onu parkın içine sürüklerken, "Sakın bağırma ama tamam mı?" diye uyardı. "Sadece sana gösterdiğim kişiye bak ve Defne mi değil mi söyle..." Çalılara yaklaştıklarında, Cenk'i çekiştirerek yere çömelmesini sağladı.

Hızlı gelişen olayları takip etmekte zorlanan Cenk, pek bir şey düşünmesine fırsat kalmadan, çalıların arasından birkaç yüz metre ilerisindeki Defne'ye bakarken buldu kendini. "Hasiktir..." dedi şaşkınlıkla alıp kızgınlıkla verdiği bir nefeste. "Defne bu!" Kendini yere bıraktığı için Ayça ile birlikte devrildiler. "Ne yapıyor ki burada? O adam kim?"

"Biz de tam bilmiyoruz," diyebildi Ayça. Cenk'in onayı üzerine, reddetmeye çalıştığı gerçek ile yüzleşmeye uğraşıyordu. Derin bir soluk aldı. "Ama sanırım adamın evinde kalıyor bir süredir..."

Kafasındakileri toparlamakta güçlük çeken Cenk, başını ellerinin arasına aldı. "Mert'i aramam lazım," dedi sayıklar gibi. Birkaç saniye gözlerini kapatıp düşündü.

"İyi de, ne diyeceğim... Sevgilin mafya tarafından kaçırılmamış ya da başını çarpıp hafızasını kaybetmemiş kanka, adamın birine kaçmış mı diyeceğim?" Öfkeyle dizine vurdu. "Hay sikeyim ya... Bunu hep hissediyordum ama yaşamaktan da çok korkuyordum!"

Aynı anda birçok şey hakkında endişeli olan Ege, yavaşça Cenk'e sokuldu. Onu biraz olsun sakinleştirmeyi umarak, "Tam öyle olmayabilir," dedi. "O adam hasta, Defne de ona bakıyor gibi bir şey..."

Birkaç saniye buz gibi bir suratla Ege'ye baktı. "Tamam ya, bu Mert'i rahatlatır..." dedi sertçe. Elini hayali bir telefon gibi kulağına dayayıp, "Kanka, sevgilin seni metroda sik gibi ortada bırakıp hasta bi adama bakmaya kaçmış iyi mi?" dedi öfkeyle. Hayali telefon vazifesi gören elini, yumruk yapıp şakaklarına vurdu. "Ben dayanamıyorum," deyip, ayağa kalkmaya yeltendi. Ayça, kolunu tutup onu yeniden aşağı çekerken, sinirden burnundan soluyan Cenk, "Hesap sormam lazım, bırak," diye gürledi.

Ayça, elini onun ağzına bastırıp, "Sessiz ol, duyacak seni," diye uyardı dişlerini sıkarak. "Hesap sormaya hakkı olan tek kişi Mert... Şu an olayı en doğru şekilde çözüp, ona nasıl söyleyeceğimizi düşünmeliyiz. Yanlış bir adım atmayalım." Cenk'in kasılan bedeninin gevşediğini fark edince, onu ikna ettiğini düşünüp elini ağzından çekti. Birkaç saniye endişeyle birbirlerine baktılar. "Doğru söylüyorsun," dedi Cenk. "Mantıklı düşünmemiz lazım..." Bir Ayça'ya bir Ege'ye baktı sonra. "Ki o da bizde yok!"

"Bence şimdi eve gidelim. Kaldığı yeri biliyoruz zaten. Bizi görmesin. İfşa oldum diye ev falan değiştirir neme lazım..."

Birkaç saniyeliğine sakinleşen Cenk, tekrar parladı. "Lan benim arkadaşım mafya mı, tefeci mi? Niye ev değiştiriyor kaçmak için!"

Kızgın bir boğa gibi üstüne üstüne gelen Cenk'i, alnına elini dayayarak durdurdu Ayça. "Bana ne kızıyorsun ya?" diye sordu hayretle. "Şaşkınlıktan ne dediğimi biliyor muyum ben?"

Ege ikisinin arasına girip, "Bence de eve geçsek daha iyi olur," diye sakinleştirmeye çalıştı. " Daha bilmediğin çok garip şeyler de var Cenk..."

"Eyvah... Evlenmişler mi yoksa?"

"Yok öyle değil" dedi Ayça, Ege'nin koluna yapışıp ayağa kalkarken. "Defne'yi bulduğumuz gerçeğini sindirelim önce, hepsini tek tek anlatacağım."

"Bizi dersten çıkarıp buraya getirecek kadar önemli ne oldu acaba, çok merak ediyorum." Serkan, ilk kez geldiği Ayça'nın evinde, koltuğun ucunda emanet gibi oturmuş, meraklı gözlerle Cenk'e bakıyordu. En az onun kadar endişeli görünen Yeliz, kucağında tuttuğu çantasını yere bırakıp, "Mert nerede?" diye sordu. "Bir sorun yok değil mi?"

Halının tam ortasında bağdaş kurmuş olan Cenk, "Anlatacağım, iki dakika soluklanın," diye bağırdı. "Benim gibi tansiyonunuz düşsün istemiyorum."

Gamze, kocaman gözlerini Ege'den ayırmadan, "Benim zaten düştü," dedi. "İnsan bir haber verir." Üzerindeki pijamayı kast ederek, "Bu halde geldim buraya," diye sitem etti.

Duştan çıktığı belli olan Ege, ıslak sarı saçlarını geriye atıp, utangaç bir tavırla konuştu. "Kusura bakmayın, emrivaki gibi oldu herhalde."

Hafiften flörtüz bir tavırla, "Çok büyük hayranınızım," diyebildi Gamze kıkırdarken. "Televizyondakinden daha yakışıklıymışsınız."

Gökalp, Gamze'ye çimdik atarken bir yandan fısıldıyordu. "Sonra asılırsın çocuğa! Olaya odaklan!"

"Ne o, kıskandın mı?"

"Niye kıskanayım, sen kıskan! Senden güzel çocuğun yüzü!"

"Geri zekâlı, aksini iddia eden mi oldu?"

"Kesin be," diye bağırdı Cenk. "Hiç sırası değil!"

"Kanka sırası neyse onu anlat o zaman, meraktan kafayı yiyeceğim şimdi!"

Cenk, "Defne'yi bulduk," diye bombayı patlattı aniden. Herkes bir anda sustu, duyduklarını idrak etmeye çalışıyor gibiydiler. "Defne'yi bulduk!" diye bağırdı tekrar.

Yeliz, elini ağzına kapatarak, "Çok şükür," dedi ağlamaklı bir halde. "Nerede? Nasıl? İyi mi?"

Bu duygusal tepkiye sinirlenen Cenk, "İyi, iyi merak etme," dedi öfkeyle. "Hem de çok iyi!"

"Mert'e haber verdin mi? Defne'nin yanında mı şu an?"

"Hayır. Henüz haberi yok."

"Neden? Çocuk kafayı yedi aylardır, niye söylemedin?"

Cenk, sinirden yapılmış sahte bir gülümsemeyle cevap verdi. "Çünkü Defne bir adamla birlikte yaşıyor şu an canım."

Hepsi, ağızları bir karış açık bir şekilde birbirlerine bakıyorlardı ki Ayça, "Tam olarak öyle demeyelim bence," dedi. "Hasta bir adamın bakıcısı olarak yanında yaşıyor."

"Kanka, hasta ya da değil hiç fark etmez. Aylardır Mert'e haber vermeden başka bir adamın evinde kalıyor mu? Kalıyor. O kadar."

"Ne söylediğinin farkında mısın sen?" dedi Serkan inanmak istemiyormuş gibi. "Nasıl olabilir böyle bir şey?"

"Konuştun mu Defne ile peki? Bir açıklama yaptı mı?"

"Yok Gamzeciğim, Ayça engel oldu."

"O anki suratını görseniz Cenk'in, siz de engel olurdunuz," dedi Ayça. "Hem, olayı tam anlamadan hesap sormak hakkımız değilmiş gibi geldi bana."

Sinirlerini yatıştırmaya çalıştığı belli olan Gökalp dayanamayıp, "Kusura bakma ama bal gibi de hakkımız," diye çıkıştı. "Üç aydır Mert'in ne çektiğini biz biliyoruz! Bir telefon açıp iyi olduğunu söyleyemiyor muymuş hanımefendi?" Ayağa kalkıp, sinirden ellerini yumruk yapıp bacağına vurdu. "Abi kafayı yiyeceğim, biz de neler düşünüyorduk? Resmen başkası için Mert'i terk edip gitmiş!"

Yeliz, ayaktaki Gökalp'in kolundan tutup yanına çekti. "Sakin ol," dedi. "Yargısız infaz yapmayalım. Belki geçerli bir sebebi vardır."

Serkan, Gökalp'e hak verir gibi, "Kanka başlama istersen yine polyannacılığa..." dedi. "Ne olmuş olursa olsun... Bir telefon etmek ne kadar zor olabilir? Hayır abi başkasına âşık bile olsan, ara söyle. En kötü, mesaj at!"

"Âşık olduğunu ne biliyoruz ki?" Yeliz, içlerinde sakin kalabilen ve olaylara tarafsız yaklaşabilen tek kişi olarak yine görevini yerine getirmeye çalışıyordu. "Bilmediğimiz bir şey olabilir. Defne'yi tanıyorduk, çok tatlı bir kızdı! Böyle bir şey yapacağını asla düşünmüyorum ben şahsen."

"Ben de senin gibi düşünmeye zorluyorum kendimi ama beceremiyorum," dedi Gamze suskunluğunu bozup. "Empati kuramıyorum. Özür dilerim."

"Özür dilemesi gerek kişi sen değilsin, Defne," diye bağırdı Cenk. "Evlenmelerine birkaç ay kala ortadan kaybolup, çocuğa cehennem azabı çektirdi üç ay boyunca!"

Ayça, giderek gerilen ortamdan rahatsız olmuştu. Sanki olanlarda kendi suçu varmış gibi hissediyordu. "Benim pek haddime değil biliyorum ama..." dedi çekinerek. "Şu an odaklanmamız gereken şey, Mert'e bunu nasıl söyleyeceğimiz bence."

Herkes Ayça'ya hak vermiş gibi duruldu. Serkan, "Doğru," dedi. Derin bir nefes alıp, oturduğu kanepede sırtını geriye yasladı. "Ne denir ki böyle bir durumda?"

"Bana yine kızmayacaksanız bir şey söyleyeceğim," dedi Yeliz bozulduğunu belli ederek. "Bence Mert'e ne anlatacağımıza karar vermek için olayı anlamamız lazım önce." Sırtını dikleştirip, elini dizlerine vurdu. "Bunun için de yanında kaldığı adam kim, aralarındaki ilişki nedir, onu bilmemiz lazım."

Cenk, histerik bir kahkaha attı. "İşte şimdi asıl meseleye geldik," dedi. "Asıl şimdi sıçtınız." Ayağa kalkıp, köşeye ittirdikleri beyaz yazı tahtasını halının ortasına çekti. Arkadaşları gelmeden önce, olayı anlamak için çizdikleri tabloyu gösterdi. "Alın size ikinci bomba."

Tahtanın üzerindeki isimleri ve yanlarındaki okları takip etmeye ve anlamlandırmaya çalışan Serkan ve Gökalp aynı anda, "Bu ne?" diye sordular merakla. "Cinayet mi çözüyoruz?"

"Aynen kanka. Ama bu tabloda ölen bir insan değil, Mert'in duyguları."

Sakin tavrını korumakta güçlük çeken Gamze, bir anda çıldırdı. "Yemin ederim düşüp bayılacağım şimdi," diye bir çığlık attı. "Düzgünce anlatsana be!"

"Lan delirtme beni manyak," diye çemkirdi Cenk. "Sanki ben bir bok anladım da, sana mı anlatacağım!" Ege ve Ayça'yı işaret edip, "Siz gelmeden önce iki buçuk saat anlattılar bana, çize çize anlattılar, tane tane anlattılar, yine de beynim almıyor şu durumu!"

"Sakin olun lütfen!" Ayça, ayağa kalkıp tahtanın yanında durdu. "Ben size de anlatmaya çalışırım." Cenk'i ittirip, "Sen otur, sakin ol iki dakika," diye fısıldadı kulağına.

Ayça karşısına dizilmiş, ağzından çıkacak cümleleri bekleyen yeni arkadaşlarına, "Tamam, başlıyorum," dedi sakince. "Ama önce bir şey sormam lazım; Rüya Ergün'ü tanıyan var mı?"

"Hangi Rüya Ergün?"

"Oyuncu olan değildir inşallah."

"Tam olarak o," dedi Ayça. "Hepiniz tanıyor musunuz?"

Gökalp, ağlamaklı bir sesle, "Aklımı kaçıracağım," dedi kendi kendine. "Lan koskoca Rüya Ergün'ün bu olayla ne alakası olabilir!"

"Koskoca Ege Karadağ saçında havlu ile burada oturuyor geri zekâlı! Buna mı şaşırıyorsun şu an?"

"Gamze valla kavga ederim seninle... Yemin ederim şu an kavga ederim!"

"O nasıl bir tehdit be?"

Cenk elindeki yastığı kavga eden arkadaşlarına doğru fırlattı. "Susun lan iki dakika!"

Gözlerini birbirinden zorla ayıran ikili nihayet susunca Ayça, boğazını temizler gibi öksürüp, "Evet," dedi. "Tanıyorsunuz demek ki..." Tablodaki Rüya ismini yu-

varlak içine alırken bir uzman edasıyla sordu. "Peki, geçen hafta çıktığı programı izleyeniniz var mı?"

Gamze hemen elini kaldırıp, "Ben," diye bağırdı. "Ege için izlemiştim." Ege, mahcup bir şekilde gülümseyince bakışlarını güçlükle ayırdı onun güzel yüzünden. "TT olmuştu, siz görmediniz mi?"

Serkan ve Gökalp, hayır, der gibi kafalarını salladılar. Yeliz, "Ben de bilmiyorum valla," derken Ege'ye döndü. "Kusura bakma, ana akımla aram iyi değil de..."

"O zaman ilk önce programı izlemeniz lazım." Ayça, yazı tahtasını çekip televizyonun önünü açtı. YouTube'tan videoyu aratırken, meraktan gözleri fal taşı gibi açılmış Serkan, "Ne çıkacak bu işin sonundan o kadar merak ediyorum ki..." dedi.

"Al benden de o kadar..."

Programın videosunu bulup, açan Ayça, "Çok uzun değil," dedi. "Önce bir izleyin, anlatacağım."

Yirmi dakikalık bir özet niteliğinde olan video bittiğinde, olayda nereye odaklanması gerektiğini bilemeyen kafası karışmış Yeliz, "Çok üzücüymüş," dedi. "Yazık adama..."

Serkan, "Tamam ben de üzüldüm ama biz niye izledik şimdi bunu?" diye sordu.

Gökalp, birden parçaları birleştirmiş gibi Ayça'nın cevap vermesine fırsat vermeden, "Oha!" diye bağırdı. "O hasta adam, bu hasta adam mı yoksa?" Kafasını köşedeki tabloya çevirdi ve Rüya'nın adının yanındaki okun Deniz'e doğru uzandığını gördü. "Oha, evet!"

Serkan kendini yere atıp, "Ne diyorsunuz siz ya?" diye bağırdı. "Nasıl olabilir bu!"

Ayça sessiz olmalarını işaret ederek, "Mert gelebilir her an, sessiz lütfen!" dedi ağlamaklı sesiyle. "Bizi böyle basarsa durumu açıklayamayız..."

"Abi böyle bir tesadüf nasıl olabilir?"

Hepsi birden dönüp kendisine bakınca, Yeliz ellerini kaldırdı. "Valla benim spritüal tarafımı bile aşar bu durum."

Cenk daha fazla kenarda oturamayıp ayağa kalktı ve tabloyu tekrar ortaya çekti. "Şimdi anladınız mı absürt kısmı?" Eline aldığı kalemi tahtadaki adına vurup, "Mert'in sevgilisi Defne ortadan kayboluyor," dedi ciddiyetle. Kalemi, Ayça'ya doğrultup, "Sonra Ayça ile Mert komşu oluyor. Peki, bu Ayça kim?" Herkesle tek tek göz teması kurup, "Kim?" diye kendini tekrarladı. Kalemi, bu bilgi hâlâ onu şaşırtıyormuş gibi hayretle Ege'ye doğrultup, "Bunun eski sevgilisi!" diye bağırdı, sonra tablodaki Rüya yazısının üstüne vurarak, "Ya bu kim?" yüksek sesle sordu. Artık kendini iyice kaptırmıştı. "Ünlü bir oyuncu ve de Ege'nin dizideki partneri!" Kalemi yere fırlattı. "Peki, onun yıllar önce ayrıldığı sevgilisi Deniz kim?" diye ikinci bir çığlık attı. "Defne'nin baktığı hasta adam! Böyle bir şey nasıl mümkün olabilir?"

Yeliz ayağa kalkıp, yazı tahtasının önünde durdu. Okları parmağı ile takip edip minik bir hayali çember çizdi. Şaşkınlık ve hayranlıkla, "Resmen kader çemberi," dedi. "Mucizevi bir şey bu!"

"Neresi mucizevi be, resmen korkunç!"

"Sosyal deney falan mı yapıyorlar bize lan yoksa?"

"Ne deneyi geri zekâlı?"

"Mühendis adamım ben oğlum! Anlamam böyle spritüal şeylerden! Ne bileyim ben?"

"Anladığım kadarıyla Deniz denen adam aziz gibi bir şey... İnsan olamayacak kadar iyi biri. Bence onun manevi gücü böyle ilahi bir kader çarkına sebep olmuş olabilir."

"Çarkına da, çemberine de başlatma şimdi..." Yeliz'i itip, "Mert'e de çark çember mi diyeceğiz. Herif yan dairede acısından geberiyor farkında mısın?" diye bağırdı Cenk. "Olaya hayran olmanın vakti değil!"

"Nasıl olmayayım? Şuna baksana..." Eliyle tekrar minik bir çember çizdi. "Tesadüfler silsilesi... İnanılmaz bir şey bu!"

"Evrenin çekim gücü işte," diyerek kafasını salladı Gamze.

"Tamam kanka, Mert'e de aynen böyle açıklayın." Dudaklarını büzüştürüp, kollarını göğsünde bağlayarak kafasını çevirdi Cenk. "Evrenin çekim gücü yüzünden telefonu çekmemiş, seni bu yüzden arayamamış dersiniz..."

"Sanki ben terk ettim Mert'i be! Bana ne kızıyorsun?" diyerek somurtan Gamze koltukta bağdaş kurup, arkasına yaslandı. "Olayı anlamaya çalışıyoruz şurada!"

Ayça kendi kendine, "İlk kez sinirlerine hâkim olabilen tek kişiyim, biraz garip hissettiriyor ama neyse..." diye mırıldanıp, "Şöyle yapsak olur mu?" diyerek dikkatlerini çekmeye çalıştı. Tüm gözler merakla ona dönünce devam etti. "Şu an öğrenmemiz gereken tek şey Defne ve Deniz'in arasında romantik bir ilişki olup olmadığı ve Defne'nin Mert'i neden aramadığı... Değil mi?" Onay almak ister gibi tek tek göz teması kurduğu herkes kafa sallayıp ona hak verince, parmağını birden Ege'ye doğrulttu. "Ege bize yardım edebilir!"

Dakikalardır sessizce kenardan olayı izleyen Ege şaşırmıştı. "Ben mi?"

"Evet sen! Rüya ile iletişimde olan tek kişi sensin. Sen öğrenemezsen, kim öğrenecek?"

"Elimden geleni yaparım ama o da pek bir şey bilmiyor bence... En son Deniz'i görmeye gitmiş, Defne görüşmelerine izin vermemiş."

Birkaç dakikalığına sakinleşmiş olan Serkan kendini tekrar yere atıp, "Ne alaka abi?" diye söylenmeye başladı. "Böyle bir şeyi yapabilecek kadar... Nasıl bir yakınlık bu?"

Cenk, kaşlarını çatıp, "Bilmiyorum," dedi sertçe. "Ama şu an umurumda olan tek şey, işin aslını öğrenip Mert'in acısını bir an önce dindirmek."

"Çok özür dilerim, ben bir tuvalete gidiyorum. İki saattir olayın şokuyla kendimi sıkıyordum." Gamze, koşar adım odadan çıkarken, Cenk, "Birkaç gün içinde bir şekilde öğrenebildiğimiz kadarıyla söyleyeceğiz artık," diye devam etti. Serkan, Gökalp ve Yeliz'e bakarak parmağını salladı. "O zamana kadar ağzınızdan kaçırmayın. Tamam mı?"

"Kanka, bırak ağzımdan kaçırmayı şu an bana olayı baştan anlat desen, dilim dönmez." Kendilerini tembihleyenin Cenk olduğunu yeni idrak etmiş gibi, "Ayrıca ağzında bakla ıslanmayan sensin, biz değil," diye gürledi Serkan.

"Sen de en az benim kadar boş boğazsın! Sen de dikkat et."

"Ben aranızda ağzı en sıkı olan kişiyim!" Yanında oturan Gökalp'i işaret edip, "Gökalp'in lise boyunca Gamze'den hoşlandığını bildiğim halde kimseye dememiştim. Yedi yıldır da kimseye söylemedim!"

Konunun birden nasıl kendine geldiğini anlamayan Gökalp, Serkan'ın omzuna sıkı bir yumruk geçirdi. "Şimdi niye söylüyorsun orospu çocuğu?" Hemen arkasına dönüp Gamze'ye baktı. Çoktan odadan çıktığını anlayınca rahatlayıp, sesini kısarak, "Kaç yıllık mesele, bitmiş gitmiş," diye söylendi sinirle.

Duydukları yüzünden ikinci bir şok yaşadığı belli olan Yeliz, sayıklar gibi, "Olamaz," dedi ve sesini iyice

alçaltarak devam etti. "Gamze de lisede senden hoşlanıyordu bir tek ben biliyordum."

Gökalp ve Serkan aynı anda, "Ne?" diye bağırdılar.

Konu değiştiği için rahatlamış olan Cenk, geriye yaslanıp Ayça'ya, "Bana söyleselerdi böyle olmazdı," dedi gururla. "Ben hemen ikisine de yetiştirirdim..." Sonra asıl konu aklına gelmiş gibi, "Gerçekleri öğrenene kadar Mert'e bir şey söylemem ama..." dedi. "O farklı, bu farklı."

Aniden çalan kapı zili ile herkes oturduğu yerde sıçradı.

Tuvaletten çıkan Gamze, boş bulunup, "Ben bakarım," diye bağırdı ve hızla kapıyı açtı.

"Mert!"

Büyük kanepeye yan yana dizilmiş sessizce oturuyorlardı. Karşılarındaki pufa oturup, dirseklerini dizine dayanan Mert sorgu odasındaymış gibi bir tavırla, "Ne oluyor burada? Kim anlatmak ister?" diye sordu.

Yerde bağdaş kurmuş, tedirgin gözlerle Mert'i izleyen Cenk, "Nasıl yani kardeşim?" diye sordu saçma bir şekilde gülerek.

"Nasıl yani mi?" Cenk'in gülüşüne sinir olan Mert, tek kaşını kaldırdı. "Normal bir durum mu yani bu?"

Salağa yatmaya devam edecekti belli ki, kafasını yana attı. "Neden normal olmasın?" diye sordu sakince.

Durumun tuhaflığını Cenk'e göstermek ister gibi, kenarda şaşkın gözlerle onları izleyen Ege'ye döndü Mert. "Merhaba Ege," dedi gülümseyerek. Onun cevap vermesini beklemeden bakışlarını pijamaları ile oturan Gamze'ye çevirdi. "Yeni bir akım mı?" diye sordu iğneleyici bir tavırla ve kendisiyle göz teması kurmaktan

çekinen Cenk'e dönüp üstündeki spor şortunu ve atleti ni işaret etti. "Seninki de bambaşka bir akım herhalde, değil mi?"

"Spordan çıktım ben..." dedi Cenk ağzında gevele yerek. "Sonra da kıyafetlerim dolapta kilitli kaldı da..."

Mert, inanmamış gibi, "E? Sonra?" diye sordu. "Sen de herhalde güvenliğe haber vermek yerine bu halde bir Ayça'ya geleyim dedin. Gelmişken de herkesi buraya topladın." Şüphelendiğini belli etmek ister gibiydi. "Ve bana da hiç haber vermedin..."

"Tam olarak öyle oldu," dedi Cenk daha fazla yalan uyduramayıp. "Aklım bu kadar çalışıyor benim!"

Ayça, ayakucunda oturan Cenk'e küçük bir çimdik atıp durumu kurtarmaya yeltendi. "Şaka yapıyor yine..." dedi gülerek. "Yolda karşılaştık biz... Ben de sen uyanmamışsındır diye bana çağırdım. Hem Ege ile yakından tanıştırmak istedim," dedi. "Seni de çağıracaktım da, uyandığından emin olamadım."

Kolundaki saate baktı Mert. "Saat akşamın altısı..." Ardından ağızlarını bıçak açmayan diğer arkadaşlarına, "Siz niye geldiniz?" diye sordu.

"Biz sana gelecektik..." diye bir yalan uydurdu Serkan hızlıca. "Cenk dedi ki ben karşı komşudayım, siz de buraya gelin... Sonra birlikte geçeriz."

"Umarım yine bana sürpriz yapmak peşinde değilsinizdir. Çünkü pek havamda değilim."

Herkes, Mert'in şüphelendiği şeyin sürpriz olduğunu anlayınca rahatlama bakışmaları döndü aralarında. Cenk, "Ama olmaz böyle ya," dedi. "Yakalandık, tüh!" Onun berbat oyunculuğuna dayanamayan Ayça, ayağı ile dürttü tekrar. Mert'in gözlerine bakıp, "Senin bir şeyin yok değil mi?" diye sordu konuyu dağıtmak için.

"Rüyamda Defne'yi gördüm dün gece," derken derin bir nefes aldı. Gözlerini halıya dikmiş, kimseye bakmıyordu. "Göğsüm sıkışıyor uyandığımdan beri." Canının ne kadar sıkkın olduğu, ses tonundan bile belli oluyordu. Ortamın sessizliğinden huzursuz olup, "Özür dilerim," diye ekledi. "Sizin de canınızı sıkıyorum sürekli."

Cenk, önündeki yastığı ona fırlatarak, "Ne alakası var aptal herif," diye bağırdı. "Sadece mutlu anlarımızda mı arkadaşız biz?"

"Keşke her şey lisedeki gibi kalsaydı," dedi Mert iç çekerek. "Tek derdimizin eğlenmek olduğu zamanları özledim."

"Liseye dönelim o zaman," diyerek yerinden fırladı Cenk. "Bir geceliğine on altı yaşımıza dönüp bugünün sorunlarını unutalım." Diğerlerine de destek olmaları için gözüyle işaret çaktı. Gökalp de birden, "Varım ben," dedi. "Bir geceliğine de olsa tekrar liseli olmak iyi fikir."

"Bence de süper fikir," diye katıldı Yeliz. "Bugünün sorunlarını çözemiyorsak, zamanda yolculuk yapmışız gibi davranabiliriz. Vicdan azabı da çekmeden eğleniriz bir geceliğine!"

"İşte ruh," diye bağırdı Cenk heyecanla. "Tamam, bu gece zaman makinemizi kuruyoruz... Ve geçmişe gidiyoruz!"

Sessiz kalan Mert'e baktılar. Birkaç saniye kafasının içinde kaybolmuş gibi donuk bir şekilde durdu. Düşünürse hayır diyeceğini biliyordu. Heyecanlanan arkadaşlarını kırmamak için düşünmekten vaz geçip, "Tamam ulan," dedi. "Bir geceliğine geçmişe gidelim. Şimdiki zamanda yaşayamıyorum zaten."

Birkaç dakika sonra, evden getirdiği buzdolabı büyüklüğündeki karton kutuyu odanın ortasına yerleş-

tiriyordu Mert. "Zaman makinesi yapmak için bunu kullanabiliriz." Kutunun kapağını açıp, içini kontrol etti. Neler yapabileceklerini düşünürken, elini yanağına dayamış onu izleyen Ayça'ya döndü. "Evde alüminyum folyo var mı?"

"Olması lazım. Hemen bakıyorum!"

Koşar adım mutfağa giderken, kapının önünde üstlerine çeki düzen vererek dışarı çıkmaya hazırlanan Cenk ve Serkan'ı gördü. Cenk, "Ege'yle sen ne içersiniz?" diye sordu neşeyle. Ardından, Mert duymasın diye sesini iyice alçalttı. "Bugün herkes çok sarhoş olsun istiyorum. Yoksa stresten bomba gibi patlayacağız..."

"Ama en önemlisi Mert'in sarhoş olması," dedi Serkan da. "Belki kafası güzel olursa gerçekten eğlenir."

"Bana hiç fark etmez. Kendinize ne alıyorsanız bana da ondan alın." Kafasını eğip, içeride Mert'i izleyen Ege'nin çocuksu yüzüne baktı Ayça. Birkaç saniye düşündükten sonra, "Ona da fark etmez," dedi. "Bünyesi çok zayıftır. Bir çay kaşığı alkolle bile sarhoş olur zaten."

Cenk, kapıdan çıkarken Ayça'ya göz kırptı. "Tamamdır. Biz marketi boşaltıp geliyoruz hemen."

Ayça arkalarından gülümseyerek mutfağa koştu. Mert ile birlikte bir şeyler yapma fikri dahi onu o kadar heyecanlandırmıştı ki, eli ayağına dolaşıyordu. Ne yaptığını bilmeden bütün dolap kapaklarını açıp kapattıktan sonra durdu. "Sakin ol iki dakika," dedi kendine kızarak. "Senin mutfağın burası!" Kendine kızması işe yaramış gibi, eli doğru çekmeceye uzandı. İki kutu alüminyum folyo kuzu gibi yatıyordu. Ellerini birbirine çarpıp neşeyle şakıdı. "Buldum."

Sinsice kendisine yanaşan Ege'yi fark etmemişti. Arkasını dönüp, onu görünce küçük bir çığlık attı. Yüzüne çarpık bir gülümseme yerleştiren Ege, "Mert'i çok sev-

dim ben," dedi sesini alçaltıp. "Umarım Defne olayı kapandıktan sonra aranızda bir şeyler olur."

Utançtan ve duyduğu şeyden hissettiği rahatsızlıktan gözleri kocaman açıldı Ayça'nın. "Saçma sapan konuşma! Şöyle bir durumda bunu düşünmenin sırası mı sence? Neyim ben, fırsatçı mı?"

"Heyecandan yerinde duramıyorsun resmen. Nesi yanlış ki? Hem kız gayet iyiymiş bak. Artık vicdan azabı çekmeden yürüyebilirsin çocuğa!"

Çığlık atmamak için kendini zor tutuyordu. Elindeki folyo kutusunu Ege'nin kafasına geçirdi. "Eğer sarhoş olup da Mert'in yanında da böyle saçmalarsan yemin ederim elimdeki bütün ergenlik fotoğraflarını ifşa ederim her yerde... Yemin ederim yaparım!"

Ege, parmaklarıyla ağzına görünmez bir fermuar çekti. "Söz, ağzımdan kaçırmam," dedi panikle. "Ama sen bana kalmadan kendi kendini belli ediyorsun zaten. Mert'e nasıl baktığını görmüyorsun tabii!"

"Eğer bir daha öyle bir bakış yakalarsan, çekmeceden bir çatal al kör et beni. Tamam mı?" Ege'yi omzuyla ittirip yanından geçti. Kapıdan çıkmadan, arkasını dönüp, "Şu an en son istediğim şey, birilerinin beni yanlış anlaması," diye fısıldadı.

Ege, mutfaktan çıkan ve yakalandığı için gerilen Ayça'nın arkasından kıkırdadı. "Doğru anlaması," diye düzeltti kendi kendine.

Odaya döndüğünde, kutuyu alüminyum folyoyla kaplamaya başladıklarını gördü. Ayça'nın yüzünde yine, kontrol edemediği duygularını belli eden aptal bir gülümseme vardı. Ege, onunla göz göze gelince kendini tutamayıp güldü. Panikleyen Ayça halini anlayıp yüzündeki ifadeyi değiştirmeye çalıştı. Kaşlarını çatıp, elindeki folyoyu kutuya yapıştırmaya devam etti.

Onun suratının asıldığını fark eden Mert, "Bir şey mi oldu?" diye sordu. "Yok yok," diye geçiştirmeye çalıştı Ayça. Rahatsız oturuş pozisyonunu yalanına alet edip, "Ayağıma kramp girdi de..." diye uyduruverdi.

Elindeki folyoyu bırakan Mert, ona doğru eğilip kalçasının altına doğru kıvırdığı ayağını tutup çekerek uzatmasını sağladı. Ayak parmaklarını yavaş bir hareketle geriye ittirip, "Böyle kal," dedi tatlı tatlı. "Birazdan geçer..."

Ayça, bu küçük jestle mest oldu. Kalbi birden ağzında atmaya başladı. O an Ege ile göz göze gelmemeye özen gösterdi, aksi takdirde utançtan kıpkırmızı kesilirdi. Mert, "İyi misin şimdi?" deyince kafasını salladı. "İyiyim iyiyim, hiç gerek yoktu, ama çok iyi geldi."

Mert, Ayça'nın ayağını bırakıp elindeki folyoyu onun önüne ittirdi. "Sen benim yaptığım gibi devam et. Ben evden ışıklandırma için bir şeyler getireceğim," deyip kalktı. "Ege de yardım ederse birlikte hallederiz ..."

"Ederim ederim," diye atıldı Ege, yüzünden silinmeyen çarpık gülümseme ile hemen. "Ne bulursan getir sen."

Mert, çıktığında evde yalnız kaldıkları için rahatlayan Ayça ellerini yüzüne kapatıp küçük bir çığlık attı. "Dünyadaki en mükemmel insan ya..." dedi ağlamaklı. "Böyle bir çocuğu nasıl üzebilirler, aklım almıyor!"

"Sen iyileştir diyedir belki..." der demez omzuna yediği yumruk üzerine, "Yeter, vurma artık bana," diye sızlandı Ege. "O kadar kum torbası yaptırdım sana, hâlâ beni dövüyorsun!"

"Sana vurmazsam, kendi kafamı vuracağım duvarlara..." Elindeki folyo parçasını buruşturup yere fırlattı. "Neden hep yanlış zamanda, yanlış aşklara tutuluyorum ki..."

"Sabret... Birkaç güne bu işi çözeceğiz."

"Belki de Defne'nin geçerli bir sebebi vardır. Mert de ona geri döner."

"Belki de yoktur ve bir daha asla birleşmezler. Nereden bilebiliriz ki?" Ege'nin söylediği şey, Ayça'nın vicdan muhakemesini tekrar alevlendirdi. Kendini o kadar kötü hissetti ki, konu kapansın diye cevap vermeden kutu kaplama işine devam etti. "Eğer Defne'ye geri dönerse omzumda ağlamana izin vereceğim," dedi Ege şefkatle. "Ama eğer onu affetmezse de, aşkına sahip çıkman için seni cesaretlendirmeye devam edeceğim, tıpkı şu an yaptığım gibi."

Ayça, yine cevap vermedi. Sadece gülümsemekle yetindi. İçten içe hoşuna gitmişti söyledikleri. Kafasının içinde kocaman bir duygu yumağı vardı ve giderek daha da düğüm oluyordu. Midesini bulandırıyor, ama giderek de büyüyordu. Elini zaman makinesine dönüştürmeye çalıştıkları kutuya koydu ve gözlerini kapadı; bu gece bana yardım et, bu gece kalbimdeki ağırlık geçsin ve bir günlüğüne de olsa eğlenelim, diye geçirdi içinden



Oturma odasındaki kanepe ve koltukları kenara çekip, ortada kocaman bir alan açmışlardı. Alüminyum folyo sayesinde metal bir kutu gibi görünen sahte zaman makinesi, bir sürü ışıkla süslenmiş, filmlerdekini aratmaz hale gelmişti.

Birkaç saat içinde toplayabildikleri bütün kostümlerle eve dönen Yeliz, Gamze ve Gökalp herkes için ayrı birer torba hazırlamışlardı. Üstlerine, isim yazdıkları etiketleri yapıştırarak zaman makinesinin yanına özenle dizdiler hepsini.

Işıkları kapattılar. Yarattıkları loş ortama lisede dinledikleri şarkılardan oluşturulmuş liste eşlik ediyordu. Eskiye dönmeye hazır olduklarında satın aldıkları içkileri küçük bardaklara doldurup, zaman makinesinin önüne çember şeklinde oturdular.

Heyecanlı ekip, geceye resmi olarak başlamak için birinin konuşma yapmasını bekliyordu. Cenk, konuşmaları kimseye kaptırmadığından bir başkasının söze girmesine fırsat vermeden, "Kural şu," diye bağırdı. "Sırası gelen herkes bir shot içip, zaman makinesine girecek. Yeliz ve Gamze'nin seçtiği kostümleri içeride giyecek."

"Sonra içerideki butona basacak!" Yeliz, gözlerini kısıp oldukça mistik bir tavırla devam etti. "Ama içinizden gerçekten ona altı yaşına döndüğünüzü hayal edin. Tamam mı?"

"İlk kim girmek ister?"

Yeliz heyecanla elini kaldırıp, "Ben," diye bağırdı. Yerdeki dolu bardaklardan birini alıp, arkadaşlarının tezahüratları eşliğinde kafasına dikti. Ayağa kalkıp, köşede duran poşetlerden kendisine ayrılmış olanı aldı. "Gamze bana göstermedi benim için seçtiğini," dedi gülerek. "Çok heyecanlı!"

O, zaman makinesinin içine girerken, Serkan Gamze'ye sokuldu. "Ne olur düşündüğüm şey olsun," dedi gülerek. Kendilerini yabancı hissetmesinler diye Ayça ve Ege'ye döndü, "Yeliz metalciydi lisedeyken," dedi. "Şimdiki halinin aksine!"

Ayça, "Gerçekten mi?" dedi gülerek.

"Evet! Bulduğum bütün siyah gotik kıyafetleri ve metalleri doldurdum torbaya. Yüzünü kapatacak kadar uzun bir kâkülü olan peruğu da tabii!"

Gamze'nin cümlesi bittiği an, daha gülmelerine fırsat kalmadan, "Butona basıyorum," diye bağırdı Yeliz.

Hemen zaman makinesinin ışıklarını yaktı Mert. Işıl ışıl parlayan makinenin kapısı açıldı ve simsiyah kıyafetler içinde Yeliz çıktı. "Lise üçte bırakmıştım ben gotik olmayı," dedi. "Ama olsun, kabulüm. Bu gece isyankâr ve asi Yeliz olacağım tekrar."

Kahkaha atan arkadaşlarının yanına oturduğu an Cenk heyecanla yerdeki bardaklardan birini alıp hemen içti. "Sıra bende," diye bağırıp poşetini kaptığı gibi kutuya girdi. Gamze ve Yeliz o içeri girer girmez kendilerini yere atıp gülmeye başladılar. "Ağzımıza sıçacak," dedi Gamze kahkaha atarken.

"Niye? Ne yaptınız ki?"

"Bu ne lan?" diye bir çığlık geldi içeriden.

Kahkahadan nefesi kesilen Gamze, "Önce o şişme tulumu giy, sonra kıyafetleri üstüne geçir" dedi. "Lisede yüz yirmi kiloydun, seni ancak böyle geçmişe götürebiliriz!"

"Lan pişerim bununla!"

"Oyunbozanlık yok, çabuk giy!"

"Çok kötüsünüz," dedi Gökalp gülerken. "Nereden buldunuz şişme tulumu?"

"Mert'in kayağa giderken giydiği vardı ya, onu getirdik!"

Üstünü değiştirmek için içeride nasıl debeleniyorsa, hayali zaman makinesi sallanıp duruyordu. "Çok zor bunu giymesi," diye çığlık atarken, birden kutuyla birlikte yere yuvarlandı.

Yere devrilen kutuyu kaldırmak yerine karınlarını tutarak kahkahalar atan ekip, önce ortalıktaki bardakları kurtardı. Tulumun ve kutunun içinde mahsur kalmış gibi görünen Cenk, "Kaldırın lan beni!" diye bağırıyordu.

İçlerinde en sakin olan Mert idi, gülümseyerek arkadaşını kaldırıp ezilen kutuyu düzeltti. Kozasından

çıkmaya çalışan bir tırtıl gibi görünen Cenk, "Giydirin beni," diye bağırmaya devam ediyordu. Gökalp ve Yeliz koşup ona yardım ettiler.

Nihayet zaman makinesi kurtarılmış, ortam sakinleşmişti. Gecenin konsepti doğrultusunda devam ettiler. Herkes tek tek lisedeki tarzına dönerek kanepedeki yerini aldı. Ege ve Ayça oldukça eğlenen ekibi gülümseyerek izliyorlardı.

Onları da olaya dâhil etmek için, "Siz seçtiniz mi bir şeyler?" diye sordu Cenk. Yüzü kıpkırmızıydı ve şakaklarından terler akıyordu.

Kanepenin yanındaki iki poşeti ayağı ile ortaya ittirdi Ayça. "Bende liseden kalma bir şeyler vardı. Onları koydum poşete." Parmağını, bir yudum içki içtiği için burnu kızaran Ege'ye doğrulttu. "Ama önce Ege!"

"Bana da mı buldun bir şey? Ne buldun?"

Yerden aldığı içki bardağını eline tutuşturup, "Önce iç, sonra git giyin," dedi gülümseyerek. "Görürsün ne bulduğumu."

Ege, heyecanlandı. Hızlıca elindeki bardağı kafasına dikti. Alkolden nefret ederdi. Yüzünü ekşitip, "Tamamdır," dedi ve poşetini kaptı. Zaman makinesine girerken uzun boyu yüzünden güçlük çekmişti. Poşeti açtığı an, herkesin duyabileceği şekilde güldü. "İnanmıyorum," diye bağırdı kutunun içinden. "Hâlâ saklıyor musun sen bunu?"

Herkes, merakla Ayça'ya döndü. Keyfi yerine gelmişti, "Hadi çık," dedi gülerek.

Kutudan muz kostümü ile çıkan Ege sırıtıyordu. "Cidden inanamıyorum."

Yeliz, "Olayı nedir bu muzun?" diye sordu heyecanla.

"Dur, ben de ışınlanayım o yıla, anlatırız." Kendisi için hazırladığı poşeti kapıp, kutuya girdi. Hızlıca üstü-

nü değiştirip, gururla kapıyı açtı. Ege'nin tahmin ettiği üzere kocaman bir portakal olmuştu. Kostüm yüzünden yere güçlükle otururken, girerken içmeyi unuttuğu içkisini içti tek yudumda. Hikâyeyi merakla bekleyen arkadaşlarına, "Mezuniyet zamanı giyecek düzgün kıyafet bulamamıştım," diye anlatmaya başladı. "Beğendiğim hiçbir kıyafetin fermuarı kapanmamıştı. Lisede biz sevgiliyken o uzun ve zayıf, ben de kısa ve şişkoydum. Portakalla muz gibisiniz yan yana, diye dalga geçerlerdi benimle. Ege de onlara inat olsun diye bu kostümlerle gidelim demişti mezuniyete."

"Şaka?"

"Gittiniz mi cidden?"

"Gittik," dedi Ege gülerek. "İnanılmaz eğlenceliydi!"

"İnanamıyorum! Çok havalı!"

Gamze, muz kostümü içinde bile yakışıklı görünen Ege'ye dönüp, "Daha ne kadar hayran olabilirim sana bilmiyorum," diyerek elindeki içkisini tek seferde içti. Alkolün etkisiyle epeyce gevşediği için daha rahat davranabiliyordu.

Köşede oturup, surat asan Gökalp, "Sen lisedeyken, bu çocuk ortaokuldaydı," dedi homurdanarak. "Şu an on altı yaşındayız unutma!"

"Salak, hepimiz liseye döndük. O da şu an bizimle yaşıt!"

Gamze'nin henüz bilmediği, ortaya çıkan küçük sırrı yüzünden kafası karışmış olan Gökalp kendine hâkim olamıyordu. Bunu fark eden arkadaşları hemen konuyu kapatmak için, "Hadi hadi kadeh kaldıralım," diye boşalan bardakları doldurmaya başladılar.

Herkes bardaklarını kapıp, halının ortasına dizildi tekrar. Kadehler kalkarken hep bir ağızdan, "On altı yaşımıza," diye bağırdı Cenk.

Herkes, aynı anda, "On altı yaşımıza," diye bağırıp bardakları tokuşturdu.

Müzik, komşuları kızdıracak kadar yüksekti. Kendi yaşlarında bu sorumsuzluğu yapmazlardı, ancak o an herkes lisedeki gibi davrandığından bunu umursamıyor deli gibi dans ediyorlardı. Kötü espriler havada uçuşuyor, kar tulumunun içinde yüzünden terler boşalan Cenk yerde yuvarlanıyor, Ayça ve Ege yeni yeni içine girdikleri arkadaş grubuna ayak uydurmaya çalışıyordu.

Ege'nin dibinden ayrılmayan Gamze'ye kitlenmiş olan Gökalp, sarhoşluğun da etkisi ile birden, "Ben dayanamıyorum," diye bağırıp yanındaki sehpaya çıktı. Üstünde, ona iki beden küçük gelen lise forması ve kafasına bağladığı kravat ile ciddiye alınamayacak kadar komik görünüyordu. "Lan Gamze, bak liseye geri döndük. Şu an bana âşık mısın lan?"

Gözleri kocaman açılan Gamze, kendini yere atıp, "Ne?" diye bir çığlık patlattı. Kanepede siyah kıyafetleri içinde yarı baygın şekilde yatan ve peruğu yüzünden suratı neredeyse görünmeyen Yeliz'e döndü. "Sen mi söyledin?"

Eliyle ağzına kadar giren saçları geriye atıp yüzünü açarak, "O da sana âşıkmış lisede! Valla önce ben söylemedim," diye bağırarak cevapladı yattığı yerden. Kalkmaya çalıştı ama beceremedi. "Özür dilerim!"

Gamze, bir Yeliz'e bir Gökalp'e baktı. "Söyle!" diye bağırdı Gökalp, Ayakta zor duruyordu, sehpadan düşecek gibiydi. "Atarım kendimi buradan yoksa!" diye bağırdı ağlamaklı bir sesle. Kırk beş santim yüksekliğindeki sehpadan aşağı devrilmesine ramak kala, "Saçmalama Gökalp," dedi Gamze yalvarır gibi. "Arkadaşız biz!" Elleri ile yerden destek alıp, ayağa kalktı. "Lisede bir ara öyle bir şeyler oldu. Ama şu an kardeşim gibisin sen!

"Nasıl yani ya..." derken dengesini sağlayamadı ve yere yuvarlandı. Gamze hariç herkes dayanamayıp kahkaha atmaya başladı. Yerde iki büklüm yatan Gökalp, "Unuttun mu lan beni hemen?" diye yakardı. "Ben hâlâ aşığım sana!"

Şaşkınlık ve utançtan elini ağzına bastıran Gamze, Mert ve Cenk'e yardım edin der gibi baktı. İkisi de, yayıldıkları kanepede alkolle mayalanmış hamur gibi yatıyorlardı. Yerde kendisine doğru sürünen Gökalp'e bakıp, "Ay, delirme lütfen! Ağlayacağım utançtan şimdi!" dedi Gamze.

"Kızım bak, şu an yirmi üç yaşında değiliz. Şu an on altı yaşındayız!" Bileğinden tutmuş, ağlamaklı gözlerle yalvarıyordu. "Bu gece bari sev lan beni yeniden!"

"Geri zekâlı," diye çemkirdi Gamze. Ayağı ile Gökalp'i ittirip, "Lisede köpek gibi âşıktım, sen her gün başka kızlarla takılıyordun," dedi sertçe. "Seni unutana kadar canım çıktı benim! Şimdi gelmiş, kaç yıl sonra ne söylüyorsun!"

"Ben, sen kıskan diye her gün başka kızları anlatıyordum sana. Sen de sürekli 'Aynen kanka, kesin o kızla sevgili ol' diye tavsiye veriyordun. Ne bileyim senin de beni sevdiğini?"

"Anlasaydın o zaman! İş işten geçti, kusura bakma!"

Reddedilmenin hezimeti ile sırt üstü yere uzandı. "Ya ama olmaz öyle ya..." dedi mızıkçı çocuklar gibi. "Hani zaman makinesiyle geçmişe gitmiştik... Niye sevmiyor bu kız beni şimdi?"

"Liseli âşık draması da yaşandığına göre cidden döndük on altımıza," dedi Serkan gülerek. Siyah poşetten kaptığı yeni bir şişeyi açıp, "Hadi hadi, boş yapmayın," diyerek herkesi tekrar gaza getirdi. Müziğin sesini biraz daha yükseltip yerde debelenen Gökalp'i ve tulumunun

içine serinlemek için buz dolduran Cenk'i ayağa kaldırdı. Kuru gürültü, müziğin gölgesinde kaldı hızlıca.

Şikayete gelen komşular, giderek boşalan şişeler, eski şarkıların yarattığı nostaljik hava... Arada kavgaya tutuşan ve neden kavga ettiğini bilmeyen ikililer... Yarını düşünmeden edilen danslar, birkaç küçük sakarlık ve moraran dizler... Hepsi, tıpkı lisedeki gibiydi. Akılları küçük, enerjileri büyük...



Sabaha karşı, beşti saat. Herkes bulduğu yere sızmıştı. Ege'ye geceden beri bebek bakıcılığı yapan Ayça onu kendi yatağına Cenk'in yanına yatırırken, yere dökülmüş çerezlere bastı yanlışlıkla. Ege'yi Cenk'e doğru yavaşça ittirip yerdeki çöpleri toplamaya başladı. Hayatının ilk ev partisini vermişti. Bir yandan yorgunluktan ölecek gibiydi, bir yandan da garip bir şekilde mutluluktan uçuyordu.

Küçük evinin yeni bitki örtüsü olan ve bulduğu yere sızıp garip pozisyonlarda uyuyan insanların yanından geçerken kendini bu gurubun gerçek bir parçası gibi hissetti. Gereğinden fazla iyi hissetti ama bu his korkuttu onu. Kendini kaptırmak istemiyordu.

Oturma odasının girişinde, Cenk'in o gece giydiği şişme tulumun üstünde uyuyakalan Gamze'yi kendi hırkasıyla örttü. Uykusunda gözlerini yarım yamalak açıp, "Çok tatlısın," dedikten sonra dönüp mışıldamaya devam etti arkadaşı. Duyduğu küçük iltifatla yanaklarını acıtan bir gülümseme kondu yüzüne. Birkaç saniye içinde tekrar uykuya dalan Gamze'nin alnında bir post-it vardı. Gecenin tuhaflığına dair hiçbir şeyi sorgulamaması gerektiğini biliyordu ama dayanamadı. Dikkatlice eğilip, üstünde yazanı okudu: "Dün geceyi unutma

büyüsü." Gökalp'in yazdığını anlayıp, kendi kendine kıkırdadı.

Odanın ortasına kadar gelip herkesi tek tek kontrol ettiğinde Mert'in ortalıkta olmadığını fark etti. Endişelendi. Evin her yanına baktı onu bulmak için. Hiçbir yerde yoktu. Kapının önüne bakıp ayakkabısını kontrol etti. Oradaydı.

İçeriye döndüğünde, odanın köşesine çektikleri zaman makinesine kaydı gözü. Derin bir nefes alıp, kutunun yanına gitti. Önünde diz çöküp, "Mert..." dedi fısıldayarak. "İçeride misin?"

Kutunun kapısı yavaşça açıldı. Orada öylece oturan Mert, eliyle içeri gelmesini işaret etti. Birlikte sığıp sığmayacaklarından emin olmadan, çekinerek, güç bela içeri girdi Ayça. Kapkaranlık kutunun içinde, telefonunun flaşını açtı Mert'in yüzünü görmek için. Tahmin ettiği gibi, gözleri kıpkırmızıydı. Sözde zaman makinesinin içine, sözde gidecekleri tarih olarak yazdıkları 2015 yazısının üstünün çizildiğini fark etti. Yerine Defne'nin kaybolduğu günün tarihini yazmıştı. Birden göğsü sıkıştı.

"Keşke gerçek olsa bu makine," dedi Mert. "O güne dönüp, onun elini sımsıkı tutardım. Su almaya giderken, ben de yanında giderdim. Belki o zaman, şu an yanımda olurdu."

"Belki de olmazdı," diye kaçırdı ağzından Ayça. Halâ biraz sarhoş olduğu için normalden daha zordu susmak. Rahat konuşabilmek için karanlığa ihtiyaç duydu, telefonunun fenerini kapattı. "O gün tam olarak ne olduğunu bilmeden emin olamazsın ki..."

Sinirlendiği sesinden belli olan Mert, "Sen sanki emin gibisin..." dedi iğneleyici bir tavırla. "Defne'yi tanımadığın çok belli!"

"Evet, onu tanımıyorum... Ama seni tanıyorum artık. Ve kendini suçlaman benim bile ağırıma gidiyor."

Öyle derin bir nefes aldı ki Mert, Ayça'nın içi titredi. "Çok canım acıyor..." dedi acıyla. "Artık gücüm kalmadı. Hayatta hiçbir şeyi bu kadar sevmemiştim ben. Bazen aklımı kaçırmışım gibi geliyor. Sanki gerçek olmayan bir rüya gördüm ve uyandım..." Acıyla güldü. "Her ne kadar şu an yaşadıklarım kâbus gibi olsa da..."

"Yakında kâbustan da uyanacaksın." Yanlış anlaşılmaktan korkuyordu, ama kendine hâkim olamadı. Mert'in elini tutup sıktı yavaşça. "Ama bana söz ver..." dedi fısıldar gibi. "Her kâbus, uyandığımız günü de berbat eder. Her ne kadar bittiğini bilsek de, bizi etkilemeye devam eder... Lütfen, uyandığında da acı çekmeye devam etme... Ne olursa olsun yoluna devam et. Tamam mı?"

"Ne demek istediğini anlamıyorum."

"Anlaman gerekmiyor. O gün geldiğinde sadece söylediğimi hatırla. Tamam mı?"

Mert, hiçbir şey söylemedi. Kafası her zamankinden daha karışıktı. Vücudu yorgun, beyni daha da kötü haldeydi. Birkaç saniyelik bir sessizlikte iyice ağırlaşan gözlerini daha fazla açık tutamadı. Sırtını, duvara yaslanmış kartona doğru dayayıp uykuya daldı.

Ayça, Mert'in uyukladığını fark eder etmez kutudan çıkmak ve onu düzgün bir yere yatırmak istedi ama o gecenin kuralını hatırladı: Yarını düşünme. O da içinden geleni yapıp, uyuklayan Mert'i izledi dakikalarca. Ta ki, kendisi de uykuya yenilip kafası Mert'in omzuna düşene kadar...

Korkunç bir ağrı ile gözlerini açtığında alışık olmadığı alçak bir tavanla göz göze geldi. Birkaç saniyelik

afallamanın ardından, kendi evinde değil, Ayça'nın evinde olduğunu hatırladı. Parmaklarını şakaklarına bastırıp, yanına doğru döndü. Kendinden geçmiş gibi uyuyan Cenk ile burun buruna geldiğinde panikle geri çekildi.

Yatakta doğrulduğunda, aynalı komodininde kendini gördü. Hâlâ muz kostümü vardı üstünde. İçinden, "On altıda kalmışım," diye geçirdi. Baş ağrısı, vücut ağrısı, üstündeki komik kostüm, uyandığı küçük ev, yanında uyuyan tuhaf yeni arkadaşı... Her şey güzel geldi birden ona. Uzun zamandır hissettiği yalnızlığı uçup gitmiş gibiydi.

Yataktan kalkarken kendine şaşırdı. Son iki yıldır her gün yaşadığı endişeler yoktu. Görüntüsünü dert ederek uyandığı sabahların aksine, aynada gördüğü tek şey bir önceki gece eğlenmiş bir gençti. Mutluydu.

Üstündeki muz kostümünden kurtulup, uyuyanları uyandırmamak için dikkatli adımlarla salona gitti. Henüz tam açamadığı gözlerine rağmen Ayça'yı bulmaya çalıştı. Düşündüğünün aksine bir koltuk tepesinde değil zaman makinesinin içinde gördü onu; Mert ile kafaları birbirine değecek şekilde, oturur gibi uyuyakalmışlardı.

Yüzüne yayılan gülümsemeye engel olamadan telefonunu çıkarıp birkaç fotoğraflarını çekti. Ayça'nın ağzı açık uyuması komiğine gitti. Görüntüyü iyice büyütüp bir poz da öyle çekti. Fotoğraflara bakıp, kendi kendine gülerken kulağının dibinde bir fısıltı duydu: "Ne yapıyorsun sen?"

Korkudan kıçının üstüne düşerken Cenk'e yakalandığı fark edip panikledi. Kimse uyanmasın diye olabildiğince sessizce, "Hiiiiçççç..." dedi suçlu gibi. "Hiçbir şey yapmıyorum. Ayça'nın uyanmasını bekliyorum da..."

Uyku sersemi olan Cenk, Ege'nin ne dediğini anlamadı. Birkaç saniye boş gözlerle ona baktıktan sonra Ayça

ve Mert'i fark etti. Gözlerini kırpıştırarak, "Burada nasıl uyumuş bunlar böyle ya?" dedi kendi kendine. "Gerçi Mert alışıktır saçma sapan hallerde uyumaya da, Ayça'nın her yeri tutulmuştur."

Ege, birden boş bulunup, "Onun keyfi yerindedir, merak etme," diye kaçırdı ağzından. Yaptığı boşboğazlığı fark edip Cenk'e döndüğünde kısılan gözlerinden şüphelendiğini anladı.

"Nasıl yani?"

"Nasıl, nasıl yani?" diyerek yutkundu. Vakit kazanmaya çalışıyordu. Ancak bu cevap, Cenk'in durumu daha çabuk anlamasına sebep oldu. Kocaman açılan gözlerine, ağzı da eşlik ediyordu artık. "Yoksa..."dedi istemeden bağırarak. Elini ağzına bastırıp çığlığını örtmeye çalışsa da olmadı, herkes aynı anda uyandı.

Ayça ve Mert yerlerinden sıçrarken kafaları birbirine çarpmıştı. Bir kutunun içinde, üstelik Mert'in yanında uyandığını fark eden Ayça kendini hızlıca dışarı atarken panikten ne yapacağını şaşıran Ege, "Şey, benim tuvalete gitmem lazım," deyip apar topar odadan çıktı.

Ağzı bir karış açık vaziyette kendisine bakan Cenk'le kısacık bakıştıktan sonra hızla uyanan Ayça'nın içinde bir savaş çığlığı duyuldu: Sen öldün Ege!

O hışımla banyonun kapısına varması bir saniye bile sürmedi.

"Ege aç şunu!" On beş dakika boyunca ayağını sinirle yere vurarak ve dişlerini sıkarak bekleyen Ayça ne yapacağını şaşırmıştı. Az önceki gürültüye uyanıp bir şeyler atıştırmak için mutfağa gidenlerin duymasını istemediği için ağzını kapı deliğine yaklaştırıp sesini olabildiğince alçalttı. "Eğer hemen açarsan acı çektirmeden öldüreceğim seni, söz!"

Daha fazla saklanamayacağını düşünüp kapının kilidini açtı Ege. Küçük bir aralık bırakıp, "Yemin ederim ben söylemedim! Kendisi anladı," diye fısıldadı korkuyla.

"Neyi anladı? Kim anladı?"

"Cenk anladı... Senin Mert'ten hoşlandığını..."

Çığlık atmamak için kendini zor tuttu Ayça. Sinirden kasılan ellerini kapının aralığından Ege'ye doğru uzatmış tam yakasını kavrayacaktı ki, köşede saklanan Cenk, "Bastım sizi," diye önüne atladı. Ayça'yı ittirerek banyoya sokup kendisi de peşinden girdikten sonra kapıyı içerden kilitledi.

"Kimse duymasın diye tıktım sizi buraya... Mert'ten mi hoşlanıyorsun sen bakayım?"

"Hayır, yok öyle bir şey..."

Küçücük banyoda üçü neredeyse burun burunaydılar.

Cenk, "Emin misin?" diyerek üstüne doğru eğilince Ayça küvetin içine bırakıverdi kendini. "Gözüme bak..."

Kenarda duran havluyu alıp yüzüne bastırdığı için boğuk çıkıyordu ağlamaklı sesi. "Bakamam..."

Durumu anlayınca kendini banyo halısının üstüne bırakıp, "Çünkü bakarsan yalan söyleyemezsin," dedi Cenk.

"Utançtan öleceğim şimdi!"

"Ayça..." Uzanıp, ayak bileğini tuttu. "Bana bak."

Yüzündeki havluyu yavaşça çekerken, "Özür dilerim," dedi Ayça, kendinden utanır gibi. "Mert bu haldeyken ona bir şeyler hissetmem çok yanlış biliyorum. Kendi içimde çözeceğim bir şekilde, söz!"

"Salak mısın kızım sen?"

"Özür dilerim... Salağım."

"Özür dileyip durma! Bu mükemmel bir şey... Çok mutluyum şu an!"

Beklemediği bir tepkiydi bu. Şaşkınlıkla önce Cenk'e, sonra duvara yaslanmış panikle onları izleyen Ege'ye baktı. "Nasıl mükemmel yani?" diye sordu güçlükle nefes alırken. "Dalga geçiyorsun değil mi?"

Cenk, ciddiye alınmak için sırtını dikleştirdi. "Şu ana kadar Mert'in sevgilisi olan hiçbir kızla anlaşamadım. O yüzden hep korktum." Derin bir nefes çekti içine. Ciddi konuşmaları pek beceremediği için söyleyeceklerini toparlamaya çalıştı. "Biz anaokulundan beri arkadaşız. Onsuz bir hayat düşünemiyorum bile," diyerek başladı anlatmaya. "O yüzden ne zaman anlaşamadığım, kafamın uyuşmadığı biriyle sevgili olsa korktum. Ya işler ciddileştiğinde beni artık yanında istemezse, ya beni değil sevgilisini seçerse diye. Defne'nin bana bir zararı yoktu, tamam... Ama onunla sevgiliyken de böyle hissediyordum." Kafasını önüne eğip, söylediği şeylerden çekiniyormuş gibi devam etti. "Defne ile aynı odada bir hafta kalsak, üç cümle ancak edebilirdik. O kadar alakasızdık yani... Üç yıldır ortak bir noktada buluşmaya çalıştım onunla, ama çok zorlamaydı her şey. Hatta bazen kendimi uyumsuzlukla suçladım. Yani dostun için, normalde arkadaş olmayacağın biriyle bağ kurmak çok da zor olmamalıydı..." Kafasını kaldırıp, dokunsa ağlayacakmış gibi duran Ayça'nın gözlerine baktı. "Ama seninle tanışınca anladım," dedi gülümseyerek. "Daha bir aydır tanışıyoruz ama on yıldır arkadaşımmışsın gibi geliyor. Demek ki sorun bende değil. Bazı insanlarla kimyan bir saniyede tutar, bazıları ile on yılda tutmaz. Bu kadar."

Gözleri dolan Ayça, "Cenk..." diyebildi sadece fısıldar gibi.

"Uzun lafın kısası... Ben seni destekliyorum. Eğer bir gün Mert de sana karşı bir şeyler hissederse, bir araya gelmeniz için elimden geleni yaparım!"

Önündeki havluyu tekrar yüzüne bastırdı. "Utançtan midem bulanıyor!"

"Ne utanıyorsun manyak kadın!" Ayağa kalkarken, havluyu çekip aldı. "Aşkın utanılacak bir yanı yok! Bak, o içeride uyuyan embesil ikili, liseden beri birbirlerini seviyorlar ama o saçma utançtan kaç yıl kaybettiler. Hâlâ da kaybetmeye devam ediyorlar!"

Gözlerindeki yaşlar, birbirine daha fazla tutunamayıp yanaklarından süzülmeye başladılar. "Hayatımda ilk kez sevildiğimi hissediyorum... O yüzden Mert beni sevmese de, bana kazandırdığı bu şeye..." derken, yanaklarını elindeki havluya kuruladı Ayça. "Hep minnettar olacağım."

"İşte bu yüzden seninle anlaştık," deyip, küvetin yanına diz çöktü. Elini Ayça'nın omzuna koydu yavaşça. "Hamurumuz aynı bizim. İkimiz de insanların sevgisini kolay kolay kazanamayan, genelde yanlış anlaşılan gürültücü tipleriz. Birinin bizi sevmesi için, dışımızdaki o duvardan geçmesi gerekiyor."

O ana kadar, aynanın önünde sessizce onları izleyen Ege, "*Casper* gibi," dedi.

"*Casper* gibi," diye onayladı Cenk gülerek. "Mert anaokulundayken huysuzluktan her gün herkesle kavga eden bu çocuğu, beni, arkadaşı olarak seçmeseydi okul hayatım boyunca dışlanırdım herhalde. Bazen bir kişinin sevgisi, gerçek seni herkesin görmesini sağlıyor," deyip Ayça'ya döndü. "O yüzden seni anlıyorum. Gerçekten."

Elini, kalbinin üstüne koydu Ayça. Ağlıyordu. "Duygu yoğunluğundan şuram patlayacak şimdi... Bir şey söyleyin de kendime geleyim."

"Evden nasıl çıkaracaksınız beni kimse görmeden?" diye sordu Ege, biraz da konu değişsin diye. "Akşamüstü set var da... Artık çıkmam lazım."

Tuvalet kapısı bir kere tıklatıldı. Serkan, "Dolu mu?" diye bağırınca Cenk ayağa fırladı. "Önce tuvaletten üç kişi nasıl çıkacağız onu düşünelim!" dedi fısıldayarak. "Sonra seni de evden çıkarırız."

Yolu uzatma pahasına, tenha olduğu için tercih ettikleri ara sokaklardan yürüyorlardı. İkisinden de uzun olan Ege'yi çocuklarıyla yürüyen ebeveynler gibi ortalarına almış, dikkatlice etrafı kolluyorlardı.

Ege'nin gümüş rengi lüks otomobilinin yanına geldiklerinde Cenk heyecanla, "Arabaya bak," diye bağırdı. Sanki sıcak bir sobaya değiyormuş gibi çekinerek, aracın kaputuna dokunup minik bir çığlık attı. "İlk kez bu kadar pahalı bir arabayı elliyorum, çok heyecanlı!"

"İstediğin zaman veririm kullanman için," diye içten bir cevap verdi Ege. "Söylemen yeter."

"Manyak mısın sen?" derken kocaman açmıştı gözlerini. "Bu araba verilir mi arkadaşa?"

"Verilmez mi?"

"Verilmez tabii! Teklif dahi etme bana bir daha!" Arabaya dönüp, iç çeker gibi "Ehliyetim bile yok zaten," dedi. "Gözüm mözüm döner, kabul ederim... Sonra al başına belayı..."

Ayça, ikilinin arasında filizlenen yakınlıktan memnundu. Arabaya yaslanarak gülümsedi. "Hadi sen git artık, geç kalma," dedi anaç bir tavırla. "Bir şey öğrendiğin an ara beni mutlaka tamam mı? Meraktan duramam ben."

Büyülenmiş gibi arabayı okşamaya devam eden Cenk, "Sen de beni ara hemen," dedi heyecanla.

"WhatsApp grubu kuralım isterseniz. Oraya yazalım, daha kolay olur."

"Sorun olmaz mı Ege için?"

"Hayır," diye araya girdi Ege neşeyle. "Aksine mutlu olurum!"

"Anlaştık o zaman." Cenk'i arabadan uzaklaştırmak için çekiştirerek, "Dikkatli ol. Bir şeye ihtiyacın olursa söyle," dedi Ayça.

Ege kafasıyla onaylayıp, arabayı çalıştırana kadar sık sık göz teması kurduğu arkadaşlarına el sallayarak gaza bastı.

Uzaklaşan arabanın arkasından bakakalan Cenk, "Ne kadar sevimli bir tip bu ya..." dedi kendi kendine. "Ekranda görünce tokatlamak istiyor insan ama gerçek hayatta yanaklarını sıkacağım utanmasam."

Cenk'in koluna girip, sallana sallana yürümeye başladı Ayça. "Menajeri kanına girmeseydi, ekranda da öyle olurdu. Olmadığı biri gibi rol kestiriyor çocuğa..."

"Yalnız kalır insan be öyle..."

"Yalnız zaten..." Kısa zaman öncesine kadar ona kızgın olsa da, yeniden birlikte vakit geçirmeye başladıklarında aslında hiçbir şeyin değişmediğini fark etmişti Ayça. O hâlâ eski Ege idi ve muhtemelen hiç de değişmeyecekti. Girdikleri nispeten işlek sokakta ilerlerken, "Hiç yakın erkek arkadaşı olmamıştı biliyor musun?" dedi. "Lisede de hep kızlar vardı etrafında, erkekler dışlardı onu, fazla yakışıklı diye herhalde..." Cenk'in kolunu, teşekkür eder gibi dostça sıktı. "Aynı odada üç kişi olunca bile panik olurdu normalde. Ama dün sizinleyken çok eğlendi."

Ayça'nın kolundan çıkıp o sırada gördüğü içecek otomatına yöneldi Cenk. "Dün Defne olayını bana ilk

anlattığınızda kâbus görüyormuşum gibi hissettim," derken otomata para attı. "Yani tuhaf tesadüfler ve bir dolu trajedi!" İki kutu soğuk kahve, gürültüyle hazneye düşerken, "Filmde miyiz anasını satayım, dedim. Sinirlendim..." diye devam etti anlatmaya. Kutuları alıp, birini Ayça'ya uzattı. "Ama şimdi düşününce, bir sürü de güzel şeye sebep oldu şu lanetli kader çemberi." Güldü. "Başka türlü, bu kadar çabuk bu kadar yakın olamazdık herhalde."

Kahveyi alıp, açan Ayça büyük bir yudum içtikten sonra kaldırıma oturdu. "Şu aşamada, önümüzdeki günler biraz korkutucu..." dedi yoldan geçen arabaları izlerken. "Ama geçmişe takılı yaşayan birilerinin, gelecek için endişelenmesi kadar umut verici bir şey yok."

"Güzel konuştun ha," dedi yanına ilişirken. Hafiften alaycı bir tavırla sırıttı. "Filmde miyiz lan acaba cidden?"

"Umarım öyleyizdir. İşsiz bir oyuncu olarak, çok hoşuma gider bu."

Cenk küçük bir kahkaha attı. Üzeri buğulanmış teneke kutuyu havaya kaldırdı. "Geleceğe o zaman..."

Ayça, kendi kahvesini kaldırıp iki kutuyu tokuşturarak gülümsedi.

"Geleceğe..."

Şık bir butikte, kıyafetlerin arasında kaybolmuş gibi görünen Rüya, birkaç dakikada bir yaptığı gibi Defne'nin attığı mesajı okuyordu. Sözünü tutup, onları görüştürmeyi kabul ettiği için o kadar heyecanlanmıştı ki, yerinde duramıyordu. Yanında alışverişe sürüklediği

Ege'nin burnunun dibine kadar uzattı telefonunu. "Deniz'in bakıcısı mesaj attı sabah," dedi gülümseyerek, onu zorladığı işkencenin sebebini açıklar gibiydi.

Ekranda Defne yazısını görünce birden heyecanlandı Ege. Bir şeyler öğrenmek için iyi bir fırsat olabilirdi. Telefonu eline alıp okumak istese de, Rüya sımsıkı tuttuğu telefonunu bırakmadı. "Böyle oku!"

"Deniz ile dışarı çıkacağız birkaç saate. Biraz işimiz var, onları hallettikten sonra konuşacağım. Seninle görüşmeyi kabul ederse, söylediğin adrese getireceğim. Akşam altıyı bulur gelmemiz. İyi günler."

Ege gözünü ayırır ayırmaz telefonunu kapatıp cebine attı ve "Hâlâ inanamıyorum," dedi sırıtarak.

"Sence kabul edecek mi?"

Bu soru Rüya'yı içten içe incitti. Büyük güneş gözlüklerini gözünden çıkarıp, saçlarını geri atarak kafasına taktı. "Sanırım," dedi emin olamadan. "Deniz'i azıcık tanıyorsam beni görmek isteyecektir." Eline aldığı büyük şapkayı sıktı, derin bir nefes aldı. "Yani umarım..." Şapkayı yerine koymaya çalışırken, asılan suratındaki ifadeyi değiştirmeye uğraşıyordu. "Acaba ne mutlu eder onu?" diye sordu kendi kendine konuşur gibi. "Ona hediye seçmeyeli altı yıl oluyor."

Ölmek üzere olan bir adamı mutlu edebilecek tek şey vardı, Ege biliyordu ne olduğunu ama bunu Rüya'ya söyleyip onu incitmek istemedi. Rüya da tıpkı onun gibi düşünmüş olacak ki, "Keşke ona ömrümden birkaç yıl hediye etme şansım olsaydı," dedi. "Mümkün mü öyle bir şey acaba? Var mı cadı madı bir tanıdığın?"

"Biraz korkuttu bu fikir beni..." derken sindiği köşeden çıktı Ege. Annesinin eteğinde dolaşan çocuklar gibi,

mağazada küçük adımlarla dolaşan Rüya'nın etrafında geziniyordu.

Rasgele eline aldığı eşyaları inceliyor gibi görünse de kafasının içinde başka bir plan yaptığı belli olan Rüya, "Onu nereye götürsem acaba?" dedi birden. "Kimsenin olmadığı bir yer olmalı. Ama bizim için de özel bir yer seçmeliyim."

Arkadaşlarının verdiği görevden başka bir şey düşünemeyen Ege, "Bakıcı kız da gelecek mi yanınıza?" diye sordu konuyu Defne'ye getirebilmek için.

"Bilmem. Ama baş başa olmak istiyorum. İzin verirse..."

Ondan beklemediği kadar olumlu bir cevap almanın rahatlığı ile yanına sokuldu. Beklediği balık için olta atmanın tam zamanıydı. "Kim ki o kız? Yani bu kadar önemli kararları onun adına veriyorsa basit bir bakıcı olmasa gerek..."

"Tesadüfen tanışmışlar. Deniz, ölmeden önce yaşadığının bir kanıtı olsun istemiş. Sonra bu kızı tutmuş gizlice fotoğraflarını çeksin diye."

"Eee?"

"Ne o? İlgini mi çekti?"

"İlginç bir hikâye... Merak ettim," diye bir yalan uydurdu hemen. "Sonra ne olmuş? Kız âşık falan mı olmuş Deniz'e? Neden birden fotoğrafçılıktan bakıcılığa geçmiş?"

Üst üste gelen sorulardan bunaldığını belli eder gibi derin bir nefes verdi Rüya. "Ne yapmaya çalışıyorsun sen?"

"Son günlerde duyduğum en ilginç hikâye de... Ondan yani... Dizisi olsa izlerim mesela."

"Kemal Bey'e bunu söyleme sakın. Bir de dizisini çekmeye kalkmasın Deniz'in."

Kıyafetleri ve aksesuarları kurcalamaya geri dönen Rüya'nın arkasından usulca sokuldu yine Ege. Şimdi vazgeçerse konu kapanacaktı. Kızmaması için dua ederek, "Sevgililer mi?" diye sordu çekinerek.

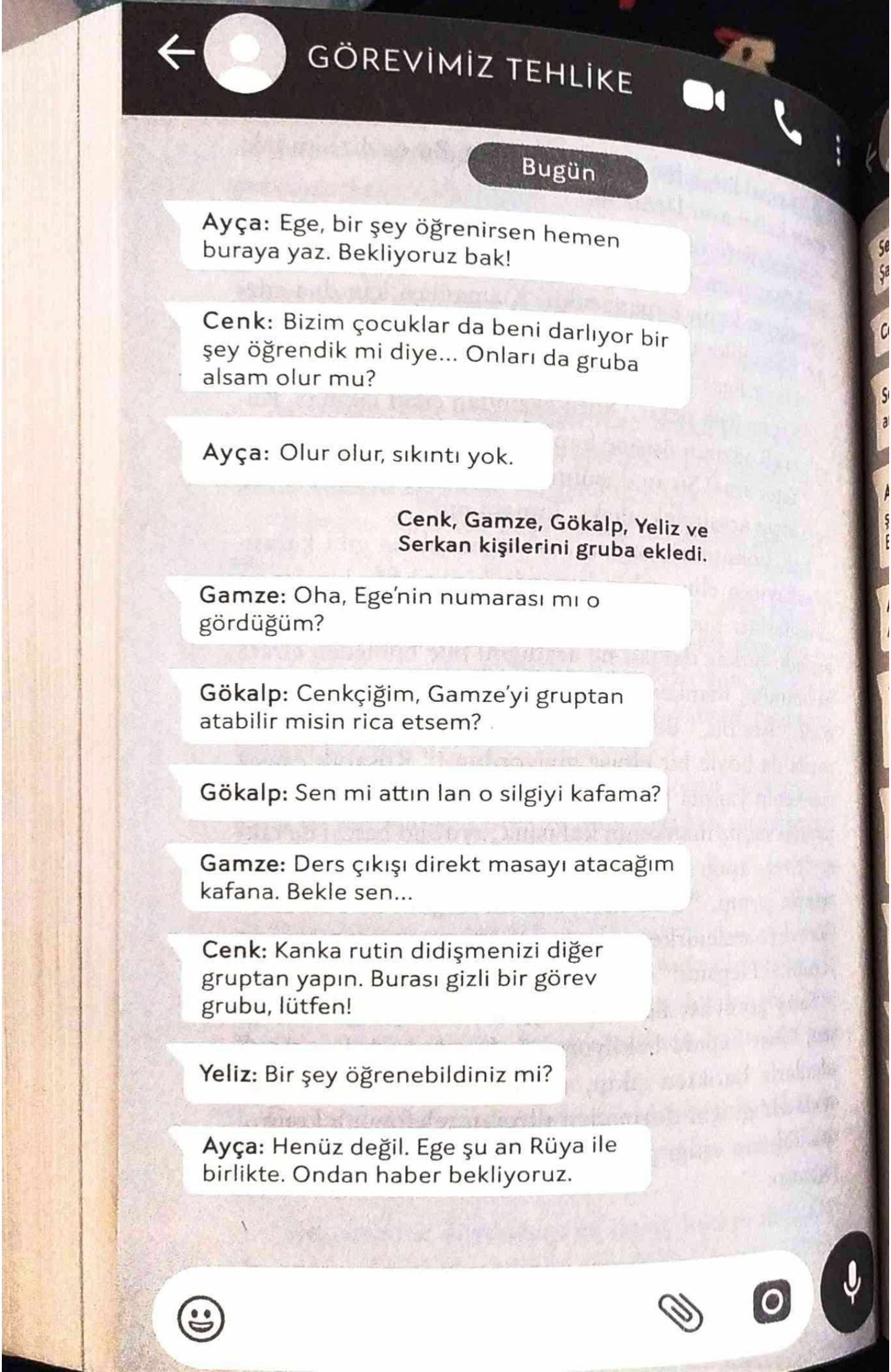
"Hayır Ege!" diye bağırdı Rüya.

"Kız mı âşık peki?" Soru ağzından çıkar çıkmaz, Rüya'nın eli ağzının üstüne kapanmıştı.

"Yeter ama! Şu an düşünmek istediğim son şey, Deniz ve o kızın arasındaki ilişki. Tamam mı?"

Ege, konuşmayacağına söz veren rehine gibi kafasını sallayınca elini çekip kenarda biriktirdiği kıyafet ve aksesuarları kucağına alarak butiğin içinde yürümeye başladı. Birkaç dakika ne aradığını bile bilmeden etrafa bakınırken, mankenin üstündeki beyaz elbiseye takıldı gözü. "İşte bu," dedi heyecanla. "Onunla ilk tanıştığımızda da böyle bir elbise giyiyordum!" Koşarak cansız mankenin yanına gitti. Elinde tuttuğu kot ceketi üstüne tuttuğu saçsız mankenin kafasına, ayırdığı bereyi de taktı. "Evet, aşağı yukarı böyle görünüyordum!" Ellerini neşeyle çırpıp, "Onu nereye götüreceğimi de buldum!" Görevliye seslenirken neredeyse şakıyordu. "Bunları alıyorum... Hepsini!"

Satış görevlisi ile Rüya eşyaları kasaya götürürlerken, "Ben kapıda bekliyorum" diye bağırdı Ege. Hızlı adımlarla butikten çıkıp, sırtını duvara yasladı. Sessiz moda aldığı için durmadan titreyen telefonunu kontrol etti. Tahmin ettiği gibi, Ayça'nın kurduğu gruba mesaj yağmıştı.


GÖREVİMİZ TEHLİKE
Bugün
Ayça: Ege, bir şey öğrenirsen hemen buraya yaz. Bekliyoruz bak!
Cenk: Bizim çocuklar da beni darlıyor bir şey öğrendik mi diye... Onları da gruba alsam olur mu?
Ayça: Olur olur, sıkıntı yok.
Cenk, Gamze, Gökalp, Yeliz ve Serkan kişilerini gruba ekledi.
Gamze: Oha, Ege'nin numarası mı o gördüğüm?
Gökalp: Cenkçiğim, Gamze'yi gruptan atabilir misin rica etsem?
Gökalp: Sen mi attın lan o silgiyi kafama?
Gamze: Ders çıkışı direkt masayı atacağım kafana. Bekle sen...
Cenk: Kanka rutin didişmenizi diğer gruptan yapın. Burası gizli bir görev grubu, lütfen!
Yeliz: Bir şey öğrenebildiniz mi?
Ayça: Henüz değil. Ege şu an Rüya ile birlikte. Ondan haber bekliyoruz.

Serkan: Ayçacım şarj aletin nerede? Şarjım %1, kapanacak telefonum.

Cenk: Ne diyorsun be?

Serkan: Beni Ayça'nın evinde unutup giden arkadaş müsveddeleri konuşmasın lütfen.

Ayça: Yatak odasında komodinin üst çekmecesinde şarj aleti var. Ben de birkaç dakikaya geliyorum. Evde olduğunu bilmiyordum, bilsem erken gelirdim.

Ayça: Mutfakta bir şeyler var. Açsan ye lütfen, çekinme.

Yeliz: Ben sabah aradım seni, ortalıkta göremeyince gittin sandım. Ne bileyim hâlâ evde olduğunu...

Serkan: Balkonda Ege'nin maketi ile uyuyormuşum ben. Oraya nasıl gittim, hiç hatırlamıyorum.

Gökalp: Maketi ben koymuştum balkona. Gamze bir gerçeğini, bir maketini darlıyordu da...

Gamze: Aptal!

Cenk: Eğer biraz daha susmazsanız hepinizi gruptan atarım.

Ege: Selam... Rüya'dan gizli yazıyorum şu an. Hâlâ yanımda.

Ayça: Eee? Bir şey öğrendin mi?

Ege:

Pek şey öğrenemedim.
Ama sanırım sevgili değiller.
En azından Rüya öyle söylüyor.

Cenk: Neymişler peki?

Ege:

Fotoğrafçı olarak tutmuş ilk Defne'yi.
Sonra Defne ona bakmak için yanına taşınmış.

Ayça: Ege ne yap et daha fazla bilgi topla!

Ege:

İşkillendi zaten...
Daha ne sorabilirim bilmiyorum!

Rüya'nın omzuna dokunması ile birden yerinden sıçradı. Yeni gelen mesajları okuyamadan hızlıca telefonunu cebine tıkıştırdı.

Tavırlarından şüphelendiği için, "Kiminle konuşuyorsun sen?" diye sordu Rüya hiç âdeti olmamasına rağmen.

"Menajerimle ya, bir susmadı... Bitti mi işimiz?"

"Evet, alacaklarımı aldım..." derken elindeki torbaları sallıyordu. "Önce eve gidip üstümü değiştireceğim. Sonra da onu götüreceğim yere gidip, ortamı hazırlayacağız."

"Ben de mi geleceğim?"

Gülümseyerek Ege'nin koluna girdi. "Evet," dedi neşeyle. "Hikâyenin benimle ilgili tarafı ilgini çekmiyor mu yoksa?"



"Farklı senelerde aynı okulda okuduğumuza inanamıyorum!" Sadece birkaç ay gidebildiği okulunun terasında olmak Ege'yi o kadar heyecanlandırmıştı ki, Rüya'ya yardım etmek yerine, dikilmiş etrafı seyrediyordu. "Seninle ilgili her şeyi biliyorum sanıyordum hâlbuki..."

"Okuldan mezun olmadım. Oyunculuğa başladıktan sonra son sınıfta bıraktım. Ondan bilmiyorsundur." Deniz ile ilk kez konuştukları ve ona aşkını itiraf ettiği yerdi o teras. Yere bir piknik örtüsü serdi, rüzgârda uçmasın diye elindeki sepeti de dikkatlice üstüne yerleştirdi. "Sen devam etmeyi düşünüyor musun okula?"

"Geçen sene dondurdum kaydımı. Geri dönebilir miyim, bilmiyorum..." Birden, araştırdığı hikâyenin bütün kahramanlarının aynı okulda, farklı dönemlerde okumuş olduğunu fark etti. Kendi kendine, "Çok garip..." diye mırıldanırken Rüya ile göz göze geldi.

"Neymiş o garip olan?"

"Hayatımız," dedi panikle. Sanki aklından geçenleri okuyabilecekmiş gibi endişelendi. "Sana da bazen her şey tuhaf gelmiyor mu?"

"Böyle hissetmeyi seviyorum... İlginç bir hayatım varmış gibi avutabiliyorum kendimi."

İçinden, aslında ne kadar ilginç olduğunu keşke anlatabilsem sana, diye geçirdi Ege. Onun arkasından iş çeviriyormuş gibi hissediyordu. Hazırlanması için yardım da etmiyordu üstelik... Neden hâlâ orada olduğunu sorguladı birkaç saniye. Sepetteki malzemeleri çıkaran Rüya'nın yanına çöküp, "Ben artık gideyim istersen..." dedi yüzündeki sevimli gülümsemeyle. "Deniz gelmeden önce biraz yalnız kal."

Rüya, Ege'nin sevimli yüzünü ellerinin arasına alıp, "Beni bugün yalnız bırakmadığın için teşekkür ederim ufaklık," dedi anaç bir tavırla.

Bir anda yüzü değişti, dudakları büzüldü Ege'nin. "Sana bir şey sorabilir miyim gitmeden?" dedi yüzünü onun ellerinden yavaşça çekerken. "Hiç şansım yok değil mi?"

Bu konuşmayı bir gün yapmak zorunda olduğunu biliyordu Rüya. Kardeşi gibi gördüğü Ege'yi fazla üzmemek için biraz daha zaman istiyordu içten içe. Ama o an artık kaçamayacağını anladı. Birkaç dakika hiçbir şey söylemeden onu en az incitecek cümleleri toparlamaya çalıştı. Sessizliğin böyle durumlarda daha çok inciteceğinin farkındaydı. Derin bir nefes aldı, gözlerinin içine bakarak uzanıp elini tuttu, "Ege..." dedi sıcacık bir sesle. "Sen bana âşık değilsin. Ben sana sadece ortaokuldaki sorunsuz günlerini hatırlatıyorum." Avucunun içinde duran eli biraz daha sıktı. "Tam da o zamanlar görmüştün beni televizyonda değil mi?" diye sordu onu

konuşturabilmek için. Ama Ege, sanki ağzını açsa ağlayacakmış gibiydi ve hiçbir şey söylemedi. "Beni gerçek hayatta gördüğünde sana geçmişteki o masum hislerini hatırlattım. Sen de bu duyguları aşkla karıştırdın. O kadar..."

"Öyle değil!" Elini, çekip aldı Rüya'nın elinden. Kendisine acıdığını belli eden gözlerine bakmamaya özen göstererek, "Seni görünce kalbime ağırlık çöküyor. Heyecandan bayılacak gibi oluyorum..." dedi acı çeker gibi.

Dizlerinin üstünde ilerleyip, Ege'nin tam önünde durdu Rüya ona bakabilmek için. Yüzünü avuçlarının içine aldı tekrar. "Ortaokullu Ege, televizyonda beni gördüğünde nasıl hissediyordu?" diye sordu. "Tam olarak anlattığın gibi değil mi?"

"Artık ortaokullu Ege değilim ama. Hâlâ böyle hissettiriyorsa hayranlık değil, aşk bu!"

"Bir gün gerçekten âşık olduğunda beni anlayacaksın."

"Senin Deniz'e âşık olduğun gibi mi?"

"Benim Deniz'e âşık olduğum gibi."

Elini, Ege'nin yüzünden çekip dizlerine koydu. Aşklarının başladığı yerde otururken o an hissettiklerini anımsıyordu. "Âşık olduğun kişiyi görünce sadece göğsün sıkışmaz ya da kalbin hızlanmaz..." dedi masal anlatır gibi yumuşacık bir sesle. "Atılan bir taştan korksan da bunları hissedebilirsin. Senin söylediğine göre bir taşa da âşık olabilirsin."

"Nasıl anlayacağım ki başka türlü..."

"Tamamen değişmiş hissedeceksin." Dayanamayıp, tekrar elini tuttu Ege'nin. Kendisini bir abla gibi görmesini istiyordu. "Tüm hücrelerine kadar, bir daha asla eski sen olamayacağını anlayacaksın," dedi. "Aşk seni geri dönülmez şekilde değiştirecek. İyi... Ya da kötü..."

"Özür dilerim, ama sana katılmıyorum. Bu, senin aşka bakış açın falan da değil. Bu, senin Deniz'i gördüğün an hissettiklerin sadece." Dayanamayıp, ayağa kalktı. Sırtını Rüya'ya döndü. Ona baktığında kelimeleri birbirine dolanıyordu çünkü. "Aşk, sadece senin Deniz'e zamanında hissettiklerinden ibaret değil," dedi becerebildiği kadar sertçe. "İnsan sadece bir kere âşık olmaz. Ya da her âşık olduğunda aynı şeyleri hissetmez. Anaokulundayken oynamaktan asla bıkmadığım kıza duyduğum şeydi aşk... İlkokulda okula gitme sebebim kimse, o demekti. Lisede Ayça'ya âşık olduğumda yanında o kadar güvende hissediyordum ki... O his, benim aşk tarifimdi bir süre..." Derin bir nefes çekti içine. Cesaretini toplatıp, tekrar Rüya'ya döndü. Ağlamamak için dua ederek, "Şimdi de sana aşığım," dedi güçlükle. "Ama senin yanında bırak güvende hissetmeyi, sürekli diken üstünde geziyorum. Şu an aşk benim için bu!" Tutamadığı gözyaşlarından bir tanesi, yanaklarından aşağı süzülürken, "Nesi yanlış ki?" diye sordu çocuk gibi.

"Özür dilerim Ege..."

"Ne için özür diliyorsun?"

"Ne için duymak istiyorsan şu an özrümü, onun için." Ayağa kalkmış, Ege'ye sımsıkı sarılmıştı bunu söylerken. "Çok özür dilerim."

Ege, bir adım geri çekildi. "Deniz ile iyi şanslar..." dedi kendini gülümsemeye zorlayıp. "Umarım seni bu defa iyi yönde değiştirir."

Arkasına bile bakmadan, büyük adımlarla yürüyüp gidişini izledi bir süre. "Umarım bir gün gerçek aşkı bulursun ufaklık," diye fısıldadı. "Kalbini kırdığım için özür dilerim."

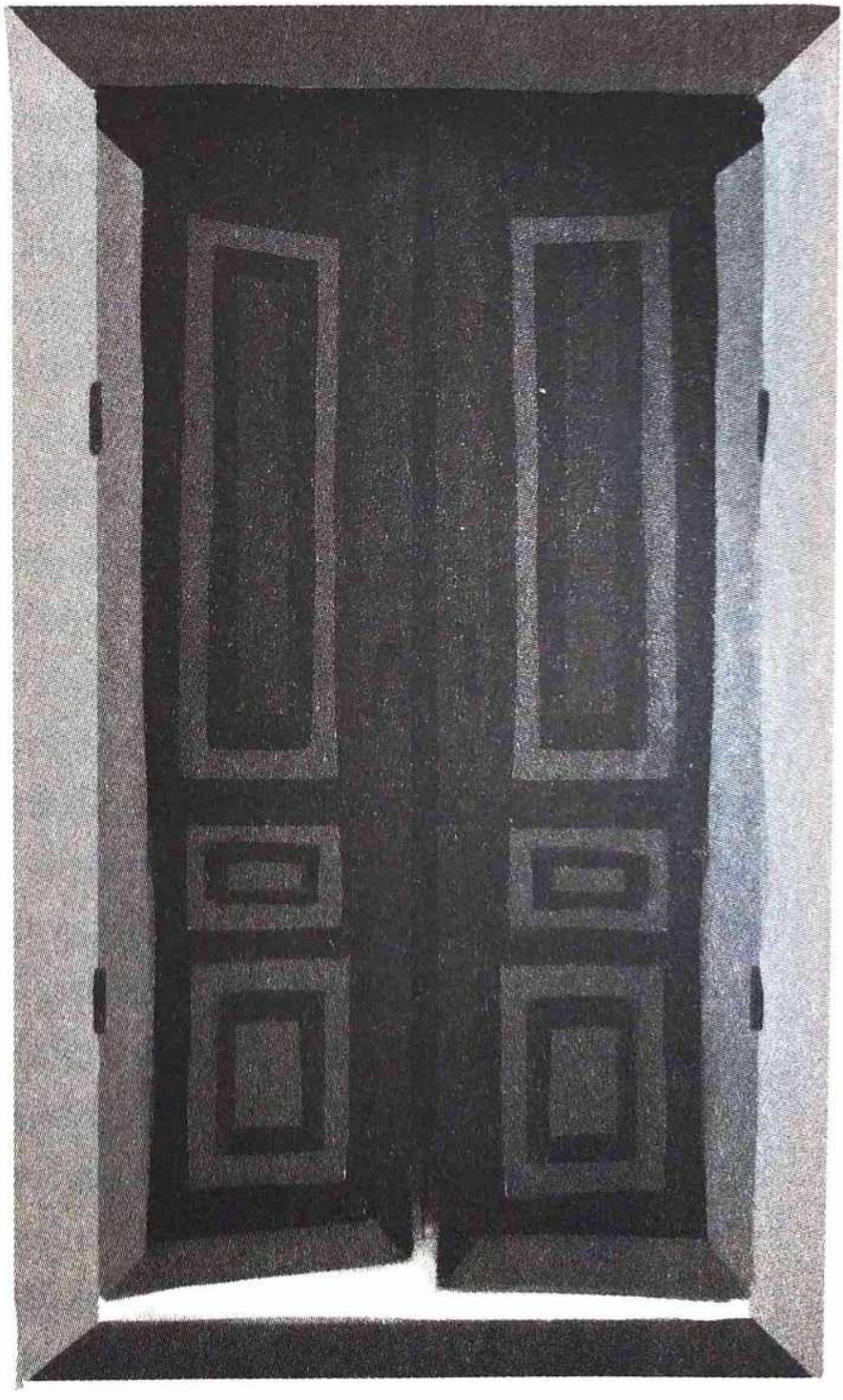
Yerdeki örtünün üstüne oturdu yalnız kalınca. Sepetin sapına bağladığı kırmızı balona takıldı gözü. Dizle-

rini kendine çekip, çenesini dayadı. Defne'den saatlerdir haber yoktu. Deniz'in görüşmeyi kabul edip etmediğini düşündü. Hazırladığı sürprizini sevip sevmeyeceğini... Defne'nin onları yalnız bırakıp bırakmayacağını... On dokuz yaşındaki gibi giyindiği için komik görünüp görünmediğini... Hazırladığı yiyeceklerin Deniz'e dokunup dokunmayacağını... Ege'nin çok üzülüp üzülmediğini...

Aklında binlerce soru vardı. Saatlerce terasta bekledi. İçindeki kötü his giderek büyürken, sepete bağladığı balonun ipi rüzgârın da etkisi ile birden çözüldü ve balon göğe doğru yükselmeye başladı. Saatlerdir tuttuğu gözyaşları, onun ardından bakarken yanaklarından aşağı süzülmeye başladı.

Neye ağladığını bilmiyordu ama canı çok acıyordu.

DOKUZUNCU BÖLÜM
SONUNDA



Öğlen sıcağı ensesini yakarken Deniz'i sarsmamaya özen göstererek tekerlekli sandalyesini itiyordu. Listelerindeki son maddeyi gerçekleştirecekleri gün geldiği için heyecanlıydı. Onu, uzun zamandır binemediği otobüse bindirecek, insanların arasında fotoğrafını çekecekti. En sakin hattı, en sakin saati seçmişti her ihtimale karşı. Fazla gerilmemesi için birçok şey düşünmüştü ama yine de içten içe endişeleniyordu.

Aklının diğer yarısı da ondan haber bekleyen Rüya'daydı. Deniz'e henüz konuyu açamamış ve otobüsün onları nereye götüreceğini söylememişti. Bilirse haddinden fazla heyecanlanacağından korkuyor ve konuşmayı erteledikçe erteliyordu. Onu görmek istemiyorum, derse, Rüya'nın kalbini bir kez daha kırmak zorunda kalacaktı. Adım adım gitmeye, ilk önce otobüs kısmına odaklanmaya, sonrasını sonra düşünmeye karar verdi.

Durağa geldiklerinde, tekerlekli sandalyeyi düzgünce park edip Deniz'in dizlerinin önüne çömeldi. Sıcak havaya rağmen sımsıkı giydirmişti onu. Son günlerde daha çok üşür olmuştu. Başındaki el örgüsü kırmızı şapkaya uyan kırmızı şalı dizlerine iyice sardı. Sandalyenin kolçağına bağladığı ipten uzanan balonla, ayağındaki ışıklı ayakkabılarla adeta beş yaşında bir çocuk gibiydi. Son bir ayda verdiği kilolar yüzünden küçücük kalmıştı zaten. "Serginin en güzel fotoğrafını çekeceğiz bugün," dedi yüzündeki en saf tebessümle. Deniz'in dizine anaç

bir tavırla dokundu. "Otobüse bineceğimiz için gergin misin?"

Güçlükle konuşan Deniz , "Biraz..." dedi. "Ama sen yanımdayken iyi olacağıma eminim."

"Konuştuğumuz gibi... Otobüs yaklaştığında gözlerini kapa diyeceğim sana. Kulaklığında en sevdiğin şarkı çalacak. Sen, en sevdiğin yerde tek başına olduğunu düşüneceksin. Ben seni otobüse bindireceğim ve sonra o harika anı fotoğraflayacağım."

"Her şey için teşekkür ederim."

"Ne yaptım ki ben..."

Defne'nin elini tuttu onu susturmak ister gibi. Bunu ilk kez yapıyordu. Gözlerine bakamadı. "Umarım ben de senin hayatına dokunabilmişimdir," dedi gücünün yettiği kadar sesini çıkararak.

Onun çekinerek tuttuğu eliyle parmaklarını parmaklarına kenetledi ve narin bir kuşu tutar gibi sıktı. "Tahmin ettiğinden daha fazla dokundun..." Gülümsedi. "Sayende artık kendime ait bir dünyada yaşayabiliyormuşum gibi hissediyorum."

"Dünyana iyi bak. Olur mu?"

Durağa yanaşan otobüsü görünce, dolan gözlerini kırpıştırıp ayağa kalktı Defne. Elindeki kulaklığı Deniz'in kulağına taktı ve gözlerini kapatmasını söyledi. Kalbi heyecandan hızla atıyordu. Engelli rampası yardımıyla tekerlekli sandalyeyi otobüse bindirirdi.

Aşırı kalabalık değildi ama ayakta duran yolcular da vardı. Deniz engellilere ayrılmış köşede tekerlekli sandalyesi ile duruyordu. Gözleri hâlâ kapalıydı ve kulağındaki müziğin ritmi ile ayaklarını usulca hareket ettiriyordu. Ayakkabılarının ışıkları her hareketinde yanıyordu. Defne, kulaklığın tekini yavaşça çekip, "İyi misin?" diye fısıldadı kulağına.

"Evet," diye cevapladı, duyulur duyulmaz bir sesle.

"Ben biraz ileri gideceğim fotoğrafını çekmek için. Tamam mı? Senden tek isteğim içinden ona kadar sayıp gözlerini bir anlığına da olsa açman."

Deniz bu kez kafasını salladı sadece. Ayağını kulağındaki müziğin ritmine uygun olarak tekerlekli sandalyesine vurmaya devam ettikçe, o küçük temaslar, ayakkabılarının ışıklarının sönmemesini sağlıyordu.

Birkaç adım geri çekildi Defne, kadrajında gözleri hâlâ kapalı olan Deniz ve etrafındaki birkaç insan vardı. Deklanşöre basmadan önce durdu. Gözünü kameradan çekip, gülümseyerek Deniz'e baktı. O kadar duygulanmıştı ki... Derin bir nefes aldı. Kamerayı burnuna yakın tutuyordu ki, gözlerini açtığı an hemen fotoğrafını çekebilsin.

Bekledi... Bekledi... Ama gözleri açılmadı. Bir an ayaklarına baktı. Hareket etmiyordu. Kalbine saplanan sancı ile gülümsemesi birden soldu. "Hadi, aç gözünü," diye mırıldandı kendi kendine. Elleri titriyordu. "Hadi Deniz..." Ağlamamak için dudağını ısırdı. "Deniz..." Yanaklarından bir damla yaş süzülürken, yapması gereken şeyi yaptı:

Deniz'in kayda değer hayatının son karesini çekti.

Ayakkabısının ışıkları son bir kez daha yandı ve bir daha parlamamak üzere söndü.



Eylül ayının ilk haftasıydı, sonbaharın ilk zamanları... Deniz'in mezarının başında öylece bekleyen Defne, kuruyup toprağa düşen ilk yaprağa bakıyor gibi hissediyordu. Çiçek açmış, solmuş, toprağa düşmüş... Derin bir nefes çekti içine. Hava pek de soğuk olmamasına rağmen üstüne aldığı kalın siyah cekete sarıldı. Sanki

Deniz'in toprağın altında nasıl hissettiğini anlamaya çalışıyordu. Üç aydır, yeni doğmuş bir bebek gibi üstüne titrediği dostunun kendi yatağındaki kadar rahat olmasını diliyordu.

İçindeki acı, o kadar büyüktü ki... Yalnızlığından kaçmak için sığındığı adam, onu tekrar yalnızlığa terk etmiş gibiydi. İç sesini, ölülerin duyabiliyor olmasından korktu. Şayet izliyor ve duyuyorsa kötü görünmemeli, yalnız hissettiğini ve derin bir ıstırap içinde olduğunu çaktırmamalıydı. Kupkuru gözleri ve dik duruşu ile bunu başarabilmeyi umsa da yavaştan titremeye başlayan dudakları onu ele veriyordu.

Rüya'nın da yanında olduğunu hatırladı birden. Gözünü Deniz'in mezarından ayırmadan, "Özür dilerim," dedi fısıldayarak. "Benim yüzünden onu son kez göremedin."

"Teşekkür ederim..." Kafasını çevirip, ona baktı Rüya içten olduğunu göstermek ister gibi. "Son günlerinde onu yalnız bırakmadığın için..."

Mezarlığın girişinde birkaç muhabirin görüntü almaya çalıştığını fark etti. İki koruması onları mezardan ve kendisinden uzak tutmaya çalışıyorlardı. İçinde, öyle bir öfke yükseldi ki neredeyse avazı çıktığı kadar bağıracaktı. O an, altı yıldır Deniz'in yanında olamamasının suçlusu onlarmış gibi geldi. Belki suçlayacak birini arıyordu, belki kendini suçlasa orada ayakta bile duramayacak kadar perişan olacaktı. Bunu içten içe biliyordu ama... Henüz yalnızca bir toprak tümseği gibi görünen mezara çevirdi başını. Defne'yi daha fazla üzmemek için çaktırmamaya çalışsa da, onu son bir kez görememek dayanması zor bir acı yerleştirmişti göğsüne.

Sessizliklerinde ortak bir acıyı paylaşıyorlardı ikisi de. Aynı acıyı, farklı pişmanlıklarla...

Tuttuğu gözyaşları, sustuğu zaman daha da canını yaktığı için birden anlatmaya başladı Defne. "Bir gün bana, öldüğümde her şeyden korkacak mıyım, diye sordu..." Ağlamamak için kendini o kadar zorluyordu ki konuşmak için dudaklarını araladığında nefesini bir süredir tuttuğunu fark etti. "Annenle babanla buluşacaksın... Eminim tüm korkuların kaybolacak, dedim." Yutkundu. "Acaba şu an biraz olsun huzur bulmuş mudur?" Kendini daha fazla tutamadı. Yanaklarından bir damla yaş süzüldü. "Baksana... Mezarının başında sadece iki kişiyiz." Kafasını sitemle iki yana sallayıp, "Kan emici muhabirleri saymazsak..." dedi sitem eder gibi. Kesik, kısa bir nefes aldı. "Yaşarken o kadar yalnızdı ki... Ölürken bile yalnız olması canımı acıtıyor."

Defne, gözünü bile kırpmadan Deniz'in mezarına bakarak içini dökerken, Rüya bir grup insanın kendilerine doğru yaklaştığını fark etti. İlginç bir merasim kıtası gibi sessizce ve neredeyse uygun adım yürüyorlardı.

Tekerlekli sandalyesinde, elindeki saksıyı sımsıkı tutan yaşlı bir kadın ve onu iten genç bir kadın vardı insanların arasında. Arkalarından gelen orta yaşlarda altı, yedi adam... Biraz daha hızlanıp onlara yetişen takım elbiseli insanlar...

Rüya, uzanıp elini tutunca Defne başını kaldırıp gelenlere baktı. Gözüne ilk çarpan, Deniz'in çiçeklerini suladığı yaşlı kadın ve torunuydu. Arkasında duran, başına siyah dantelli bir örtü örtmüş olansa her gün yemek yediği restoranın sahibi olan kadın... Takım elbiselilerin de iş arkadaşları olabileceğini düşündü. Birden bacakları titremeye başladı. Rüya'nın elini sıktı. Gözlerinden düşen yaşlar, toprakla buluşana kadar mezarın etrafı onlarca insanla doldu.

"Etrafında bu kadar insan varken rahat mısın?" diye sordu Defne Deniz'e, sanki duyabilirmiş gibi. Arkasındaki yaşlı kadın, koluna dokunup elindeki saksıyı ona uzattı. Rüya'nın elini bırakıp, Deniz'in canlandırdığı bitkiyi eline aldı ve mezarın kenarına bıraktı. Hayatına dokunduğu insanlar değildi gelenler sadece. Bütün canlılar oradaydı sanki. Bir sokak köpeği vardı köşede. Onu da fark ettiği an, ağlaması hıçkırıklarına karıştı. Uzanıp yumuşacık toprağını okşarken fısıldar gibi konuşuyordu. "Yaşadın Deniz. Yaşadığının kanıtı benim çektiğim fotoğraflar değildi... Sen, farkında olmadan bir sürü kişide hayatının izini bıraktın. Huzur içinde uyu şimdi... Seni hep seveceğiz. Son nefesimize kadar, yaşadığının kanıtı kalbimizde olacak."



Muhabirleri Defne'den uzak tutabilmek için ondan önce çıktı mezarlıktan. Arabasına doğru yürümeye çalışıyordu ama yalpalayan bedeni ve kararan gözleri yüzünden güçlük çekiyordu. Korumasının koluna tutundu çaresizce. Arkasından parlayan fotoğraf makinelerinin flaşları birden artınca ne olduğunu anlamak için kafasını kaldırdı. Birkaç adım ötesindeki Ege'yi gördü.

Tanıdık bir yüz görmenin verdiği anlık mutluluk ve son bir gayretle yanına gitti. Geçmişte takılı kalan tarafını, şimdiki zamana çeken bir dostu görmenin güveniyle tuttu kolunu. "Teşekkür ederim," diyebildi kırık dökük bir sesle.

Onun da üzüntüsü yüzüne yansımıştı. "Yanına gelmeye cesaret edemedim," dedi. "Özür dilerim." Nazikçe kendine çekip şefkatle sarıldı ona Ege, kulağına eğildi. "Ne diyeceğimi bilmiyorum. Ama ne olur hiçbir şey için kendini suçlama artık. Tamam mı?" Gücü kalmamış,

tekrar ağlamaya ve titremeye başlamıştı Rüya. Ona iyi gelecek bir şeyler söylemeyi arzu etse de hiçbir şey bulamadı. "İstediğin her an beni arayabilirsin," diyebildi sadece. "İstediğin her şey olurum. Beni yine saçma sapan bir şeylere çevirebilirsin makyajla. Seni iyi hissettirecek her şeyi yaparım."

"Deniz'in evine gideceğim şimdi..." Yanaklarını ellerinin üzerine kadar uzanan ceketinin kolu ile kurulamaya çalışıp geri çekildi Rüya. "Sonra görüşürüz, olur mu?"

"Her zaman yanındayım, unutma..."

Rüya, kenarda bekleyen korumasının yanına gidip onun kolunda arabasına doğru yürürken, Ege de arkasından baktı bir süre. Yanına yaklaşmakta olan muhabirleri fark edince hızlıca toparlandı. Kendisine bir şey sormalarından öyle çok korkuyordu ki koşar adım arabasına gitti.

"İyi misin?" diye sordu, yolcu koltuğunda oturmuş onu bekleyen Ayça.

Cevap veremedi. İyi hissetmiyordu. Sadece, "Benimle geldiğin için teşekkür ederim," diyebildi minnetini ifade eden bir sesle.

Onun her halini bilen, anlayan Ayça uzanıp elini sımsıkı tutarak, "Keşke elimden fazlası gelse..." dedi. "Ama bazen sevdiğimiz kişiler için yapabileceklerimiz sınırlı." Son cümlesini biraz da kendisi iin söylemişti.

Ayça'nın sımsıkı tuttuğu elini yavaşça çevirip avuç içlerinin birbirine değmesini sağladı Ege. Parmaklarını onunkilere kenetleyip sıktı. Ölümler onu hep kötü etkilerdi. Ama bu defa, üzüntüsüne bir de vicdan azabı eklenmişti. Bir gün önce kıskandığı adamın, artık nefes almıyor oluşu kendi suçuymuş gibi hissediyordu. Sanki Rüya terasta onu reddettiğinde duyduğu üzüntü sebep olmuştu Deniz'in oraya ulaşamamasına.

"Yapman gereken son şey, kendini suçlu hissetmek biliyorsun değil mi?" dedi Ayça aklından geçenleri okur gibi.

"Benim bir suçum yok biliyorum," derken çocuk gibi alt dudağını ısırdı. "Ama aklım şu an düzgün çalışmıyor. Onu takip ettiğimiz günü düşünüp duruyorum... Rüya'nın terasta onun için yaptığı hazırlıkları... O sırada kendi aşkım için bencilce konuşmamı... İçten içe Deniz'i kıskanmamı..." Ayça'nın ellerinin arasından, elini çekip utanır gibi yüzünü kapattı. "Canı ile uğraşan bir adam varken, biz nelerin peşine düştük..."

"Saçmalama ve kendine gel!" diyerek Ege'nin yüzünü kapattığı ellerini indirmeye çalıştı. "Burada doğru ya da yanlış diye bir şey yok! Önce kendi içimizdeki acının peşinden koşmamız kadar doğal ne var ki? Deniz için yapılabilecek bir şey yoktu zaten. Kendini boşuna yıpratıyorsun!"

Ellerini yüzünden hışımla çekip, "Yıpratacağım," diye bağırdı Ege. "Kendimi düşünerek o kadar çok zaman geçirdim ki... Artık biraz yıpranıp büyüsem hiç fena olmaz!"

"Tamam, sen bilirsin. Rüya da kendi derdini bırakır, seni teselli eder artık!"

Aniden tavrını değiştirmiş, hatta emniyet kemerini takıp ön camdan dışarı bakarak gitmeye hazır olduğunu belli etmişti Ayça. "Özür dilerim," dedi Ege. "Sana bağırmak istememiştim."

"Eve sür... Cenk ve diğerleri de benim evde bekliyorlar."

"Neden?"

"Aynı sebepten," diyerek bu kez Ayça yükseltti sesini. "Kötü hisseden sadece sen misin sanıyorsun?"



Altı yıl sonra eşiğinden geçebildiği ev, her detayı ile zamana meydan okuyordu. Eşyaların yerleri, duvarlara sinen kendine has koku, Deniz'in kitaplarının dizilme sırası... Değişen tek şey, kendisiydi. Uzayan saçlarından sürdüğü parfüme, gülümsemesinden yaşam felsefesine kadar...

Etraftaki eşyalara parmaklarının ucuyla dokunurken, bu evde yaşadığı anılar doluştu aklına. Plastik makyajı yüzünden Deniz'in dedesini yanlışlıkla korkutması... Babaannesinin eski gelinliğini giyip çatıya çıkışı, orada yalandan evlenmeleri... İlk öpüşmeleri... Gizlice odasına girip, ona sarılarak uyduğu geceler...

Kaybettiği bütün o masum hisler, heyecanlar, hepsi tek tek vuruyordu içeriden onu. Artık boş kalan tekerlekli sandalyeye kendini bırakıp, hâlâ Deniz gibi kokan, sütlü kahverengi el örgüsü hırkasını üstüne geçirdi. Kenarda sessizce onu izleyen ve gözyaşları bir türlü dinmeyen Defne'ye baktığında beklenmedik bir şekilde gülümsedi. "Düşündüğümden daha çok özlemişim," dedi. "Bu evi... Kokusunu... Yaşadığımız her şeyi..."

"Özür dilerim," dedi Defne pişmanlıkla. Daha fazla ayakta duramayacağı için en yakınındaki kanepeye yaslandı. "Sen beni affetsen de, ben kendimi affedemeyeceğim sanırım."

"Kendimizi affetmezsek yaşayamayız. Ben de birçok konuda suçlu hissediyorum. Ama günün sonunda ilk kendimizle barışı sağlamamız gerekiyor. Yoksa..."

"Sana âşık olarak öldüğüne o kadar eminim ki..." Sözünü kesmiş, nedense devam etmesini istememişti o cümleye. İçine kocaman bir nefes çekti. "Senden çok, ona yaptığım yanlış için pişmanım," dedi mahcup bir tavırla. "Seni tekrar görmeyi ne çok istemiştir kim bilir..."

Rüya, oturduğu yerden kalkıp Defne'nin yanına gitti. Önünde diz çöküp, alnını onun dizlerine yasladı. "Bana öldüğü anı anlatsana..."

Daha iki cümle önce dindiğini sandığı gözyaşları, sorulan sorunun cevabı olarak aklında beliren fotoğraf karesi yüzünden, tekrar akmaya başladı yanaklarından. Elini Rüya'nın saçlarına dokundurup, usulca sevmeye başladı. Aynı acıyı paylaşan iki kadın, acılarını ne de farklı yaşıyorlardı. Biri o anı unutmaya, diğeri öğrenmeye çalışıyordu. Defne her zamanki gibi kaçmaya, Rüya üstüne gitmeye... Kendini zorlayarak, "Otobüsteydik," dedi. "Kulağında kulaklık vardı, gözü kapalıydı... Onu otobüste fotoğraflayacaktım. Listemizdeki son maddeydi. Ayağında ona aldığım ışıklı ayakkabısı vardı..." Elini ağzına bastırdı hıçkırıklarına engel olmak istediği için, birkaç saniye öylece durarak kendini sakinleştirdi. Dizlerinde yatan Rüya, kafasını kaldırıp ona bakınca, "Ama gözlerini açmadı hiç," dedi. "Ayağındaki ışıklar hâlâ yanıp sönerken... Onun nefesi kesildi."

Defne'nin gözlerinden süzülen bir damla, Rüya'nın saçlarına düşünce kendini daha fazla tutamadı o da... Hiçbir şey söylemeden birbirlerinin gözlerine bakarak dakikalarca ağladılar.



Deniz'in kütüphanesinin önüne oturmuş, sırtlarını duvara yaslamışlardı. Defne'nin son ana kadar çektiği fotoğraflar yerde dağınık halde duruyordu. "Ne yapacaksın bundan sonra?" diye sordu Rüya fotoğraflardan birini eline alıp.

"Bilmiyorum..." derken sesi, sözünü onaylayacak kadar belirsizdi. "İlk başlarda her şey çok netti. O öleene kadar yanında kalıp, onun için bir sergi açacaktım.

Hem onun, hem benim isteğimdi... Okulum başlayacaktı. Eski hayatıma dönüp, korktuğum ne varsa yeni Defne olarak hepsiyle yüzleşecektim." Kafasını geri atıp, sertçe duvara yasladı. Gözlerini boşluğa dikti. "Bu yolculuğun beni güçlendireceğini düşünüyordum. Ama şu an her şey daha da boş geliyor."

"Sergiyi açacak mısın?"

"Sanırım yapamayacağım. Bunu kaldırabileceğimi düşünmüyorum," derken Rüya'ya baktı. "Zaten onun için bunun tek bir amacı vardı... Yaşadığının kanıtını göstermekti. Ama sen de gördün... Onun benim çektiğim fotoğraflardan daha büyük kanıtları var. Ve hepsi hâlâ nefes alıyor." Acıyla karışık cılız bir tebessüm belirdi yüzünde. "Kendi amacımı da kaybettim zaten. O yüzden serginin bir anlamı kalmadı."

"Deniz kesinlikle yapmanı isterdi." Elindeki fotoğrafı Defne'nin dizlerine bıraktı. Fotoğrafta, bisikletin üstünde çocuksu bir neşe ile gülümseyen Deniz vardı. "O sergi sadece yaşadığının kanıtı olmayacak ki... Ne kadar güzel yaşadığının da kanıtı olacak."

"Bilmiyorum..." dedi bir karenin içinden kendisine gülümseyen bisikletli adama bakarken. "Şu an düzgün düşünemiyorum."

"Sergide bağış da toplarız... Ben de yardımcı olurum. Onun adına bir vakıf kurarız. Kanserli çocuklar için... Eminim öldükten sonra da birilerine yardımının dokunması onu çok mutlu ederdi."

Duyduğu fikir ile birden heyecanlandı. "Eder... Kesinlikle..." dedi. "Harika fikir!"

"Her konuda yardımcı olmaya hazırım."

Defne, Rüya'ya sımsıkı sarıldı. Deniz'e bir kez daha faydası olabilecekti. Tekrar, küçük de olsa bir amacı olacaktı bu sayede. O da bir şeyler yapmak istedi he-

men. Ayağa kalkıp kütüphaneden bir kutu çıkardı ve Rüya'nın önüne koydu. "Deniz'in günlükleri..." dedi. "Senden çaldığım zamanlar için... Son günlerini nasıl geçirdi ona soramadın, belki okumak istersin."

"Emin misin bana vermek istediğine?"

"Ben okuyabileceğimi düşünmüyorum zaten. O yüzden bunlar sende kalsın."

"Teşekkür ederim," derken kutuya sarılmıştı bile. "Hayatımın en büyük aşkına bu kadar iyi baktığın için... Bu kadar iyi biri olduğun için... Benim olamadıklarımı olduğun için..."

"Kendine haksızlık etme. Onun hayatında öyle güzel bir yere sahiptin ki... Bunu kimse değiştiremez. Emin ol."

Kucağında kutuyla ayağa kalkıp gitmeye niyetlendiğini belli eder gibi durdu Rüya. "Bir şey olursa beni ara. Olur mu?"

Sadece başını sallayarak, bir şey demeden ve yerinden kalkmadan durdu Defne. Onun, kapıya kadar tek başına yürümesinin daha doğru olduğunu düşünüyordu.



"Kendimi neden bu kadar kötü hissediyorum..." Tıpkı çocukken yaramazlık yapıp kendini suçlu hissettiği zaman yaptığı gibi, halının ortasına çökmüş, dizlerini karnına kadar çekmişti. Yanında oturan Gamze, "Tanımasak da gencecik biri öldü. Çok normal..." dedi ağzında geveleyerek. Sanki açık seçik ve yüksek sesle söylese daha da incitecekti herkesi gerçek.

"Ona da kızmıştım..." Herkes, hâlâ salonun ortasında duran karton zaman makinesinin içindeki Cenk'e döndü. O da tıpkı Gökalp gibi, dizlerini karnına çekmiş, gözlerini halıya dikmiş oturuyordu. "Tanımadığım has-

ta bir adama... Sırf arkadaşım onun yüzünden acı çekti diye..." Alnını dizlerine dayadı. "Berbat biriyim değil mi?" diye mırıldandı kendi kendine.

"Kendine yüklenme. O anın şoku ile yanlış bir suçlama yapman çok normal..."

Yeliz'in sakinleştirme çabası ters tepti. Kafasını kaldırıp, "Normal normal demeyi kesin ya," diye bağırdı. "Yaşadığımız hiçbir şey normal falan değil!"

Cenk'e en yakın oturan Serkan, "Sakin ol sen de," diye uyardı onu. "Hepimiz üzülüyoruz da, birbirimize girmenin zamanı değil. Ne yapacağız onu düşünmemiz lazım."

Gamze çekinerek, "Mert'e söyleyecek miyiz?" diye sorunca, herkes o konuda en katı davranan kişi olan Cenk'e döndü.

"Defne'ye biraz zaman verelim," dedi arkadaşlarına bakmadan. Beklemedikleri bir cevaptı bu. "Onun için Deniz ne anlam ifade ediyordu bilmiyorum ama... Şu an muhtemelen çok acı çekiyordur. Bir de böyle bir yüzleşmeye zorlayamayız bu haldeyken." Kafasını kaldırıp, arkadaşlarına baktı. "Mert üç ay dayandı... Biraz daha dayanabilir."

"Cenazede muhabirler falan vardı. Ya gazeteye Defne'nin fotoğrafı düşerse?"

Olayları yakından görmüş olan Ege, "Daha çok Rüya'yı çektiler," dedi. "Defne'nin güneş gözlüğü ve şalı vardı. Fotoğrafı basılsa bile tanınmayabilir."

"Yarın tüm gazeteleri toplar kontrol ederiz. Eğer öyle bir şey olursa da yeni bir plan yaparız artık."

Saatlerdir hem Ege, hem de diğerlerinden Deniz için duydukları vicdan azabı ve pişmanlığı dinliyordu Ayça. Elinden hiçbir şey gelmediği için çaresizce düşünüp durmuştu. "Bugün işiniz var mı?" diye sordu birden. Kim-

seden ses çıkmayınca devam etti. "Mert'e görünmeden çıkabilir miyiz acaba?"

"Neden?"

"Deniz'i tanımıyorduk ama farkında olmadan hayatımızda büyük bir etkisi oldu. Tanışmadığımız birine nasıl veda ederiz bilmiyorum gerçi ya... İçimizdeki bu vicdan azabından kurtulmak için ona düzgünce veda etmemiz gerekiyor gibi geldi birden."

Birkaç dakika sessizlik oldu. Ayça'nın sözlerini kendi kendilerine değerlendiriyor gibiydiler. Karton kutudan yapılma sahte zaman makinesinin içindeki Cenk, "Aklıma bir fikir geldi... Ama iki riski var," dedi. "Bir, mezarlık görevlisine yakalanabiliriz," derken nabız ölçmek için herkesle tek tek göz teması kurdu. "İki, çarpılabiliriz."

Cenk'in neyi kastettiğini anlamayan Gökalp, "Mezardan mı çıkaracağız adamı?" diye bağırdı korku dolu gözlerle.

"Hayır be!" dedi Zaman makinesine eliyle vurarak. "Bunu yanımızda götüreceğiz".

"Buzdolabı kutusundan bozma bir zaman makinesi ile ölü diriltmeyi mi hedefliyorsun?"

"Kanka bu gerçek değil. Biliyorsun değil mi?"

Cenk ayaklanıp, "Sembolik olarak götüreceğiz," diye bağırdı arkadaşlarına. "Birkaç yıl geriye gidip, bunlar yaşanmadan önce yollarımız kesişmiş gibi onunla tanışalım. Sonra da tanıdığımız bu adama vedamızı edelim."

Yeliz güldü. "Saçma..." dedi. "Ama eğer yattığı yerden bizi görebiliyorsa, bu salaklığımız onu güldürebilir."

"Biraz korktum ben ama..." Gökalp bir kutuya, bir Cenk'e baktı. Saatlerdir acı içinde görünen arkadaşının, yüzünde beliren heyecanı kırmamak için geri adım attı. "Bize yakışır tek veda da böyle olur herhalde."



Kucakladıkları kocaman kutuyla, mezarlığa gizlice girerlerken saat gece yarısına varmak üzereydi. Kalpleri o kadar hızlı atıyordu ki, binlerce atmayan kalbin ortasında tuhaf bir tezat oluşturuyordu. Titreyen bacakları ile Ege'nin gösterdiği yere doğru yürüdüler. Başucunda yalnızca bir tahtanın dikili olduğu mezar, daha gördükleri an hepsinin burnunun direğini sızlattı.

Ege, sabah olduğu gibi kalabalığa girmeden en arkada bekliyordu utanır gibi. Cenk ve Serkan kutuyu ellerinden bırakmadan, ne yapacaklarını bilmeden, en önde durdular bir süre. Sonunda kutuyu mezarın biraz ilerisine bırakıp, etraflarına çok bakmamaya çalışarak arkadaşlarının yanına geçtiler.

İçlerinde en çok korkan ve geldiklerinden beri fısır fısır dua eden Gökalp, "Bazen şöyle şeyler yapa yapa kafayı kıracağız diye çok korkuyorum," dedi fısıltıyla. "Şizofreniye çok yakın bir şey bu, farkında mısınız?"

"Sana çoktan kafayı kırmadığımızı düşündüren ne?" Gamze'nin yerinde sorusuna kimse cevap veremedi. Duyduğu şüphe ile kafasını iki yana salladı. "Aklı başında insanın yapacağı bir şey mi sence bu?"

"Ben çok korkuyorum," diye itiraf etti Gökalp. Titreyen ellerini arkadaşlarına gösterirken, "Bayılacağım şimdi," dedi, kesik kesik nefes alıyordu.

"Sakin olun iki dakika, saygısızlık yapmayın," diye yükseldi Cenk panik içindeki arkadaşlarına. "Elimiz ayağımız ters dönecek!"

Yeliz, Cenk'e hak vererek kafasını salladı. Durumu yatıştırmak ve esas amaçlarını herkese hatırlatmak ister gibi, "İlk ben başlayabilirim yine..." diye gönüllü oldu. "Kutunun içine girip, üniversite hazırlığa dönüyorum.

O sırada son sınıf olan Deniz ile nasıl tanışırdım diye düşünüp sahte bir tanışma sahneliyorum... Değil mi?"

"Aynen aynen... Hadi, gir..."

Yeliz, Cenk'in kendisini ittirmesiyle birlikte, titreyen bacaklarını kontrol etmeye çalışarak karanlıkta parıl parıl parlayan kutuya girdi. Az önce aklına gelen mizanseni birkaç dakika düşündü. İçlerinde yeni insanlarla tanışmakta en az güçlük çeken oydu. Hele ki sosyal anlamda zayıf olan birini rahatlatma ve muhabbet açmada üstüne yoktu. Kendinden emin bir şekilde, "Tamam," dedi. "Akışına bırak Yeliz..." Kutunun içindeki hayali düğmeye basıp, dört yıl öncesine gittiğini hayal etti.

Kafasında kurduğu yeni zamandan kopmamak için arkadaşlarına hiç bakmadan kutudan çıkıp mezarın yanına gitti. Zihnindeki tanışma sahnesinde, okulda tesadüfen aynı konferansa gitmişlerdi. Yan yana koltuklarda oturuyorlardı ve konferans henüz başlamamıştı. Bu detayları kafasında kurmuştu ama arkadaşlarına söylememişti, gerek olduğunu da düşünmüyordu. "Ben Yeliz. Senin ismin ne?" diye sordu çekingen biriyle konuşur gibi. Sanki karşısındaki boşluktan bir cevap gelmişçesine gülümseyerek kafasını salladı sonra. "Deniz... Güzelmiş." Birkaç saniye onunla gerçekten tanışmış olsaydı ne söylerdi diye düşündü. "İnsanların isminin bir enerjisi olduğuna inanıyorum. Senin isminin enerjisini çok sevdim. Suyun doğurucu enerjisini almışsındır sen şimdi..." dedi içtenlikle. "Kesin yaratıcı birisindir. Ya yazıyorsun, ya çiziyorsundur..." Gözlerini, boşlukta, hayal ettiği o utangaç yüze doğru kaldırdı. "Doğru mu bildim?" Muhabbeti sürdürmek ne kadar zorsa, o anı hayal etmek bir o kadar huzurluydu. Kutuya girmeden önceki bütün korkusu, geçmiş gitmişti. Sebebini kendisi de anlamadı.

Derin bir nefes alıp, "Konferans çıkışı birlikte bir kahve içelim mi?" dedi. "Sessiz, sakin bir kahveci biliyorum. Kimsecikler olmadan rahatça konuşabiliriz." Ayağa kalkıp, çantasını sıkıca tuttu. "Konuşmacı geldi, susalım." Gülümsedi. "Bu arada tanıştığımıza memnun oldum."

Hayali tanışmasını bitirip, arkadaşlarının yanına gittiğinde, herkes hayran olmuş gibi bakıyordu ona. "Çok iyiydi," dedi Gamze gülümseyerek. "Bence de kesin böyle tanışırdınız."

"Aynen. Antin kuntin enerji muhabbetleri..." Cenk de etkilenmişti bu kadar kolay hayali bir sahne yaratmasından, alaycı tavrını fazla sürdüremedi. "Ama aramızda onun gibi biriyle en kolay iletişimi de sen kurardın."

"Teşekkür ederim."

"Sıra kimde?"

Yeliz'in akıcı hayali tanışma sahnesinden sonra korkusu ve gerginliği azalan Gökalp, "Ben yapmak istiyorum," dedi. "Aradan çıksın bayılmadan..." Kutuya doğru ilerlerken, kafasında okulun kütüphanesinde olduklarını düşünmeye ve etrafının mezarlarla çevrili olduğunu aklından çıkarmaya çalışıyordu.

İçeri girdiğinde gözleri hâlâ kapalıydı. Kitapların kokusunu hayal etti. Sessizliğin, ölü insanlar yüzünden değil ders çalışan insanlar yüzünden olduğuna inanmaya çalıştı. Gözlerini açmadan, hayali düğmeye bastı.

Mezarın başına gittiğinde, hem korkuyor hem de utanıyordu. Elini cebine atıp, sanki karşısında biri varmış gibi "Selam! Mühendislik fakültesindeyim ben," dedi. Kötü oyunculuğu yüzünden bütün cümleleri saçma bir tonda çıkıyordu ağzından. "Kütüphaneye pek uğramam da... Çizgi roman falan var mıdır burada?" Eliyle rastgele bir yeri işaret edip, "Şurada mı?" diye sordu. "Resimsiz kitap okuyamıyorum da... Önerdiğin bir çizgi

roman var mı?" Deniz olsa ne önerirdi diye düşündü. İlk aklına geleni söyleyip, "*Sandman*! Duydum ama hiç okumadım," dedi. "Mutlaka okuyacağım." Gözleri doldu birden. Duygusal biri değildi aslında. O yüzden daha da utandı, kısa kesmeye karar verdi. "Yine karşılaşırız herhalde," dedi hızlıca. "İyi çalışmalar... Ha, ben Gökalp bu arada... Senin adın neydi?" Kafasını sallarken, yanaklarından bir damla yaş süzüldü. "Memnun oldum Deniz," dedi. "*Sandman*'i okuduktan sonra bulurum seni."

Karanlıkta, gözlerinin yaşardığının belli olmamasını umuyordu ama onu gayet iyi tanıyan arkadaşları, ses tonundan bile anlamışlardı ağladığını. Normalde şaşırırlardı, ama o an herkes öyle bir ruh halindeydi ki kimse sorgulamadı bile.

Sonra Serkan devraldı zaman makinesini. Birinci sınıfta, okul kantininin düzenlenmesi için imza topladığı an gelmişti aklına. Önüne gelen herkesi imza atmaya zorlamıştı. Deniz ile de böyle tanışabileceklerini düşünüp, o anı canlandırdı. Arkasından Gamze girdi kutuya. Üniversitenin ilk yılında sık sık yanlış sınıfa girerdi, yer yön duygusu sıfırdı. Belki yanlışlıkla onun sınıfına da girerdim diye düşündü ve tanışmalarını bunun üstüne kurdu.

Ayça'nın yaşı tutmadığı için üniversiteden bir an seçmedi. Deniz'in yaşadığı yere en yakın yer, birkaç sene önce yarı zamanlı olarak çalıştığı süpermarketti. Oranın müşterisi olabilirdi, diye düşündü. Peynir tadım standında eline zorla peynir tutuşturdu, müdürünün satış stratejileri konusunda uyarıp, kendi indirim kuponunu kullanması için çalışan kartını verdi...

Ege, muhtemelen hastanede tanışacaklarını düşündü. Tıpkı Deniz gibi sık sık atak geçirip acillik olurdu çün-

kü. "Sedye komşusu," diye girdi konuya. "Çok zor değil mi? Herkesin kolayca yapabildiklerini yapamamak... Sen de benim gibi şanssız hissediyor musun? Hissetme... Çünkü sen seni tanımayanları bile kendine hayran bırakan harika bir adamsın. Biz, ikimiz birbirimizden çok farklıyız değil mi? Beni tüm Türkiye tanıyor ama kimsede güzel bir yüz dışında bir etki bıraktığımı sanmıyorum. Seni idolüm olarak görüyorum... Senin gibi olmak istiyorum... İyi ki tanıştık Deniz. Her ne kadar sen farkında olmasan da tanıştığımızın..."

Kurdukları oyunu umursamadan, kalbinden geçenleri öylece söylemesi herkesi duygulandırmıştı. Arkadaşlarının yanına döndüğünde, Ayça onunla gurur duyar gibi sımsıkı tuttu elini. Sonra, sırasını ertelemek için sürekli başkalarını itekleyen Cenk'i dürttü.

Kendisini hazır hissetmese de artık kaçarı kalmadığı için kutuya girdi Cenk. Duygusaldı o an, ama ne söyleyeceğini bilmiyordu. Gerçekçi olmaya karar verdi zaman makinesinden çıkarken. Mezarın başına gittiğinde, hemen en gevşek hali gibi davranmaya çalışarak, "Kanka burada şöyle uzunca bir herif gördün mü ya..." dedi. "Elinde fotoğraf makinesi ile manyak manyak hareketler yapan birini..." Kafasını uzakta belirsiz bir noktaya doğru çevirdi, mezara bakmaya devam edemediği için. "En yakın arkadaşım o benim. Beni atlatıp yeni tanıştığı kızların peşinden gitti hıyar..." Gerçekçi olması için gevşek tavrını sürdürmeye çalışıyordu ama ağırlaşan göğüs kafesi yüzünden giderek zorlaşıyordu bunu yapmak. "Oturabilir miyim şöyle ya... Koşuşturmaktan ciğerlerim acıdı." Bunu öğrencilik hayatında hep yapardı. Ansızın birilerinin masasına çöker, onlarla emrivaki sohbetler ederdi. "Rahatsız etmiyorum değil mi?" diye sordu. Deniz'i gözünde canlandırmaya çalışırken, göz-

lük taktığı geldi aklına. "Gözlükler kaç numara, deneyeyim mi bi' kere?" Ne zaman gözlük takan birini görse, böyle yapardı çünkü. Elindeki hayali gözlüğü yüzüne takar gibi yapıp, "Ooo, sen bunlarla nasıl görüyorsun ya... Kırk beş numara falan mı gözlerin? Keşke benim de gözlerim bozuk olsa. Görmek istemediğim insanların yanında gözlüksüz otururdum. Doğal sansür..." Ağzından çıkanları duyması, sosyal ilişkilerde ne kadar can sıkıcı biri olduğunu anlamasına sebep oldu. Sanki Deniz bunları duysa kaçarmış gibi geldi. "Kalkma dur ya... Ne güzel sohbet ediyorduk," derken birden olduğu yere çöktü. Ellerini yüzüne kapatıp, "Yapamayacağım," dedi ağlamaklı. "Muhtemelen beni tanısa benden nefret ederdi. Tam da benim gibi tipler yüzünden kaçıyordu belki insanlardan."

"Cenk, hayır," dedi arkadaşları onu cesaretlendirmek için. "Devam et!"

"Tamam..." deyip, olduğu yerden kalkmadan doğrudan mezara baktı. "Kanka ben arkadaşıma sallıyorum iki saattir ama... Asıl hıyar benimdir. Eğer bir gün durumu yanlış anlar da, haksız yere bir şey için seni suçlarsam beni affedeceğine söz ver. Anlamadın mı? Ben de genelde kendimi anlamıyorum. Sıkıntı yok." Ayaklandı. "Tanıştığımıza memnun oldum bu arada. Ama şimdiden uyarayım çok yapışkan biriyimdir, beni görünce kaç. Yoksa çok fena darlarım seni. Haberin olsun." Geriye doğru bir adım atıp, "Adımı söylemedim. Cenk ben," dedi. "Seninki Deniz, defterin üstünde gördüm attım hemen hafızaya..." Gülümsedi. "Görüşürüz."

Arkasını döner dönmez, kendilerine çekip sımsıkı sarıldılar arkadaşları Cenk'in boynuna. Tir tir titriyordu. Duygularını bastıran biri için, kurduğu aptalca cümleler bile öyle zordu ki hepsi onu rahatlatmaya çalıştı bir

süre. Nihayet kendini geri çekip, iyi olduğunu söyleyince hepsi son adım için el ele tutuştular. Artık Deniz ile tanışıyorlardı. Ve ona veda etmeye hazırdılar.

"Umarım huzur içindesindir Deniz," dedi Yeliz.

Serkan, "Umarım cennetten bizi izleyip, geri zekâlılığımıza gülüyorsundur," dedi gülümseyerek.

"Bir daha dünyaya gelirsen eğer, umarım bu defa gerçekten tanışırız."

"Eğer insanlar bir defa yaşıyorsa sadece, umarım cennette karşılaşırız." Gökalp, tekrar ağlamamak için şakaya vurarak, "Ben şahsen iyi bir insanım, o yüzden cennete gitme ihtimalim buradaki herkesten yüksek," dedi. "O yüzden bunları bilmem ama benimle karşılaşırsan orada, mutlaka arkadaş olalım. Olur mu?"

"Özür dilerim Deniz. Biliyorum, sana içten içe sinir olduğumu bile bilmiyordun ama... Olsun. Birkaç günlüğüne de olsa, içimde hak etmediğin bir hisle seni yan yana tuttuğum için özür dilerim." Cenk, tuttuğu iki eli de sıktı. "Huzur içinde yat. Ailenle sonsuzlukta, mutlulukla kal."

"Yaşayamadığın her yaşın, sana cennette ödül olarak verilir umarım."

Mezarlıktan ayrılırken hepsinin üstünde garip bir huzur vardı. Bir kez dahi konuşmadıkları bir adamın, hayatlarını bu denli değiştirmesinin hayreti; yerini, mucizevi bir şey yaşıyoruz, hissine bırakmıştı. Yanlarına almadıkları zaman makinesi mezarın başında öylece duruyordu, sanki Deniz kalkıp zamanda yolculuk yapabilirmiş gibi... Artık her şey mümkün görünüyordu onlara.

İçlerindeki karmakarışık ve hafiften tatlı duygularla evlerine dağılırken, Cenk tek kalmak istemediğinden Ayça ile beraber Mert'in yanına gitti, Ege ise aklının tamamının kaldığı Rüya'nın evinin önüne...



Üstünde Deniz'in hırkası vardı hâlâ. Kocaman oturma odasında, minik bir halının ortasına oturdu. İki yıl öncesinin tarihi olan günlüğü kucağına açtı. Küçücük el yazısını gördüğünde, gözleri doldu. Yıllar önce el yazısını ilk gördüğü anki şaşkınlığı geldi aklına. Parmaklarını pirinç tanesi kadar olan harflerin üstünde dolaştırdı. Dokunduğu an, okumasına bile gerek kalmadan, yazılan her şeyi ta içinde hissetti. Küçük günlük rutinleri, iş arkadaşları hakkında yazdığı tatlı yorumlar, hayata dair görüşleri... Minik harfleriyle, yine kendine has zihin yapısı ile öyle güzel şeyler yazmıştı ki ilk gün nasıl etkilendiyse, yine öyle çarpıldı.

Aklı da hiç değişmemiş, diye geçirdi içinden her sayfada. Yaşarken, bir zaman kapsülü gibi hiç değişmeden, olduğu gibi saklamıştı sanki geçmişi. Farkında olmadan, ağlamaya başladı bunu düşünürken. Çünkü tıpkı gerçek zaman kapsülleri gibi, o da gömülmüştü. Tıpkı zaman kapsülleri gibi, yeni hiçbir anı biriktiremeyecekti artık. Ve içine sığdırdığı kadarından fazlası hiçbir zaman olamayacaktı.

İlk defter bittiğinde, kapağını kapatıp dakikalarca düşündü. Kendi saati tıkır tıkır işlerken, onun akrep ve yelkovanı dünde kalmış ve bir daha asla hareket etmeyecekti. Kendisi yaş alacak, o alamayacaktı. Gün gelecek anne olacak ve çocuğu bir gün Deniz'in yaşına gelecekti. Düşündükçe daha da çekildi içine zamanın. Ne tuhaftı yaşam denilen şeyin, akrep ve yelkovanın kovalamacasından ibaret olması.

"Kum saatinin içine hapsolduk, kumlar üstümüze düşerken boğulacağımız günü bekliyoruz sanki..." Böyle demişti bir konuşmalarında Deniz.

Şimdi tam olarak, dediği şeyi yaşıyordu işte.

Nefesi kesildi. Sırtını duvara yaslayıp, beceriksizce birkaç derin nefes çekti içine. Sanki görünmez kum saatinin, hayali kumları onun da üstüne düşüyor ve nefesini kesiyordu. Buz kesmiş parmak uçlarını, şakaklarına dokundurdu. İnce derisinde serinliği hissedince, içinde kaybolduğu aklını birkaç saniyeliğine de olsa toparladı. Ayakucundaki ikinci günlüğü çekti önüne hemen. Kendi kendine konuşmak yerine, Deniz'in geçmişteki hayaleti ile konuşmak istiyordu.

Hayatında fazla bir şey olmadığından günlük rutinleri ve sıcacık fikirleri ile dolu olan ilk günlüğün aksine bu defter, hastalığını öğrenmesi ile başlıyordu. Yaşadığı üzüntü, tedavisi için çaresizce ve tek başına çözüm araması... Sonra öleceğini kabul etmesi ve ardından yaşadığı varoluş sancıları...

Kafasının içindeki acıdan kaçarken, daha büyüğüne toslamış gibi daha da şiddetlenen ağlaması ile sayfaları tek tek okudu. "Keşke yanında olabilseydim," dedi her sayfada. "Keşke ilk beni arasaydın Deniz..."

Günlüğün ortalarına doğru bir fotoğrafçının bahsi geçmeye başlıyordu. Sonunda Defne hikâyeye dâhil oldu, diye geçirdi içinden. Nedenini bilmiyordu ama ağlaması birden kesildi. Anlayamadı.

Yalnız bir adamın yalnız günlüğü, birden iki kişinin tanışma öyküsünün anlatıldığı romantik bir maceraya dönmüştü. Sanki artık yalnız değildi defteri yazan adam. Belki de, hikâyenin tam burasında onun yerinde olmak istemişti... Metroda panik atak geçirdiği ve Defne'nin onu hastaneye götürdüğü kısımları okurken istemeden de olsa kendi tanışmalarıyla kıyasladı. Birçok yönden benziyordu iki hikâye. Tek fark; sekiz yıl önce Deniz kendisi yüzünden hastanelik olmuştu, okuduğu hikâyedeki kız ise ona yardımcı olmaya çalışıyordu.

Çevirdiği her sayfada, Deniz'den çok Defne vardı artık. İçten içe duyduğu pişmanlık, küçük bir kıskançlıkla karıştı. Bastırmaya çalıştığı bu his, Deniz'in giriş cümlesinin değiştiği yere geldiğinde iyice şiddetlendi. Sayfalar artık, sevgili günlük, diye başlamıyordu...

Sevgili Defne,

Eğer ben öldükten sonra günlüklerimi okumak istersen, artık böyle sana seslenir gibi yazıyor olmama şaşıracağını tahmin ediyorum. Doğru mu bildim? Şaşırma...

Farkında olmadan, nefes alan ve yaşadığım her anı aklına kazıyan bir günlüğe dönüştün sen benim için. Eskiden günlük tutma sebebim, konuşacak kimsemin olmamasıydı. Hatırlanacak elle tutulur pek anım olmadığından günlük tutmak da anlamsızdı benim için. Hem, öldükten sonra her şeyi hatırlayacağımı söyleyip duruyorsun. Orada günlüğe ihtiyacım olmaz değil mi?

O yüzden artık kalan her günümü senin için kaydedeceğim. Ardımda bıraktığım tek kalıcı hatıraya... Tek arkadaşıma...

Sevgili Defne,

Bugün ağrılarım arttığı için sürekli uyudum. Uykumda bile, senin beni koruduğunu bilerek... Rüyalar gündelik hayatların izdüşümüdür değil mi? Benim rutin hayatım senden önce öylesine boştu ki, rüya bile görmezdim. Ama artık rüyalarımda seninle koşuyoruz, eğleniyoruz, hatta kalabalıkların arasında rahatça yürüyoruz... Biz uyurken ruhumuzun gezintiye çıktığı da söylenir. Artık kalabalıktan korkmuyor muyum acaba? Yani en azından rüyalarda... Bence öyle.

Bedenim giderek güçsüzleşirken, ruhum sayende giderek özgürleşiyor.

O kadar minnettarım ki sana...

Sevgili Defne,

Seni ağlarken gördüm bu sabah. Neden ağladığını sormaya çekindim. Sebebi nedir bilmiyorum ama, canım çok acıdı. Keşke senin bana yaptığın gibi ben de seni neşelendirebilsem. Keşke hep o özlemini duyduğun ve yaratacağına emin olduğum kendine ait dünyana seni sırtımda taşıyabilsem. O kadar isterdim ki...

Sen hep gül Defne.

Gülümsemen yeni dünyan olsun.

Sevgili Defne,

Bana bisiklete binmeyi öğrettiğin için teşekkür ederim. Dört tekerlekli bisiklete bindiğimde beş yaşındaydım. Korkularım da yaşımla birlikte büyüdüğünden, o iki fazla tekerlek hep ayaklarımda ağırlıktı.

Artık daha hafifim.

Artık, daha az korkuyorum.

Sevgili Defne,

Korkuttum seni bugün değil mi? Ben de korktum. Ambulansta elimi tutarken ağlıyordun. Bu defa gözyaşlarının sebebini biliyordum ama elimden ölmemek için dua etmekten başka bir şey gelmiyordu. Neyse ki başardım, değil mi? Kaç gün daha kazandım bilmiyorum, ama başardım... Son gördüğüm şey gözyaşın olsun hiç istemedim.

Sevgili Defne,

Bugün tam üç ay oldu seninle tanışalı. Hayatımın ne denli değiştiğini sana anlatmaya kalksam, dilim dönmez. Buraya yazmaya kalksam, beceremem. Sana söylemedim ama, bugün, ölüyorum sandım bir an. Gücüm tükenmiş, nefes almaya takatim kalmamış gibi oldu. Ama sonra sen elinde listemizle geldin, son iki madde kaldı, dedin heyecanla... Güçlü bir nefes çektim içime o an.

O nefes, senin içindi.

Sevgili Defne,

Bugün doğum günümdü. Uzun zaman sonra ilk kez biri benim için pasta yaptı. Geçen gün içime çektiğim güçlü nefesin kalan yarısını da mumlarımı söndürmekte kullandım; değerdi... Bir yaş daha alamayacak olma fikri canımı acıtsa da çok mutlu oldum. Hediyeni gördüğümde hüngür hüngür ağlamak istedim, ama yanlış anlamandan korkup tuttum kendimi. Üç ayda, çocukluk hayallerimi bile gerçekleştirmeye çalışmanın benim için ne demek olduğunu sana nasıl anlatırım bilmiyorum...

İlk gün, seninle sohbet ederken, annemle babamın seni bana yolladığını düşündüğümü söylemiştim hatırlıyor musun? Artık eminim. Sen, onlar tarafından bana yollanmış bir meleksin.

Defne... Biliyorum, bunu söylemem bencillik olacak. Hele ki bunları ben öldükten sonra okuyacağını düşünürsek... Ama ölüme giderek yaklaşırken, içimde hiçbir şey kalsın istemiyorum. Güçsüz kalbim, belki de haddi olmadan, sana karşı bir şeyler hissetmeye başladı. Bazen sana duyduğum minnettarlığa yorduğum o şiddetli his, sanırım aşktan başka bir şey değil artık.

Bunu yüzüne hiçbir zaman söyleyemeyeceğim. Gözlerimi kaçırmadan gözlerine bakamayışımın sebebi de bu. Çünkü gözlerimiz ne zaman birbirine değse, dilimin ucuna gelen aşkım yüzünden kalbim patlayacakmış gibi oluyor. Artık bu denli bir ağırlığı kaldıracak güçte de değil... O yüzden, ölene kadar gözlerimi kaçırmaya devam edeceğim. Alınma, olur mu?

Daha önce aşkı bir kere tattığımı düşünüyordum. Ölmeden de bir daha olmaz sanıyordum ama...

Oldu işte. Belki de ilk seferinden daha şiddetli... Daha güçlü... Daha derin...

Belki de bedenim giderek güçsüzleştiği için öyle geliyordur. Bilmiyorum...

Bildiğim tek şey, hayatımda ilk kez böyle hissettiğim. Ve bu hissin, kaç gün olduğunu bilmesem de ömrümü uzattığı...

Teşekkür ederim Defne.

Öldüğümde de seni sevmeye devam edeceğim. Sevdiğim son insan kalbimdeyken gömülürsem, böyle olur değil mi?

Defteri kapatıp dizlerine koyduğunda, yüzü beton gibiydi. Son sayfalara doğru ağlamaya başlamış, Deniz'in yazdığı son cümleler, içinde çok özel bir yere hapsettiği o âşık ve heyecanlı genç kadını incitmişti. Onun ilk ve son aşkı olduğunu düşünüyordu hep. Onu keşfeden ilk kâşif, onun korku dolu kalbine dokunmayı becermiş tek kişi olduğunu sanıyordu. Yanılmıştı. Yanıldığını, içinde hâlâ kocaman bir yer kapladığını fark ettiği ve artık nefes almayan eski aşkına yas tutarken anlamıştı üstelik. Bütün duyguları öyle bir düğüm oluşturmuştu ki içinde, bin kilo birden ağırlaşmış gibi hissediyordu.

Oturduğu yerden kalkıp, günlükleri kanepenin üzerine bıraktı düzgün bir şekilde. Camın önüne gidip, perdeyi sonuna kadar açtı. Amacı, biraz olsun temiz hava almaktı ama daha pencereyi bile açmadan gördü dışarıdaki adamı. Hiç düşünmeden, cebinden telefonunu çıkarıp numarasını çevirdi. Telefon açıldığında, kaldırımda oturan ve muhtemelen görünmediğini zanneden Ege'ye, "Sokağımda mı bekliyorsun?" diye sordu.

"Yok... Beklemiyorum," dedi Ege. Ama yalan söylediği o kadar belliydi ki, hemen "Evet..." diye itiraf etti.

"İçeri gel. Kapıyı açıyorum."

Ege yukarı çıkarken, üstündeki hırkayı çıkardı ve günlüklerin üzerine örttü. Kendini içine düştüğü acılı senaryoda, yabancılaştırmaya ve acıları ile böyle baş etmeye çalışıyordu. Ağlamaktan şişen gözleri, öyle ağırlık yapıyordu ki kapının çalmasını umursamadan hızlıca gidip yüzüne soğuk su çarptı. Zilin sesi, banyoya dolarken aynadaki yüzüne bakıp, "Aptalsın," dedi kendi kendine. "Ve hep aptal kalacaksın."

Banyodan çıkıp kapıyı açtı. Ürkek tavırları ile kapının önünde öylece duran Ege'yi içeri alıp oturma odasına geçti ayaklarını sürüyerek. Kanepeye, defterlerin yanına bıraktı kendini boş bir çuval gibi.

Ayakta ne yapacağını kestiremeyen Ege, çekinerek Rüya'nın tam karşısındaki koltuğa emanet gibi ilişti. Onunla göz teması kurmayı bekledi söze girmek için, ama olmadı. O kadar dalgın görünüyordu ki aklını okumaya kalksa kaybolurdu. Daha fazla dayanamayıp, "Sana bir şey itiraf etmem lazım," dedi. "Defne ile ilgili..."

Birden kafasını kaldırdı Rüya. Kaşlarını çatıp, "Defne ile mi ilgili?" diye sordu hayretle.

"Evet... İçim içimi yiyor dün geceden beri..." Anlatmaya nereden başlayacağını bilemeden, "Çok yakın bir arkadaşım var. Ayça..." diye geveledi çekinerek. "Eski sevgilim aslında... Ama sonra arkadaş olduk." Konuştukça paniği daha da büyüdü. "Ayça'nın karşı komşusu... Defne'nin erkek arkadaşıymış."

"Ne?"

"Üç ay önce birden ortadan kaybolmuş Defne. Üç aydır haber alamıyor çocuk ondan..."

"Kafamı karıştırıyorsun..." dedi kaşlarını daha da çatarak. "Ne demek şimdi bu?"

"Biz de tam sebebini bilmiyoruz. Bildiğimiz tek şey, evlenmelerine çok az bir süre kala birden ortadan kaybolduğu..."

"Şu an haberi var mı peki sevgilisinin?"

"Yok... Daha söyleyemedik." Kafasını iki yana salladı. "Nasıl söylenir bilemedik daha doğrusu... Hem Defne şu an yas sürecinde olduğundan..."

Kafası birçok şey yüzünden karışıktı zaten. Duyduklarını, yaşadıklarının içine oturtup mantığını çözmeye çalışması boşa olacaktı. "Anladım," dedi sadece. "İyi yapmışsınız."

Onun bu alelade tepkisi Ege'yi daha da endişelendirdi. Oturduğu koltuktan inip, dizlerinin üstünde Rüya'nın ayakucuna geldi. "Sen iyi misin?" diye sordu elini tutarken.

"Değilim... Hem de hiç..." Ege'nin elini sıktı güç almak ister gibi. "Deniz'in ölümü zaten yeterince sarsmıştı. Ama sonra geride bıraktığı günlükleri okuyarak kendime iyice işkence çektirdim."

"Ağır gelmiş olmalı..."

"Çok ağır geldi... Hem onun cümleleri ile hastalığını ve çektiği acıları okumak..." Gözlerini kaçırdı. Hayal kırıklığının görünmesini istemiyordu. "Hem de Defne'ye âşık olduğunu öğrenmek..."

"Ne?"

Ege, duyduğu şey ile şok olmuştu ama Rüya'nın umurunda bile değildi. Saatledir susmayan iç sesi, söze dönüşmek istiyordu çünkü. Oturduğu kanepeden yavaşça aşağı indi.

"Biliyor musun? Hayatım boyunca hiç kimse en çok beni sevmedi," dedi, dizleri birbirlerine değerken. "Hani tek bir arkadaşın olur, ama bilirsin ki ikiniz de en çok birbirinizi seviyorsunuzdur... En yakın arkadaşın kim diye sorduklarında birbirinizi söylersiniz." Ağlamamak için, gülümsemeye çalıştı. "Benim çevremde hep çok fazla kişi oldu. Hep kalabalık arkadaş gruplarındaydım okul hayatım boyunca. Ama hiçbir zaman kimsenin en sevdiği arkadaşı olmadım. Herkesin hep, benden daha çok sevdiği bir arkadaşı vardı mutlaka." Kafasını yere eğdi. Saçları yüzüne düşerken, sesini olabildiğince alçaltarak utancını gizlemeye çalıştı. "Bir keresinde sarhoş olup ağlayarak bir arkadaşıma söylemiştim bunu. O da bana unutamayacağım bir cevap vermişti." Yanağından bir damla yaş süzüldü o cümle aklına geldiğinde. "Kimse senin yalnız kalabileceğini ya da en çok kendilerini sevebileceğini düşünmüyor bence..." Kafasını iki yana salladı. "Sürekli neşeli, sürekli enerjik... Herkesle arkadaş olmayı başarmak bazen seni daha da yalnız bırakıyor

sanırım." Anlattıkça azalıyordu utangaçlığı. Kafasını kaldırıp, Ege'nin gözlerine baktı. "Ailemde de öyle..." dedi. Sesi, daha çok çıkmaya başladı birden. "Üç kardeşiz. Ben ortanca çocuğum. Ne ilk göz ağrısıyım, ne evin küçük kızı... Büyükannemlerin sekizinci torunu falanım. Hiç bir özelliğim yok." Küçük bir kız çocuğunun çok ağladıktan sonra yapabileceği şekilde başının hareketine engel olamadan iç çekti. "Deniz ile tanıştığımda, onu ben keşfetmişim gibi gelmişti. Onun içinin ve dışının güzelliğini fark eden ilk insan... O kadar yalnızdı ki, en çok sevdiği kişi bendim. İlk kez birinin en sevdiği kişi olmak bana öyle iyi hissettirmişti ki... Altı yıl geçti, biliyorum. Bu hissi nasıl benimsemişsem artık, ölürken de hayatının en büyük aşkı olduğumu sanıyordum. Ama günlüklerinde adım bir kere bile geçmemiş. Herkes televizyonda anlattığım müthiş aşk hikâyesini konuşuyor. Hâlbuki o hikâyedeki adam, kalbinde başka bir büyük aşk hikâyesi ile gömüldü." Son cümleleri, söze dökülünce daha da kötü geldi kulağına. Kendisine kızar gibi, "Ne kadar bencil biriyim değil mi?" diye sordu. "O şimdi toprağın altında, ben oturmuş kendi acınası halimden dert yanıyorum."

"Hepimiz benciliz," dedi Ege, kulağa hiç de iyi gelmeyeceğini bilse de... Hâlâ avuçlarında olan Rüya'nın ellerini sıktı. "Ben de şu an en çok seni düşünüyorum mesela. Deniz'in cenazesinde bile ondan çok senin için üzüldüm. Ben de mi kötü biriyim?"

Rüya gülümsedi. Belki kulağa iyi gelmiyordu ama kalbine iyi gelmişti işittikleri.



Güneşi çalınmış, soğuğu tam bahşedilmemiş, arada kalmış bir sonbahar gününde daha önce hiç gitmediği

bir tepedeydi. Kendisi de, tıpkı o mevsim gibi hissediyordu içten içe. Güneşi yoktu, ama artık eskisi kadar üşümüyordu içi. Neşeli değildi ama mutsuzluğunu kanıksamıştı. Zamana da bırakmıyordu artık. Zaman, işkencesinin bir unsuruydu. Bunu çoktan kabul etmiş, günleri saymaktan vazgeçmişti.

Eskisi kadar soru sormadığından, şehri ayaklarına oturtmuş o tepede sırt üstü yatarken asla sesi çıkmıyordu. Saçları, onun gibi yere uzanmış olan Ayça ve Cenk'in saçlarına değiyordu ve aralarındaki tek diyalog bu minik temastı.

Cenk kafasını usulca salladığında, üçünün saçları arasında minik bir elektrik akımı oluştu. Ayça kıkırdadı, Mert gülümsedi. Hayatında tanıdığı en çok konuşan iki kişinin saatlerdir susması garipti ama ısrarla ilk cümleyi kurmuyordu. Sanki konuşsa, hoşuna gitmeyecek bir şey duyacakmış gibi hissediyordu.

İzledikleri gökyüzü, yavaş yavaş kara bulutlarla kaplanırken, "Yağmur yağacak," diye mırıldandı Ayça. İlk damla burnunun ucuna düştüğünde, yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı. O gün, Mert'in de kara bulutları öyle akıtacaktı bütün yaşlarını ve güneşi ortaya çıkacaktı; öyle umuyordu en azından. Yağmur şiddetini artırırken, gözlerini kapattı. Sabahtan beri ağlayası vardı ama korkuyordu. Ağlasam da artık belli olmaz, diye geçirdi içinden.

Gökyüzü, neyi var neyi yoksa üstlerine sicim gibi akıtırken, üçü de sessizce yatmaya devam ettiler. Yüzündeki ıslaklığı eliyle kurulamaya çalışıp, "Akşam seni bir fotoğraf sergisine götüreceğiz," dedi Cenk.

Artık, hiçbir şeye direnmeye gücü yokmuş gibi hissediyordu. Direnmedi. Gözlerini kapatıp, "Ne sergisi?" diye sordu Mert, laf olsun diye.

"Ne ile ilgili olduğunu kimse bilmiyor... Ama sergiye gidenlerin aydınlanma yaşadığı söyleniyor."

"En çok merak ettiğin soruların cevabını bulabiliyormuşsun diyorlar..." diye katıldı Ayça Cenk'in yalanına.

Mert, kendi kendine güldü. En çok merak ettiği sorunun cevabını tek bir kişi hariç kimse vermezdi çünkü.

Sırtının altındaki toprak giderek çamurlaşırken, kendini güçlükle yerden çekip doğruldu. "Ama sergiye girmeden önce yapılması gereken bir ritüel var..." dedi Cenk. "Buraya da o yüzden geldik aslında."

Ayça da yattığı yerde doğruldu ve onaylar gibi kafasını salladı. Hiçbir şey anlamadan onlara bakan Mert'e, doğrulabilsin diye elini uzattı.

Kendisine uzanan çamurlu eli hiç düşünmeden tutup yattığı yerden kalktı. "Siz yine ne işler karıştırıyorsunuz?"

"Bize güveniyor musun?"

"Güveniyorum."

"O zaman bize eşlik et..."

Tepenin en ucuna yürüdüler. Tüm şehir ayaklarının altındaydı. Gözlerinin görebildiği her yer hafif bir sisle kaplıydı. Yağmur aynı şiddetle dövüyordu sırtlarını. Mert, arkadaşlarının tuhaf tavırları yüzünden içten içe korkuyordu. Derin bir nefes çekti içine ama endişesini dağıtmaya yetmedi.

Cenk, aklının karıştığını fark ettiği arkadaşını o ana döndürmek için elinin tersi ile eline dokundu yavaşça. "Sergiye gitmeden önce bütün öfkemizi atmamız lazım."

"Ritüel şu..." Ayça avucunu açıp, elini ileri uzattı. Yağmur, avuçlarına düşerken parmaklarını sımsıkı kenetleyip yumruk yaptı. "Şu an avucumda öfkemi tutuyorum... Sonra öfkemin kaynağı olan kişinin adını söyleyip öfkemi buradan aşağı atacağım." Yüzünü uçu-

ruma çevirip, "Şekilci oldukları için beni hiçbir işlerinde oynatmayan ve her fırsatta beni küçük gören bütün yönetmenler ve yapımcılar..." diye bağırdı. Ardından kocaman bir çığlık atıp elini açtı ve avucunda tuttuğu görünmez öfkesini tepeden aşağı attı.

Mert şaşkınlıkla ona bakarken, Cenk aniden, "Lisede aşkımı itiraf ettiğimde yüzüme kahkaha atan Pelin," diye bağırarak tıpkı Ayça'nın yaptığı gibi avucundaki öfkesini boşluğa fırlattı.

"Hakkımı aradığım için bana kafayı takan ve beni dört yıl dersinden geçirmeyen coğrafya öğretmenim!"

"Her fırsatta annemi aldatan ve bana sevgisini hiç göstermeyen babam!"

"Bana sürekli kilo vermemi yoksa kimsenin beni sevmeyeceğini söyleyen annem!"

Art arda bir sürü isim sıralayarak, öfkelerini fırlatıp atan Ayça ve Cenk, ortalarında donmuş bir halde onlara bakan Mert'e döndüler. Sıranın kendisinde olduğunu belli etmek ister gibi, iyice sokuldular yanına.

Neden böyle bir şey yapmaları gerekiyordu ya da o sergide onu ne bekliyordu hiçbir fikri yoktu. Ama arkadaşlarının çığlıkları ve somutlaştırıp omuzlarından attıkları öfkeye şahit olmak ona tuhaf bir cesaret verdi. Avuçlarını gökyüzüne çevirdi. "Hâlâ aptal gibi Defne'yi bekleyen ben..." dedi cılız bir sesle. "Hâlâ aptal gibi ona âşık olan ben..." Avucunu sıktı. "Metroda, onu tek başına su almaya yollayan ben..." Diğerlerinin aksine, avuçlarındaki öfkeyi usulca bıraktı rüzgâra, bağıramadı da...

Mert'in kendine duyduğu öfkenin haksız olduğunu biliyorlardı. Ama en azından biraz olsun hafiflemesini istemişlerdi. Çünkü gerçekleri öğrendiğinde öyle şiddetli bir hayal kırıklığı yaşayacaktı ki, kalbi hepsini birden kaldıramaz diye korkmuşlardı.

Cenk, Mert'in elini tuttu. "Geçecek..." dedi. "Bütün öfkemiz dışarı çıkıp içimizi rahat bıraktığında, iyileşeceğiz."

Ayça da aynısını yapıp, yağmurdan ve soğuktan buz tutmuş elleri ile Mert'in elini kavradı. "Birbirimizi iyileştireceğiz..." dedi tebessümle.

Mert'in atamadığı çığlık, Cenk'in içine dert oldu. "O son çığlık da atıldığında kuş kadar hafif olacağız," dedi. Ardından arkadaşının yerine tüm şehri inletecek bir çığlık attı ve Ayça'nın gözünün içine baktı. Mesajı aldığı an, o da tüm gücüyle bağırdı.

"Daha yüksek," dedikçe Cenk, "Daha yüksek!" Ayça daha kuvvetli çığlık attı.

Mert, neden paramparça hissettiğini bilmiyordu ama arkadaşlarının bu çabası onu her saniye daha da üzüyordu. Derin bir nefes aldı. Atamadığı çığlık, boğazına bir yumru olarak oturmuştu.

Hâlâ avuçlarında olan eli tüm gücüyle sıkıp, "Attığın her adımda... Verdiğin her kararda arkandayım," dedi Cenk, "Suçlu olsan bile yanında durup, haklıydın diyeceğim." Mert'in elini bırakıp bir adım geri çekildi. Kollarını iki yana açıp, "Bizi yargılamak için sıraya girecekler zaten... En azından biz birbirimizi savunalım," diye bağırdı. "Söz mü?"

"Söz," dedi Ayça. Mert, konuşacak gücü olmadığından sustu. Ama içinden, söz, diye geçirdi. Cenk'in içini okuduğundan emindi zaten.

"Yarın sabah nasıl bir hisle uyanırsan uyan..." diyerek can dostuna sımsıkı sarıldı. Islak ceketine yüzünü yasladı. "Neye karar verirsen ver... Sadece söylediklerim hep aklında olsun. Tamam mı?"

"Korkuyorum... Korkutuyorsunuz beni..." dedi Mert, titreyen sesiyle.

"Kork." Daha sıkı tuttu arkadaşını düşmemesi için. "Seninle birlikte biz de korkacağız." Ayça'ya uzanıp, onu da aralarına çekti. Üçü, yağmurun altında dakikalarca öylece durdular. Ayça ve Cenk biliyordu korkularının sebebini. Mert de öğrenecekti.



Onlarca muhabir, kameralarını galerinin girişine çevirmiş, sergiden çıkanları görüntülüyorlardı. İnsanlar ellerinde telefonları ile kapıda durmuş, içeriden taşan kalabalığın arasından dışarı çıkmaya çalışan Rüya ve Ege'nin fotoğraflarını çekiyordu. Mert, istemsizce olduğu yerde durdu. İçten içe o sergide kendisi ile alakalı bir şey olduğunu biliyordu ama gözünün önündeki tablo o kadar garipti ki afalladı. "Burada mı sergi?" diye sorma gereği duydu inanamayarak. "Neden bu kadar kalabalık, neden kameralar var?"

"Rüya ve Ege de davetliydi. Onları görüntülemeye gelmişlerdir," dedi Cenk. Aslında insanların onlardan çok, birkaç ay önce televizyonda anlatılan hikâyenin devamını merak ettiklerini söyleyemedi.

Mert, küçük adımlarla kapıya doğru yürümeye başlayınca, Ayça ve Cenk de ona ayak uydurdu. İkisinin de gözü muhabirlerdeydi. Soracakları sorularda Defne'nin adı geçmesin diye içlerinden dua ediyorlardı. Sergiye girmeden, olayları doğal akışında görüp kendi başına çözmeden, duysun istemiyorlardı.

Arkalardan bir muhabir, "Rüya Hanım, sergiyi açan kişinin Deniz Bey'in hayattaki son sevgilisi olduğu doğru mu?" diye sordu bağırarak.

Hemen önündeki, "Herkes Deniz Bey'i sizin büyük aşkınız olarak biliyor, ama sergiden çıkanlar başka bir aşka tutulmuş olduğunu söylüyor. Ne diyeceksiniz?" diye sordu imalı imalı.

Gerginlikten tüm vücudu kasılan Ayça, Ege ile göz göze geldiğinde bir nebze olsun rahatlamış hissetti kendini. Onun da kalabalıktan bunaldığı anlaşılıyordu, el sallayarak güç bela selam verdi uzaktan. Yanlarına gelmek istediği belli olsa da yüzüne doğrultulmuş mikrofonlar yüzünden, beceremiyordu.

Rüya, canını acıtan sorularla boğuşurken Ege'nin birilerine el salladığını fark etti, gözleriyle takip edince gördüğü üç kişi arasından, şaşkın şaşkın etrafına bakınan Mert dikkatini çekti en çok. Onun, Ege'nin bahsettiği kişi, yani Defne'nin eski sevgilisi olduğunu hemen anladı. Suratına zumlamış kameraları umursamadan, Mert'e ısrarla bakarak göz teması kurmaya çalıştı. Sanki birbirlerini anlarlarmış gibi hissetti.

Bir an Mert de bakışlarını ona çevirince usulca gülümsedi. Aynı hayal kırıklığını sen de yaşayacaksın birazdan, diye geçirdi içinden. Sonra kameralara dönüp, "İzninizle," dedi ve hızlıca arabasına binip uzaklaştı.

Basın ordusu önünde tek başına kalan Ege, birkaç politik cevapla muhabirlerden kurtulup kapının önünde kalabalıktan uzakta durmaya çalışan arkadaşlarının yanına kaçtı. "Hoş geldiniz," dedi çekinerek. "Bir an gelmeyeceksiniz sanmıştım."

"Kalabalık biraz yatışsın diye oyalandık ama işe yaramamış..."

"İnsanlar epey merak etmişler anlaşılan..." dedi Ege, Mert'e kaçamak bakışlar atarken.

Tamamen kaybolmuş gibi görünen Mert giriş kapısının üstündeki, "Deniz Ertürk anısına..." yazısını gördüğünde bu isim onda hiçbir şey çağrıştırmadı. İçeri girmeden neden burada olduğunu anlayamayacağını düşünüp, arkadaşlarına döndü. Kendisine üzgün gözlerle bakan ve duvarın dibine adeta sinmiş olan Cenk'in

ve Ayça'nın onunla birlikte içeri gelmeyeceklerini hemen anladı. Derin bir nefes alıp, "Ben giriyorum," dedi ve korkarak, neden sürüklendiğini bilmediği sergi salonundan içeri girdi.

Birkaç ay önce, Defne'nin gülümsemelerinden derlediği fotoğraflarıyla açtığı sergisini andırıyordu gördüğü fotoğraflar. Hınca hınç kalabalık salonda, beyaz duvarlar boyunca tek bir adamın fotoğrafları vardı. Sağındaki duvarda kronolojik olarak oradan başlanması gerektiğini gösteren minik bir işaret gördü. Islak ellerini, yavaştan kurumaya başlayan tişörtüne silip duvara yaklaştı. Serginin ithaf edildiği adamın olduğunu düşündüğü, bir bebeklik fotoğrafı vardı. Fotoğraftaki bebek, garip bir şekilde, gülümsemiyordu. Şaşkın şaşkın kameraya bakmış, elindeki oyuncak ayısını küçük elleriyle sımsıkı tutmuştu. Önündeki insanları aşıp duvara daha da yaklaştı fotoğrafın altındaki yazıları görebilmek için.

Sevgili Deniz...

Henüz hayatının ilk yılı... Bu, benim çekmediğim ve sana ait olan iki fotoğraftan biri... Babaannenin kitaplarından birinin arasında buldum sen öldükten sonra.
Daha bebekken bile bu kadar ürkek olmanın sebebi neydi diye düşündüm durdum günlerce.

Bir adım sola kaydı. Burada, ilkokul forması giymiş bir çocuk ve yine aynı ürkek bakışlar vardı. Bu kez de sırt çantasını sımsıkı kavramıştı birazcık daha büyümüş elleriyle...

Sevgili Deniz...

Defterlerin minicik harflerle yazdığın notlarla dolu, aklın ise kocaman harflerle... Değil mi? Bu yönünü ne kadar çok sevdiğimi sen hayattayken söyleyemedim. Belki de minicik harflerle tuttuğun notlar sayesinde yıllarca bitmeyen defterlerin gibi, hayatını da küçük küçük yaşadığın için daha yazılmamış yaşanmamış bir sürü yer ve zaman varken gittin aramızdan...

Boş bir çerçeve vardı hemen yanda. Fotoğraf yerine, bir çiçek yapıştırılmıştı çerçevenin tam ortasına.

Sevgili Deniz...

Yirmi yılın bu boş çerçevede saklı. Biliyorum, kanıtım yok. Ama en büyük kanıtı, yeşerttiğin çiçekler...

Elleri buz kesti. Kimin yazdığını bilmediği o cümleler, giderek o kadar tanıdık bir sese dönüşüyordu ki kalbi hızlanmaya başladı. Titreyen bacakları ile sıradaki fotoğrafa geçtiğinde, yaya geçidinde bekleyen kalabalığın yanında herkesten ayrı duran bir adam gördü. Tıpkı diğer fotoğraflardaki gibi ürkekti bakışları. Saçları, çantasını sımsıkı tutuşu aynıydı.

Sevgili Deniz...

Bana, 'Haberim yokken, fotoğraflarımı çeker misiniz?' diye mesaj attığında, senin garip biri olduğunu düşünmüştüm. Böyle bir şeyi kim ve neden isterdi ki? Sonra o inanılmaz cevabı verdin soruma... O tuhaf kişi, yalnız ve derin birine dönüştü hikâyemde. Sevdiğim, değer verdiğim, korumak istediğim... Bu, kameramın arkasından seni ilk görüşümdü. Ve içimdeki o küçük kırgın kız çocuğu ile yıllar sonra ilk yüzleşmem...

Okuduğu o birkaç cümle, aylardır sorduğu bütün soruları ve küçük parçaları birleştiriverdi zihninde. Kendi sergisinin olduğu ilk gün, kapıda öperek uğurladığı sevgilisinin fotoğraflarını çekmeye gittiği kişiydi bu. Buz gibi ellerini tüm gücü ile sıkıp yumruk yaptı. Kesmeyi unuttuğu tırnakları avuçlarına batarken, nefes alış verişi öyle hızlandı ki birden öleceğini sandı. Giderek canının daha da acıyacağını bildiğinden yutkundu, o anki hislerini de birlikte yutmak için. Güçlükle, bir adım daha yana kaydı.

Restoranda, karşısında kocaman bir oyuncak ayı ile oturuyordu adam bu kez. Artık, altındaki notları istemsizce Defne'nin sesiyle okuyordu.

Sevgili Deniz...

Tıpkı ilk fotoğrafındaki minik oyun arkadaşın gibi görünüyor şu an gözüme bu devasa oyuncak... Seninle birlikte büyümüş mü dersin?

Bir pencere... Loş bir ışık ve bir adamın gölgesi... Fotoğrafın altındaki tarih, Defne'nin kaybolduğu tarihti. Dişlerini sıktı. Karanlık sokakta deli gibi koşuşturup aradığı kadının gözlerinin o an çevirili olduğu yere bakmak öyle bir sızlattı ki kalbini, bütün vücudu titremeye başladı. Hayal kırıklığı ve öfkeyle birleşen hüznü, akamayan yaşlar biriktirdi gözlerinde. Altında yazan yazıyı okumak için aşağıya doğru baktığında bir damla yaş süzüldü yanaklarından.

Sevgili Deniz...

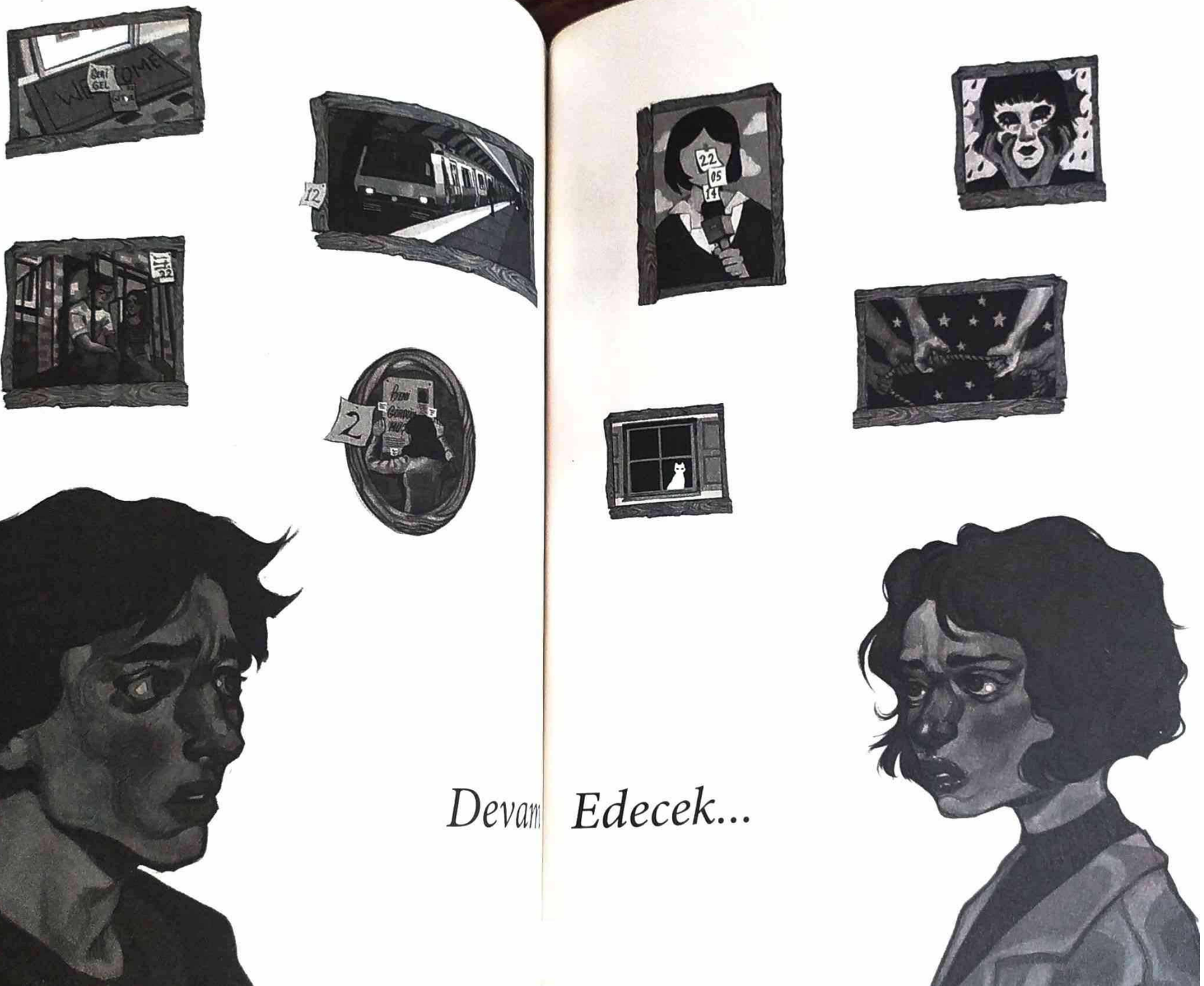
Kafamın içinden kaçamayıp, kendimi senin evinin önünde bulduğum o geceyi asla unutmayacağım. Pencerenden süzülen o loş ışık, karanlık zihnime bilmeden tuttuğun bir fenerdi. O gece, sabaha kadar senin pencereni izledim. Küçük evinde, küçük bir hayat yaşadığını düşünürken ne büyük şeyler başardığını keşke sana daha uzun anlatabilseydim.

Bir sonraki fotoğrafa geçemedi. Olduğu yerde durup, "Sevgili Defne..." dedi kendi kendine konuşarak, sessizce. Kendine kızdığı, kendini suçladığı o tepede, asıl söylemesi gereken isim buymuş gibi... "Bana aylarca boşu boşuna işkence çektiren Defne..." diye tekrarladı. Ve ardından sanki sergi salonunda hiç kimse yokmuş gibi tüm gücüyle bağırdı. Birkaç saat önce o tepede atması gereken çığlık, kalabalığı ürkütünce arkasını döndü. Kızarmış gözleri, Deniz'in otobüsteki son fotoğrafının önünde donakalmış bir vaziyette kendisine bakan Defne'nin korku dolu gözlerine değdi.

Defne, utanmış gibi ellerini yüzüne kapattı. Bir adım geri atıp, Deniz'in son fotoğrafına yaslandı.

Mert, devam edecek çığlığını susturmak ister gibi ellerini ağzına kapattı. Bir adım geri atıp, Defne'nin çektiği ilk fotoğrafa yaklaştı.

O iki fotoğrafın arasında, ayrı geçirdikleri ve hayatlarını sonsuza kadar geri dönülmeyecek şekilde değiştiren dört ay vardı.



Devam Edecek...

"O an kalkıp ona koşabilirdi ama ayakları gelecekteki güzel günlere değil, çözemediği geçmişine doğru ilerliyordu. Oradaki düğümler ayaklarına dolaşmış, geleceğine yürümesine izin vermiyordu."

Geçmişteki aşklarına takılıp kalmıştı altısı da...
Şimdiki zamanda yolları kesişince hikâyeleri birbirine karıştı.

Umutla ararken ümitsizliğe düştükleri
o gerçek aşk neredeydi?
Otobüse yetişmeye çalışırken mi düşürmüşlerdi,
paspasın altına mı süpürmüşlerdi?
Kaybettikleri yerde miydi hâlâ,
hiç ummadıkları birinde mi?

Hep birlikte geçmişlerine bakarken anladılar ki;
bildikleri ve bilmedikleri bütün hâlleriyle aşk,
gözlerinin önünde idi.



